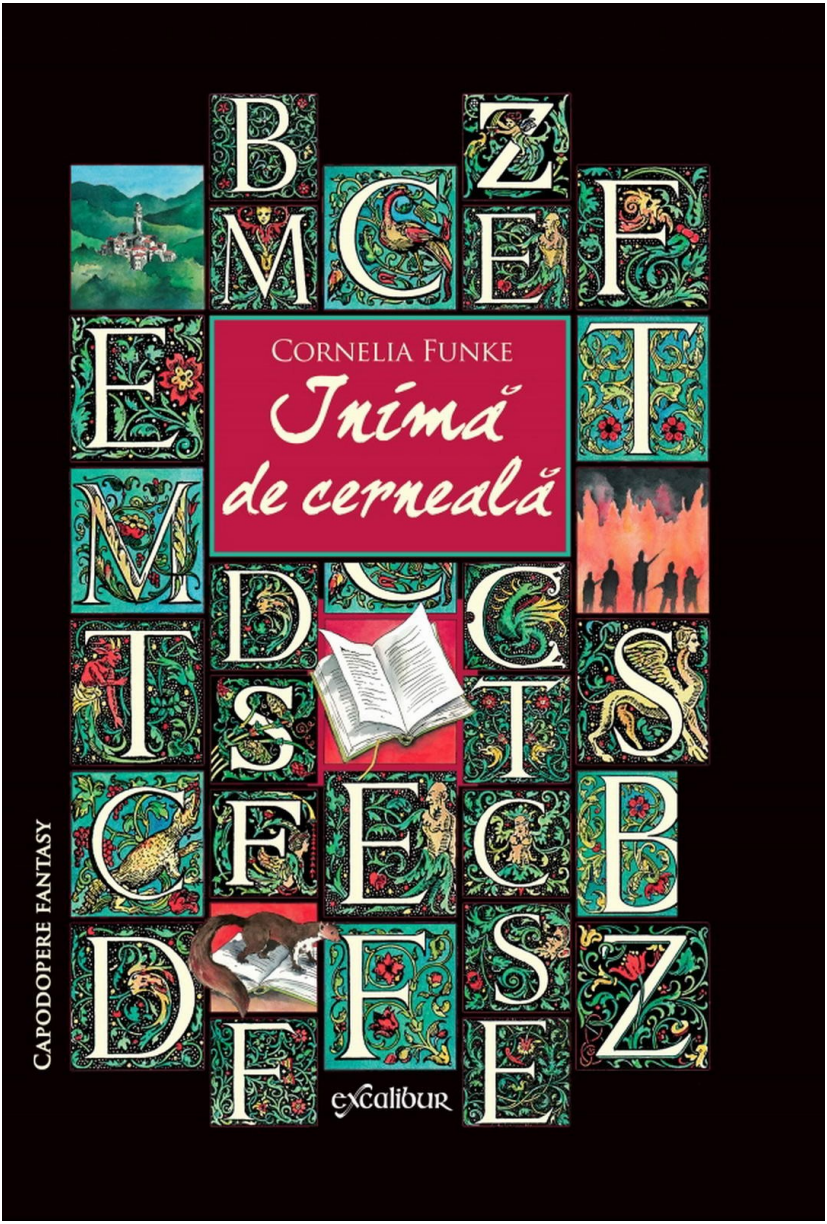

Cornelia Funke

Inimă de cerneală
Cu ilustraţiile autoarei
Traducere din limba germană de: Viorica Nişcov
TRei

Editori:
SILVIU DRAGOMIR
VASILE DEM. ZAMFIRESCU

Coperta colecţiei:
FABER STUDIO (Silvia Olteanu şi Dinu Dumbrăvician)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FUNKE, CORNELIA
Inimă de cerneală / Cornelia Funke; trad.: Viorica Nişcov.
— Bucureşti: Editura Trei, 2007
ISBN 978 – 973 – 707 – 115 – 6
I. Nişcov, Viorica (trad.)
821.112.2 – 31 = 135.1

Această carte a fost tradusă după Cornelia Funke.
Tintenhef – „Cecilie Dressler Verlag, Hamburg, 2003
Cecilie Dressler Verlag GmbH & Co. KG, Hamburg, 2003
Editura Trei, 2007
www.editura trei.ro

ISBN: 978 – 973 – 707 – 115 – 6

Pentru Anna, care l-a dat deoparte chiar şi pe

Stăpânul inelelor ca să citească această carte. (îi poţi cere mai mult unei fiice?) Şi pentru Elinor, care mi-a împrumutat numele ei, cu toate că nu l-am folosit pentru regina ielelor.

Venea, venea. Venea un cuvânt, venea venea prin noapte, voia să lumineze, voia să lumineze. Cenuşă.

Cenuşă, cenuşă. Noapte.

Paul Celan, Stretto

Un străin în noapte Luna scânteia în ochiul căluţului de lemn şi în ochiul şoricelului pe care Tolly îl scosese de sub pernă ca să-l privească. Ceasul ticăia şi în tăcerea din jur i se părea că aude alergând pe duşumea picioruşe goale, apoi chicoteli şi un susur şi un foşnet ca şi cum s-ar întoarce paginile unei cărţi groase. În noaptea aceea ploua, o ploaie fină, susurândă. Chiar şi peste mulţi ani, Meggie n-avea decât să închidă ochii, şi auzea de îndată cum degete minuscule băteau în geam. Undeva în întuneric lătra un câine, iar Meggie nu putea să doarmă, oricât se întorcea de pe o parte pe alta.

Sub pernă era cartea din care citise. Copertele o apăsau în dreptul urechii ca şi cum cartea ar fi vrut să o atragă iarăşi în paginile ei tipărite. „Oh, e cu siguranţă foarte comod să ai aşa un obiect tare şi colţuros sub cap” – II Lucy M. Boston, Copiii din Green Knowe spusese tatăl ei, când îi descoperise pentru prima oară o carte sub pernă. „Recunoaşte că-ţi şopteşte noaptea povestea ei la ureche”.

„Uneori!” răspunsese Meggie. „Dar funcţionează numai la copii”. Pentru asta Mo o ciupise de nas. Mo. Meggie nu-i spusese niciodată altfel tatălui ei. În noaptea aceea – în care au început atât de multe lucruri şi în care s-au schimbat atâtea pentru totdeauna – una dintre cărţile preferate ale lui Meggie zăcea sub perna ei şi, neputând să doarmă din pricina ploii, se ridică, se frecă la ochi ca să-şi alunge oboseala şi trase cartea de sub pernă. Când o deschise, paginile foşniră promiţător. Lui Meggie i se

părea că această primă şoaptă suna la fiecare carte altfel, după cum ea ştia sau nu ce o să-i povestească. Acum însă trebuia mai întâi să facă lumină. În sertarul de la noptiera ei ascunsese o cutie de chibrituri. Mo îi interzisese să aprindă noaptea lumânări. Lui nu-i plăcea focul. „Focul devorează cărţile”, spunea mereu, dar în definitiv ea avea doisprezece ani şi putea să fie atentă la câteva lumânări aprinse. Lui Meggie îi plăcea să citească la lumină de lumânare. Pusese trei lumânări în recipiente de sticlă şi trei sfeşnice pe pervazul ferestrei. Tocmai ţinea chibritul aprins deasupra unuia dintre mucurile negre, când auzi paşi afară. Speriată, stinse chibritul – aşa cum avea să-şi mai amintească cu precizie mulţi ani mai târziu! –, se lăsă pe genunchi în faţa ferestrei ude de ploaie şi privi afară. Şi atunci îl văzu. Întunericul era spălăcit de ploaie şi străinul arăta abia ceva mai mult ca o umbră. Doar chipul îi strălucea privind spre Meggie. Părul îi era lipit de fruntea udă. Ploaia se prelingea pe el, dar nu o lua în seamă. Stătea neclintit, cu braţele încrucişate pe piept, de parcă ar fi vrut astfel să se încălzească puţin. Privea aşa ţintă la casa ei.

Trebuie să-l trezesc pe Mo! se gândi Meggie. Dar rămase în capul oaselor ca şi cum străinul ar fi molipsit-o de neclintirea lui. Deodată întoarse capul, şi Meggie avu impresia că o privea drept în ochi. Alunecă atât de iute din pat, încât cartea deschisă căzu pe jos. Alergă desculţă afară, pe coridorul întunecat. În casa bătrânească era răcoare, cu toate că era deja sfârşitul lui mai. În odaia lui Mo ardea încă lumina. Stătea deseori treaz până noaptea târziu şi citea. Pasiunea cărţilor, Meggie de la el o moştenise. Când se refugia la el după vreun vis urât, nimic nu o adormea mai bine decât respiraţia liniştită a lui Mo lângă ea şi întoarcerea paginilor. Nimic nu alunga mai repede visele urâte ca foşnetul hârtiei tipărite.

Dar silueta din faţa casei nu era vis. Cartea pe care o

citea Mo în acea noapte era legată în pânză de in azurie. Şi de asta şi-a amintit Meggie mai târziu. Ce de lucruri neînsemnate se lipesc de memorie!

— Mo, în curte e cineva!

Tatăl ei îşi înălţă capul şi o privi absent, ca întotdeauna când îl întrerupea din citit. Treceau de fiecare dată câteva clipe până-şi regăsea drumul înapoi din cealaltă lume, din labirintul literelor.

— E cineva acolo? Eşti sigură?

— Da. Se uită fix la casa noastră. Mo puse cartea deoparte

— Ce-ai citit înainte de culcare? Dr. Jekyll şi Mr. Hyde? Meggie se încruntă.

— Te rog, Mo! Vino cu mine.

Nu o crezu, dar merse după ea. Meggie îl târa atât de nerăbdătoare, încât pe coridor îşi izbi degetele de la picioare de un maldăr de cărţi. Altminteri, de ce altceva s-ar fi lovit? în casa lor se îngrămădeau peste tot cărţi. Stăteau nu doar pe rafturi ca la ceilalţi oameni, nu, la ei se îngrămădeau sub mese, pe scaune, în colţurile odăilor. Erau în bucătărie şi la closet, pe televizor şi în şifonier, maldăre mici, maldăre înalte – cărţi… voluminoase, subţiri, vechi. La micul dejun o întâmpinau pe Meggie cu paginile deschise îmbietor, în zilele cenuşii alungau plictiseala – iar uneori te împiedicai de ele.

— Stă pur şi simplu numai aici! şopti Meggie, trăgându-l pe Mo în odaia ei.

— Are o faţă de blană? Atunci ar putea să fie un vârcolac.

— Termină! Meggie se uită sever la el, deşi glumele lui îi alungaseră spaima. Aproape că nu mai credea nici ea în făptura de-afară, din ploaie… până când se lăsă iar în genunchi în faţa ferestrei.

— Acolo! îl vezi? şopti ea.

Mo privi afară, printre stropii de ploaie care continuau să curgă, şi nu spuse nimic.

— N-ai jurat tu că la noi nu vine niciun hoţ fiindcă nu e nimic de furat? şopti Meggie.

— Ăsta nu e hoţ, răspunse Mo, dar când se întoarse de la fereastră, chipul lui devenise atât de grav, încât inima lui Meggie începu să bată şi mai repede.

— Du-te în pat, Meggie, îi spuse. Vizita e pentru mine.

Şi apoi dispăru din odaie – înainte ca Meggie să-l poată întreba, pentru Dumnezeu, ce fel de vizită mai era şi asta în miez de noapte. Îngrijorată, alergă după el; în coridor auzi cum desprindea lanţul de la intrare, şi când ajunse în vestibul, îl văzu pe tatăl ei stând în uşa deschisă.

Noaptea pătrunse înăuntru, întunecată şi umedă, iar susurul ploii se auzea ameninţător de tare.

— Deget-de-praf! strigă Mo în întuneric. Tu eşti? Deget-de-praf? Ce nume mai era şi ăsta? Meggie nu-şi putea aminti să-l fi auzit vreodată şi totuşi suna familiar ca o amintire îndepărtată care nu voia să prindă de-a binelea contur.

La început nu se auzi nimic de-afară. Doar ploaia cădea murmurând şi şoptind, ca şi cum noaptea ar fi căpătat deodată glas. Dar apoi paşii se apropiară de casă şi din întuneric se ivi bărbatul care stătuse în curte. Haina lungă pe care o purta i se lipea de picioare, udă de ploaie, şi când străinul intră în lumina care se prelingea din casă, lui Meggie i se păru pentru o fracţiune de secundă că vede peste umărul lui un căpşor de blană care i se iţise din rucsac şi apoi dispăruse iarăşi grăbit în el.

Deget-de-praf îşi şterse cu mânecile faţa umedă şi-i întinse mâna lui Mo.

— Cum îţi merge, Limbă-vrăjită? îl întrebă. E mult de-atunci.

Şovăind, Mo îi apucă mâna întinsă.

— Foarte mult, spuse, privind pe lângă vizitatorul său ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă în spatele lui, ivindu-se din noapte, încă o altă făptură. Vino înăuntru, altfel te mai şi prăpădeşti. Meggie spune că stai de o bună bucată de vreme afară.

— Meggie? Ah, da, desigur.

Deget-de-praf se lăsă tras de Mo în casă. O cercetă pe Meggie atât de amănunţit încât, de jenă, aceasta nu ştia încotro să se mai uite. Până la urmă îl privi şi ea fix.

— S-a făcut mare.

— Îţi aminteşti de ea?

— Desigur.

Pe Meggie o izbi faptul că Mo încuie uşa de două ori.

— Câţi ani are acum?

Deget-de-praf îi zâmbi. Era un zâmbet straniu. Meggie nu se putea decide dacă era batjocoritor, binevoitor sau pur şi simplu jenat. Nu-i răspunse la zâmbet.

— Doisprezece, răspunse Mo.

— Doisprezece? Doamne, Dumnezeule! Deget-de-praf îşi îndepărta părul ud leoarcă de pe frunte, îi ajungea aproape până la umeri. Meggie se întrebă ce culoare putea să aibă când era uscat. În jurul gurii cu buze subţiri, barba avea ţepi roşietici ca blana pisicii de pripas, căreia Meggie îi punea uneori o străchinuţă cu lapte în faţa uşii. Îi răsăreau şi pe obraji, rari, ca prima barbă a unui tânăr. Nu puteau să-i acopere cicatricele, trei cicatrice palide şi lungi. Din pricina lor faţa lui Deget-de-praf arăta ca şi cum s-ar fi spart cândva şi ar fi fost apoi recompusă.

— Doisprezece ani, repetă el. Fireşte. Atunci… avea trei ani, nu?

Mo dădu din cap.

— Vino, să-ţi dau ceva să te îmbraci.

— Plin de nerăbdare, îşi luă cu sine vizitatorul ca şi cum ar fi voit brusc să-l ascundă de Meggie. Şi tu, Meggie, îi spuse peste umăr, du-te la culcare.

Apoi, fără un cuvânt în plus, trase după sine uşa atelierului.

Meggie stătea şi-şi freca una de alta tălpile reci. „Du-te la culcare”. Uneori, când se făcea prea târziu, Mo o arunca în pat ca pe un sac cu nuci. Alteori, după cină, o alerga prin casă până când, fără suflare de atâta râs, scăpa salvându-se în odaia ei. Iar uneori el era atât de obosit încât se întindea pe sofa şi ea îi făcea o cafea înainte de a se duce la culcare. Dar niciodată nu o trimisese în pat aşa ca acum.

O presimţire cleioasă de spaimă i se lăţi în inimă: faptul că odată cu acest străin, al cărui nume suna atât de straniu şi totuşi atât de familiar, ceva ameninţător i se strecurase în viaţă. Şi-şi dorea – cu o înflăcărare de care se sperie şi ea – să-l nu fi chemat pe Mo şi Deget-de-praf, să fi rămas afară până ce l-ar fi măturat ploaia. Când uşa de la atelier se mai deschise o dată, tresări speriată.

— Tot mai eşti aici! zise Mo. Du-te în pat, Meggie. Haide!

Avea acea cută mică deasupra nasului, care îi apărea ori de câte ori ceva îl îngrijora cu adevărat, şi privea prin Meggie ca şi cum ar fi fost cu gândurile în altă parte. Presimţirea spori în inima lui Meggie şi-şi întinse aripile negre.

— Alungă-l, Mo! zise ea, în timp ce el o împingea în odaia ei. Te rog, alungă-l! Nu pot să-l sufăr.

Mo se sprijini de uşa deschisă.

— Mâine, când ai să te scoli, o să fie plecat. Pe cuvânt de onoare.

— Pe cuvânt de onoare? Fără tras pe sfoară, fără strâmbe?

Meggie se uită fix în ochii lui. Vedea întotdeauna când Mo minţea – indiferent câtă osteneală şi-ar fi dat să ascundă ceva de ea.

— Fără strâmbe, zise şi drept dovadă ridică mâinile. Apoi închise uşa după el, deşi ştia că lui Meggie nu-i plăcea asta. Meggie îşi lipi urechea de uşă şi ascultă. Auzea clincănit de vase. Aha, lui Barbă-Roşie i se dădea un ceai ca să se încălzească. Sper să facă o pneumonie, se gândi Meggie. Nu trebuia să moară imediat din asta, aşa ca mama profesoarei ei de engleză. Auzea cum ceainicul fluiera în bucătărie şi Mo se înapoia în atelier cu o tavă plină de vase care clincăneau.

După ce Mo trase uşa după el, Meggie mai aşteptă, din prudenţă, câteva secunde, cu toate că îi venea greu. Apoi se strecură din nou afară, pe coridor. De uşa atelierului lui Mo atârna o placă îngustă de tinichea. Meggie ştia pe de rost cuvintele de pe ea. Cu ajutorul literelor demodate, cu articulaţii ascuţite, învăţase să citească pe când avea cinci ani: Unele cărţi trebuie gustate, altele sunt înghiţite, doar câteva sunt mestecate şi de tot mistuite.

Pe atunci, când trebuia să se caţăre pe o ladă ca să descifreze plăcuţa, crezuse că mistuirea trebuia luată în sens propriu şi se întrebase, plină de dezgust, de ce Mo îşi atârnase de uşă tocmai cuvintele unui profanator de cărţi, între timp aflase ce însemnau acele cuvinte, dar azi, în noaptea asta, nu cuvintele scrise o interesau. Voia să înţeleagă cuvintele spuse, cuvintele şoptite, abia auzite, aproape neînţelese, pe care cei doi bărbaţi le schimbau în spatele uşii.

— Nu-I subestima, îl auzi pe Deget-de-praf spunând. Glasul lui suna altfel decât glasul lui Mo. Niciun glas nu suna ca acela al tatălui ei. Mo putea să deseneze cu el imagini în văzduhul strălucitor.

— Ar face totul ca să pună mâna pe ea!

— Era din nou glasul lui Deget-de-praf –, şi totul înseamnă, crede-mă, tot.

— N-am să i-o dau niciodată. Ăsta era Mo.

— Dar o să pună mâna pe ea într-un fel sau altul! Îţi spun încă o dată: sunt pe urmele tale.

— N-ar fi prima dată. Până acum am putut întotdeauna să scap de ei.

— Da? Dar cât crezi că o să mai meargă aşa? Şi fata ta? Vrei să-mi spui că-i place să se mute necontenit dintr-un loc într-altul? Crede-mă, ştiu despre ce vorbesc.

În spatele uşii tăcerea se făcu atât de mare, încât Meggie abia îndrăznea să respire de spaimă că cei doi bărbaţi ar fi putut s-o audă.

Apoi tatăl ei vorbi din nou, şovăitor, ca şi cum limba lui ar fi format din greu cuvintele.

— Şi după părerea ta, ce… trebuie să fac?

— Vino cu mine. Te duc la ei!

— Clincăni o ceaşcă. O linguriţă se izbi de porţelan. Ce mari devin zgomotele mici când e linişte. Ştii, Capricorn are o părere foarte bună despre talentele tale, s-ar bucura cu siguranţă dacă i-ai duce-o tu singur! Cel nou, pe care l-a găsit ca să te înlocuiască, e teribil de ageamiu.

Capricorn. Alt nume aşa de straniu. Deget-de-praf îl scuipase ca şi cum sunetul i-ar fi putut muşca limba. Meggie îşi mişcă degetele reci de la picioare. Frigul i se urcase până la nas şi nu înţelegea prea multe din ceea ce vorbeau cei doi bărbaţi, dar încerca să-şi întipărească în minte fiecare cuvânt. În atelier se făcuse iarăşi linişte.

— Nu ştiu… zise Mo în cele din urmă.

— Glasul lui suna atât de obosit, încât inima lui Meggie se strânse. Trebuie să reflectez. Ce crezi, când or să fie oamenii lui aici?

— În curând.

Cuvântul căzu ca o piatră în liniştea care se lăsase.

— În curând, repetă Mo. Ei, bine. Atunci o să mă decid până mâine. Ai un loc de dormit?

— Oh, se găseşte întotdeauna, răspunse Deget-de-praf. Până una alta o scot la capăt foarte bine, cu toate că lucrurile continuă să meargă prea repede pentru mine.

— Râsul lui nu suna voios. Dar mi-ar plăcea să ştiu ce-ai hotărât. Eşti de acord să vin mâine din nou? Spre prânz?

— Desigur. O iau pe Meggie la unu şi jumătate de la şcoală. Vino după aia.

Meggie auzi cum se împinse un scaun. Se strecură grăbit în odaia ei. Când se deschise uşa atelierului, ea tocmai şi-o închidea pe-a ei. Stătea cu plapuma ridicată până sub bărbie, trăgând cu urechea la tatăl ei care îşi lua rămas-bun de la Deget-de-praf.

— Deci mulţumesc încă o dată că m-ai prevenit, îl auzi spunând. Apoi paşii lui Deget-de-praf se îndepărtară încet, ca şi cum ar fi şovăit să plece, ca şi cum n-ar fi spus tot" ce-ar fi vrut să spună.

Dar până la urmă dispăru şi doar ploaia continua să bată toba cu degete ude pe fereastra lui Meggie.

Când Mo deschise uşa odăii ei, închise repede ochii şi încercă să respire atât de încet, cum facem numai în cel mai adânc şi mai nevinovat somn.

Dar Mo nu era prost. Uneori era chiar îngrozitor de deştept.

— Meggie, scoate un picior din pat, îi spuse. Scoase împotriva voinţei ei degetele încă reci de sub plapumă şi le puse în mâna caldă a lui Mo.

— Ştiam eu, zise el. Ai spionat. Nu poţi să faci măcar o dată ce-ţi spun?

Cu un oftat, îi împinse din nou picioarele sub plapuma delicios de caldă. Apoi se aşează lângă ea pe pat, îşi trecu mâinile pe faţa ostenită şi privi pe fereastră. Părul

său era negru ca blana de cârtiţă. Părul lui Meggie era blond ca acela al mamei ei, despre care nu ştia nimic decât ce-i spuneau câteva fotografii şterse. „Fii bucuroasă că semeni mai mult cu ea decât cu mine”, spunea întotdeauna Mo. „Capul meu n-ar sta bine pe un gât de fată”. Dar Meggie ar fi preferat să semene mai mult cu el. Nu exista pe lume vreun chip pe care să-l iubească mai mult.

— N-am înţeles oricum nimic din ce-aţi vorbit, murmură ea.

— Bine.

Mo se uita ţintă pe fereastră ca şi cum Deget-de-praf s-ar mai fi aflat în curte.

— Încearcă să dormi puţin, îi zise. Dar Meggie nu voia să doarmă.

— Deget-de-praf! Ce nume mai e şi ăsta? zise ea. Şi cum de-ţi spune Limbă-vrăjită?

Mo nu răspunse.

— Şi-apoi ăla care te caută… am auzit când a spus Deget-de-praf… Capricorn. Cine e ăsta?

— Nu e cineva pe care ar trebui să-l cunoşti.

— Tatăl ei nu se întoarse. Credeam că n-ai înţeles nimic! Pe mâine, Meggie.

De astă dată lăsă uşa deschisă. Lumina din coridor cădea pe patul ei. Se contopea cu negreala nopţii care se strecura prin fereastră, iar Meggie stătea culcată şi aştepta ca întunericul să dispară odată şi să ia cu el sentimentul de nenorocire ameninţătoare. Abia mult mai târziu avea să înţeleagă că nenorocirea nu se născuse în această noapte. Doar că se înapoiase pe furiş.

Mistere

„Dar ce fac copiii fără cărţi de poveşti?” întrebă Naftali. Iar Reb Zebulun răspunse: „Trebuie să se resemneze. Cărţile de poveşti nu sunt ca pâinea. Se poate trăi fără ele”. „Eu n-aş putea trăi fără ele”, zise Naftali.

Issac B. Singer, Naftali povestaşul şi calul său Sus e crăpa de ziuă, când Meggie se trezi din somn. O Noaptea pălea peste câmpuri ca şi cum ploaia i-ar fi spălat până la decolorare tivul rochiei. Deşteptătorul arăta aproape cinci şi Meggie voi să se întoarcă pe cealaltă parte şi să doarmă mai departe, când simţi că era cineva în odaie. Speriată, se ridică şi-l văzu pe Mo stând în faţa şifonierului ei deschis.

— Bună dimineaţa! zise el, în timp ce punea în geamantan puloverul ei preferat. Îmi pare rău, e foarte devreme, dar trebuie să pornim la drum. Ce-ai zice de o cacao la micul dejun?

Meggie dădu din cap ameţită de somn. Afară păsările ciripeau de parcă s-ar fi trezit de ore întregi. Mo mai aruncă încă doi pantaloni de-ai ei în geamantan, îl închise şi-l duse la uşă.

— Îmbracă-te cu ceva călduros, zise. Afară e rece.

— Unde mergem? întrebă Meggie, dar el dispăruse deja.

Tulburată, aruncă o privire afară. Aproape că se aştepta să-l vadă pe Deget-de-praf acolo, dar în curte ţopăia doar o mierlă pe pietrele umede de ploaie. Meggie îşi trase pantalonii şi se duse poticnindu-se în bucătărie. Pe coridor erau două geamantane, o geantă de voiaj şi lada cu sculele lui Mo.

Tatăl ei stătea la masa din bucătărie şi ungea chifle. Merinde pentru drum. Când intră în bucătărie, ridică puţin ochii şi-i zâmbi, dar Meggie îşi dădu seama că îşi făcea griji.

— Nu putem pleca, Mo! zise ea. Iau vacanţă abia peste o săptămână!

— Şi? În definitiv nu e pentru prima oară că trebuie să plec din cauza unei comenzi când tu ai şcoală. Aici avea dreptate. Se întâmpla des: de fiecare dată când vreun anticar, vreun colecţionar de cărţi sau vreo bibliotecă avea

nevoie de un legător de cărţi şi Mo primea comanda să scape de mucegai şi praf câteva perechi de cărţi vechi şi preţioase sau să le croiască o altă haină. Lui Meggie i se părea că denumirea de „legător de cărţi” nu descria deosebit de bine munca lui Mo, motiv pentru care cu câţiva ani în urmă meşterise pentru atelierul lui o firmă pe care sta scris Mortimer Folchart, doctor de cărţi. Şi acest doctor de cărţi nu se ducea niciodată la pacienţi fără fiica lui. Aşa fusese întotdeauna şi aşa avea să rămână pentru totdeauna.

Indiferent ce spuneau profesorii lui Meggie despre asta.

— Cum e cu vărsatul de vânt? Am folosit deja scutirea?

— Ultima dată. Atunci când a trebuit să mergem la individul ăla oribil cu Bibliile. Meggie cercetă faţa lui Mo.

— Mo? Trebuie să plecăm din cauza… nopţii trecute? O clipă crezu că avea să-i povestească tot – indiferent de ce-ar fi fost de povestit aici. Dar el clătină din cap.

— Prostii, nu! zise şi vârî chiflele pe care le unsese într-o pungă de plastic. Mama ta avea o mătuşă. Mătuşa Elinor. Am fost o dată la ea, când tu erai foarte mică. Locuieşte lângă unul dintre lacurile din nordul Italiei, uit mereu care este, dar e foarte frumos acolo, iar de-aici sunt cel mult şase-şapte ore de mers cu maşina. Nu se uita la ea în timp ce-i vorbea.

De ce trebuia să meargă tocmai acum? voi Meggie să întrebe. Dar nu o făcu. Nu-I întrebă nici dacă uitase de învoiala de după-amiază. Îi era prea frică de răspunsuri

— Şi de faptul că Mo ar fi putut s-o mai mintă o dată. Întrebă doar:

— E tot atât de ciudată ca şi ceilalţi?

Mo vizitase deja cu ea unele rubedenii. Atât familia lui, cât şi aceea a mamei lui Meggie erau, cum i se părea

acesteia, răspândite peste jumătate din Europă. Mo zâmbi.

— Puţin ciudată este, dar ai să te descurci. Are într-adevăr cărţi minunate.

— Cât lipsim?

— Ar putea să dureze ceva mai mult.

Meggie bău o înghiţitură de cacao. Era atât de fierbinte încât îşi arse buzele. Iute îşi apăsă pe gură cuţitul rece. Mo împinse scaunul.

— Trebuie să mai împachetez câteva lucruri din atelier, spuse. Dar nu durează mult. Eşti cu siguranţă moartă de oboseală, dar poţi să dormi după aia în autobuz. Meggie dădu din cap şi privi afară pe fereastra de la bucătărie. Era o dimineaţă cenuşie. Peste câmpurile care urcau spre dealurile apropiate atârna ceaţă şi Meggie avu impresia că umbrele nopţii se ascunseseră printre copaci.

— Împachetează proviziile şi ia-ţi suficient de citit! strigă Mo de pe coridor.

Ca şi cum nu asta ar fi făcut întotdeauna. Cu ani în urmă îi făcuse o ladă pentru cărţile ei preferate, pentru toate călătoriile ei, scurte şi lungi, îndepărtate şi nu atât de îndepărtate. „Te simţi bine să ai cu tine cărţile tale în locuri străine”, spunea Mo întotdeauna. El însuşi îşi lua cel puţin o duzină.

Mo lăcuise lada în roşu, un roşu ca macul, floarea preferată a lui Meggie, ale cărei petale se puteau presa atât de bine între câteva pagini de carte şi ale căror pistiluri imprimau în piele un model stelar. Pe capac, Mo scrisese cu litere splendide, răsucite Lada cu comori a lui Meggie, iar înăuntru era căptuşită cu tafta de un negru strălucitor. Din pânză nu se vedea în orice caz nimic, căci Meggie avea multe cărţi preferate. Şi mereu se adăuga o carte dintr-o nouă călătorie, dintr-un alt loc. „Dacă iei cu tine o carte la drum”, zisese Mo, când i-o pusese pe prima în ladă, „atunci se petrece ceva ciudat: cartea o să înceapă

să-ţi strângă amintirile. Mai târziu nu trebuie decât s-o deschizi, şi ai să fii acolo, unde ai citit-o prima dată. Chiar de la primele cuvinte, or să se reîntoarcă toate: imaginile, mirosurile, îngheţata pe care ai mâncat-o citind… Crede-mă, cărţile sunt ca hârtia de muşte. De nimic nu se prind amintirile atât de bine ca de paginile tipărite”.

Probabil avea dreptate în privinţa asta. Dar Meggie îşi lua cu ea cărţile la drum şi din altă pricină. Erau căminul ei în locurile străine – glasuri familiare, prieteni cu care nu se certa niciodată, prieteni înţelepţi, puternici, temerari, spălaţi cu toate apele lumii, încercaţi în aventuri. Cărţile ei o îmbărbătau când era tristă şi-i alungau plictiseala, în vreme ce Mo tăia piei şi pânze şi prindea din nou pagini vechi, devenite fărâmicioase din cauza multor ani şi a multor degete care le frunzăriseră. Unele cărţi o însoţeau de fiecare dată, altele rămâneau acasă, căci nu se potriveau cu ţinta călătoriei sau trebuiau să facă loc unei poveşti noi, încă necunoscute. Meggie mângâia cotoarele arcuite. Ce fel de poveşti trebuia să ia de astă dată? Ce poveşti ajutau împotriva spaimei care se furişase noaptea trecută în casă? Ce ar fi să încerce cu o poveste cu minciuni? se gândi Meggie. Mo o minţea. Minţea, deşi ştia că ea îi vedea minciunile de fiecare dată după nas. Pinocchio, se gândi Meggie. Nu. Prea neliniştitor. Şi prea trist. Dar ceva palpitant tot trebuie să fie, ceva care alungă gândurile din minte, chiar şi pe cele mai întunecate. Vrăjitoarele, da. Vrăjitoarele au să meargă cu ea, vrăjitoarele cu capetele pleşuve care îi prefac pe copii în şoareci – şi Odiseu împreună cu ciclopii şi magiciana care face din războinici porci. Mai primejdioasă decât acea călătorie a ei nu putea să fie, nu? La stânga de tot se aflau două cărţi cu poze pe care Meggie învăţase să citească – avea cinci ani pe atunci, urma arătătorului incredibil de mic, plimbându-se de colo-colo, se mai putea vedea pe pagini – iar jos de tot, ascunse printre toate celelalte,

stăteau cărţile făcute de Meggie însăşi. Zile întregi lipise la ele şi decupase, desenase mereu alte poze, sub care Mo scrisese ce se vedea pe ele: Un înger cu o faţă fericită, de Meggie pentru Mo. Nu mele şi-l scrisese singură, pe atunci omisese e-ul de la sfârşit. Meggie privi literele stângace şi aşeză cărticica înapoi în ladă. Mo o ajutase fireşte la legat. El legase cu hârtie colorat imprimată toate cărţile făcute de ea însăşi, iar pentru celelalte îi dăruise o ştampilă care punea numele ei şi capul unui inorog pe prima pagină, când cu cerneală neagră, când cu roşie, după cum îi plăcea lui Meggie.

Sus în aer o aruncase pe Meggie, o purtase pe umeri prin casă sau o învăţase cum să-şi meşterească din pene de mierlă un semn de carte. Dar nu-i citise niciodată. Nici o singură dată, nici un singur cuvânt, oricât de des îi pusese Meggie cărţile în poală. Meggie trebuise arunci să înveţe singură să descifreze semnele negre, să deschidă lada cu comori…

Meggie se ridică. Mai era ceva loc în ladă.

Poate că Mo mai avea vreo carte nouă pe care putea s-o ia cu ea, deosebit de groasă, deosebit de minunată…

Uşa de la atelierul lui era închisă.

— Mo?

Meggie apăsă pe clanţă. Masa lungă de lucru era curăţată lună, nicio ştampilă, niciun cuţit, Mo împachetase totul. Deci totuşi nu minţise? Meggie intră în atelier şi se uită împrejur. Uşa spre cămara de aur era deschisă. De fapt, nu era altceva decât o debara, dar Meggie botezase astfel încăperea mică fiindcă acolo tatăl ei depozita cele mai preţioase materiale: pielea cea mai fină, pânzele cele mai frumoase, hărţile marmorate, şifcasurile cu care se presau modele aurite în pielea moale… Meggie băgă capul prin uşa deschisă – şi văzu cum Mo învelea o carte în hârtie de împachetat. Nu era deosebit de mare şi nici deosebit de groasă. Legătura din în de culoare verde

deschis arăta uzată, mai mult însă Meggie nu putu să vadă deoarece, atunci când o observă, Mo ascunse iute cartea la spate.

— Ce faci aici? se răsti la ea.

— Eu…

— Pentru o clipă Meggie rămase fără grai de spaimă, atât de întunecat era chipul lui. Voiam să întreb dacă mai ai o carte pentru mine… pe cele din odaia mea le-am citit pe toate şi…

Mo îşi trecu mâna peste faţă.

— Desigur. Ceva găsesc eu precis, zise – dar ochii lui mai spuneau: pleacă de aici, pleacă, Meggie. Şi la spatele lui foşnea hârtia de împachetat. Vin imediat la tine, spuse. Trebuie să mai împachetez ceva, da?

Peste puţin timp aduse trei cărţi. Dar cartea pe care o învelise în hârtie de împachetat nu era printre ele. Un ceas mai târziu duseră totul în curte. Când ieşi, Meggie începu să tremure de frig. Era o dimineaţă rece, rece ca ploaia din noaptea trecută, iar soarele atârna palid pe cer ca o monedă pe care cineva ar fi pierdut-o acolo sus.

Locuiau abia de un an în gospodăria bătrânească. Lui Meggie îi plăceau priveliştea dealurilor din jur, cuiburile de rândunică de sub acoperiş, fântâna secată care se căsca atât de întunecată de-ai fi zis că ajunge de-a dreptul până jos, în inima pământului. Casa i se păruse întotdeauna prea mare şi prea expusă la curent, cu toate odăile alea goale, în care sălăşluiau păianjeni graşi, dar chiria era convenabilă şi Mo avea loc destul pentru cărţile lui şi pentru atelier. Afară de asta exista un coteţ de găini lângă casă, iar şura, în care acum era parcat doar autobuzul lor vechi, era bună cel mult pentru câteva vaci sau pentru un cal. „Vacile trebuie mulse, Meggie”, zisese Mo, când ea îi propusese să încerce măcar cu două sau trei exemplare. „Foarte, foarte devreme dimineaţa. Şi în fiecare zi”.

„Da1 cu un cal, cum ar fi?” întrebase. „Până şi Pippi Langstrumpf are un cal şi ea n-are nici măcar grajd”. S-ar fi mulţumit şi cu câteva găini sau cu o capră, dar şi ele trebuiau zilnic hrănite, şi pentru asta ei erau prea des pe drum. Aşa că lui Meggie nu-i rămăsese decât pisica de un roşu portocaliu care venea furişându-se din când în când, atunci când i se părea prea obositor să se certe cu câinii din gospodăria vecină. Ţăranul posac care locuia acolo era singurul lor duşman. Uneori câinii lui urlau atât de jalnic, încât Meggie îşi astupa urechile. Până la localitatea vecină, unde mergea la şcoală şi unde locuiau două prietene ale ei, se făceau cu bicicleta douăzeci de minute, dar Mo o ducea de cele mai multe ori cu maşina, deoarece drumul era pustiu, iar şoseaua îngustă şerpuia doar pe lângă ogoare şi copaci întunecaţi.

— Dumnezeule, ce-ai împachetat aici? Cărămizi? întrebă Mo, cărând din casă lada cu cărţi a lui Meggie.

— Nu spui tu mereu: cărţile trebuie să fie grele, căci în ele se află întreaga lume, răspunse Meggie – şi-l făcu să râdă pentru prima oară în dimineaţa asta. Autobuzul care stătea ca un animal greoi şi bălţat în şura părăsită îi era lui Meggie mai familiar decât toate casele în care locuise vreodată cu Mo. Nicăieri nu dormea atât de adânc şi de zdravăn ca în patul pe care i-l construise Mo în autobuz. Existau şi o masă, fireşte, un colţ de gătit şi o băncuţă, de sub al cărei capac, dacă se ridica, ieşeau la iveală ghiduri de călătorie, hărţi de străzi şi cărţi de buzunar, uzate de atâta citit. Da, Meggie iubea autobuzul, dar în dimineaţa asta şovăia să se suie în el. Când Mo se mai duse o dată spre casă ca să încuie uşa, Meggie avu sentimentul că nu se vor mai întoarce niciodată, că această călătorie avea să fie altfel decât toate celelalte, că aveau să meargă mai departe şi tot mai departe, fugind de ceva care nu avea nume. Cel puţin nu unul pe care Mo să i-l divulge.

— Deci, spre sud! atâta zise, în timp ce se înghesuia

în spatele volanului.

Şi astfel, fără a-şi lua rămas-bun de la cineva, porniră la drum, mult prea devreme, într-o dimineaţă care mirosea a ploaie.

Dar la poartă îi şi aştepta Deget-de-praf.

Spre sud

„Dincolo de Pădurea Sălbatică se întinde lumea largă”, zise şobolanul. „Şi ea nu ne priveşte, nici pe tine, nici pe mine. N-am fost niciodată în ea şi nici nu mă duc, iar tu nici atât, dacă ai puţină minte”. Kenneth Grahame, Vântul prin sălcii esemne că Deget-de-praf aşteptase dincolo de zid, în drum. De sute de ori şi chiar mai mult se balansase Meggie până la ţâţânii ruginiţi ai porţii şi-napoi, cu ochii strâns închişi ca să poată vedea mai bine tigrul de la piciorul zidului care pândea în bambus, cu ochii galbeni ca chihlimbarul, sau cataractele fluviului care spumegau la dreapta şi la stânga lui. Acum acolo stătea doar Deget-de-praf. Nicio altă privelişte n-ar fi făcut inima lui Meggie să bată mai repede. Se ivise atât de brusc, încât Mo era cât p-aci să-l calce, doar în pulover, tremurând de frig, cu braţele strâns încrucişate. Haina îi era pesemne încă umedă de la ploaie, dar părul i se uscase între timp. De un blond roşcat, atârna zbârlit peste faţa cu cicatrice. Mo dădu drumul printre dinţi la o înjurătură, opri motorul şi coborî din autobuz. Deget-de-praf îşi luă zâmbetul lui straniu şi se sprijini de zid.

— Încotro vrei să te duci, Limbă-vrăjită? întrebă el. N-am avut oare o învoială? Tot aşa m-ai mai părăsit odată, îţi aminteşti?

— Ştii de ce sunt atât de grăbit, răspunse Mo. E acelaşi motiv ca şi-atunci.

Continua să stea lângă uşa deschisă a maşinii, încordat, de parcă nu mai putea s-aştepte ca Deget-de-praf să se dea o dată la o parte.

Dar acesta se prefăcu a nu simţi nerăbdarea lui Mo.

— Pot să ştiu de astă dată încotro pleci? îl întrebă. Ultima dată a trebuit să te caut patru ani de zile şi, cu puţin ghinion, oamenii lui Capricorn te-ar fi găsit înaintea mea.

Când se uită la Meggie, aceasta îi răspunse cu o privire plină de duşmănie. Mo tăcu o vreme înainte de a răspunde.

— Capricorn este în nord, spuse el în cele din urmă. Deci să mergem spre sud. Sau şi-a întins între timp corturile în altă parte?

Deget-de-praf privi pe drum în jos. În hârtoape strălucea ploaia din noaptea trecută.

— Nu, nu! spuse el. Nu, el e încă în nord. Asta e ce se aude, şi dacă te-ai hotărât iarăşi să nu-i dai ceea ce caută, e desigur mai bine să pornesc şi eu cât mai repede spre sud. N-aş vrea să fiu eu acela, Dumnezeu mi-e martor, de la care oamenii lui Capricorn să afle vestea cea rea. Dacă aţi vrea deci să mă luaţi o bucată de drum cu voi… Sunt gata de plecare!

Cele două genţi pe care le târa dincolo de zid arătau de parcă ar fi dat de zeci de ori ocol globului pământesc. Afară de ele, Deget-de-praf mai avea şi un rucsac. Meggie îşi strânse buzele.

Nu, Mo! se gândi. Nu, să nu-l luăm cu noi! Dar fu îndeajuns să se uite la tatăl ei ca să ştie că răspunsul lui ar fi sunat altfel.

— Haide odată! zise Deget-de-praf. Ce-am să le spun oamenilor lui Capricorn, dacă pun mâna pe mine? Cum stătea aşa, arăta ca un câine părăsit. Şi oricâtă osteneală şi-ar fi dat Meggie să descopere ceva neliniştitor la el, nu putu în lumina palidă a dimineţii să găsească nimic. Totuşi nu voia ca el să vină cu ei. Sigur că pe chipul lui Meggie se citea asta foarte limpede, dar niciunul dintre cei doi

bărbaţi n-o băgă în seamă.

— Crede-mă, nu le-aş putea ascunde multă vreme că te-am văzut, continuă Deget-de-praf. Şi afară de asta… şovăi înainte de a-şi termina propoziţia… afară de asta îmi datorezi ceva, nu?

Mo lăsă capul în jos. Meggie văzu cum mâna i se strânse mai tare pe uşa deschisă a maşinii.

— Dacă vrei s-o iei aşa, zise el. Da, presupun că îţi datorez ceva.

Pe chipul lui Deget-de-praf se aşternu uşurare. Îşi aruncă repede rucsacul peste umăr şi se îndreptă spre autobuz cu gentile sale.

— Staţi! strigă Meggie, când Mo se duse spre el ca să-l ajute la cele două sacoşe. Dacă vine cu noi, vreau să ştiu de ce fugim. Cine este Capricorn?

Mo se întoarse spre ea.

— Meggie… începu el, pe un ton pe care ea îl cunoştea prea bine: Meggie, nu fi atât de proastă. Meggie, hai odată.

Ea deschise uşa autobuzului şi sări jos.

— Meggie, fire-ar să fie! Urcă la loc. Trebuie să pornim!

— Urc la loc, după ce-ai să-mi spui.

Mo se duse la ea, dar Meggie îi scăpă printre degete şi, alergând spre poartă, ieşi în şosea.

— De ce nu-mi spui? strigă ea.

Şoseaua era atât de pustie, de parcă n-ar mai fi existat pe lume alţi oameni. Se ridicase un vânt uşor care mângâie faţa lui Meggie şi făcu să foşnească frunzele teiului care se afla pe marginea şoselei. Cerul continua să fie spălăcit şi cenuşiu, nu voia pur şi simplu să se lumineze.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă! strigă Meggie. Vreau să ştiu de ce a trebuit să ne sculăm la cinci şi de ce nu

trebuie să merg la şcoală. Vreau să ştiu dacă o să ne întoarcem şi cine e acest Capricorn! Când ea pronunţă acest nume, Mo se uită în jur ca şi cum acel străin, de care celor doi bărbaţi le era evident atâta frică, s-ar fi putut ivi în clipa următoare din şura goală, tot atât de brusc cum apăruse şi Deget-de-praf din spatele zidului. Dar curtea era goală şi Meggie era prea furioasă ca să-i fie frică de cineva despre care nu ştia nimic în afară de nume.

— Altminteri, mi-ai spus întotdeauna tot! strigă Meggie către tatăl ei. Întotdeauna.

Dar Mo tăcea.

— Orice om, Meggie, are unele secrete, zise el în cele din urmă. Şi acum urcă odată. Trebuie să pornim. Deget-de-praf îl cercetă pe Mo, apoi pe Meggie cu un aer bănuitor.

— Nu i-ai povestit nimic? îl auzi Meggie întrebând cu glas coborât.

Mo scutură din cap.

— Dar ceva trebuie să-i spui! E primejdios să nu ştie. În definitiv nu mai e un copil.

— Este primejdios şi dacă ştie, răspunse Mo. Şi oricum, asta n-ar schimba cu nimic situaţia. Meggie tot mai stătea în drum.

— Am auzit tot ce-aţi vorbit! strigă ea. Ce e primejdios? Nu urc până nu ştiu.

Mo continua să nu spună nimic.

Deget-de-praf îl privi o clipă nehotărât şi-şi lăsă iar gentile jos.

— Bine, deci, zise el. Atunci o să-i povestesc eu despre Capricorn.

Se îndreptă încet spre Meggie. Ea făcu fără să vrea un pas înapoi.

— L-ai întâlnit deja, zise Deget-de-praf. E mult de-atunci, nu-ţi aminteşti probabil, erai încă atât de mică. – îşi

ţinu mâna în dreptul genunchilor. Cum să-ţi explic cum este el? Dacă ai vedea că o pisică înghite un pui de pasăre, probabil ai plânge, nu-i aşa? Sau ai încerca să-l ajuţi. Capricorn ar hrăni pisicul cu pasărea doar ca să vadă cum o sfâşie cu ghearele, pentru el ţipetele şi zbaterea puişorului ar avea gustul mierii.

Meggie se mai dădu un pas înapoi, poticnindu-se, dar Deget-de-praf continua să se apropie de ea.

— Presupun că tu nu te distrezi speriindu-i pe oameni până când genunchii încep să le tremure, încât abia se mai pot ţine pe picioare? întrebă el. Lui Capricorn nu-i place nimic mai mult decât asta. De asemenea, probabil că tu nu crezi că poţi să iei pur şi simplu tot ce pofteşti, indiferent cum şi indiferent ce. Capricorn crede asta. Şi din păcate tatăl tău are ceva pe care el îl vrea neapărat.

Meggie se uită la tatăl ei, dar el stătea doar acolo şi se uita la ea.

— Capricorn nu poate să lege cărţi ca tatăl tău, continuă Deget-de-praf. El nu se pricepe la nimic special, cu excepţia unui singur lucru: să trezească spaimă. În asta e meşter. Din asta trăieşte. Cu toate că nu cred că ştie el însuşi cum e când spaima îţi paralizează membrele şi te face mic. Dar ştie foarte precis cum să o provoace şi s-o răspândească în case şi în paturi, în inimi şi în minţi. Oamenii lui distribuie spaima ca poşta neagră, o împing pe sub uşi şi în căsuţele poştale, o mâzgălesc pe ziduri şi pe uşile grajdurilor până când se răspândeşte de la sine, pe tăcute şi duhnind ca ciuma.

— Deget-de-praf era acum foarte aproape de Maggie. Capricorn are foarte mulţi oameni, spuse el încet. Cei mai mulţi sunt la el de când erau copii, iar dacă i-ar porunci vreunuia dintre ei să-ţi taie o ureche sau nasul, acela ar face-o fără să clipească. Le place să se îmbrace în negru ca ciorile-de-câmp, doar şeful lor poartă o cămaşă albă pe sub jacheta neagră ca funinginea, iar dacă ar fi să te întâlneşti

vreodată cu unul dintre ei, să te faci mică, mică de tot, poate aşa să nu te observe. Ai priceput? Meggie dădu din cap. Abia putea să respire, atât de tare îi bătea inima.

— Înţeleg că tatăl tău nu ţi-a povestit niciodată de Capricorn, zise Deget-de-praf şi se-ntoarse spre Mo. Şi eu aş prefera să le povestesc copiilor mei despre oameni simpatici.

— Eu ştiu că nu există doar oameni simpatici! Meggie nu-şi putea stăpâni vocea să nu-i tremure de supărare. Poate şi puţin de frică.

— Ah, da? De unde?

— Se ivise din nou acel zâmbet enigmatic, trist şi totodată trufaş. Ai avut tu vreodată de-a face cu un ticălos adevărat?

— Am citit despre ei. Deget-de-praf râse.

— Ei, de acord, e aproape acelaşi lucru, zise el.

— Batjocura lui ardea ca veninul de urzici. Se aplecă spre Meggie şi o privi drept în faţă. Îţi doresc totuşi să rămâi la lectură, zise încet.

Mo depozită gentile lui Deget-de-praf în autobuz, în spate de tot.

— Sper că n-ai nimic înăuntru care ar putea să zboare în jurul urechilor noastre, zise el, în timp ce Deget-de-praf se ghemuia în spatele scaunului lui Meggie. La meseria ta, nu m-ar mira.

Înainte ca Meggie să poată întreba ce fel de meserie era, Deget-de-praf îşi deschise rucsacul şi scoase cu grijă un animal ce clipea adormit.

— Deoarece, evident, avem de făcut un drum mai lung împreună, aş vrea să-i prezint pe cineva fetei tale. Animalul era aproape la fel de mare ca un iepure de casă, dar mult mai mlădios, cu o coadă stufoasă ca un guler de blană, care se sprijinea de pieptul lui Deget-de-praf. Îşi înfigea ghearele subţiri în mânecile lui, în timp ce o

cerceta pe Meggie cu bumbii ochilor de un negru strălucitor, iar când căscă îşi dezveli dinţii subţiri ca nişte ace.

— E Gwin, explică Deget-de-praf. Dacă vrei, poţi să-l mângâi după urechi. E atât de adormit, încât n-o să muşte.

— Face asta de obicei? întrebă Meggie.

— Desigur, zise Mo, în timp ce se aşeza din nou în spatele volanului. Dacă aş fi tu, n-aş vrea să am de-a face cu bestia mică.

Dar Meggie nu putea să n-aibă de-a face cu orice animal, oricât de ascuţiţi i-ar fi fost acestuia dinţii.

— Este un jder sau aşa ceva, nu? întrebă în timp ce-şi trecea cu băgare de seamă buricele degetelor peste una din urechile rotunde.

— Cam aşa ceva.

Deget-de-praf băgă mâna în buzunar şi-i împinse lui Gwin o bucată de pâine uscată între dinţi. Meggie îi mângâie căpşorul în timp ce mesteca – şi dădu cu buricele degetelor de ceva tare pe sub blana mătăsoasă: erau nişte corniţe minuscule chiar lângă urechi. Uimită, îşi retrase mâna:

— Jderii au corniţe?

Deget-de-praf clipi din ochi spre ea şi-l lăsă pe Gwin să se caţăre din nou în rucsac.

— Asta are, zise el.

Meggie observă încurcată cum strânge curelele. I se părea că simte încă sub degete corniţele lui Gwin.

— Mo, ştiai că jderii au corniţe? întrebă ea.

— Ei, i le-a lipit Deget-de-praf acestui drăcuşor rău. Pentru reprezentaţiile lui.

— Ce fel de reprezentaţii? Meggie se uită întrebător mai întâi la Mo, apoi la Deget-de-praf, dar Mo porni motorul, iar Deget-de-praf îşi scoase cizmele, care păreau să fi călătorit tot atât de mult ca şi gentile sale, şi se

întinse cu un oftat adânc pe patul lui Mo.

— Niciun cuvânt, Limbă-vrăjită, zise el înainte de a închide ochii. Nu-ţi trădez secretele, în schimb nici tu să nu flecăreşti despre ale mele. În plus, pentru asta trebuie mai întâi să se întunece.

Meggie îşi sparse capul cu siguranţă încă un ceas în legătură cu ce ar putea să însemne acest răspuns. Dar mai mult o preocupa o altă întrebare.

— Mo, întrebă ea, când Deget-de-praf începu să sforăie în spatele lor, ce vrea acest… Capricorn de la tine? Coborî vocea înainte de a pronunţa numele, ca şi cum astfel i-ar fi micşorat caracterul ameninţător.

— O carte, răspunse Mo, fără să-şi întoarcă privirea de la şosea.

— O carte? De ce nu i-o dai?

— Nu se poate. O să-ţi explic în curând, dar nu acum. În regulă?

Meggie privea pe fereastra autobuzului. Lumea care trecea prin faţa ei părea încă de pe-acum străină – case străine, străzi străine, câmpuri străine, până şi copacii şi cerul păreau străini. Nu se simţise încă niciodată într-un loc cu adevărat acasă. Mo era căminul ei, Mo şi cărţile ei şi poate autobuzul care o transporta dintr-un loc în altul.

— Mătuşa asta la care mergem, întrebă pe când înaintau printr-un tunel nesfârşit, are copii?

— Nu, răspunse Mo. Mă tem că nici nu prea-i iubeşte în mod special. Dar, cum am zis, ai să te descurci cu ea. Meggie oftă. Îşi amintea de câteva mătuşi, cu niciuna dintre ele nu se descurcase deosebit de bine. Dealurile se făcură munţi, coastele, de-o parte şi de alta a şoselei, deveniră tot mai abrupte, şi la un moment dat casele începură să arate nu doar străine, ci şi cu totul altfel. Meggie încercă să-şi treacă timpul numărând tunelurile, dar când îi înghiţi cel de al nouălea, iar întunericul nu

părea să se mai sfârşească, adormi. Visă jderi în geci negre şi o carte împachetată în hârtie cafenie.

O casă plină de cărţi „Grădina mea rămâne grădina mea”, zise uriaşul, „toţi înţeleg asta şi nimeni nu trebuie să se joace în ea afară de mine”. Oscar Wilde, Uriaşul egoist

J eggie se trezi fiindcă era linişte. \jvl Zumzetul uniform al motorului care o legănase în somn încetase, iar lângă ea, scaunul şoferului era gol. Lui Meggie îi trebui ceva timp până să-şi amintească de ce nu era în patul ei. De parbriz se lipiseră musculiţe moarte, iar autobuzul parcase în faţa unei porţi de fier. Arăta înspăimântător cu toate acele vârfuri strălucind mat, o poartă din suliţe care aştepta numai ca cineva să încerce să se avânte dincolo pentru ca, zbătându-se, să rămână agăţat de ea. Vederea ei îi aminti lui Meggie de una dintre poveştile ei preferate, aceea despre uriaşul egoist care nu voia să lase niciun copil în grădina sa. Aşa îşi închipuise întotdeauna poarta lui. Mo stătea în drum împreună cu Deget-de-praf… Meggie coborî şi alergă spre ei. Şoseaua era mărginită la dreapta de un povârniş împădurit des, care cobora abrupt spre malul unui lac întins. Dealurile din cealaltă parte ieşeau din apă ca nişte munţi care s-ar fi înecat în ea. Apa era aproape neagră, seara se întindea deja pe cer şi se oglindea sumbru în unde. În casele de pe mal străluceau primele lumini ca nişte licurici sau ca nişte stele căzute.

— Aşa-i că-i frumos?

— Mo o luă pe Meggie de umeri

— Doar îţi plac poveştile cu tâlhari. Vezi acolo ruinele castelului? în el a locuit cândva o faimoasă bandă de tâlhari. Trebuie s-o întreb pe Elinor despre asta. Ea ştie tot despre lac.

Meggie încuviinţă doar şi-şi sprijini capul de umărul lui. Era ameţită de oboseală, dar pentru prima oară de când plecaseră la drum, chipul lui Mo nu mai era întunecat de griji.

— Dar unde locuieşte? întrebă şi-şi reţinu un căscat. Doar nu în spatele porţii ăsteia cu ţepi, nu?

— Ba da. Asta e intrarea pe proprietatea ei. Nu-i foarte îmbietoare, aşa-i?

— Mo râse şi o trase pe Meggie de cealaltă parte a şoselei. Elinor e foarte mândră de poarta asta. Ea însăşi a pus să fie făcută după o poză dintr-o carte.

— O poză cu grădina uriaşului egoist? murmură Meggie, privind printre vergelele de fier împletite artistic.

— Uriaşul egoist?

— Mo râse. Nu, cred că era altă poveste. Cu toate că aceea s-ar potrivi foarte bine cu Elinor. De ambele laturi ale porţii se mărgineau tufişuri înalte, ale căror crengi cu ţepi împiedicau vederea a ceea ce se afla dincolo de ele. Dar printre vergelele de fier, Meggie nu putu să descopere nimic promiţător în afară de tufele de rododendron aplecate-n afară şi de o cărare largă prunduită care se pierdea printre ele.

— Asta arată a rude bogate, aşa-i? îi şopti Deget-de-praf la ureche.

— Da, Elinor e destul de bogată, zise Mo şi o trase pe Meggie din faţa porţii. Dar probabil că va sfârşi cândva săracă precum un şoarece de biserică, fiindcă îşi dă toţi banii pe cărţi. Mă tem că, fără să ezite, şi-ar vinde şi sufletul dacă diavolul i-ar oferi în schimb cartea potrivită. Cu un brânci, deschise poarta grea.

— Ce faci? întrebă Meggie alarmată. Doar nu putem intra aşa pur şi simplu aici.

Plăcuţa de lângă poartă se mai putea citi desluşit, chiar dacă unele litere dispăreau sub crengile tufişurilor. PROPRIETATE PRIVATĂ. INTRAREA STRĂINILOR INTERZISĂ. Pentru Meggie asta nu suna într-adevăr foarte îmbietor. Dar Mo râse doar.

— Nicio grijă, zise el şi-mpinse poarta mai mult.

Singurul lucru care e asigurat la Elinor cu un sistem de alarmă e biblioteca. Nu-i pasă cine se plimbă prin grădina ei. Nu e tocmai ceea ce se cheamă o femeie sperioasă. De altfel, multe vizite nici nu primeşte.

— Ce-i cu câinii?

— Deget-de-praf trăgea îngrijorat cu ochiul la grădina străină.

— După poarta asta s-ar zice că există cel puţin trei câini răi, mari cât nişte viţei.

Dar Mo scutură din cap.

— Elinor detestă câinii, zise el, întorcându-se la autobuz. Şi acum urcaţi.

Proprietatea mătuşii lui Meggie semăna mai degrabă cu o pădure decât cu o grădină. Chiar imediat în spatele porţii, drumul descria o curbă ca şi cum ar fi vrut să-şi ia avânt înainte de a urca mai departe panta, după care se pierdea printre brazi întunecaţi şi castani. Îl mărgineau atât de strâns, încât ramurile lor formau un tunel, şi Meggie credea că n-avea să se mai sfârşească niciodată, când brusc copacii se retraseră, iar drumul se sfârşi într-un loc pietruit, înconjurat de ronduri îngrijite de trandafiri. Pe pietriş, se afla un combi în faţa unei case mai mari decât şcoala la care învăţase Meggie în ultimul an. Ea încercă să numere ferestrele, dar renunţă repede. Era o casă foarte frumoasă, dar tot atât de puţin îmbietoare ca şi poarta de fier de la stradă. Poate că zugrăveala de un galben ocru părea atât de murdară doar în lumina crepusculului. Şi poate că obloanele verzi erau închise doar pentru că noaptea se lăsase deja dincolo de munţii din jur. Poate. Dar Meggie ar fi pus prinsoare pe ceva că nici în timpul zilei nu se deschideau decât rareori. Uşa de la intrare, din lemn închis, arăta tot atât de distantă ca o gură strânsă pungă, iar când se apropiară de ea, Meggie îl apucă aproape fără să vrea pe Mo de mână.

Deget-de-praf îi urmă şovăitor, cu rucsacul uzat pe

umăr, în care continua să doarmă Gwin. Când Mo ajunse cu Meggie în faţa uşii, rămase câţiva paşi în urma lor şi cercetă jenat obloanele închise, ca şi cum ar fi suspectat-o pe stăpâna casei că i-ar observa de la una dintre ferestre.

Alături de uşa de la intrare era o ferestruică cu gratii, singura care nu se ascundea în spatele unor obloane verzi. De ea atârna din nou o plăcuţă. DACĂ INTENŢIONAŢI SĂ-MI IROSIŢI TIMPUL CU NIMICURI.

MAI BINE PLECAŢI IMEDIAT

Meggie îi aruncă lui Mo o privire îngrijorată, dar el făcu doar o grimasă de încurajare şi sună.

Meggie auzi cum clopotul ţipa strident în casa aceea mare. Apoi o bucată de vreme nu se mai întâmplă nimic. Doar o coţofană zbură ocărând dintr-una din tufele de rododendron care creşteau în jurul casei şi câteva vrăbii grase ciuguleau agitate prin pietriş, căutând insecte nevăzute. Meggie tocmai le arunca nişte firimituri de pâine pe care le mai avea în buzunarul de la jachetă – de la un picnic dintr-o zi de mult uitată –, când uşa se deschise brusc.

Femeia care ieşi era mai în vârstă decât Mo, mai în vârstă bine – cu toate că Meggie nu era niciodată sigură în ce priveşte vârsta adulţilor. Figura ei îi aminti lui Meggie de aceea a unui buldog, dar poate că asta ţinea mai mult de expresie decât de faţă. Purta un pulover gri-şoarece, peste o fustă cenuşie, un lanţ de perle în jurul gâtului scurt şi papuci de pâslă în picioare, ca aceia pe care Meggie trebuise să-i încalţe odată, când vizitase cu Mo un castel. Părul Elinorei era deja cărunt, şi-l ridicase în sus, dar îi atârnau şuviţe în toate părţile ca şi cum s-ar fi pieptănat în grabă şi plină de nerăbdare. Elinor nu arăta ca şi cum ar fi stat prea mult timp în faţa oglinzii.

— Dumnezeule, Mortimer! Ei, asta da o surpriză! zise ea, fără să piardă vremea cu bineţe. Cum de vii încoace? Vocea îi suna răstit, dar faţa nu putea s-ascundă cu totul că

se bucura să-l vadă pe Mo.

— Bună, Elinor, zise Mo şi-şi puse mâna pe umărul lui Meggie. Îţi aminteşti de Meggie? S-a făcut destul de mare, după cum vezi.

Elinor îi aruncă lui Meggie o scurtă privire iritată.

— Da, văd, zise ea. Dar, în definitiv, asta fac copiii, să crească, nu-i aşa? Şi din câte-mi amintesc, în ultimii ani nu v-am văzut la faţă, nici pe tine, nici pe fata ta. Cărui fapt îi datorez tocmai astăzi cinstea neaşteptată a vizitei tale? Vrei în fine să te înduri de bietele mele cărţi?

— Exact.

— Mo dădu din cap. Una dintre comenzile mele s-a amânat, o comandă de la o bibliotecă, ştii cum e, bibliotecile n-au niciodată bani.

Meggie îl cercetă neliniştită. Nu ştiuse că putea să mintă atât de convingător.

— Din cauza grabei, continuă Mo, n-am putut s-o plasez nicăieri atât de repede pe Meggie, de aceea am luat-o cu mine. Ştiu că nu-ţi plac copiii mici, dar Meggie nu unge cărţile cu marmeladă şi nici nu le rupe paginile ca să înfăşoare broaşte moarte în ele.

Elinor mormăi ceva dezaprobator şi o examina pe Meggie ca şi cum ar fi crezut-o în stare de orice ticăloşie, indiferent de ce spunea tatăl ei despre ea.

— Ultima dată când ai adus-o, am putut cel puţin s-o închidem într-un ţarc, constată ea cu voce rece. Între timp, aşa ceva a devenit imposibil.

O măsură încă o dată pe Meggie din cap până-n picioare – ca pe un animal primejdios pe care trebuia să-l primească în casa ei.

Meggie simţi cum de supărare i se ridică tot sângele în obraji. Voia acasă sau înapoi în autobuz, oriunde, numai nu la această femeie oribilă care îi găurea obrajii, holbându-se la ea, cu ochii ei reci, de cremene. Privirea

Elinorei se întoarse de la ea şi se îndreptă spre Deget-de-praf, care continua să stea în spate jenat.

— Şi asta ce mai e? – îl privi întrebător pe Mo. Îl cunosc oare şi pe ăsta?

— Este Deget-de-praf… prieten cu mine.

— Poate că doar pe Meggie o izbi ezitarea lui Mo. Vrea să meargă mai departe spre sud, dar poate l-ai putea găzdui pentru o noapte într-una din nenumăratele tale camere?

Elinor îşi încrucişa braţele.

— Doar cu condiţia ca numele lui să nu aibă nicio legătură cu felul în care umblă cu cărţile, zise ea. Oricum va trebui să se mulţumească numai cu un adăpost foarte sărăcăcios la mansardă, căci biblioteca mea a crescut foarte mult în ultimii ani şi a înghiţit aproape toate camerele de musafiri.

— Dar câte cărţi aveţi? întrebă Meggie.

Ea crescuse printre maldăre de cărţi, dar, cu toată bunăvoinţa, nu-şi putea imagina că în spatele tuturor ferestrelor din această casă mare, mare se ascundeau cărţi. Elinor o măsură încă o dată, de astă dată cu neascuns dispreţ.

— Câte? întrebă ea. Crezi cumva că le număr ca pe nasturi sau ca pe boabele de mazăre? Sunt multe, foarte multe. Probabil că în fiecare cameră din această casă sunt mai multe cărţi decât ai să citeşti tu vreodată – iar câteva sunt atât de preţioase, încât te-aş împuşca dacă ai îndrăzni să pui mâna pe ele. Dar pentru că eşti o fată deşteaptă, cum mă asigură tatăl tău, n-ai să faci în orice caz asta, nu? Meggie nu răspunse. În schimb, îşi închipui că se ridică în vârful picioarelor şi o scuipă pe bătrâna vrăjitoare de trei ori în cap.

Mo însă râse.

— Nu te-ai schimbat, Elinor, constată el. O limbă

ascuţită ca un cuţit de tăiat hârtie. Dar te previn: Dacă o împuşti pe Meggie, fac acelaşi lucru cu cărţile tale preferate.

Buzele Elinorei se încreţiră într-un zâmbet mic cât o insectă.

— Bun răspuns, zise şi se dădu la o parte. Nici tu nu te-ai schimbat, evident. Haideţi înăuntru. O să-ţi arăt cărţile care au nevoie de ajutorul tău. Şi încă altele.

Meggie crezuse întotdeauna că Mo avea multe cărţi. După ce păşise în casa Elinorei nu avea să mai creadă niciodată aşa ceva.

Aici nu erau maldăre risipite peste tot ca la Meggie acasă. Fiecare carte îşi avea vizibil locul ei. Dar acolo unde alţi oameni au tapete, tablouri sau pur şi simplu o suprafaţă de perete gol, Elinor avea rafturi de cărţi. În holul de la intrare, prin care i-a condus mai întâi, erau rafturi albe care se întindeau până la tavan, în camera pe care au traversat-o mai apoi erau negre ca dalele de pe jos, tot aşa în coridorul următor.

— Astea de-aici, anunţă Elinor cu un gest dispreţuitor, în timp ce treceau pe lângă cotoare de cărţi strâns înghesuite, s-au adunat în decursul anilor. Ele n-au cine ştie ce valoare, sunt de calitate inferioară, nimic ieşit din comun. Dacă ar fi ca anumite degete să nu se poată stăpâni şi să scoată vreodată una din raft, îi aruncă o scurtă privire lui Meggie, lucrul acesta n-ar avea urmări prea grave. Atâta timp cât aceste degete, după ce şi-ar potoli curiozitatea, ar pune fiecare volum din nou la locul lui şi n-ar lăsa în el niciun semn de carte dezgustător.

— La aceste cuvinte se întoarse spre Mo. Crezi sau nu crezi! zise ea. Într-una din ultimele cărţi pe care le-am cumpărat, o primă ediţie, splendidă, din secolul al nouăsprezecelea, am găsit efectiv o felie uscată de salam ca semn de carte.

Meggie trebui să chicotească, ceea ce îi atrase,

fireşte, pe loc o nouă privire puţin prietenoasă.

— Asta nu e de râs, tânără doamnă, zise Elinor. Unele dintre cele mai minunate cărţi ce s-au tipărit vreodată s-au pierdut deoarece un oarecare neguţător de peşte zevzec le-a jumulit ca să-şi împacheteze în paginile lor peştele puturos. În Evul Mediu au fost distruse mii de cărţi fiindcă din copertele lor s-au croit tălpi de pantofi sau cu hârtia lor s-au încălzit băile de aburi.

— Amintirea unor astfel de ticăloşii, chiar dacă petrecute cu multe secole în urmă, o făcea pe Elinor să sufle din greu. Hai, să lăsăm asta! zise ea repezit. Altminteri, mă enervez prea rău, tensiunea mea e şi-aşa prea ridicată. Se oprise în faţa unei uşi. Pe lemnul alb era pictată o ancoră în jurul căreia se învârtea un delfin.

— Este emblema unui tipograf celebru, explică Elinor şi îşi trecu degetul peste nasul ascuţit al delfinului. Exact ce trebuie pentru intrarea într-o bibliotecă, nu?

— Ştiu, zise Meggie. Aldus Manutius. A trăit la Veneţia. A tipărit cărţi care aveau exact dimensiunea care trebuia ca să intre în coburul comanditarilor lui.

— Ah, da? Elinor îşi încreţi iritată fruntea. N-am ştiut asta. În orice caz, eu sunt fericita posesoare a unei cărţi pe care a tipărit-o el personal. Şi anume în anul 1503.

— Vreţi să spuneţi că provine din atelierul lui, o corectă Meggie.

— Desigur, asta vreau să spun.

Elinor îşi drese glasul şi îl cercetă pe Mo atât de reprobator, ca şi cum el ar fi fost de vină că fata lui ştia lucruri atât de extravagante. Apoi puse mâna pe clanţă.

— Pe această uşă, zise în timp ce apăsa clanţa cu o evlavie aproape solemnă, n-a intrat încă niciun copil, dar deoarece tatăl tău ţi-a insuflat probabil un anume respect pentru cărţi, fac o excepţie. Dar numai cu condiţia să stai cel puţin la trei paşi distanţă de rafturi. Accepţi condiţia?

O clipă Meggie voi să refuze. Mult prea mult i-ar fi plăcut s-o uluiască pe Elinor, pedepsindu-i cu dispreţ cărţile. Dar nu putu. Curiozitatea îi era pur şi simplu prea puternică. I se părea aproape că aude prin uşa întredeschisă cum cărţile şoptesc. Mii de poveşti necunoscute îi făgăduiau să-i deschidă mii de uşi spre mii de lumi nicicând văzute. Ispita era mai puternică decât mândria lui Meggie.

— Accept, murmură şi-şi încrucişa mâinile la spate. Trei paşi. O mâncau palmele de poftă.

— Deştept copil, zise Elinor pe un ton atât de condescendent, încât Meggie era aproape să-şi anuleze hotărârea.

Intrară apoi în sanctuarul Elinorei.

— Ai renovat-o! îl auzi Meggie pe Mo spunând. Mai zise ceva, dar ea nu mai asculta. Privea ţintă doar la cărţi. Rafturile în care erau aşezate miroseau a lemn proaspăt tăiat. Ajungeau până sus, la un tavan azuriu de care atârnau minuscule lămpi ca nişte stele fixate de el. Scări înguste de lemn, prevăzute cu role, stăteau în faţa rafturilor gata să ducă la cele de sus pe orice cititor lacom. Existau pupitre pe care se aflau cărţi deschise, prinse cu lanţuri de alamă aurite. Existau vitrine de sticlă în care cărţi cu paginile învechite şi pătate arătau oricui se apropia de ele cele mai minunate imagini. Meggie nu se putu abţine. Un pas, o privire rapidă spre Elinor, care din fericire îi întorsese spatele, şi se afla în faţa vitrinei. Se aplecă adânc, mai adânc deasupra vitrinei până ce se ciocni cu nasul de ea.

Frunze ţepoase se căţărau în jurul unor litere de un cafeniu palid. Un cap roşu, minuscul de dragon scuipa flori pe hârtia pătată. Călăreţi pe cai albi o priveau pe Meggie ca şi cum nu trecuse nicio zi de când i-ar fi pictat cineva cu pensule micuţe din păr de jder. Alături de ei se afla o pereche, poate miri. Un bărbat cu pălărie roşie ca focul îi

cerceta duşmănos pe cei doi.

— Ăştia să fie trei paşi!

Meggie tresări speriată, dar Elinor nu păru prea supărată.

— Da, arta ilustrării cărţilor! zise ea. Pe vremuri doar bogaţii ştiau să citească. De aceea pentru săraci se adăugau poze la litere pentru ca ei să poată înţelege poveştile. Fireşte, nu se gândeau la plăcerea acestora, săracii erau pe lume ca să muncească, nu ca să fie fericiţi sau să se uite la poze frumoase. Aşa ceva era rezervat bogaţilor. Nu. Voiau să-i înveţe. De cele mai multe ori erau poveşti din Biblie, pe care oricum le ştia oricine. Cărţile erau expuse în biserică şi în fiecare zi se întorcea câte o pagină ca să arate o altă imagine.

— Şi cartea asta? întrebă Meggie.

— Oh, cred că asta n-a stat niciodată în biserică, răspunse Elinor. Ea slujea mai degrabă la desfătarea unui om foarte bogat, dar e veche de cel puţin şase sute de ani.

— Mândria din vocea ei nu putea să treacă neobservată. Din cauza unei astfel de cărţi s-au produs crime şi s-au dat lovituri de moarte. Eu n-a trebuit, din fericire, decât s-o cumpăr.

La ultimele cuvinte se întoarse brusc şi-l cercetă pe Deget-de-praf care îi urmase în tăcere ca o pisică la vânătoare. Pentru o clipă Meggie se gândi că Elinor avea să-l expedieze înapoi în coridor, dar Deget-de-praf stătea în faţa rafturilor cu un aer atât de respectuos, cu mâinile încrucişate la spate, încât nu oferea niciun motiv, aşa că îi aruncă o ultimă privire reprobatoare şi se reîntoarse la Mo.

El stătea în faţa unui pupitru şi ţinea o carte în mână, al cărei cotor atârna doar în câteva fire subţiri. O ţinea foarte prudent, ca pe o pasăre care şi-ar fi rupt aripa.

— Ei, întrebă Elinor îngrijorată. Poţi s-o salvezi? Ştiu

că e într-o stare groaznică, iar celelalte mă tem că nu stau mai bine, dar…

— Astea toate se pot rezolva.

— Mo puse cartea deoparte şi o expertiză pe următoarea. Dar cred că voi avea nevoie de cel puţin două săptămâni. Dacă nu va trebui să fac rost de material suplimentar. Ceea ce ar mai lungi niţel treaba. Suporţi prezenţa noastră atât de mult?

— Bineînţeles.

Elinor dădu din cap, dar Meggie observă privirea pe care o aruncă spre Deget-de-praf. El stătea în continuare în faţa rafturilor, imediat lângă uşă, şi părea cufundat cu totul în examinarea cărţilor, dar Meggie avea impresia că nu-i scăpa nimic din ceea ce se vorbea în spatele lui. În bucătăria Elinorei nu erau cărţi, nici măcar una, în schimb li se dădu o excelentă cină, la o masă de lemn care, după cum asigura Elinor, provenea din cancelaria unei mănăstiri italieneşti. Meggie se îndoia. Din câte ştia, călugării lucrau în scriptoriile mănăstirilor la mese cu suprafeţe înclinate, dar se hotărî să păstreze pentru sine aceste cunoştinţe. În schimb mai luă puţină pâine şi tocmai se întreba dacă brânza, care se afla pe pretinsa masă de scris, era comestibilă, când văzu cum Mo îi şoptea Elinorei ceva. Ochii Elinorei se deschiseră lacom, de unde Meggie deduse că nu putea fi vorba decât de o carte, şi se gândi imediat la hârtia de împachetat, la o legătură de in de culoare verde deschis şi la mânia din glasul lui Mo. Lângă ea Deget-de-praf făcu să dispară pe neobservate o bucată de şuncă în rucsacul său: cina lui Gwin. Meggie văzu cum se ridică adulmecând din rucsac un nas rotund, sperând să capete şi alte bunătăţi delicioase. Observându-i privirea, Deget-de-praf îi zâmbi lui Meggie şi-i mai strecură lui Gwin puţină şuncă. Şopocăitul lui Mo cu Elinor nu părea să-l intereseze, dar Meggie era sigură că cei doi puneau la cale o treabă tainică. După puţin timp, Mo se sculă şi ieşi.

Meggie o întrebă pe Elinor unde e toaleta – şi se luă după el. Era un sentiment ciudat, să-l spioneze pe Mo. Nu-şi putea aminti să mai fi făcut vreodată aşa ceva – cu excepţia nopţii în care venise Deget-de-praf. Şi când încercase să descopere dacă Mo era Moş Crăciun. Îi era ruşine că mergea aşa tiptil pe urmele lui. Dar el era de vină. De ce ascundea cartea asta de ea? Şi acum voia probabil să i-o dea acestei Elinor – o carte pe care ea n-avea voie să o vadă! De când Mo o ascunsese atât de grăbit la spate, lui Meggie nu-i mai ieşea din cap. O căutase chiar în geanta cu lucrurile lui Mo înainte ca el să şi-o fi dus la autobuz, dar nu fusese de găsit. Trebuia pur şi simplu s-o vadă înainte ca să dispară probabil într-una dintre vitrinele Elinorei! Trebuia să ştie de ce era pentru Mo atât de preţioasă, încât o târâse pentru asta şi pe ea aici…

În holul de la intrare Mo se mai uită încă o dată în jur, înainte de a ieşi din casă, dar Meggie se ghemui în spatele unui sipet care mirosea a pastile contra moliilor şi a lavandă. Se hotărî să rămână în ascunzătoarea ei până ce avea să se reîntoarcă. Afară în curte, Mo ar fi descoperit-o cu siguranţă. Timpul trecea chinuitor de încet, aşa cum se întâmplă întotdeauna când aştepţi ceva cu inima la gură. În rafturile albe, cărţile păreau să o observe pe Meggie, dar tăceau ca şi cum ar fi simţit că pentru moment Meggie nu se putea gândi decât la o singură carte, în fine, Mo se reîntoarse ţinând în mână un pacheţel învelit în hârtie cafenie. Poate vrea doar s-o ascundă aici! se gândi Meggie. Unde poţi s-ascunzi mai bine o carte decât printre alte zece mii? Da. Mo o va lăsa probabil aici şi ei se vor reîntoarce acasă. Dar aş vrea s-o văd o dată, se gândi Meggie, numai o dată, înainte de a fi pusă într-un raft de care am voie să mă apropii doar la o distanţă de trei paşi. Mo trecu atât de aproape de ea, încât ar fi putut să-l atingă, dar nu o observă. „Meggie, nu te uita aşa la mine!”

îi spunea uneori. „Îmi citeşti iarăşi gândurile!” Acum arăta preocupat – ca şi cum nu era sigur dacă ceea ce avea de gând să facă era bine. Meggie numără încet până la trei înainte de a se lua după el, dar de câteva ori Mo se opri atât de brusc, încât nu lipsi mult să dea peste el. Nu se întoarse în bucătărie, ci merse de-a dreptul în bibliotecă. Fără să se mai uite în jur, deschise uşa cu emblema tipografului veneţian şi o trase uşor în urma lui. Meggie stătea acum între toate acele cărţi tăcute şi se întreba dacă trebuia să se ia după el… dacă trebuia să-l roage să-i arate cartea. S-ar supăra? Tocmai voia să-şi adune tot curajul şi să meargă după el, când auzi paşi – paşi rapizi, hotărâţi, precipitaţi de nerăbdare. Nu putea fi decât Elinor. Ce-i de făcut?

Meggie deschise următoarea uşă şi se strecură înăuntru. Un pat cu baldachin, un dulap, fotografii în rame de argint, o grămadă de cărţi pe noptieră, pe covor un catalog deschis, cu paginile pline de fotografii de cărţi vechi. Era dormitorul Elinorei. Cu inima bătând, trase cu urechea, auzi paşii energici ai Elinorei şi apoi cum se închide a doua oară uşa bibliotecii. Cu băgare de seamă, ieşi din nou pe coridor. Stătea încă nehotărâtă în faţa bibliotecii, când deodată i se puse o mână pe umăr. O alta îi sugrumă ţipătul de spaimă.

— Eu sunt! îi şopti la ureche Deget-de-praf. Stai liniştită, altfel dăm amândoi de bucluc, pricepi?

— Meggie dădu din cap şi Deget-de-praf îşi luă încet mâna de pe gura ei. Tatăl tău vrea să-i dea acestei vrăjitoare cartea, aşa-i? şopti el. A adus-o din autobuz? Spune odată. O

avea la el, nu?

Meggie îl împinse la o parte.

— Nu ştiu! şuieră ea. Dar în definitiv – ce vă priveşte?

— Ce mă priveşte? Deget-de-praf râse uşor. Ei, poate o să-ţi povestesc o dată ce mă priveşte. Dar acum vreau să

ştiu doar dacă ai văzut-o.

Meggie scutură din cap. Nu ştia nici ea de ce-l minţea pe Deget-de-praf. Poate pentru că-şi apăsase prea tare palma de gura ei.

— Meggie! Ascultă-mă!

— Deget-de-praf o privi insistent. Cicatricele lui arătau ca nişte linii albe pe care i le-ar fi desenat cineva pe obraji, două linii pe stânga, uşor ridicate, o a treia pe dreapta, mai lungă, de la ureche până la nară. Capricorn vrea să-l omoare pe tatăl tău dacă nu obţine cartea! şopti Deget-de-praf. O să-l omoare pe tatăl tău, pricepi? Nu ţi-am explicat cum e el? Vrea cartea şi el obţine întotdeauna ce vrea. E ridicol să îţi închipui că aici e la adăpost de el.

— Mo nu crede asta!

Deget-de-praf se îndreptă şi privi ţintă uşa bibliotecii.

— Da, ştiu, mormăi el. Asta e problema. Şi de aceea – îşi puse ambele mâini pe umerii lui Meggie şi o împinse spre uşa închisă –, de aceea intri acum acolo, ca un îngeraş, şi afli ce au de gând cei doi cu cartea. Da? Meggie voi să protesteze. Dar cât ai clipi din ochi, Deget-de-praf şi deschisese uşa împingând-o în bibliotecă.

Doar o poză

Cine fură cărţi sau nu le dă-napoi pe cele-mprumutate, cartea din mână prefacă-i-se într-un şarpe cumplit. Lovească-l şi înţepenească-i mădularele. Răcnind, ceară-şi schelălăind îndurare şi chinurile să nu-i fie alinate decât atunci când va putrezi. Roadă-i moliile de cărţi măruntaiele ca viermele morţii care nu piere niciodată. Şi când ispăşi-va ultima pedeapsă, focul gheenei mistuiască-l în veci. Inscripţie din biblioteca mănăstirii San Pedro din Barcelona, citată de Alberto Manguel espachetaseră cartea, Meggie văzu hârtia de împachetat zăcând pe un scaun. Nu observaseră că intrase. Elinor era aplecată peste pupitru, Mo stătea lângă ea. Amândoi erau cu

spatele la uşă.

— Incredibil. Credeam că nu mai există niciun exemplar, tocmai spunea Elinor. Circulă istorii ciudate despre cartea asta. Un anticar de la care cumpăr des mi-a povestit că în urmă cu nişte ani i s-au furat trei exemplare, şi anume în aceeaşi zi. Aproape aceeaşi istorie am auzit-o de la doi librari.

— Serios? Ciudat, într-adevăr! zise Mo – dar Meggie îi cunoştea destul de bine vocea ca să-şi dea seama că mirarea lui era prefăcută. Ei, da, oricum ar fi. Chiar dacă nu ar fi o carte rară, pentru mine e foarte preţioasă şi aş fi bucuros să ştiu că e bine păstrată, pentru o vreme, până când vin s-o iau.

— La mine orice carte e bine păstrată, zise Elinor cu asprime. Ştii asta. Ele sunt copiii mei, copiii mei negri precum cerneala pe care îi îngrijesc cu toată atenţia. Îi ţin departe de lumina soarelui, îi şterg de praf şi-i apăr de moliile de cărţi hămesite şi de degetele murdare ale oamenilor. Cartea asta o să capete un loc de cinste şi nimeni n-o s-o vadă până când o s-o iei înapoi. În biblioteca mea vizitatorii sunt mai degrabă nedoriţi. Ei lasă doar urme de degete şi coji de caşcaval pe bietele mele cărţi. Afară de asta, după cum ştii, dispun de un sistem de alarmă foarte scump.

— Da, asta e deosebit de liniştitor!

— Vocea lui Mo suna uşurată. Îţi mulţumesc, Elinor. Îţi mulţumesc cu adevărat foarte mult. Iar dacă ar fi ca peste puţin timp să bată cineva la uşa ta şi să te întrebe de carte, te rog să te prefaci că n-ai auzit niciodată de ea, da?

— Bineînţeles. Ce nu face omul pentru un bun legător de cărţi? Afară de asta eşti bărbatul nepoatei mele. Ştii că uneori îi duc lipsa? Păi, cred că şi ţie ţi se întâmplă acelaşi lucru. Fata ta pare că se descurcă foarte bine fără ea, nu?

— Abia dacă îşi aminteşte, zise Mo încet.

— Ei, asta e o binecuvântare, nu-i aşa? Uneori e practic că memoria noastră nu e nici pe jumătate atât de bună ca aceea a cărţilor. Fără ele n-am mai şti pesemne nimic. Toate s-ar uita: războiul troian, Columb, Marco Polo, Shakespeare, toţi acei regi şi zei smintiţi… Elinor se întoarse – şi încremeni.

— Oare n-am auzit eu ciocănitul tău? întrebă şi se uită ţintă atât de duşmănos la Meggie, încât aceasta trebui să-şi adune toate puterile ca să nu se întoarcă pur şi simplu şi să se strecoare iarăşi repede pe coridor.

— De când stai aici, Meggie? întrebă Mo. Meggie îşi ridică bărbia.

— Ea are voie s-o vadă, dar de mine o ascunzi! zise ea.

— Tot ofensiva era cea mai bună apărare. N-ai ascuns niciodată o carte de mine! Ce-a re asta atât de special? Orbesc dacă o citesc? îmi muşcă degetele? Ce taine groaznice sunt în ea, pe care nu trebuie să le aflu?

— Am motivele mele să nu ţi-o arăt, răspunse Mo. Era foarte palid. Fără alt cuvânt se apropie de ea şi voi să o împingă pe uşă afară, dar Meggie se smuci.

— Oh, e încăpăţânată! constată Elinor. Asta mi-o face simpatică. Îmi amintesc că odinioară mama ei era tot aşa.

— Se dădu în lături şi-i făcu lui Meggie un semn să se apropie. Ai să vezi că nu-i nimic deosebit de palpitant în cartea asta, cel puţin nu pentru ochii tăi. Darconvinge-te singură. Ne încredem întotdeauna cel mai bine în propriii noştri ochi. Sau e tatăl tău de altă părere?

Îi aruncă lui Mo o privire întrebătoare. Mo şovăi – apoi dădu din cap, resemnat în faţa sorţii.

Cartea era deschisă pe pupitru. Nu părea să fie ceva special. Meggie ştia cum arată o carte cu adevărat veche. În atelierul lui Mo văzuse cărţi ale căror pagini erau pătate ca blana de leopard şi tot atât de galbene, îşi amintea de

una a cărei legătură fusese năpădită de carii de lemn. Urmele rozăturii arătau ca minuscule găuri de proiectil şi Mo desfăcuse blocul cărţii, prinsese din nou paginile şi, după cum spunea el, le croise o rochie nouă. O astfel de rochie putea să fie din piele sau în simplă sau prevăzută cu un model, pe care Mo îl aplica cu şifcasuri minuscule, iar uneori îl şi aurea. Această carte avea o legătură din în de un verde argintiu ca frunzele de salcie. Canturile erau uşor deteriorate şi paginile atât de luminoase, încât fiecare literă stătea clară şi neagră pe hârtie. Pe paginile deschise se afla un semn de carte îngust, de culoare roşie. Pe pagina din dreapta era o poză. Se vedeau femei îmbrăcate somptuos, un om care scuipa foc, acrobaţi şi cineva care arăta ca un rege. Meggie frunzări mai departe. Nu erau multe poze, dar litera de început a fiecărui capitol era ea însăşi ca o mică poză. Pe unele litere stăteau animale, pe altele se căţărau plante, un B ardea vâlvătaie. Atât de reale arătau flăcările, încât Meggie îşi trecu degetul peste ele ca să se asigure că nu erau fierbinţi. Următorul capitol începea cu un K. Se umfla în pene ca un războinic, iar pe braţul lui întins se ghemuia o vietate cu coadă de blană. Nimeni nu-l văzu cum se strecură afară din oraş, citi Meggie, dar înainte ca să se mai poată lega şi alte cuvinte, Elinor îi închise cartea în nas.

— Cred că ajunge, zise şi şi-o vârî sub braţ. Tatăl tău m-a rugat să-i pun această carte într-un loc sigur şi asta am să fac acum.

Mo o luă încă o dată pe Meggie de mână. De astă dată îl urmă.

— Meggie, te rog, uită de cartea asta! îi şopti la ureche. Aduce nenorocire. Îţi fac rost de o sută altele. Meggie dădu doar din cap. Înainte ca Mo să închidă uşa după ei, mai aruncă rapid o ultimă privire spre Elinor. Stătea şi se uita cu atâta duioşie la carte, aşa cum o privea pe ea uneori Mo, când îi trăgea seara pătura până sub

bărbie.

Apoi uşa se închise.

— Unde o pune? îl întrebă Meggie în timp ce-l urma pe Mo prin coridor.

— Oh, ea are ascunzători minunate pentru astfel de ocazii, răspunse Mo evaziv. Dar ele sunt secrete, aşa cum e îndeobşte orice ascunzătoare. Ce zici, n-ai vrea să-ţi arăt odaia ta? – încerca să pară fără griji, dar nu izbutea prea bine. Arată ca o cameră scumpă de hotel. Ei, ce spun, cu mult mai bine.

— Sună bine, murmură Meggie şi se uită în jur, dar Deget-de-praf nu era de văzut pe nicăieri.

Unde putea fi? Trebuia să-l întrebe ceva. Imediat. Nu se putea gândi la altceva, în timp ce Mo îi arăta odaia şi-i povestea că acum totul este în ordine, că el o să-şi termine treaba şi apoi au să se întoarcă acasă. Meggie dădu din cap şi se prefăcu a-l asculta, dar în realitate nu se putea gândi decât la întrebarea pe care voia să i-o pună lui Deget-de-praf. Îi ardea atât de tare buzele, încât se mira că Mo nu o vedea stând acolo. Drept pe gura ei.

După ce Mo o lăsă singură, ca să aducă bagajul din autobuz, Meggie alergă la bucătărie, dar Deget-de-praf nu era nici acolo. Îl căută şi-n dormitorul Elinorei, dar oricât de multe uşi deschise în casa aceea uriaşă, Deget-de-praf rămase de negăsit. În cele din urmă se simţi prea obosită ca să mai caute. Mo se culcase demult, Elinor dispăruse şi ea în odaia ei. Meggie se duse atunci şi ea în odaia ei şi se întinse în patul imens. Se simţea pierdută în el, cât un pitic, de parcă ar fi fost micşorată. Ca Alice în Ţara minunilor, se gândi şi netezi cearşafurile înflorate. Altminteri odaia îi plăcea. Era plină de cărţi şi de tablouri. Exista chiar şi un cămin, dar arăta ca şi cum nimeni nu l-ar mai fi folosit de peste o sută de ani şi mai bine. Meggie se dădu jos din pat şi se duse la fereastră. Afară se întunecase demult şi când deschise ferestrele o izbi în faţă un vânt

rece. Singurul lucru pe care îl recunoscu în întuneric era locul prunduit din faţa casei. Un felinarâşi arunca lumina palidă pe pietrele de un alb cenuşiu. Autobuzul dungat al lui Mo stătea lângă combiul Elinorei ca o zebră care se rătăcise într-un grajd de cai. Mo pictase dungile pe lacul alb, după ce îi dăruiesc lui Meggie Cartea junglei. Se gândi la casa pe care o părăsiseră atât de grăbit, la odaia ei şi la şcoală, unde locul îi rămăsese gol. Nu era sigură dacă îi era dor de casă.

Când se întinse să se culce, lăsă obloanele deschise. Mo îi pusese lada cu cărţi lângă pat. Obosită, scoase o carte şi încercă să-şi facă un cuib în cuvintele bine cunoscute, dar nu izbuti. Amintirea celeilalte cărţi ştergea necontenit cuvintele, Meggie vedea necontenit în faţa ochilor literele de început mari, multicolore, înconjurate de figuri a căror poveste n-o ştia, căci cartea nu avusese timp să i-o spună.

Trebuie să-l găsesc pe Deget-de-praf, se gândi somnoroasă. Trebuie să fie încă aici! apoi cartea îi alunecă din mână şi adormi.

În dimineaţa următoare o trezi soarele. Aerul era încă rece din cauza nopţii, dar cerul era senin şi când

Meggie se aplecă pe fereastră putu să vadă în depărtare, printre crengile copacilor, cum sclipea lacul. Odaia pe care i-o dăduse Elinor se afla la primul etaj. Mcdormea două uşi mai departe, în schimb Deget-de-praf fusese silit să se mulţumească cu o cameră la mansardă. Meggie o văzuse ieri, când îl căutase. Era doar un pat îngust acolo, înconjurat de lăzi cu cărţi care se ridicau până la şarpanta acoperişului. Mo şi Elinor stăteau deja la masă când Meggie intră în bucătărie să-şi ia micul dejun, dar Deget-de-praf nu era acolo.

— Oh, el a şi mâncat, zise Elinor sarcastic, când Meggie întrebă de el, şi anume în societatea unui animal cu dinţi ascuţiţi, care stătea pe masă şi pufnea spre mine

când, fără să bănuiesc ceva, am intrat în bucătărie. L-am lămurit pe prietenul vostru ciudat că muştele sunt singurele animale pe care le suport pe masa din bucătărie, după care a dispărut afară, împreună cu animalul său îmblănit.

— Ce treabă ai cu el? întrebă Mo.

— Oh, nimic special, voiam… doar să întreb ceva, zise Meggie, mâncă în grabă o jumătate de felie de pâine, bău puţin din cacaua oribil de amară pe care o preparase Elinor şi alergă afară. Îl găsi pe Deget-de-praf în spatele casei, pe un gazon ţepos, tuns scurt, pe care se afla un şezlong stingher lângă un înger de ghips. Câteva păsări se certau în tufişul cu flori roşii de rododendron, iar Deget-de-praf cu o figură absentă făcea jonglerii. Meggie încercă să numere mingile multicolore, patru, şase, opt erau. Le culegea atât de repede din aer, încât o luă ameţeala privind. Le prindea stând nepăsător într-un picior ca şi cum nici n-ar fi avut nevoie să privească într-aco-Io. Abia când o observă pe Meggie, îi scăpă o minge printre degete şi se rostogoli la picioarele ei. Meggie o ridică şi i-o aruncă lui Deget-de-praf.

— De unde ştiţi să faceţi asta? îl întrebă. A fost… minunat.

Deget-de-praf se înclină batjocoritor. Îi apăru din nou zâmbetul lui ciudat.

— Îmi câştig existenţa cu asta, zise el. Cu asta şi cu alte câteva lucruri.

— Cum se pot câştiga bani cu aşa ceva?

— La târguri. La sărbători. La aniversările copiilor. Ai fost vreodată la unul dintre acele târguri în care oamenii se poartă de parcă ar mai trăi încă în Evul Mediu? Meggie dădu din cap. Fusese odată cu Mo la un asemenea târg. Văzuse lucruri splendide acolo, neobişnuite, ca şi cum ar fi provenit nu din altă epocă, ci din altă lume. Mo îi cumpărase o cutie împodobită cu pietre policrome şi cu un

peştişor dintr-un metal strălucind în verde şi auriu, având un bot larg deschis şi o bilă în burta goală, care atunci când scuturai cutia suna ca un clopoţel. Aerul mirosea a pâine proaspăt coaptă, a fum şi a rochii umede, şi Meggie se uitase cum se făurea o sabie şi se ascunsese în spatele lui Mo de frica unei persoane deghizate în vrăjitoare.

Deget-de-praf îşi adună mingile şi le aruncă înapoi în geantă. Stătea deschisă în spatele lui pe iarbă. Meggie se duse agale într-acolo şi aruncă o privire înăuntru. Văzu sticle, vată albă, o pungă cu lapte, dar înainte de a mai putea face şi alte descoperiri, Deget-de-praf închise clapa genţii.

— Îmi pare rău. Secrete profesionale, zise el. Tatăl tău i-a dat cartea acestei Elinor, aşa-i?

Meggie ridică din umeri.

— Mie poţi să-mi spui liniştit. Eu ştiu. Am tras cu urechea. E nebun s-o lase aici, dar ce-mi pasă mie. Deget-de-praf se aşează în şezlong. Alături în iarbă zăcea rucsacul lui. O coadă stufoasă ieşea afară.

— L-am văzut pe Gwin, zise Meggie.

— Ah, da?

— Deget-de-praf se lăsă pe spate şi-nchise ochii. În lumina soarelui părul lui arăta mai deschis. Şi eu. Stă ascuns în rucsac. E vremea lui de dormit.

— L-am văzut în carte. – în timp ce-i spunea asta, Meggie nu scăpa din ochi faţa lui Deget-de-praf, dar nimic nu se clinti pe ea. Gândurile lui nu-i erau scrise pe frunte ca lui Mo. Faţa lui Deget-de-praf era ca o carte închisă, şi Meggie avea impresia că ar fi dat peste degete oricui ar fi încercat să citească în ea. Şedea pe o literă, continuă ea. Pe litera K. l-am văzut corniţele.

— Adevărat?

— Deget-de-praf nu deschise nici măcar ochii. Ştii în care din miile ei de rafturi a pus-o bibliomana asta? întrebă

Deget-de-praf.

Meggie se prefăcu a nu-i fi auzit întrebarea.

— De ce arată Gwin ca animalul din carte? întrebă ea. l-aţi lipit într-adevăr corniţele? Deget-de-praf deschise ochii şi clipi în soare.

— Mda, i-am lipit oare? întrebă el, cercetând cerul. Câţiva nori alunecau peste casa Elinorei. Soarele dispăru în spatele lor şi umbra căzu ca o pată urâtă pe iarba verde.

— Meggie, tatăl tău îţi citeşte adesea? întrebă Deget-de-praf.

Meggie îl măsură bănuitor. Apoi îngenunche lângă rucsac şi mângâie coada mătăsoasă a lui Gwin.

— Nu, zise ea. Dar m-a învăţat să citesc când aveam cinci ani.

— Întreabă-l de ce nu-ţi citeşte, zise Deget-de-praf. Dar nu te lăsa dusă cu vorba de tot soiul de pretexte.

— Cum aşa?

— Meggie se ridică supărată. Nu-i place, asta-i tot.

Deget-de-praf zâmbi. Se aplecă din şezlong şi-şi vârî mâna în rucsac.

— Aha, arată a burtă plină, constată el. Cred că vânătoarea nocturnă a lui Gwin a fost încununată de succes. Să sperăm că n-a jefuit iarăşi vreun cuib. Sau sunt doar chiflele şi ouăle Elinorei?

Coada lui Gwin zvâcnea încoace şi-ncolo aproape ca aceea a unei pisici.

Meggie cercetă indispusă rucsacul. Era bucuroasă că nu putea să vadă botul lui Gwin. Poate că mai era încă mânjit de sânge.

Deget-de-praf se lăsă din nou pe spate în şezlongul Elinorei.

— Să-ţi arăt dieseară la ce sunt bune sticlele, vata şi celelalte lucruri misterioase din geanta mea? întrebă el, fără s-o privească. Pentru asta trebuie să fie însă întuneric

beznă. Ai curajul să ieşi din casă noaptea?

— Fireşte, răspunse Meggie jignită, deşi pe întuneric ar fi preferat să facă orice altceva decât să stea afară. Dar mai întâi să-mi spuneţi dumneavoastră de ce…

— Dumneavoastră? Deget-de-praf râse zgomotos. Doamne Dumnezeule, în curând ai să-mi spui domnule Deget-de-praf. Nu pot să sufăr să mă iei cu dumneavoastră, renunţă, da?

Meggie îşi muşcă buzele şi dădu din cap. Avea dreptate – dumneavoastră nu i se potrivea.

— Atunci, bine, de ce i-ai lipit corniţe lui Gwin? îşi încheie ea întrebarea. Şi ce ştii despre carte? Deget-de-praf îşi încrucişa braţele după cap.

— Ştiu o mulţime de lucruri despre ea, zise el. Şi poate cândva am să-ţi povestesc despre asta, dar acum noi doi avem o înţelegere. La noapte, în jur de unsprezece, exact în locul ăsta. De acord?

Meggie privi în sus spre o mierlă care ciripea de mama focului pe acoperişul Elinorei.

— Bine, zise ea. La unsprezece. Apoi se reîntoarse în casă.

Elinor îi propusese lui Mo să-şi instaleze atelierul chiar lângă bibliotecă. Acolo era un spaţiu mic în care îşi păstra colecţia de ghiduri vechi de animale şi plante (părea să nu existe niciun fel de cărţi pe care Elinor să nu-l colecţioneze). Această categorie se afla în rafturi de lemn de culoarea deschisă a mierii. Pe unele poliţe, cărţile se sprijineau pe vitrine de sticlă în care erau insecte fixate cu ace, ceea ce o făcu pe Elinor şi mai antipatică în ochii lui Meggie. În faţa singurei ferestre se afla o masă, era o masă frumoasă cu picioare rotunjite, dar având abia jumătate din lungimea mesei lui Mo din atelierul său de-acasă. Pesemne d-aia bombănea încet, când Meggie îşi băgă capul pe uşă.

— Ia uită-te la masă! zise el. Pe asta poţi să-ţi sortezi colecţia de timbre, nu să legi cărţi. Tot spaţiul e prea mic. Unde să-mi instalez presa, unde să-mi pun sculele… Ultima dată am lucrat la mansardă, dar între timp s-au stivuit şi acolo peste tot lăzi cu cărţi.

Meggie netezi cu mâna cotoarele cărţilor îndesate strâns unele în altele.

— Spune-i pur şi simplu că ai nevoie de o masă mai mare.

Scoase prudent o carte din raft şi o deschise. În ea erau ilustrate cele mai curioase insecte, gândaci cu corniţe, gândaci cu trompe, unul avea chiar un nas adevărat. Meggie îşi trecu arătătorul peste pozele în culori pale.

— Mo, de ce nu mi-ai citit de fapt niciodată?

Tatăl ei se întoarse brusc, mai să-i alunece cartea din mână.

— De ce mă întrebi? Ai vorbit cu Deget-de-praf, aşa-i? Ce ţi-a povestit?

— Nimic. Absolut nimic!

Nu ştia nici ea de ce minţea. Puse cartea despre gândaci la locul ei. Ar fi zis aproape că cineva împletea în jurul lor o plasă fină ca un abur de mistere şi minciuni care se făcea tot mai deasă.

— Eu cred că e o întrebare bună, zise ea, punând mâna pe o altă carte. Se intitula Meşterul camuflării. Animalele din ea arătau ca nişte ramuri vii sau ca frunze uscate.

Mo se întorsese din nou cu spatele. Începu să-şi întindă sculele pe masa mult prea mică: în stânga, fălţuitorul, apoi ciocanul cu cap rotund cu care ciocănea forma cotorului, cuţitul ascuţit de tăiat hârtie… De obicei când lucra, Mo fluiera încet, dar acum era tăcut. Meggie simţea că gândurile sale sunt departe. Dar unde?

În cele din urmă se aşează pe marginea mesei şi se uită la ea.

— Nu-mi place să citesc cu voce tare, zise el, ca şi cum n-ar fi fost nimic mai neinteresant pe lume. Doar ştii. E pur şi simplu aşa.

— De ce nu? Doar îmi spui poveşti. Spui minunat poveşti. Ştii să imiţi toate vocile, ştii să le faci captivante, apoi hazlii…

Mo îşi încrucişa braţele pe piept ca şi cum ar fi voit să se ascundă în spatele lor.

— Mi-ai putea citi Tom Sawyer, propuse Meggie, sau Cum a ajuns rinocerul să fie zbârcit.

Asta era una dintre poveştile preferate ale lui Mo. Când era mai mică se jucaseră uneori zicând că şi în rochiţele ei erau numai firimituri ca în pielea rinocerului.

— Da, asta e o poveste minunată.

Mo se întoarse din nou cu spatele la ea. Ridică pe masă mapa în care îşi ţinea forzaţurile şi începu să le frunzărească absent. „Orice carte trebuie să înceapă cu o astfel de hârtie”, îi spusese odată lui Meggie. „Cel mai bine cu una de culoare închisă: roşu închis, albastru închis, după cum e legătura cărţii. Când deschizi cartea e ca la teatru: mai întâi e cortina. O dai la o par1 te, şi începe reprezentaţia”.

— Meggie, acum trebuie într-adevăr să lucrez! zise el fără a se întoarce. Cu cât termin mai repede cu cărţile Elinorei, cu atât putem să ne ducem mai repede acasă.

Meggie puse la loc cartea cu animalele travestite.

— Şi dacă n-a lipit corniţele? întrebă ea.

— Ce?

— Corniţele lui Gwin. Dacă Deget-de-praf nu le-a lipit?

— Le-a lipit.

— Mo îşi împinse un scaun la masa mult prea scurtă.

De altfel, Elinor a plecat după cumpărături. Dacă mori de foame înainte să se întoarcă ea, fă-ţi câteva clătite. În ordine?

— În ordine, murmură Meggie.

— O clipă se gândi să-i povestească despre înţelegerea nocturnă cu Deget-de-praf, dar apoi se hotărî să n-o facă.

— Crezi că pot să-mi iau câteva cărţi de-aici la mine în odaie? întrebă ea în schimb.

— Desigur. Atâta timp cât nu le laşi să dispară în lada ta.

— Ca hoţul ăla de cărţi, despre care mi-ai povestit?

— Meggie îşi luă trei cărţi sub braţul stâng şi patru sub cel drept. Câte mai furase? 30.000?

— 40.000, răspunse Mo. Totuşi nu l-a omorât pe proprietar.

— Nu, acela era călugărul spaniol, i-am uitat numele.

Meggie se îndreptă agale spre uşă pe care o deschise cu vârful pantofului.

— Deget-de-praf zice că pe tine Capricorn te-ar omorî ca să obţină cartea. – încerca să-şi facă vocea să sune nepăsătoare. Ar face asta, Mo?

— Meggie!

— Mo se întoarse şi-şi îndreptă ameninţător spre ea cuţitul de tăiat hârtie. Stai la soare sau vâră-ţi nasul drăguţ în cărţi, dar lasă-mă acum să lucrez. Şi transmite-i lui Deget-de-praf că dacă îţi mai spune asemenea bazaconii, am să-l tai cu cuţitul ăsta în felii subţiri de tot.

— Ăsta n-a fost un răspuns! zise Meggie şi ieşi pe coridor cu teancul de cărţi.

Ajunsă în odaia ei, risipi cărţile pe patul uriaş şi începu să citească: despre gândaci care se mutau în cochilii părăsite ca oamenii într-o casă goală, despre broaşte în formă de frunze şi omizi cu spini coloraţi,

maimuţe cu bărbi albe, mâncători de furnici dungaţi şi pisici care săpau în pământ după cartofi dulci. Orice părea să existe, orice fiinţă pe care Meggie putea să şi-o închipuie şi alte multe pe care nu putea să şi le-nchipuie.

Dar în niciuna dintre cărţile Elinorei nu găsi un singur cuvânt despre jderi cu corniţe.

Foc şi stele

Atunci se iviră cu urşi care jucau, cu câini şi capre, cu maimuţe şi marmote, alergau pe sârmă, se dădeau peste cap, înainte şi-napoi, aruncau săbii şi cuţite şi se năpusteau, rămânând teferi, în vârfurile şi tăişurile lor, făceau scamatorii sub manta şi pălărie, cu pahare fermecate şi lanţuri, puneau păpuşi să se lupte între ele, scoteau triluri ca privighetoarea, ţipau ca păunul, ţiuiau asemenea căprioarei, se luptau şi jucau în sunetul flautului dublu. Wilhelm Hertz.

Cartea muzicantului ambulant lua trecea încet. Meggi îl văzu pe Mo doar puţin după-amiază, când Elinor se întoarse de la cumpărături şi, după o jumătate de oră, le servi spaghete cu un sos oarecare cumpărat de gata.

— Regret, dar n-am pur şi simplu răbdare pentru acest mizerabil de gătit, zise ea, punând oalele pe masă Oare prietenul nostru cu animalul său îmblănit se pricepe să gătească?

Deget-de-praf ridică doar din umeri a părere de rău.

— Nu, cu asta nu vă pot fi de folos.

— Mo ştie foarte bine, zise Meggie, în timp ce amesteca tăiţeii cu sosul apos.

— El trebuie să-mi restaureze cărţile, nu să gătească, răspunse Elinor răstit. Dar tu cum stai?

— Eu ştiu să fac clătite, zise ea. Dar de ce nu vă procuraţi câteva cărţi de gătit? Altminteri aveţi tot soiul de cărţi. V-ar ajuta precis.

Elinor nu consideră această propunere demnă nici

măcar de un răspuns.

— Ah, de altfel, încă o regulă pentru noapte, zise ea, după ce toţi terminară masa în tăcere. Eu nu admit nicio lumânare aprinsă în casa mea. Focul mă face nervoasă. Îi place prea mult să se hrănească cu hârtie.

Meggie înghiţi. Simţi că fusese prinsă. Fireşte, îşi adusese câteva lumânări, erau deja aşezate pe noptiera ei, siguranţă Elinor le văzuse.

Dar Elinor nu se uita la Meggie, ci la Deget-de-praf care se juca cu o cutie de chibrituri.

— Sper că şi dumneata vei lua în considerare această regulă, zise ea, căci societatea dumitale ne mai este evident rezervată încă o noapte.

— Dacă mai pot uza puţin de ospitalitatea dumneavoastră. Mâine dimineaţă am plecat, vă promit. Deget-de-praf mai ţinea încă chibriturile în mână. Privirea dezaprobatoare a Elinorei nu părea să-l stânjenească.

— Cred că cineva are aici o imagine complet falsă despre foc, zise el. Recunosc că este un animăluţ care muşcă, dar poate fi îmblânzit.

Şi cu aceste cuvinte, scoase un chibrit din cutie, îl aprinse şi-şi vârî flacăra în gura deschisă. Când buzele lui se închiseră în jurul beţişorului aprins, Meggie îşi ţinu respiraţia. Deget-de-praf deschise gura, scoase chibritul stins şi-l aşează zâmbind pe farfuria goală.

— Vedeţi, Elinor? zise el. Nu m-a muşcat. Poate fi îmblânzit mai uşor decât o pisicuţă.

Elinor strâmbă doar din nas, dar Meggie, de admiraţie, abia dacă îşi mai putea întoarce privirea de la faţa lui Deget-de-praf.

Pe Mo, mica scamatorie cu foc nu păru să-l surprindă, la o privire a lui de avertisment, Deget-de-praf îşi ascunse cutia de chibrituri în buzunarul pantalonului.

— Regula lumânării am s-o respect, fireşte, zise el

repede. Nicio problemă. Efectiv.

Elinor dădu din cap.

— Bine, zise ea. Dar mai e ceva: dacă va fi să dispăreţi din nou de cum se întunecă, aşa cum aţi făcut aseară, să nu vă reîntoarceţi prea târziu. La nouă fix îmi pun în priză instalaţia de alarmă.

— Oh, atunci am avut într-adevăr noroc aseară.

— Neobservat de Elinor, dar nu şi de Meggie, Deget-de-praf făcu să dispară câţiva tăiţei în buzunarul său. Recunosc că-mi place să mă plimb noaptea. Lumea e atunci mai pe gustul meu, tăcută, aproape pustie şi cu mult mai tainică. La noapte nu aveam de gând oricum să mă plimb. Totuşi v-aş ruga să vă puneţi în priză mai târziu instalaţia asta faimoasă.

— Ah, da? Şi de ce, dacă e permis să întreb? Deget-de-praf îi făcu cu ochiul lui Meggie.

— Ei, fiindcă i-am promis acestei tinere doamne o mică reprezentaţie. Începe cam la o oră înainte de miezul nopţii.

— Aha!

— Elinor îşi şterse cu şervetul puţin sos de pe buze. O reprezentaţie. Cum ar fi dacă aţi face-o în timpul zilei, în definitiv tânăra doamnă are abia doisprezece ani şi ar trebui să fie în pat la opt.

Meggie strânse din buze. De când împlinise cinci ani nu se mai culca la opt, dar nu-şi mai dădu osteneala să-i explice asta Elinorei. În schimb, admira cât de relaxat răspundea Deget-de-praf la privirile duşmănoase ale Elinorei.

— Ei, în timpul zilei scamatoria pe care vreau să i-o arăt lui Meggie nu poate avea efectul maxim, zise el, şi se lăsă din nou pe spatele scaunului. Pentru asta e din păcate nevoie de haina neagră a nopţii. Dar ce-ar fi dacă v-aţi uita şi dumneavoastră? Aţi înţelege de ce totul trebuie să aibă

loc pe întuneric.

— Primeşte oferta, Elinor, zise Mo. Reprezentaţia lui o să-ţi placă. Poate că după asta focul n-o să ţi se mai pară atât de neliniştitor.

— Nu mi se pare neliniştitor. Doar că nu-l pot suferi! constată Elinor cu faţa neclintită.

— Poate să facă şi jonglerii, lăsă Meggie să-i scape. Cu opt mingi.

— Cu unsprezece, o corectă Deget-de-praf. Dar jongleria e mai degrabă ceva de făcut la lumina zilei. Elinor răzui un tăiţel de pe faţa de masă şi se uită cu o privire bănuitoare mai întâi la Meggie, apoi la Mo.

— Ei, bine. Nu vreau să stric eu petrecerea, zise ea.

Am să mă bag în pat cu o carte la nouă şi jumătate, ca în fiecare seară, şi mai înainte am să pun în funcţiune alarma, iar când Meggie o să-mi comunice că se duce la această reprezentaţie privată, o scot din priză pentru o oră. E suficient?

— Pe deplin, zise Deget-de-praf şi se aplecă atât de adânc în faţa ei, încât dădu cu vârful nasului de marginea farfuriei lui.

Meggie se stăpâni să nu râdă. Era unsprezece fără cinci când ciocăni la uşa dormitorului Elinorei.

— Intră! o auzi pe Elinor strigând şi, când băgă capul pe uşă, o văzu stând în pat aplecată mult peste un catalog gros cât o carte de telefon.

— Prea scump, prea scump, prea scump! murmura ea. Ţine minte sfatul meu: să nu-ţi oferi niciodată o pasiune pentru care nu-ţi ajung banii. Îţi roade inima ca o molie de carte, lată, de pildă, cartea asta!

— Elinor bătu cu degetele atât de tare pe pagina stângă a catalogului, încât Meggie nu s-ar fi mirat dacă ar fi făcut o gaură acolo. Ce ediţie, şi într-o stare atât de bună! De cincisprezece ani vreau s-o cumpăr, dar e prea

scumpă. Prea scumpă.

Cu un oftat, Elinor închise catalogul, îl aruncă pe covor şi se dădu jos din pat. Spre surprinderea lui Meggie, purta o cămaşă de noapte lungă şi înflorată. Arăta mai tânără în ea, aproape ca o fetiţă care s-ar fi trezit de dimineaţă cu zbârcituri pe faţă.

— Ei, probabil că oricum n-ai să ajungi aşa nebună ca mine! mormăi ea, în timp ce-şi trăgea o pereche de şosete groase peste picioarele goale. Tatăl tău nu-i înclinat spre ţicneli şi nici mama ta n-a fost. Dimpotrivă, n-am cunoscut pe nimeni care să aibă un cap mai raţional. Tatăl meu, în schimb, era cel puţin tot atât de ţicnit ca şi mine. Mai mult de jumătate din cărţile mele de la el le-am moştenit, şi la ce i-au folosit? L-au apărat de moarte? Dimpotrivă. L-a lovit damblaua la o licitaţie de cărţi. Nu-i ridicol?

Meggie nu ştia în ruptul capului ce să răspundă.

— Mama mea? întrebă, în schimb. Aţi cunoscut-o bine?

Elinor pufăi zgomotos, ca şi cum i s-ar fi pus o întrebare nerezonabilă.

— Fireşte că da. Tatăl tău a cunoscut-o aici. Nu ţi-a povestit niciodată?

Meggie clătină din cap.

— Nu vorbeşte mult despre ea.

— Ei, pesemne e mai bine aşa. De ce să scormoneşti în răni vechi? Iar tu, oricum, nu ţi-o aminteşti. Emblema de pe uşa bibliotecii e pictată de ea. Dar acum, haide! Altminteri, îţi mai pierzi şi reprezentaţia. Meggie o urmă pe Elinor în jos pe coridorul întunecat. Pentru o clipă avu sentimentul nebunesc că ar fi fost posibil ca pe una dintre nenumăratele uşi să se ivească mama ei şi să-i zâmbească. În toată casa aceea uriaşă nu ardea nicio lumină şi Meggie se lovi de câteva ori la genunchi de un scaun sau de o măsuţă, pe care nu le văzuse în întuneric.

— De ce-i aici peste tot atât de întuneric? întrebă ea, pe când Elinor căuta întrerupătorul în holul de la intrare.

— Pentru că prefer să-mi dau banii pe cărţi decât pe curentul de prisos! răspunse Elinor şi clipi atât de supărată spre lampa care se aprinsese, de parcă ar fi fost de părere că obiectul stupid ar fi putut să facă liniştit mai multă economie la curent.

— Apoi se duse, târşâindu-şi picioarele, în dreptul unei cutii metalice care, ascunsă de o perdea groasă şi prăfuită, atârna pe peretele de lângă uşa de la intrare. Sper că ţi-ai stins lumina înainte de a veni la mine? întrebă ea, în timp ce descuia cutia.

— Desigur, zise Meggie, chiar dacă nu era adevărat.

— Întoarce-te cu spatele! îi porunci Elinor, înainte de a-şi face de lucru la instalaţia de alarmă. Doamne, toate butoanele astea, sper că n-am greşit iarăşi ceva. Să mă anunţi de îndată ce se termină reprezentaţia. Şi să nu-ţi vină ideea să te foloseşti de prilej ca să te furişezi în bibliotecă şi să iei vreo carte. Gândeşte-te că atunci sunt imediat lângă tine, căci urechile mele sunt mai bune decât ale liliacului.

Meggie îşi stăpâni răspunsul care-i stătea pe buze. Elinor îi deschise uşa de la intrare. Fără un cuvânt, Meggie trecu pe lângă ea şi se duse afară. Era o noapte blândă, plină de miresme neobişnuite şi de glasuri de greieri.

— Şi cu mama erai mereu la fel de drăguţă? o întrebă pe Elinor tocmai când aceasta era pe punctul să închidă uşa după ea.

Elinor o privi o clipă ca împietrită.

— Cred că da, zise. Da, precis. Şi ea era mereu la fel de obraznică ca şi tine. Petrecere bună cu înghiţi torul-de-chibrituri! apoi trânti uşa.

Alergând prin grădina întunecată din spatele casei, Meggie auzi deodată muzică. Aceasta se răspândi brusc în

noapte ca şi cum ar fi aşteptat doar paşii ei: o muzică sunând ciudat, un amestec trăsnit de clopoţei, fluiere şi tobe, voios şi trist totodată. Meggie nu s-ar fi mirat dacă pe gazonul din spatele casei Elinorei ar fi aşteptat-o o întreagă ceată de jongleri, dar nu era decât Deget-de-praf.

Aştepta în acelaşi loc în care îl găsise Meggie după-masă. Muzica venea de la un casetofon, aşezat în iarbă, alături de şezlong. Pentru spectatoarea lui, Deget-de-praf pusese la marginea gazonului o bancă de grădină. La stânga şi la dreapta ei stăteau făclii aprinse, înfipte în pământ. Şi pe gazon ardeau două, desenând în noapte umbre tremurătoare care jucau peste iarbă ca nişte slujitori chemaţi cu acest prilej de către Deget-de-praf dintr-o lume întunecată.

El însuşi stătea acolo, gol până la brâu, cu pielea palidă ca luna care spânzura tocmai deasupra casei Elinorei, de parcă ar fi trecut şi ea pe-acolo pentru reprezentaţia lui Deget-de-praf.

Când Meggie se ivi din întuneric, Deget-de-praf îi făcu o plecăciune.

— Te rog să iei loc, frumoasă domnişoară! strigă el pe fondul muzicii. Toate te-au aşteptat doar pe tine. Meggie se aşeză stingherită pe bancă şi privi în jur. Pe şezlong se aflau două sticle de culoare închisă, pe care le văzuse în geanta lui Deget-de-praf. În cea din stânga lucea ceva albicios, ca şi cum Deget-de-praf ar fi umplut-o cu lumină de lună. Între stinghiile şezlongului erau vârâte o duzină de făclii cu capetele albe ca vata şi un vas mare, pântecos, care provenea, dacă Meggie îşi amintea bine, din holul de la intrare al Elinorei.

Pentru scurt timp îşi plimbă privirea în sus spre ferestrele casei. În odaia lui Mo lumina era stinsă, probabil încă mai lucra, dar la un etaj mai jos o văzu pe Elinor stând în faţa ferestrei luminate. De îndată ce Meggie se uită în direcţia aceea, trase perdeaua, ca şi cum i-ar fi observat

privirea, dar umbra ei se desena mai departe întunecată pe fondul galben deschis al perdelei.

— Auzi ce linişte e?

Deget-de-praf închise casetofonul. Liniştea nopţii se aşternu ca vata peste urechile lui Meggie. Nu se mişca nicio frunză, se auzeau doar pârâitul făcliilor şi cântecul greierilor.

Deget-de-praf puse iar muzica.

— Am vorbit anume cu vântul, zise el. Căci un lucru trebuie să ştii: dacă vântul îşi pune în cap să se joace cu focul, atunci nici eu nu-l pot îmblânzi. Dar mi-a dat cuvântul de onoare că în noaptea asta o să stea liniştit şi n-o să ne strice distracţia.

Cu aceste cuvinte, puse mâna pe una dintre făcliile vârâte în şezlongul Elinorei. Luă o înghiţitură din sticla cu lumina de lună închisă în ea şi scuipă ceva albicios în vasul cel mare. Apoi scufundă în găleată făclia pe care o ţinea în mână, o scoase din nou şi îi ţinu vârful picurând, înfăşurat în vată, deasupra uneia din suratele ei aprinse. Focul izbucni atât de brusc, încât Meggie tresări. Deget-de-praf însă duse la buze a doua sticlă şi-şi umplu gura până când obrajii săi cicatrizaţi se umflară. Apoi inspiră adânc, adânc, îşi încorda corpul ca un arc şi scuipă în aer peste făclia aprinsă tot ce avea în gură. O minge de foc atârna deasupra gazonului Elinorei, o minge luminoasă, strălucitoare. Înghiţea întunericul ca o fiinţă vie. Şi era mare, atât de mare încât Meggie era sigură că în clipa următoare totul în jurul ei avea să ia foc, totul, iarba, şezlongul, însuşi Deget-de-praf. Dar acesta se roti în jurul său, voios ca un copil care dansează, şi scuipă încă o dată foc. Îl azvârli în sus ca şi cum ar fi vrut să dea foc stelelor. Aprinse apoi o a doua făclie şi-şi plimbă flacăra pe braţele goale. Arăta fericit ca un copil care se joacă cu jucăria lui preferată. Focul îi lingea pielea ca ceva viu, ca o fiinţă şerpuitor-arzătoare cu care se împrietenise, care îl

dezmierda şi dansa pentru el şi alunga noaptea. Azvârli în văzduh făclia, acolo unde tocmai strălucise incandescent mingea de foc, o prinse din nou, aprinse altele, jongla cu trei, cu patru, cu cinci făclii. Focul lor se învârtejea în jurul lui, dansa cu el fără să-l muşte: Deget-de-praf, îmblânzitorul-de-flăcări, Scuipătorul-de-scântei, Prietenul-focului. Făcu să dispară făcliile ca şi cum le-ar fi înghiţit întunericul şi se înclină zâmbind în faţa lui Meggie, care rămăsese fără grai. Stătea ca vrăjită pe banca tare şi nu se mai sătura să privească atunci când el îşi duse din nou sticla la gură şi scuipă iarăşi şi iarăşi foc în obrazul negru al nopţii. Meggie nu ştiu mai târziu să spună ce-i abătuse privirea de la vârtejul făcliilor şi de la ţâşnirea scânteilor, îndreptând-o spre casă şi spre ferestrele ei. Poate că prezenţa răului se simte pe piele precum se simt brusc arşiţa sau frigul… poate însă că doar ochii i-au fost captaţi de lumina prelinsă brusc printre obloanele bibliotecii pe tufele de rododendron care îşi presau frunzele de lemnul ferestrei. Poate.

I se păru că aude glasuri, mai tare decât muzica lui Deget-de-praf, glasuri de bărbaţi, şi o spaimă cumplită puse stăpânire pe ea, la fel de întunecată şi de stranie ca noaptea în care Deget-de-praf stătuse afară în curte.

În clipa în care Meggie sări, lui Deget-de-praf îi scăpă o făclie aprinsă şi căzu în iarbă. O stinse repede, călcând peste ea înainte ca să se lăţească mai departe, apoi urmări privirea lui Meggie şi se uită şi el, fără să scoată un cuvânt, dincolo spre casă.

Maggieânsă o luă la goană. Pietrişul îi scrâşnea sub pantofi, când se îndreptă alergând spre casă. Uşa era crăpată, în holul de la intrare nu ardea niciun bec, dar Meggie auzi tare glasuri răsunând pe coridorul ce ducea la bibliotecă.

— Mo? strigă, şi spaima era din nou aici, înfigându-şi ciocul strâmb în inima ei.

Şi uşa bibliotecii era deschisă. Meggie tocmai voia să intre, când două mâini puternice o prinseră de umeri.

— Taci! şuieră Elinor şi-o trase în dormitorul ei. Meggie văzu că degetele îi tremurau când încuie uşa.

— Lasă asta!

Meggie smuci mâna Elinorei, încercă să învârtească cheia la loc, voi să strige că trebuie să-l ajute pe tatăl ei, dar Elinor îi astupă gura şi o trase de lângă uşă, cu toate că Meggie se zbătea şi lovea în jurul ei. Elinor era mai puternică decât ea.

— Sunt mult prea mulţi! şuieră ea, în vreme ce Meggie încerca să-i muşte degetele. Sunt patru sau cinci indivizi masivi, şi sunt înarmaţi.

— O trase pe Meggie care dădea din picioare spre perete, lângă patul ei. Şi de sute de ori mi-am propus să cumpăr un blestemat de revolver! şopti ea, în timp ce-şi lipea urechea de perete. Ce zic eu, de mii de ori!

— Sigur că e aici!

— Meggie auzi vocea chiar fără să trebuiască să asculte la perete. Era aspră ca o limbă de pisică. S-o aducem pe fata ta din grădină ca să ne-o arate? Sau poate preferi să te ocupi tu singur de asta? Meggie mai încercă o dată să smulgă mâna Elinorei de pe gura ei.

— Potoleşte-te odată! îi şuieră Elinor în ureche. Nu faci decât să-l pui în primejdie. Auzi?

— Fata mea? Ce ştiţi voi de fata mea? Asta era vocea lui Mo.

Meggie izbucni în plâns. Imediat degetele Elinorei erau din nou pe faţa ei.

— Am încercat să sun la poliţie, îi şopti ea la ureche. Dar liniile telefonice sunt moarte.

— Oh, ştim tot ce trebuie să ştim.

— Asta era din nou cealaltă voce. Deci unde e cartea?

— V-o dau!

— Vocea lui Mo suna ostenită. Dar vin cu voi, căci vreau cartea înapoi, de îndată ce Capricorn nu mai are nevoie de ea.

Vin cu voi… Ce vrea să spună cu asta? Doar nu poate să plece aşa, pur şi simplu. Meggie voi din nou să se ducă la uşă, dar Elinor o ţinu strâns. Meggie voi s-o împingă, dar Elinor o cuprinse cu braţele ei puternice şi-i apăsă din nou degetele pe buze.

— Cu atât mai bine. Noi trebuia oricum să te-aducem, zise o a doua voce.

— Suna lătăreţ şi grosolan. Nici n-ai idee cât îl mistuie pe Capricorn dorul de a-ţi auzi vocea. Are multă încredere în capacităţile tale.

— Da, înlocuitorul tău, ăla pe care l-a găsit Capricorn, e teribil de ageamiu.

— Asta era din nou vocea de pisică. Uită-te la Cockerell.

— Meggie auzi tropăitul picioarelor –, Şchioapătă, până şi faţa lui Nas-turtit arăta mai bine. Cu toate că n-a fost niciodată o frumuseţe.

— Termină, Basta, cu trăncăneala, n-avem timp la infinit. Ei, ce facem, o luăm şi pe fata lui cu noi? – încă o voce. Suna ca şi cum cineva ar fi apăsat pe nasul vorbitorului.

— Nu! se răsti Mo la el. Fata mea rămâne aici sau nu vă dau cartea!

Unul dintre bărbaţi râse.

— Oh, Limbă-vrăjită, ai face-o, dar fii pe pace. Nu era vorba să o aducem cu noi. Un copil ne-ar ţine în loc şi Capricorn te-aşteaptă deja de prea multă vreme. Deci unde e cartea?

Meggie îşi lipi atât de tare urechea de perete, încât o duru. Auzi paşi, apoi o răzuire ca şi cum ceva ar fi fost dat la o parte.

Lângă ea, Elinor îşi ţinea răsuflarea.

— Nu-i o ascunzătoare rea! zise vocea de pisică. Cockerell, împacheteaz-o. Şi fii atent la ea. După tine, Limbă-vrăjită. Daţi-i drumul!

Plecară. Meggie încercă disperată să se smulgă din braţele Elinorei. Auzi cum se închise uşa bibliotecii, cum paşii se îndepărtară, zgomotul lor devenind mai slab, tot mai slab. Apoi se făcu tăcere. Şi Elinor îi dădu drumul.

Meggie se repezi la uşă, o deschise plângând în hohote, alergă prin coridor spre bibliotecă. Era goală. Nici urmă de Mo.

Cărţile stăteau bine rânduite pe rafturile lor, doar într-un loc se căsca un gol larg şi întunecat. Lui Meggie i se păru că vede printre cărţi, bine ascunsă, o clapă deschisă.

— Incredibil! o auzi pe Elinor spunând în spatele ei. Au căutat într-adevăr doar cartea asta.

Meggie o împinse în lături şi alergă pe coridor în jos.

— Meggie, strigă în spatele ei Elinor. Aşteaptă! Dar ce s-aştepte? Ca străinii să plece cu tatăl ei? auzi cum Elinor se luase după ea. Poate că braţele ei erau mai puternice, dar picioarele lui Meggie erau mai iuţi.

În holul de la intrare nu ardea încă nicio lumină. Uşa1 casei era larg deschisă şi când Meggie, fără suflare şi împleticindu-se, ieşi, în noapte, un vânt rece o izbi în faţă.

— Mo! strigă.

I se păru că vede aprinzându-se în fund, acolo unde drumul se pierdea printre copaci, nişte faruri de maşină, un motor porni. Meggie goni într-acolo. Se poticni în pietrişul umed de rouă şi se lovi la genunchi. Sângele îi curgea cald de la fluierul piciorului în jos, dar nu luă în seamă. Alergă mai departe, şchiopătând

Ce ascunde noaptea Mai bine o mie de duşmani în afara casei decât unul înăuntrul ei. Proverb arabând

Meggie trecu alergând pe lângă el, Deget-de-praf se ascunse în spatele unui trunchi de castan. O văzu cum rămase la poartă, privind ţintă în jos pe drum. O auzi cum striga cu glas subţire numele tatălui ei. Strigătele i se pierdeau în întuneric, abia mai sonore decât cântecul unui greier în noaptea mare şi neagră. Şi apoi se lăsă brusc o mare tăcere şi Deget-de-praf văzu cum silueta delicată a lui Meggie rămase nemişcată ca şi cum nu avea să se mai clintească niciodată de-acolo. Toată vlaga părea să o fi părăsit, s-ar fi zis că prima rafală de vânt avea s-o mătură din loc. Rămase atât de mult acolo, încât la un moment dat Deget-de-praf închise ochii ca să nu mai fie silit s-o vadă. Dar acum o auzi plângând şi faţa lui se făcu roşie de ruşine, ca şi cum vântul l-ar fi ars cu focul cu care tocmai se jucase. Fără să scoată un sunet, se sprijinea cu spatele de trunchiul copacului şi aştepta ca Meggie să se reîntoarcă în casă. Dar ea tot nu se clintea din loc.

În fine, când îşi simţi picioarele cu totul amorţite, văzu cum Meggie se răsuceşte ca o marionetă căreia i s-au tăiat câteva fire şi se îndreaptă spre casă. Când trecu pe lângă Deget-de-praf, nu mai plângea, îşi ducea doar mâna la ochi ca să-şi şteargă lacrimile, şi o clipă teribilă simţi impulsul să alerge la ea, s-o consoleze şi să-i explice de ce îi spusese totul lui Capricorn. Dar Meggie trecuse deja de el. Îşi iuţea paşii ca şi cum i-ar fi revenit puterea la loc. Alerga tot mai repede până ce dispăru printre copacii negri ca smoala.

Iar Deget-de-praf ieşi de după copac, îşi puse rucsacul pe umeri, îşi luă cele două genţi cu catrafusele sale şi păşi precipitat pe poarta încă deschisă. Noaptea îl înghiţi ca pe o vulpe hoaţă.

Singură

„Lubiţelul meu”, zise bunica în cele din urmă. „Sigur nu eşti trist că trebuie să rămâi şoarece pentru tot restul vieţii tale?” „Mi-e absolut egal”, răspunsei. „N-are nicio

importanţă cine eşti sau cum arăţi atâta timp cât te iubeşte cineva”. Ronald Dani, Vrăjitoarele vrăjesc syând Meggie se reîntoarse, Elinor stătea în uşa puuternic luminată a casei. Îşi pusese o haină peste cămaşa de noapte. Noaptea era caldă, dar dinspre lac bătea acum un vânt rece. Ce deznădăjduită arăta fetiţa… atât de pierdută. Elinor îşi amintea de acest sentiment. Nu era nimic mai rău.

— L-au luat cu ei!

— Vocea lui Meggie era aproape sugrumată de furie neputincioasă. O privea ţintă cu duşmănie. De ce m-ai ţinut? L-am fi putut ajuta! Strânse pumnii ca şi cum tare ar mai fi vrut să dea în ea.

Elinor îşi amintea şi de acest sentiment. Uneori voiai să dai în toată lumea, dar nu folosea la nimic, absolut la nimic. Supărarea rămânea.

— Nu mai spune prostii! zise ea răstit. Cum ar fi trebuit să procedăm? Te-ar fi luat şi pe tine. l-ar fi plăcut asta lui tata? l-ar fi folosit la ceva? Nu. Deci nu mai sta aici, hai în casă.

Dar fetiţa nu se clinti.

— Îl duc la Capricorn! şopti ea atât de încet, încât Elinor abia putu să înţeleagă.

— La cine?

Meggie scutură doar din cap şi-şi şterse cu mânecile faţa udă de lacrimi.

— Poliţia o să fie imediat aici, zise Elinor. Am chemat-o cu mobilul tatii. N-am vrut niciodată să-mi cumpăr un astfel de obiect, dar acum cred că am s-o fac. Mi-au tăiat pur şi simplu cablul.

Meggie tot nu se clintise. Tremura.

— Şi-aşa au plecat demult! zise ea.

— Sfinte Dumnezeule, doar n-o să i se întâmple nimic! Elinor îşi strânse mai tare haina împrejur. Vântul se iuţi. Avea să plouă, în mod sigur.

— De unde ştii tu asta? Vocea lui Meggie tremura de furie.

Doamne, dacă privirile ar putea să ucidă, se gândi Elinor, acum aş fi de-a binelea moartă.

— Pentru că a plecat de bunăvoie cu ei! răspunse ea supărată. Doar ai auzit, nu?

Fetiţa lăsă capul în jos. Fireşte că auzise.

— Aşa-i! şopti ea. Şi-a făcut mai multe griji de carte decât de mine.

La asta Elinor n-a ştiut ce să spună. Tatăl ei avusese convingerea fermă că trebuie să te îngrijeşti mai mult de cărţi decât de copii. Şi când murise brusc, ea şi surorile ei avuseseră ani de zile sentimentul că el se afla ca de obicei în bibliotecă şi-şi ştergea cărţile de praf. Dar tatăl lui Meggie era altfel.

— Absurd, sigur că şi-a făcut griji în legătură cu tine! zise ea. Nu cunosc alt tată care să fie măcar pe jumătate aşa de nebun după fiica lui ca tatăl tău. Ai să vezi, în curând o să fie din nou aici. Şi-acum intră odată în casă! – îi întinse mâna lui Meggie –, îţi pregătesc lapte fierbinte cu miere. Nu li se dă aşa ceva copiilor foarte nefericiţi?

Dar Meggie nici nu se uită la mâna ei. Se răsuci brusc şi o luă la goană. Ca şi cum i-ar fi venit o idee subită.

— Hei, aşteaptă!

Elinor îşi vârî bombănind picioarele în încălţările de grădină şi se luă după ea mergând poticnit. Prostuţa alerga în spatele casei, acolo unde înghiţitorul-de-foc îi dăduse reprezentaţia. Dar fireşte gazonul era pustiu. Doar făcliile arse mai erau înfipte în pământ.

— Mda, domnul Mâncător-de-chibrituri pare să se fi dus şi el, zise Elinor. Oricum, în casă nu e.

— Poate a plecat după ei!

— Meggie se duse spre una dintre făcliile arse şi-şi trecu mâna peste vârful carbonizat. Exact! A văzut ce s-a

întâmplat şi s-a dus după ei! Se uită plină de speranţă la Elinor.

— Desigur. Aşa se va fi întâmplat.

Elinor îşi dădu într-adevăr osteneala să nu sune batjocoritor. Ce crezi, cum s-a dus după ei? Pe jos? adăugă în gând. Dar în loc să rostească asta, îi puse lui Meggie mâna pe umăr. Dumnezeule, fetiţa continua să tremure.

— Vino acum! zise ea. Poliţia o să fie în curând aici şi pentru moment nu putem face efectiv nimic. Ai să vezi, în câteva zile tata o să reapară şi poate prietenul tău.

Scuipătorul-de-foc, e cu el. Dar până atunci trebuie să mă suporţi pe mine.

Meggie dădu doar din cap. Fără să se împotrivească, se lăsă dusă în casă.

— Mai am o condiţie, zise Elinor când ajunseră în dreptul uşii de la intrare.

Meggie o privi plină de neîncredere.

— Ai putea să încetezi, cât suntem doar noi două aici, să mă priveşti permanent ca şi cum ai prefera să mă otrăveşti? S-ar putea?

Pe chipul lui Meggie se strecură un zâmbet mic, pierdut.

— Cred că da.

Cei doi poliţişti care veniră la un moment dat cu maşina în curtea cu pietriş puseră multe întrebări, la care nici Elinor, nici Meggie nu putură să răspundă. Nu, Elinor nu-i văzuse niciodată pe bărbaţi. Nu, bani nu furaseră, şi în genere nimic de valoare, afară de o carte. Când Elinor spuse asta, cei doi bărbaţi schimbară o privire amuzată. Supărată, ea le ţinu o prelegere despre valoarea cărţilor rare, ceea ce însă nu făcu decât să înrăutăţească situaţia. Când în cele din urmă Meggie spuse că-l vor găsi sigur pe tatăl ei, dacă îl vor descoperi pe un anume Capricorn, se uitară unul la celălalt ca şi cum fetiţa ar fi susţinut serios

că tatăl ei fusese răpit de lupul cel rău. Apoi plecară. Şi Elinor o duse pe Meggie în odaia ei. Prostuţa avea din nou lacrimi în ochi, iar Elinor n-avea nici cea mai vagă idee despre ce trebuie să faci ca să consolezi o fetiţă de doisprezece ani, aşa că spuse doar:

— Şi mama ta a dormit întotdeauna în odaia asta, ceea ce probabil era lucrul cel mai nepotrivit care s-ar fi putut spune; de aceea, adăugă repede: Dacă nu poţi să dormi, citeşte ceva, după care tuşi uşor de două ori şi, traversând casa întunecată şi goală, se reîntoarse în odaia ei. Cum de i se părea deodată atât de nesfârşit de mare şi de goală? în toţi aceşti ani, mulţi, de când trăia singură aici, nu o deranjase niciodată faptul că în spatele tuturor uşilor nu o aşteptau decât cărţile ei. Trecuse mult timp de când se juca de-a v-aţi ascunselea cu surorile ei prin odăi şi pe coridor. Cum se strecurau întotdeauna tiptil prin faţa uşii bibliotecii…

Afară vântul zgâlţâia obloanele. Doamne, n-am să pot închide ochii, se gândi Elinor. Dar apoi cu gândul la cartea care o aştepta lângă pat şi cu un amestec de bucurie anticipată şi conştiinţă foarte încărcată dispăru în dormitorul ei.

Un schimb urât o boală a cărţilor, puternică, amară inundă sufletul. Ce ruşinos să fii legat de această masă greoaie de hârtie, de tipăriturile şi sentimentele unor oameni morţi! N-ar fi mai bine, mai nobil şi mai curajos să laşi gunqiul acolo unde se află şi să ieşi în lume – ca un superman liber, nestânjenit şi analfabet? Solomon Eagle, Mutând o bibliotecă w n noaptea asta Meggie nu dormi în patul ei. De \J îndată ce paşii Elinorei se stinseră, trecu dincolo în odaia lui Mo.

Încă nu-şi despachetase lucrurile, geanta îi stătea desfăcută lângă pat. Doar cărţile de aflau deja pe noptieră şi o tabletă de ciocolată începută. Mo era nebun după ciocolată. Nici chiar cel mai învechit Moş Crăciun de

ciocolată nu era în siguranţă cu el. Meggie rupse o bucăţică şi o băgă în gură, dar n-avea niciun gust. Decât gustul tristeţii.

Pătura lui era rece, când se băgă sub ea, şi nici perna nu mirosea încă a Mo, ci a detergent şi a emolient. Meggie băgă mâna sub ea. Da, asta era: nu o carte, ci o fotografie. Era aceea a mamei ei, Mo o punea întotdeauna sub pernă. Când era mică, Meggie crezuse că Mo îi inventase cândva pur şi simplu o mamă, gândindu-se că i-ar fi plăcut să aibă una. Îi povestea tot soiul de istorii minunate despre ea. „Mă iubea?" întreba Meggie de fiecare dată. „Foarte".

„Unde e?" „A trebuit să plece tocmai când tu ai împlinit trei ani". „De ce?" „A trebuit să plece". „Departe?" „Foarte departe". „A murit?" „Nu, precis nu". Meggie era obişnuită ca Mo să dea răspunsuri ciudate la unele întrebări. Iar la zece ani nu mai crezuse într-o mamă pe care Mo ar fi născocit-o, ci într-una care pur şi simplu plecase. Astfel de lucruri se întâmplau. Şi atâta timp cât exista Mo, Meggie nici nu dusese în mod special lipsa unei mame. Dar acum el era departe.

Iar ea rămăsese singură cu Elinor şi cu ochii ei de cremene.

Scoase puloverul lui Mo din geantă şi-şi cuibări faţa în el. Cartea e de vină, se gândea mereu. Doar cartea asta e de vină. De ce nu i-a dat-o lui Deget-de-praf? Uneori te-ajută să te-nfurii, când nu mai ştii ce să faci de tristeţe. Dar apoi lacrimile începură iarăşi să curgă şi Meggie adormi cu gustul lor sărat pe buze. Când se trezi brusc, cu inima bătând şi părul ud de transpiraţie, se iviră iarăşi toate: bărbaţii, vocea lui Mo şi drumul pustiu. Mă duc să-l caut, se gândi Meggie. Da, asta fac. Afară cerul tocmai se colora în roşu. Nu peste mult timp, avea să răsară şi soarele. Era mai bine dacă pleca înainte să se lumineze.

Haina lui Mo atârna pe un scaun sub fereastră, ca şi cum tocmai ar fi dezbrăcat-o. Meggie scoase portofelul,

banii aveau să-i trebuiască. Apoi se strecură în odaia ei spre a-şi împacheta câteva lucruri, doar strictul necesar: ceva de îmbrăcat – şi o fotografie a ei cu Mo, ca să poată întreba de el. Lada nu putea evident s-o ia cu ea. Întâi voi s-o ascundă sub pat, apoi se hotărî să-i scrie Elinorei un bilet: Dragă Elinor, scrise ea, deşi nu i se părea ca aceasta ar fi adresarea potrivită pentru Elinor – iar apoi se întrebă dacă trebuia să-i spună tu sau dumneavoastră. Dar, ce, mătuşile se tutuiesc, se gândi, afară de asta e şi mai uşor. Trebuie să plec să-l caut pe tata, scrise ea mai departe. Nu-ţi face griji – Elinor nu şi-ar fi făcut oricum – şi nu spune la poliţie că am plecat, altminteri mă aduc înapoi. În ladă sunt cărţile mele preferate. Din păcate nu le pot lua cu mine. Te rog, ai grijă de ele, mă întorc să le iau de îndată ce-l găsesc pe tata. Mulţumesc. Meggie. P.S. Ştiu exact câte cărţi sunt în ladă. Şterse ultima propoziţie, n-ar fi făcut decât s-o supere pe Elinor şi cine ştie atunci ce-ar fi făcut cu cărţile. Posibil că le-ar vinde. În definitiv Mo prevăzuse pentru fiecare din ele o legătură deosebit de frumoasă. În piele nu era niciuna legată, fiindcă Meggie nu voia ca atunci când citea să-şi închipuie că pentru cărţile ei fusese jupuit un viţel sau un porc. Din fericire Mo putea să înţeleagă aşa ceva. Cu sute de ani în urmă, îi povestise odată lui Meggie, cărţile deosebit de valoroase se legau în piele de viţei nenăscuţi: charta virginea normata, un nume splendid pentru un lucru oribil. „Iar în aceste cărţi”, spusese Mo, „erau atâtea cuvinte înţelepte despre iubire, bunătate şi milostivire”.

În timp ce îşi împacheta lucrurile în geantă, Meggie îşi dădu toată osteneala să nu gândească, fiindcă ştia că ar ajunge la întrebarea unde voia să caute. Dădea mereu deoparte gândul, dar la un moment dat mâinile ei începură să se mişte totuşi mai lent şi în cele din urmă se pomeni că stă lângă geanta îndesată cu lucruri şi nu mai poate să treacă peste vocea mică şi crudă dinlăuntrul ei. „Ei spune,

unde vrei să cauţi, Meggie?” murmură ea. „Vrei s-o iei pe drum la stânga sau la dreapta? Nici asta nu ştii. Ce crezi, cât de departe ai s-ajungi înainte ca poliţia să pună mâna pe tine? O fetiţă de doisprezece ani cu o geantă în mână şi o poveste năstruşnică despre un tată dispărut şi nicio mamă la care să poată fi dusă înapoi”.

Meggie îşi astupă urechile cu mâinile, dar la ce-i folosea asta împotriva unei voci care venea din mintea ei sau cine ştie de unde? O bucată de vreme rămase nemişcată. Apoi scuturǎ din cap până ce vocea amuţi în cele din urmă, şi-şi târî bagajul afară pe coridor. Era greu, mult prea greu. Meggie îl desfăcu din nou şi azvârli totul înapoi în odaie. Păstră doar un pulover, o carte (de una avea pur şi simplu nevoie, măcar una), fotografia şi portofelul lui Mo. Aşa putea să ducă geanta, oricât ar fi fost nevoie.

Se strecură încet pe scări în jos, ţinând într-o mână geanta, în alta biletul pentru Elinor. Soarele dimineţii se şi furişa printre crăpăturile obloanelor, dar în casa aceea mare era atâta linişte încât părea să doarmă şi cărţile din rafturi. Doar prin uşa de la dormitorul Elinorei pătrundea un sforăit uşor. Meggie voia de fapt să bage biletul pe sub uşă, dar nu merse. Un moment şovăi, apoi apăsă pe clanţă. În odaia Elinorei era lumină, în ciuda obloanelor închise. Lampa de lângă pat ardea, evident Elinor adormise citind. Era culcată pe spate şi, cu gura uşor deschisă, sforăia spre îngerii de ghips care atârnau deasupra ei, de tavanul odăii. Ţinea apăsată de piept o carte. Meggie o recunoscu imediat.

În câţiva paşi fu lângă pat.

— De unde o ai? strigă şi smulse cartea din braţele îngreunate de somn ale Elinorei. E a tatălui meu! Elinor se trezi brusc din somn ca şi cum Meggie i-ar fi vărsat pe faţă apă fiartă.

— Ai furat-o! strigă Meggie, scoasă din minţi de furie.

Şi tu i-ai adus pe oamenii ăia, da, exact. Tu şi acest Capricorn sunteţi înţeleşi! l-ai lăsat să-l târască după ei şi cine ştie ce-ai făcut cu bietul Deget-de-praf! Ai vrut să ai cartea, de la început! Am văzut cum te-ai uitat la ea – ca şi cum ar fi fost o fiinţă vie! Probabil că valorează un milion sau două sau trei…

Elinor stătea în pat, se uita ţintă la florile de pe cămaşa ei de noapte şi nu zicea nimic. Abia când Meggie îşi trase răsuflarea, se clinti.

— Ai terminat? o întrebă. Sau vrei să strigi aici până cazi moartă jos?

Vocea ei suna răstit ca întotdeauna, dar mai răzbătea şi altceva din ea – o conştiinţă încărcată.

— Am să spun la poliţie! se repezi Meggie. Am să le spun că ai furat cartea şi să te întrebe unde e tatăl meu.

— Te-am – salvat – pe – tine – şi-am – salvat – această – carte!

Elinor sări din pat, se duse la fereastră şi împinse obloanele.

— Ah, da? Şi cu Mo ce e?

— Meggie ridică din nou vocea. Şi ce-o să se întâmple când or să observe că le-a dat cartea greşită? Tu eşti de vină dacă or să-i facă ceva. Deget-de-praf a zis: Capricorn o să-l omoare dacă nu-i dă cartea. O să-l omoare!

Elinor scoase capul pe fereastră şi respiră adânc. Apoi se întoarse din nou.

— E absurd! zise supărată. Dai mult prea multă importanţă la ce spune acest înghiţitor-de-chibrituri. Şi în mod cert ai citit prea multe poveşti de aventuri proaste. Să-l omoare pe tatăl tău, Dumnezeule, doar nu e agent secret sau cine ştie ce individ periculos! El restaurează cărţi vechi! Asta nu e neapărat o profesie care să-ţi pună viaţa în primejdie! Eu am vrut doar să văd cartea în linişte. Doar din acest motiv am schimbat-o. Puteam oare să

bănuiesc că or să apară aici în miez de noapte indivizii ăia suspecţi ca să-l ia pe tatăl tău împreună cu cartea? Mie îmi spusese doar că un oarecare colecţionar smintit îl supără de ani de zile din cauza cărţii. De unde să ştiu că acest colecţionar nu se dă înapoi nici de la spargere şi răpire de oameni? Nici măcar mie nu mi-ar fi venit astfel de idei. Poate doar pentru una, două cărţi pe lume.

— Dar Deget-de-praf a spus.

— A spus că l-ar omorî! Meggie ţinea cartea strâns îmbrăţişată de parcă ar fi putut doar aşa să împiedice să se strecoare şi mai multă nenorocire afară din ea. I se păru brusc că aude iarăşi în ureche glasul lui Deget-de-praf –, „Şi ţipetele şi zvârcolirea micuţului”, şopti ea, „ar avea pentru el gustul mierii”.

— Ce? Despre cine vorbeşti iarăşi?

— Elinor se aşeză pe marginea patului şi o trase pe Meggie lângă ea. Acum să-mi spui tot ce ştii despre asta. Dă-i drumul! Meggie deschise cartea. O frunzări până găsi acel K mare pe care şedea animalul ce semăna atât de bine cu Gwin.

— Meggie, hei, cu tine vorbesc!

— Elinor o scutură brutal de umeri. Despre cine ai vorbit adineauri?

— Capricorn.

Meggie şopti doar numele. Părea că se lipeşte primejdie de el, de fiecare literă a lui.

— Capricorn. Şi, mai departe? Numele l-am auzit de câteva ori de la tine. Dar cine naiba să fie ăsta? Meggie închise cartea, îşi trecu mâna pe copertă şi o examina pe toate părţile.

— N-are titlu, murmură ea.

— Nu, nici pe copertă, nici înăuntru.

— Elinor se ridică şi se duse la şifonier. Există multe cărţi la care nu afli imediat titlul. În definitiv e o modă

relativ nouă de a-l scrie pe copertă. Când cărţile se legau în aşa fel încât cotorul să se arcuiască în interior, titlul era pus cel mult în exterior, pe muchie, iar în cele mai multe cazuri îl aflai deschizând cartea. Abia când legătorii au învăţat să rotunjească muchiile cotoarelor, titlul s-a deplasat acolo.

— Da, ştiu! zise Meggie nerăbdătoare. Dar asta nu e o carte veche. Ştiu cum arată cărţile vechi.

Elinor îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— O, scuză-mă! Am uitat că eşti o adevărată expertă. Dar ai dreptate: această carte nu e foarte veche. A apărut acum aproape treizeci şi opt de ani. O vârstă aproape ridicolă pentru o carte!

— Dispăru în spatele uşii deschise de la şifonier. Dar un titlu are totuşi. El se cheamă Inimă de cerneală. Bănuiesc că tata a legat-o intenţionat aşa ca să nu se vadă după legătură despre ce carte e vorba. Nici măcar înăuntru, pe prima pagină, nu găseşti titlul, iar dacă te uiţi cu atenţie, vezi că a detaşat această pagină.

Cămaşa de noapte a Elinorei ateriza pe covor şi Meggie îi văzu picioarele goale intrând complicat într-un dres.

— Trebuie să mai mergem încă o dată la poliţie, zise ea.

— La ce bun?

— Elinor aruncă un pulover peste uşa şifonierului. Ce să le spui ălora? N-ai văzut cum ne măsurau pe amândouă ieri? Elinor îşi schimbă glasul: Ah, ia mai spuneţi, doamnă Loredan, cum s-a întâmplat? Cineva a dat o spargere în casa dumneavoastră, după ce mai înainte aţi avut amabilitatea să întrerupeţi instalaţia de alarmă. Apoi aceşti spărgători, ah, atât de dibaci, au furat o singură carte, deşi în biblioteca dumneavoastră sunt cărţi în valoare de milioane, şi l-au luat cu ei pe tatăl acestei fetiţe,

după ce el se oferise oricum să-i însoţească! Ah, da. Foarte interesant! Şi acei oameni ar fi fost în slujba unuia pe care-l cheamă Capricorn. Asta nu înseamnă „berbec”? Dumnezeule, fetiţo!

— Elinor ieşi din nou de după uşa şifonierului. Purta o fustă oribilă în carouri şi un pulover de culoarea caramelei care o făcea să arate ca un aluat cu drojdie. Toţi care locuiesc lângă acest lac mă consideră ţicnită, şi dacă mai mergem o dată la poliţie cu istoria asta, vestea că Elinor Loredan şi-a ieşit complet din minţi ar da ocol locului. Ceea ce ar fi o nouă dovadă că pasiunea pentru cărţi e o treabă foarte nesănătoasă.

— Te îmbraci ca o bunică, zise Meggie. Elinor se uită la fusta ei.

— Foarte mulţumesc, zise ea. Dar comentarii despre înfăţişarea mea sunt nedorite. Afară de asta ţi-aş putea fi bunică. Cu oarecare bunăvoinţă.

— Ai fost vreodată căsătorită?

— Nu. N-aş şti la ce bun. Te rog, n-ai putea să termini acum să-mi mai pui întrebări personale? Nu te-a învăţat tata că aşa ceva nu se face?

Meggie tăcu. Nu ştia nici ea de ce pusese aceste întrebări.

— E foarte valoroasă, nu? întrebă.

— Inimă de cerneală?

— Elinor luă cartea din mâna lui Meggie, îi mângâie copertele şi i-o dădu înapoi. Da, cred că da. Deşi în niciunul dintre cataloagele şi registrele de cărţi valoroase care există n-ai să găseşti nici măcar un exemplar din această carte. Între timp am descoperit câte ceva despre ea. Unii colecţionari i-ar oferi tatii mulţi, mulţi bani, dacă s-ar auzi că posedă poate singurul exemplar. În definitiv, se pare că nu e doar o carte rară, ci şi una bună. În această privinţă nu pot spune mare lucru, noaptea trecută am

izbutit să citesc abia o duzină de pagini. Când a apărut prima zână, am adormit. N-am prea ştiut niciodată la ce sunt bune poveştile cu zâne, pitici şi altele asemenea. Cu toate că n-aş avea nimic împotrivă să am câţiva din ăştia în grădină.

Elinor mai trecu o dată în spatele uşii de la şifonier, pesemne se examina într-o oglindă. Părea s-o preocupe observaţia lui Meggie despre îmbrăcămintea ei.

— Da, cred că e foarte preţioasă, repetă ea cu o voce gânditoare. Cu toate că între timp este aproape uitată. Abia dacă mai ştie cineva despre ce e vorba în ea, abia dacă a mai citit-o careva. Nici în biblioteci nu e de găsit. Din când în când se mai tot aud istoriile astea legate de ea: cum că d-aia nu mai există pe nicăieri fiindcă toate exemplarele au fost furate. Asta-i probabil o absurditate. Nu doar animalele şi plantele dispar, cărţile fac şi ele acelaşi lucru. Din păcate, nici măcar prea rar. S-ar putea umple cu siguranţă până la tavan sute de case ca asta cu toate cărţile care au dispărut pentru totdeauna.

— Elinor închise din nou uşa de la şifonier şi-şi ridică părul cu degete nervoase. După câte ştiu, autorul mai trăieşte, dar evident n-a întreprins nimic ca să-i fie reeditată cartea – ceea ce mi se pare ciudat, în definitiv scrii o poveste ca să fie citită, nu? în fine, poate că nu-i mai place cartea sau s-a vândut atât de prost încât nu s-a găsit nicio editură care să vrea s-o mai tipărească o dată. Ştiu şi eu?

— Nu cred totuşi că au furat-o numai pentru că e valoroasă, murmură Meggie.

— Ei, nu!

— Elinor izbucni în râs. Doamne sfinte, eşti într-adevăr fiica tatălui tău. Mortimer nu şi-a putut niciodată imagina că oamenii fac ceva reprobabil pentru bani, fiindcă pentru el banii n-au însemnat mare lucru. Ai idee cât poate să valoreze o carte?

Meggie o privi supărată.

— Da, am. Totuşi nu cred că ăsta e motivul.

— Ba, eu da. Iar Sherlock Holmes ar gândi la fel. Ai citit cărţile lui Conan Doyle? Minunate. Mai cu seamă în zilele ploioase.

Elinor îşi vârî picioarele în pantofi. Avea picioare neobişnuit de mici pentru o femeie atât de voinică.

— Poate că se ascunde vreo taină în ea, murmură Meggie.

Mângâie gânditoare paginile tipărite mărunt.

— Ah, te referi la ceva cum ar fi mesaje secrete scrise cu zeamă de lămâie sau o hartă a unei comori ascunse în imaginile cărţii.

Vocea lui Elinor suna atât de batjocoritor încât Meggie i-ar fi sucit mai bine gâtul scurt.

— De ce nu? închise din nou cartea şi o strânse sub braţ. Altminteri de ce să-l fi luat pe Mo? Cartea ar fi fost de ajuns. Elinor ridică din umeri.

Fireşte, nu poate să admită că nu i-a trecut aşa ceva prin minte, se gândi Meggie cu dispreţ. Ea trebuie pur şi simplu să aibă întotdeauna dreptate. Elinor se uită la ea ca şi cum i-ar fi auzit gândurile.

— Ştii ceva? Citeşte-o, zise. Poate găseşti ceva care după părerea ta nu ţine de poveste. Câteva cuvinte de prisos aici, câteva litere inutile dincolo… şi ai pus mâna pe el, pe mesajul secret. Pe indicatorul comorii. Cine ştie cât durează până se întoarce tata şi cu ceva trebuie să-ţi omori aici timpul.

Înainte ca Meggie să poată răspunde, Elinor se aplecă şi ridică biletul care zăcea pe covor lângă patul ei. Era scrisoarea de rămas-bun a lui Meggie, care îi căzuse pesemne din mână când descoperise cartea în mâinile Elinorei.

— Asta ce mai e? întrebă Elinor, după ce o citise,

încreţindu-şi fruntea. Voiai să pleci să-l cauţi pe tata? Unde, pentru Dumnezeu? Eşti mai ţicnită decât credeam. Meggie strânse la piept Inimă de cerneală.

— Cine altcineva să-l caute? zise ea.

Buzele începură să-i tremure, nu se putea împotrivi.

— Ei, dacă e aşa, atunci o să-l căutăm amândouă! răspunse Elinor prost dispusă. Dar mai întâi să-i dăm ocazia să se reîntoarcă. Sau crezi că i-ar face plăcere să constate la întoarcere că tu ai dispărut ca să-l cauţi în lumea mare şi largă?

Meggie scutură din cap. Covorul Elinorei se estompă în faţa ochilor ei şi o lacrimă îi alunecă pe nas.

— Ei, ne-am lămurit acum, mormăi Elinor, întinzându-i o batistă. Suflă-ţi nasul, şi-apoi să ne luăm micul dejun.

N-o lăsă pe Meggie să iasă din casă până ce nu înghiţi cu greu o felie de pâine şi un pahar cu lapte.

— Micul dejun este cea mai importantă masă din zi, declară ea, în timp ce-şi ungea a treia felie de pâine. Şi-apoi nu vreau să risc să-i povesteşti tatii la întoarcere că te-am ţinut aici înfometată. Ştii tu, precum capra aia din basm. Meggie îşi înghiţi răspunsul care-i stătea pe limbă, împreună cu ultima îmbucătură de pâine, şi ieşi în grădină cu cartea.

Peştera leului

Ascultaţi. (Rog, adulţii să sară acest paragraf.) Nu vreau să vă spun că această carte se termină tragic. Am zis încă de la prima propoziţie că este cartea mea preferată. Dar acum vin o grămadă de lucruri rele. William Goldman, Prinţesa mireasă

J egg-e se aşează pe banca din spatele casei, în\JVI gă care încă mai erau înfipte făcliile arse ale lui Deget-de-praf. Niciodată nu şovăise atâta să deschidă o carte. Îi era frică de ceea ce o aştepta acolo. Era un sentiment cu totul nou. Niciodată încă nu-i fusese frică de ceea ce avea să-i

povestească o carte, dimpotrivă, de cele mai multe ori era atât de doritoare să se lase atrasă într-o lume nedescoperită, neştiută, încât începea să citească în cele mai nepotrivite împrejurări. Mo şi ea citeau adesea la micul dejun, şi nu o dată a ajuns prea târziu la şcoală. Şi sub bancă citise uneori, în staţiile de autobuz, în vizite la rude, seara târziu sub pătură, până ce Mo o trăgea de pe ea, amenințând-o că va exila toate cărţile din odaia ei ca să aibă în fine suficient timp de dormit. Fireşte că n-ar fi făcut aşa ceva niciodată şi el ştia că ea ştia asta, dar totuşi, după aceste îndemnuri, câteva zile la rând, pe la nouă, îşi împingea cartea sub pernă şi o lăsa să-i şoptească mai departe în vis, pentru ca Mo să aibă sentimentul că este într-adevăr un tată bun.

Această carte n-ar fi pus-o însă sub pernă, de spaimă faţă de ceea ce ar fi putut să-i şoptească. Toată nenorocirea care se abătuse în ultimele trei zile părea să se fi strecurat afară din paginile ei, şi poate că nu era decât umbra a ceea ce încă o mai aştepta acolo înăuntru. Totuşi trebuia să intre în ea. Unde să-l caute altminteri pe Mo? Elinor avea dreptate, era absurd s-o ia pur şi simplu la picior. Trebuia să încerce să dea de urma lui Mo printre literele din Inimă de cerneală. Dar abia deschisese cartea la prima pagină, că şi auzi paşi în spate.

— O să faci insolaţie dacă o să mai stai aşa în plin soare.

Meggie tresări.

Deget-de-praf se înclină. Şi zâmbetul său era, fireşte, din nou aici.

— Ah, ia te uită, cp surpriză! zise el, aplecându-se peste umerii ei şi examinând cartea deschisă în poală. E încă aici. Tu o ai.

Meggie măsură buimăcită faţa lui brăzdată de cicatrice. Cum putea să stea aici şi să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Unde-ai fost? se răsti la el. Nu te-au luat cu ei? Şi unde e Mo? Unde l-au dus? Nu putea să dea drumul suficient de repede cuvintelor de pe limbă.

Dar Deget-de-praf nu se grăbi să răspundă. Măsură tufişurile de jur-împrejur de parcă n-ar mai fi văzut niciodată ceva asemănător. Era îmbrăcat cu paltonul lui, deşi era cald, atât de cald încât pe frunte avea broboane scânteietoare de sudoare.

— Nu, nu m-au luat cu ei, zise el în cele din urmă şi-şi întoarse iarăşi faţa spre Meggie. Dar am văzut cum au plecat de aici cu tatăl tău. Am alergat după ei, de-a dreptul prin tufişuri, de câteva ori am crezut că-mi rup gâtul pe panta asta blestemată, dar am ajuns la timp jos la poartă ca să văd că au luat-o spre sud. Fireşte, i-am recunoscut imediat. Capricorn şi-a trimis cei mai buni oameni. Chiar Basta era cu ei.

Meggie atârna de buzele lui ca şi cum ar fi putut să-i atragă mai repede cuvintele.

— Şi ştii unde l-au dus pe Mo? Vocea ei tremura de nerăbdare.

— În satul lui Capricorn, cred. Dar am vrut să merg la sigur, deci…

— Deget-de-praf îşi scoase paltonul şi-l agăţă de bancă. Deci am fugit după ei. Ştiu, sună comic să fugi după o maşină, zise el, când Meggie îşi încruntă fruntea. Dar eram pur şi simplu furios. Totul fusese inutil: că v-am prevenit, că am venit împreună aici… La un moment dat am putut să opresc o maşină care m-a luat până la următoarea localitate. Acolo luaseră benzină, patru bărbaţi, îmbrăcaţi în negru şi nu foarte prietenoşi. Nu plecaseră de mult. Deci… am împrumutat… o motocicletă şi am încercat să-i urmăresc în continuare. Nu te uita aşa la mine, poţi să fii liniştită, am dus-o înapoi. Nu mergea prea repede, dar din fericire aici şoselele fac multe curbe şi la un moment dat i-am văzut încă o dată jos de tot, în

vale, în vreme ce eu mă chinuiam încă pe serpentine. Atunci am fost sigur:

Îl duc pe tatăl tău în cartierul general al lui Capricorn. Nu într-una dintre ascunzătorile nordice mai depărtate, ci direct în peştera leului.

— Peştera leului? repetă Meggie. Unde vine asta?

— Cam… la trei sute de kilometri spre sud de-aici.

— Deget-de-praf se aşează pe bancă lângă ea şi clipi în soare. Nu departe de coastă.

— Se uită din nou la cartea care tot mai stătea în poala lui Meggie. Capricorn n-o să se bucure că oamenii lui nu-i aduc cartea bună, zise el. Nu pot decât să sper că nu-şi va revărsa dezamăgirea asupra tatălui tău.

— Dar Mo n-a ştiut că nu e cartea bună! Elinor a schimbat-o în ascuns!

Şi iarăşi afurisitele de lacrimi. Meggie îşi şterse faţa cu mânecile.

Deget-de-praf se încruntă şi o cercetă ca şi când n-ar fi fost sigur dacă poate s-o creadă.

— Elinor n-a vrut decât să se uite pe ea, zise Meggie!

O avea în dormitor. Mo ştia ascunzătoarea în care o pusese şi deoarece era învelită în hârtie de împachetat, n-a observat că nu era cartea bună! Şi nici oamenii lui Capricorn nu s-au uitat.

— Fireşte că nu, la ce bun?

— Vocea lui Deget-de-praf suna dispreţuitor. Ei nu ştiu să citească. O carte este pentru ei ca oricare alta, nimic altceva decât hârtie tipărită. Afară de asta sunt obişnuiţi să li se dea ce vor.

De frică vocea lui Meggie deveni stridentă.

— Trebuie să mă duci în satul ăsta! Te rog! – îl privea pe Deget-de-praf implorându-l. Am să-i explic totul lui Capricorn. Îi dau cartea şi-l lasă pe Mo să plece. Da? Deget-de-praf clipea în soare.

— Da, desigur, zise el, fără să se uite la Meggie. Ar fi singura soluţie…

Înainte de a putea să mai zică ceva, din casă răsună vocea Elinorei.

— Ia te uită, pe cine avem aici? strigă ea şi se aplecă peste fereastra deschisă.

— Perdeaua de un galben deschis era umflată de vânt ca şi cum s-ar fi prins un duh în ea. Dacă nu-i ăsta înghiţitorul-de-chibrituri!

Meggie sări şi o luă la goană peste gazon spre ea.

— Elinor, el ştie unde e Mo, strigă.

— Ah, da?

— Elinor se sprijinea de pervazul ferestrei şi-l măsura pe Deget-de-praf cu ochii mijiţi. Puneţi cartea la loc! îi strigă. Meggie, ia-i cartea. Meggie se întoarse uluită. Deget-de-praf ţinea într-adevăr în mână Inimă de cerneală, dar când Meggie îşi întoarse privirea spre el, puse repede cartea din nou pe bancă. Apoi îi făcu un semn să vină la el şi aruncă o privire rea spre Elinor. Meggie se întoarse şovăind.

— De acord, te duc la tatăl tău, chiar dacă asta ar putea să fie primejdios pentru mine! îi şopti el. Dar ea – făcu un semn imperceptibil către Elinor – rămâne aici, ai priceput?

Meggie privi nesigură spre casă.

— Să ghicesc ce ţi-a şoptit? întrebă Elinor pe deasupra gazonului.

Deget-de-praf îi aruncă lui Meggie o privire de avertisment, dar ea nu-l băgă în seamă.

— Vrea să mă ducă la Mo! strigă ea.

— N-are decât s-o facă! îi răspunse Elinor. Dar vin şi eu! Chiar dacă voi aţi renunţa bucuros la societatea mea!

— Asta în orice caz! şopti Deget-de-praf, în timp ce-i zâmbea nevinovat Elinorei. Dar cine ştie, poate că o putem

schimba pe tatăl tău? Capricorn are precis nevoie de încă o slujnică. Nu ştie să gătească, dar poate e bună la spălat rufe – chiar dacă asta nu se învaţă din cărţi. Lui Meggie îi veni să râdă. Cu toate că nu putea să citească pe faţa lui Deget-de-praf dacă glumise sau vorbise serios.

Laşul r

Acasă! Asta spuneau aceste chemări duioase, acele mângâieri prudente care veneau ca o adiere prin văzduh, mânuţele nevăzute care îl trăgeau şi-l târau într-o anumită direcţie. Kenneth Grahame, Vântul prin sălcii eget-de-praf se strecură în odaia lui Meggie abia după ce fu absolut sigur că ea dormea. Îşi încuiase uşa. Precis Elinor o convinsese în privinţa asta, deoarece n-avea încredere în el, iar Meggie refuzase să-i mai lase încă o dată Inimă de cerneală. Lui Deget-de-praf îi veni să zâmbească, în vreme ce introducea o sârmă subţire în broasca uşii. Ce proastă era femeia asta, deşi citise atâtea cărţi! Credea într-adevăr că o broască aşa obişnuită poate să fie o piedică?

— Da, poate c-ar fi pentru degetele tale atât de neîndemânatice, Elinor! şopti el, deschizând uşa. Dar degetele mele se joacă bucuros cu focul, şi asta le-a făcut agile şi foarte dibace.

Simpatia pe care o simţea pentru fiica lui Limbă-vrăjită era deja o piedică serioasă, iar conştiinţa lui încărcată nu-i uşura tocmai treaba. Da, când se strecură în odaia lui Meggie, Deget-de-praf avea o conştiinţă încărcată – cu toate că nu plănuia nimic rău. Nu venea nicidecum să-i fure cartea, cu toate că, firește, Capricorn o voia în continuare: cartea şi, pe deasupra, pe fiica lui Limbă-vrăjită, aşa suna noua însărcinare. Darea trebuia s-aştepte, în noaptea asta Deget-de-praf venise dintr-un cu torul alt motiv. În noaptea asta îl împinsese în odaia lui Meggie ceva care îl rodea la inimă de ani de zile. Rămase gânditor lângă pat şi privi fetiţa care dormea. Să-l trădeze pe tatăl ei lui Capricorn nu-i fusese greu, dar cu ea ar fi fost altfel.

Chipul lui Meggie îi amintea lui Deget-de-praf de altul, chiar dacă pe figura de copil nicio supărare nu lăsase încă umbre întunecate. Curios, când îl privea Meggie, simţea de fiecare dată dorinţa de a-i dovedi că nu merita neîncrederea din ochii ei. Şi o dâră de neîncredere era întotdeauna, chiar atunci când se uita la el râzând. Pe tatăl ei îl privea cu totul altfel – ca şi cum ar fi putut s-o apere de tot răul şi întunericul din lume. Ce idee prostească! Nimeni n-ar putea s-o apere de aşa ceva. Deget-de-praf îşi trecu mâna peste cicatricele de pe faţă şi-şi încruntă fruntea. Piară toate gândurile astea nefolositoare, avea să-i ducă lui Capricorn ceea ce voia, fata şi cartea. Dar nu în noaptea asta. Gwin se mişcă pe umărul lui. Încerca să-şi scoată lanţul de la gât. Îi plăcea tot atât de puţin ca şi zgarda pe care i-o fixase Deget-de-praf de lanţ. Voia să meargă la vânătoare, dar Deget-de-praf nu-l lăsa liber. Noaptea trecută jderul îi scăpase în timp ce vorbea cu oamenii lui Capricorn. Drăcuşorul cu blană încă se mai temea de Basta. Deget-de-praf nu-i putea lua asta în nume de rău.

Meggie dormea adânc şi zdravăn, cu faţa într-un pulover cenuşiu. Probabil era al tatălui ei. Murmura ceva în somn, Deget-de-praf nu înţelese ce anume. Din nou i se învolbură în suflet conştiinţa încărcată, dar îşi alungă acest sentiment supărător. N-avea nevoie de el, nici acum, nici mai târziu. Fata nu-l privea, iar cu tatăl ei era chit. Da, chit. N-avea motive să se simtă ca un ticălos mizerabil cu inimă de şarpe.

Căutând, îşi roti privirea prin odaia întunecată. Unde ţinea oare cartea? Lângă patul lui Meggie era o ladă dată cu lac roşu. Deget-de-praf deschise capacul. Când se aplecă, lanţul lui Gwin clincăni uşor. Lada era plină de cărţi, cărţi splendide. Deget-de-praf scoase lanterna de sub palton şi lumină înăuntru. – ia te uită! murmură el. Ce frumuseţi mai sunteţi? Arătaţi ca nişte doamne bogat

înveşmântate la balul unui prinţ. Pesemne că Limbă-vrăjită legase din nou fiecare carte, după ce degetele de copil ale lui Meggie flenduriseră rău vechile legături. Fireşte, aici era emblema lui: capul de inorog. Fiecare carte o purta pe rochie şi fiecare era legată în altă culoare. Toate culorile curcubeului erau adunate în ladă.

Cartea pe care o căuta Deget-de-praf era jos de tot, modestă în legătura ei de un verde argintiu, arătând aproape ca o cerşetoare printre toate celelalte boieroaice dichisite.

Că Limbă-vrăjită menise acestei cărţi o rochie atât de umilă nu-l mira pe Deget-de-praf. Probabil că tatăl lui Meggie o ura tot atât de mult pe cât o iubea el. O scoase cu grijă dintre celelalte cărţi. Trecuseră aproape nouă ani de când o ţinuse ultima dată în mână. Pe atunci mai avea încă o legătură de carton şi o supracopertă din hârtie, ruptă în partea de jos.

Deget-de-praf înălţă capul. Meggie oftase şi se răsucise pe partea cealaltă, întorcând spre el faţa adormită. Ce nefericită arăta. Cu siguranţă visase ceva urât. Buzele îi tremurau şi mâinile strângeau puloverul, ca şi cum ar fi căutat să se sprijine de ceva… de cineva. Numai că în visele urâte suntem de cele mai multe ori singuri, îngrozitor de singuri. Deget-de-praf îşi amintea de multe vise urâte, iar pentru o clipă fu gata-gata să întindă mâna ca s-o trezească pe Meggie. Ce nătărău moale ca untul mai era şi el! Se întoarse cu spatele la pat. Să nu mai vadă, să nu se mai gândească. Apoi deschise cartea, pripit, înainte de a apuca să se răzgândească. Respira greu. Frunzări primele pagini, citi, frunzări mai departe şi mai departe. Dar cu fiecare pagină, degetele i se mişcau mai lent, şi brusc închise iarăşi cartea. Lumina lunii se prelingea prin crăpăturile oblonului. N-avea habar cât de mult stătuse aşa, cu ochii pierduţi în labirintul literelor. El continua să fie un cititor lent…

— Laşule! şopti. Oh, Deget-de-praf, eşti un laş! – îşi muşcă buzele până ce le simţi dureroase. Hai odată! îşi şopti. E poate ultima ocazie, nătărăule. Dacă o să aibă cartea, Capricorn n-o să te mai lase în mod sigur să arunci o privire înăuntru.

Deschise iarăşi cartea, o frunzări până la mijloc – şi-o închise din nou, atât de tare, încât Meggie tresări în somn şi-şi vârî capul sub pătură. Deget-de-praf aşteptă nemişcat lângă pat până ce respiraţia ei deveni din nou liniştită, apoi se aplecă cu un oftat adânc peste lada cu comori şi puse cartea la loc printre celelalte, închise fără zgomot capacul.

— Ai văzut? îi şopti jderului. Pur şi simplu nu îndrăznesc. Nu vrei să-ţi găseşti un stăpân mai curajos? ia gândeşte-te.

Gwin îi latră încet la ureche, dar dacă ăsta era un răspuns, Deget-de-praf nu-l înţelese. Pentru moment mai ascultă respiraţia liniştită a lui Meggie, apoi se strecură iar pe uşă.

— La ce bun? murmură el, când ieşi pe coridor. Cine ştie care o să fie sfârşitul?

Apoi urcă în mansarda pe care i-o destinase Elinor şi se aşeză pe patul îngust în jurul căruia se îngrămădeau unele peste altele lăzi cu cărţi. Dar nu putu să adoarmă până dimineaţa.

Şi mai departe spre sud Se-nşiră Drumu-n zare-ntins Din pragul uşii unde-ncepe. Acum departe-i mult prelins, şi eu de mers mai am, întins, Călcând pe el cu pas vioi Spre altul şi mai larg, târziu, Unde se strâng din zări soli noi. Şi mai departe-apoi? Nu ştiu. J.R.R. Tolkien, Stăpânul inelelor

Imineaţa următoare, după micul dejun, Elinor întinse pe masa din bucătărie o hartă mototolită.

— Deci trei sute de kilometri la sud de aici, zise ea, cu o privire bănuitoare în direcţia lui Deget-de-praf. Atunci, arătaţi-ne unde trebuie să-l căutăm exact pe tatăl

lui Meggie.

Meggie se uita la Deget-de-praf cu inima bătând. Umbre adânci erau aşternute în jurul ochilor lui ca şi cum noaptea trecută ar fi dormit prost. Se apropie şovăind de Trad, de Sorin Mărculescu. (N. t.)

masă şi-şi frecă bărbia nerasă. Apoi se aplecă asupra hărţii, o cercetă timp de o mică şi nesfârşită veşnicie, după care puse degetul pe ea.

— Aici, zise el. Exact aici se află satul lui Capricorn. Elinor veni lângă el şi se uită peste umerii lui.

— Liguria, zise. Aha! Şi cum se cheamă acest sat, dacă îmi e permis să întreb?

Cerceta faţa lui Deget-de-praf ca şi cum ar fi vrut să-i adâncească cicatricele cu ochii.

— N-are niciun nume.

— Deget-de-praf răspunse privirii Elinorei cu neascunsă antipatie. Cândva a avut unul, dar a fost uitat încă înainte de a se fi cuibărit Capricorn acolo. N-o să-l găsiţi pe harta asta şi nici pe o alta. Pentru restul lumii, satul nu e decât o adunare de case dărâmate la care duce o şosea care nu-şi merită numele.

— Hm!

— Elinor se aplecă mai adânc asupra hărţii. N-am fost niciodată în zonă. În Genova am fost cândva. Am cumpărat acolo de la un anticar un foarte frumos exemplar din Alice în Ţara minunilor, bine conservat şi la jumătate de preţ din valoarea lui. Îi aruncă lui Meggie o privire întrebătoare. Îţi place Alice în Ţara minunilor?

— Nu în mod special, zise ea şi se uită ţintă la hartă. Elinor scutură din cap în legătură cu atâta nepricepere copilărească şi se întoarse spre Deget-de-praf.

— Ce învârteşte acest Capricorn când nu fură tocmai cărţi sau nu pune să se răpească taţi? întrebă ea. Dacă am înţeles corect de la Meggie, îl cunoaşteţi destul de bine.

Deget-de-praf îi evită privirea şi urmări cu degetul un râu care şerpuia prin verdele şi cafeniul deschis al hărţii.

— Ei, provenim din acelaşi loc, altminteri n-avem nimic în comun.

Elinor îl măsură atât de insistent de parcă ar fi vrut să-i găurească fruntea cu privirea.

— Un lucru mi se pare straniu, zise ea. Mortimervoia să pună Inimă de cerneală la adăpost de Capricorn. De ce aduce atunci cartea la mine? Aşa i-a căzut aproape în braţe.

Deget-de-praf ridică din umeri.

— Ei, poate că pur şi simplu vă considera biblioteca cea mai bună ascunzătoare.

În capul lui Meggie începu să prindă contur o amintire, mai întâi doar vag, apoi brusc totul foarte prezent, clar ca o poză dintr-o carte. Îl vedea pe Deget-de-praf stând la poarta casei, lângă autobuzul ei, i se păru aproape că-i aude glasul… îl privi speriată.

— Tu i-ai spus lui Mo că acest Capricorn locuieşte în nord! zise ea. Te-a întrebat în mod special încă o dată şi i-ai spus că eşti foarte sigur.

Deget-de-praf îşi examina unghiile.

— Ei, da… e adevărat şi asta, zise, fără să se uite la Meggie sau la Elinor. – îşi privea ţintă doar unghiile. În cele din urmă le frecă de pulover, ca şi cum ar fi trebui să-şi îndepărteze o pată urâtă. N-aveţi încredere în mine, zise el răguşit şi tot fără să se uite la vreuna dintre ele. N-aveţi încredere în mine, niciuna din voi. Eu… pot să-nţeleg asta, dar n-am minţit. Capricorn are două cartiere generale şi alte vizuine mai mici pentru eventualitatea în care undeva îi arde pământul sub picioare sau vreunul dintre oamenii lui trebuie să se dea la fund pentru o vreme. De cele mai multe ori petrece lunile calde sus, în nord, şi pleacă în sud abia în octombrie, dar în acest an vrea pesemne să-şi

petreacă şi vara jos. Ce ştiu eu? Poate că a avut neplăceri în nord cu poliţia. Poate există vreo problemă în sud de care vrea să se ocupe personal?

— Glasul lui suna jignit, aproape ca al unui băiat care e învinovăţit pe nedrept. Oricum, oamenii lui au plecat cu tatăl lui Meggie spre sud, am văzut chiar eu, iar Capricorn rezolvă lucruri importante, când e în sud, întotdeauna în satul ăsta! Se simte în siguranţă acolo, în siguranţă ca în niciun alt loc. Acolo n-a avut niciodată necazuri cu poliţia, acolo se poate purta ca un regişor, ca şi cum toată lumea ar fi a lui. Acolo el face legea, el hotărăşte ce se întâmplă, el se poate purta cum îi place, de asta se îngrijesc oamenii lui. Credeţi-mă, la aşa ceva se pricep. Deget-de-praf zâmbea. Era un zâmbet amar. Dacă aţi şti! părea să spună. Dar nu ştiţi nimic. Nu înţelegeţi nimic.

Meggie simţea cum o spaimă neagră i se lăţea din nou în suflet. Creştea nu din ce spunea Deget-de-praf, creştea din ceea ce nu spunea. Părea că şi Elinor simte asta.

— Pentru Dumnezeu, nu vă mai exprimaţi atât de misterios!

— Vocea ei răstită tunse aripile spaimei. Întreb încă o dată: Ce învârteşte acest Capricorn? Cum îşi câştigă banii?

Deget-de-praf îşi încrucişa braţele.

— De la mine nu mai aflaţi nimic. Întrebaţi-l pe el. Chiar faptul că vă duc în satul lui m-ar putea costa capul, nici nu-mi trece prin cap să vă povestesc despre afacerile lui Capricorn!

— Scutură din cap. Nu! L-am prevenit pe tatăl lui Meggie, l-am sfătuit să-i dea lui Capricorn cartea de bunăvoie, dar n-a vrut s-asculte. Dacă nu l-aş fi prevenit, oamenii lui Capricorn l-ar fi găsit mult mai repede. Întrebaţi-o pe Meggie! Era de faţă când l-am prevenit! Bun, nu i-am povestit tot ce ştiam. Ei, şi? Vorbesc cât pot de puţin despre Capricorn, evit chiar să mă gândesc la el,

şi credeţi-mă, dacă o să-l cunoaşteţi, o să faceţi exact aşa.

Elinor strâmbă din nas, ca şi cum o astfel de presupunere ar fi fost prea ridicolă ca să mai strice fie şi un singur cuvânt pe ea.

— Probabil că nu puteţi să-mi spuneţi nici de ce urmăreşte atâta cartea asta, aşa-i? zise ea, împăturind harta. E cumva un soi de colecţionar?

Deget-de-praf îşi trecu degetul de-a lungul marginii mesei.

— Nu spun decât atât: vrea să aibă cartea asta şi d-aia ar trebui să i-o daţi. Am văzut odată cum oamenii lui au stat patru zile, noapte de noapte, în faţa casei unui om doar pentru că lui Capricorn îi plăcea câinele ăluia.

— L-a obţinut? întrebă Meggie încet.

— Fireşte, răspunse Deget-de-praf şi o privi gânditor. Crede-mă, nimeni nu doarme bine când oamenii lui Capricorn stau nopţi în şir, uitându-se ţintă la fereastra sa

— Sau la aceea a copiilor săi. De cele mai multe ori obţine cel mult în două zile ce vrea.

— Ptiu, drace! zise Elinor. Câinele meu nu l-ar fi obţinut.

Deget-de-praf îşi examina din nou unghiile şi zâmbi.

— Nu zâmbiţi aşa! se răsti Elinor la el. Strânge câteva lucruri! îi zise lui Meggie. Pornim într-o oră. E timpul să-ţi capeţi tatăl înapoi. Chiar dacă nu-mi place să fiu silită să-i las acestui indiferent-cum-se-numeşte cartea în loc. Urăsc s-ajungă cărţile în mâini nevrednice.

Luară combiul Elinorei, deşi Deget-de-praf se declară pentru autobuzul lui Mo.

— Absurd, n-am umblat niciodată cu aşa ceva, zise Elinor, în vreme ce Deget-de-praf strângea în braţe o cutie de carton cu provizii de drum. Afară de asta, Mortimer a încuiat autobuzul.

Meggie observă că pe Deget-de-praf îl mânca un

răspuns pe limbă, dar şi-l înghiţi.

— Şi dacă trebuie să înnoptăm? întrebă el, ducând proviziile la maşina Elinorei.

— Doamne Sfinte, cine vorbeşte de-aşa ceva? Am de gând să fiu înapoi mâine dimineaţă. Urăsc să-mi las cărţile singure mai mult de o zi.

Deget-de-praf aruncă o privire spre cer ca şi cum ar fi găsit acolo mai multă minte decât în capul Elinorei şi se pregăti să se urce pe scaunul din spate, dar Elinor îl opri.

— Staţi, staţi, e mai bine să conduceţi dumneavoastră, zise şi-i vârî în palmă cheia maşinii. Ştiţi în definitiv mai bine unde trebuie să mergem.

Dar Deget-de-praf îi dădu cheia înapoi.

— Nu ştiu să conduc, zise el. E destul de neplăcut să mergi în aşa ceva, nemaivorbind să conduci. Elinor îi luă din nou cheia şi se aşeză la volan, clătinând din cap.

— Sunteţi un tip curios! zise ea, în vreme ce Meggie se sui pe scaunul de lângă şofer. Şi sper într-adevăr că ştiţi unde se află tatăl lui Meggie, altminteri o să constataţi că nu numai acest Capricorn poate să inspire spaimă. Când Elinor porni motorul, Meggie învârti de manetă, lăsându-şi fereastra în jos şi privi spre autobuzul lui Mo. Îţi părea rău să-l laşi aici, mai rău decât atunci când plecai dintr-o casă oarecare, din asta sau din alta. Oricât de străin fusese un loc, întotdeauna Mo şi ea avuseseră în autobuz o fărâmă de cămin. Acum rămânea şi asta în urmă şi nimic nu mai era familiarân afară de hainele din geanta ei de voiaj. Împachetase şi câteva lucruri pentru Mo – şi două din cărţile ei.

— O alegere interesantă! constatase Elinor, când îi împrumutase pentru ele o geantă, un obiect demodat din piele de culoare închisă care se putea atârna de umăr. Îţi iei deci Regele Arthur şi cavalerii Mesei Rotunde şi Frodo împreună cu cei opt tovarăşi ai săi. Însoţitori deloc răi.

Ambele sunt poveşti foarte lungi, numai bune ia drum. Le-ai citit deja?

Meggie dăduse din cap.

— De mai multe ori, murmurase şi mângâiase încă o dată copertele, înainte de a pune cărţile în geantă. În cazul uneia îşi putea aminti exact ziua în care Mo o legase din nou.

— Nu face o faţă aşa de posomorâtă! zisese Elinor şi o cercetase îngrijorată. Ai să vezi, călătoria noastră n-o să fie nici pe jumătate atât de rea ca aceea a bietelor picioare de blană, şi mult mai scurtă. Meggie ar fi fost bucuroasă dacă ar fi putut să fie atât de sigură în această privinţă. Cartea care le prilejuia călătoria se afla în spaţiul de bagaje, sub roata de rezervă, Elinor o băgase într-o pungă de plastic.

— Nu-i arăta lui Deget-de-praf unde e pusă! o sfătuise, înainte de a i-o strecura în mână. Eu tot n-am încredere în el.

Dar Meggie hotărâse să aibă încredere în Deget-de-praf. Voia să aibă încredere în el. Trebuia să aibă încredere. Cine altminteri avea s-o conducă la Mo?

Satul lui Capricorn Dar la ultima întrebare, Selig răspunse: „Probabil că a zburat în ţara de dincolo de întuneric, unde nu ajunge niciun om şi unde nu se rătăceşte niciun animal, unde cerul este de aramă şi pământul de fier, unde puterile răului locuiesc sub umbrelele ciupercilor împietrite şi în coridoarele părăsite ale cârtiţelor”.

Isaac B. Singer, Naftali povestaşul şi calul său Susând porniră la drum, soarele era deja sus, pe Ls cerul senin. Curând, în maşina Elinorei, aerul deveni atât de înăbuşitor încât lui Meggie i se lipi de piele tricoul ud de transpiraţie. Elinor deschise fereastra şi le dădu pe rând sticla cu apă. Purta o jachetă tricotată închisă până sub bărbie şi, la un moment dat, când nu se mai gândi la Mo

sau la Capricorn, Meggie se întrebă dacă, sub jachetă, Elinor nu se lichefiase oare demult. Deget-de-praf stătea atât de tăcut pe scaunul din spate, încât aproape puteai să uiţi că era acolo. Şi-l pusese pe Gwin în poală. Jderul dormea, în vreme ce mâinile lui Deget-de-praf îi mângâiau neobosit blana în sus şi-n jos. Din când în când Meggie se întorcea spre el. De cele mai multe ori Deget-de-praf privea pe fereastră indiferent, ca şi cum ar fi văzut prin munţii şi copacii, prin casele şi povârnişurile stâncoase care alunecau prin faţa lor. Căutătura lui părea golită de tot, dusă undeva departe, iar când Meggie se uită la un moment dat înapoi, văzu aşternută pe faţa lui cu cicatrice o asemenea tristeţe, încât îşi întoarse repede privirea de la el.

I-ar fi plăcut şi ei să aibă în poală un animal în timpul acestei lungi, lungi călătorii. Poate i-ar fi alungat gândurile negre care i se înfigeau atât de îndărătnic în cap. Afară lumea se încreţea în munţi din ce în ce mai înalţi, uneori s-ar fi zis că vor să strivească şoseaua între povârnişurile lor cenuşii de piatră. Dar mai rele decât munţii erau tunelurile. În ele pândeau imagini pe care nici măcar trupul cald al lui Gwin nu le-ar fi putut goni. Păreau să se fi ascuns în întuneric spre a o aştepta acolo pe Meggie: imagini cu Mo într-un loc întunecat şi rece, cu Capricorn… Meggie ştia că el era, cu toate că avea de fiecare dată alt chip. O bucată de vreme încercă să citească, dar observă repede că nu reţine niciun cuvânt din ce citeşte, şi în cele din urmă renunţă şi se uită pe fereastră ca Deget-de-praf. Elinor se angaja pe şosele mai mici, mai puţin frecventate („Altminteri drumul ăsta e pur şi simplu prea plictisitor”, zicea). Lui Meggie îi era totuna. Nu voia decât să ajungă. Cerceta nerăbdătoare munţii şi casele în care alţii erau acasă. Uneori prindea prin fereastra vreunei maşini, venind din sens opus, privirea unui chip străin, care apoi era din nou departe, ca o carte pe care o deschizi şi-o

închizi imediat la loc. Trecând printr-o mică aşezare, văzură la marginea şoselei un om care-i lipea unei fetiţe ce plângea un plasture pe genunchiul lovit. O mângâia pe păr, alinând-o, iar Meggie se gândi cât de des făcuse Mo acelaşi lucru cu ea, cum uneori alergase bombănind prin casă când nu dădea de niciun plasture, şi amintirea făcu să-i ţâşnească lacrimi din ochi.

— Doamne Sfinte! Aici tăcerea e mai mare decât în camera mortuară a unei piramide! zise la un moment dat Elinor. (Meggie găsea că spunea prea des „Doamne Sfinte”.) N-ar putea cineva să zică măcar din când în când ceva de genul: „Ah, ce peisaj frumos!” sau „Oh, ce burg superb!”? în tăcerea asta de moarte am s-adorm la volan în cel mult o jumătate de oră.

Nu-şi descheiase încă nici un singur nasture de la jachetă.

— Nu văd niciun burg, murmură Meggie. Dar nu trecu mult şi Elinor descoperi unul.

— Secolul al şaisprezecelea, anunţă ea, când pe un ponor se iviră zidurile în ruină, istorii tragice. Iubire interzisă, urmărire, moarte, durere. – între pereţi de stâncă ce nu spuneau nimic, Elinor povesti despre o bătălie al cărei vacarm răsunase exact pe-acolo cu peste şase sute de ani în urmă. („Dacă sapi printre pietre, găseşti precis oase şi coifuri turtite.”) Părea să ştie câte o poveste despre fiecare turn de biserică. Unele poveşti erau atât de ciudate încât Meggie se încrunta bănuitoare. Exact aşa s-au petrecut lucrurile, crede-mă! zicea atunci Elinor, fără a-şi lua privirea de la şosea.

— Mai cu seamă poveştile sângeroase păreau să-i placă: poveşti despre perechi nefericite de îndrăgostiţi care fuseseră descăpăţânaţi şi despre principi zidiţi de vii. Desigur, acum totul arată paşnic, constată ea, când Meggie se făcu totuşi cam palidă ascultând o astfel de istorie. Dar îţi spun că undeva se ascunde întotdeauna o poveste

întunecată. Ei, desigur, acum câteva sute de ani timpurile erau pur şi simplu mai emoţionante. Meggie nu ştia ce putea să fie emoţionant într-o epocă în care oamenii nu aveau de ales decât între a muri de ciumă şi a fi ucişi de soldaţi rătăcitori. Totuşi la vederea unui burg incendiat, pe faţa Elinorei se iviră pete roşii, iar în ochii reci de cremene sclipi o lucire romantică atunci când începu să povestească despre principi avizi de războaie şi episcopi lacomi de bani, care pe vremuri umpluseră de spaimă şi moarte munţii pe care îi traversau acum pe şosele bine pietruite.

— Dragă Elinor, s-ar zice că dumneavoastră v-aţi născut în mod evident într-o istorie nepotrivită, zise la un moment dat Deget-de-praf.

Erau primele cuvinte pe care le rostea de când porniseră la drum.

— Într-o istorie nepotrivită? într-o epocă nepotrivită, vreţi să spuneţi. Da, la asta m-am gândit şi eu deseori.

— Spuneţi-i cum doriţi, zise Deget-de-praf. În orice caz ar trebui să vă înţelegeţi perfect cu Capricorn. Îi plac aceleaşi istorii ca şi dumneavoastră.

— Să fie asta o jignire? întrebă Elinor ofensată. Comparaţia îi dădu de furcă, fiindcă după asta tăcu aproape un ceas, aşa că iarăşi nimic nu-i mai abătu lui Meggie gândurile negre. Şi iarăşi o aşteptară în fiecare tunel imaginile de groază.

Se lăsa amurgul când munţii se retraseră şi din spatele unor coline verzi se ivi deodată marea, departe ca un al doilea cer. Soarele în asfinţit o făcea să scânteieze ca pielea unui şarpe frumos. Trecuse mult timp de când Meggie nu mai văzuse marea. Atunci fusese o mare rece, de un cenuşiu de ardezie şi palidă din cauza vântului. Marea asta arăta altfel, cu totul altfel. Doar privind-o, şi inima lui Meggie se încălzea, numai că dispărea prea des în spatele unor case înalte şi urâte. Proliferau pretutindeni pe fâşia de pământ întinsă între apă şi dealurile care se

buluceau în faţă. Uneori însă dealurile nu lăsau loc caselor, se lăţeau, se îmbulzeau până la marea care li se prelingea pe poalele verzi. Se întindeau acolo în lumina asfinţitului ca nişte valuri care s-ar fi târât pe uscat, în vreme ce urmau şoseaua de coastă, Elinor începu din nou să povestească, ceva despre romani care chipurile ar fi construit chiar şoseaua asta pe care înaintau acum cu maşina, despre frica ei de locuitorii sălbatici ai acestei panglici înguste de pământ… Meggie asculta doar cu jumătate de ureche. Pe marginea şoselei creşteau palmieri, cu capete ţepoase şi pline de praf. Între ei înfloreau agave uriaşe, se ghemuiau ca nişte păianjeni, cu frunzele lor cărnoase. În spatele lor, cerul se colora în roz şi într-un galben de lămâie, în vreme ce soarele cobora tot mai adânc în mare, iar de sus picura un albastru întunecat ca o cerneală scursă. Priveliştea era dureros de frumoasă. Meggie îşi închipuise cu totul altfel locul în care sălăşluia Capricorn. Frumuseţea şi spaima se împerechează greu.

Trecură printr-o mică localitate în care casele erau atât de colorate, de parcă le-ar fi pictat un copil. Erau portocalii şi roz, roşii şi iarăşi galbene: galben stins, galben cafeniu, galben de nisip, galben murdar, cu obloane verzi şi acoperişuri de un roşu brun. Nici măcar amurgul care se lăsa nu le putea şterge culorile.

— Primejdios nu prea arată pe-aici, constată Meggie, tocmai când pe lângă ei alunecă iarăşi o astfel de casă roz.

— Pentru că te uiţi mereu la stânga! zise Deget-de-praf în spatele ei. Există însă întotdeauna o parte luminoasă şi una întunecată.

Meggie îl ascultă. Mai întâi văzu şi acolo numai case colorate. Se aflau foarte aproape de marginea şoselei, se sprijineau unele de altele, ca şi cum s-ar fi ţinut de braţ. Apoi casele dispărură şi de-a lungul şoselei se iviră coaste abrupte, în ale căror încreţituri noaptea se şi cuibărise. Da, Deget-de-praf avea dreptate, acolo arăta neliniştitor, iar

puţinele case păreau că se înecă în întunericul care se lăsa.

Se întuneca repede, noaptea vine mai repede în sud, şi Meggie era bucuroasă că Elinor mergea mai departe pe şoseaua de coastă luminată puternic. Dar, în cele din urmă, Deget-de-praf o îndrumă pe o şosea care ducea în întuneric, departe de coastă, departe de mare şi de casele colorate.

Şoseaua cotea tot mai adânc printre dealuri, când în sus, când în jos, până ce pantele din marginea ei deveniră tot mai abrupte. Lumina farurilor cădea pe grozamă şi pe butuci de viţă sălbăticită, pe măslinii care se încovoiau la marginea drumului ca nişte oameni bătrâni.

Numai de două ori trecu o maşină din sens invers. Când şi când răsăreau din întuneric luminile câte unui sat. Dar şoselele pe care Deget-de-praf o îndruma pe Elinor duceau departe de orice lumină şi tot mai adânc în noapte. De mai multe ori lumina farurilor căzu peste resturile în ruină ale unei case, dar Elinor nu ştia să spună nicio poveste despre ele. Între zidurile sărăcăcioase nu locuiseră niciun principe, niciun episcop în mantie roşie, ci doar ţărani şi muncitori agricoli, ale căror poveşti nu le scrisese nimeni, iar acum se pierduseră, dispărând sub cimbrişor şi laptele-câinelui crescut luxuriant.

— Mai suntem pe drumul bun? întrebă la un moment dat Elinor cu voce scăzută, ca şi cum în jurul ei lumea ar fi devenit prea tăcută ca să poată vorbi tare. Unde să fie vreun sat în această pustietate uitată de Dumnezeu? Probabil că am greşit drumul la cel puţin două bifurcaţii.

Deget-de-praf scutură însă din cap.

— Suntem exact pe direcţia bună, răspunse el. Doar câteva dealuri mai departe, şi-o să puteţi vedea casele.

— Să sperăm! mormăi Elinor. Pentru moment aproape că nu văd şoseaua. Doamne Sfinte, nu ştiam că mai există pe lume un loc atât de întunecos. N-aţi putut să-

mi spuneţi că e atât de departe? Aş mai fi luat o dată benzină. Nici nu ştiu dacă ne putem reîntoarce pe coastă cu benzina care ne-a mai rămas.

— A cui e maşina? A mea? răspunse Deget-de-praf iritat. Am spus doar că nu mă pricep la chestiile astea. Şi acum uitaţi-vă în faţă. Ar trebui să vină imediat podul.

— Pod?

Elinor mai coti o dată şi apăsă brusc pe frână. În mijlocul şoselei, luminată de două felinare, se afla un grilaj care bara drumul. Metalul arăta ruginit ca şi cum grilajul ar fi stat acolo de ani de zile.

— Na, poftim! strigă Elinor şi-şi lovi mâinile de volan. Am rătăcit drumul. Am zis eu!

— N-am rătăcit nimic.

Deget-de-praf îl dădu pe Gwin jos de pe umăr. Se uită în jur ascultând, în timp ce se îndrepta agale spre barieră. Apoi împinse grilajul în lături, spre marginea şoselei.

Lui Meggie îi veni să râdă văzând faţa consternată a Elinorei.

— Individul s-a ţicnit complet, şopti ea. Îşi închipuie că am să merg în întunericul ăsta pe o şosea închisă. Cu toate astea, când Deget-de-praf îi făcu nerăbdător semn să meargă mai departe, porni motorul. De îndată ce trecură de grilaj, Deget-de-praf îl trase la loc pe şosea.

— Nu vă uitaţi aşa la mine! zise el, urcându-se din nou în maşină. Bariera asta e întotdeauna aici. Capricorn a pus-o ca să-i oprească pe vizitatorii nedoriţi. Des nu se încumetă nimeni să vină încoace. Pe cei mai mulţi oameni îi ţin departe poveştile pe care Capricorn let răspândeşte în sat, dar…

— Ce fel de poveşti, îl întrerupse Meggie, deşi de fapt nu voia să le asculte.

— Poveşti de groază, răspunse Deget-de-praf. Oamenii sunt superstiţioşi ca peste tot. Cea mai îndrăgită

poveste este că diavolul în persoană locuieşte peste dealul de colo.

Meggie se necăji pe ea, dar nu-şi putu desprinde privirea de coama întunecată a dealului.

— Mo zice că diavolul a fost născocit de oameni, zise ea.

— Ei, tot ce se poate.

— Deget-de-praf îşi lipi din nou pe gură zâmbetul enigmatic. Dar voiai să auzi ce se povesteşte. Se spune că pe oamenii care locuiesc în sat nu-i poate omorî niciun glonţ, că pot să treacă prin pereţi şi că în fiecare noapte cu lună plină aduc trei tineri pe care Capricorn îi învaţă să fure, să incendieze şi să ucidă.

— Cerule, cine a născocit toate astea? Oamenii de-aici sau chiar acest Capricorn? Elinor se aplecă mai adânc peste volan. Şoseaua era plină de hârtoape şi trebuia să înainteze la pas ca să nu rămână în drum.

— Ambele părţi.

— Deget-de-praf se lăsă pe spate şi-i îngădui lui Gwin să-i roadă degetele. Capricorn răsplăteşte pe oricine născoceşte o nouă poveste. Singurul care nu participă la acest joc e Basta, căci este şi el atât de superstiţios, încât se fereşte de orice pisică neagră. Basta. Meggie îşi amintea de nume, dar înainte de a mai putea să întrebe ceva, Deget-de-praf vorbi mai departe. S-ar fi zis că-i făcea plăcere să povestească.

— Ah, da! Era să uit! Fireşte, toţi care locuiesc în acest sat blestemat deoache, chiar şi femeile.

— Deoache? Meggie se uită la el.

— Oh, da! Se uită la tine şi te îmbolnăveşti de moarte. Cel mult în trei zile te-ai curăţat.

— Cine poate să creadă aşa ceva? murmură Meggie şi privi din nou în faţă.

— Proştii cred aşa ceva.

Elinor puse din nou piciorul pe frână. Maşina patina pe pietriş. În faţa lor era podul de care vorbise Deget-de-praf. Pietrele cenuşii străluceau palid în lumina reflectoarelor, iar prăpastia dedesubt părea fără fund.

— Mai departe, mai departe, zise Deget-de-praf nerăbdător. Ţine, deşi nu arată.

— Arată ca şi cum l-ar fi construit vechii romani, mormăi Elinor. Şi anume pentru măgari, nu pentru maşini.

Şi totuşi merse mai departe. Meggie îşi strânse ochii şi-i deschise abia când auzi pietrişul scrâşnind sub cauciucuri.

— Capricorn preţuieşte mult podul ăsta, zise încet Deget-de-praf. Un singur om înarmat e suficient ca să-l facă de netrecut. Dar din fericire nu e pază aici în fiecare noapte.

— Deget-de-praf…

— Meggie se întoarse ezitând spre el, în timp ce maşina Elinorei se chinuia să urce ultimul deal. Ce să spunem, dacă ne întreabă, cum am găsit satul? Precis nu e bine pentru tine dacă află Capricorn că ne-ai îndrumat, nu?

— Nu, ai dreptate, murmură Deget-de-praf, fără să se uite la Meggie. Cu toate că, în definitiv, îi aducem cartea.

Îl prinse pe Gwin care se căţăra pe spătarul băncii din spate, îl înşfacă în aşa fel încât acesta să nu-l poată apuca cu gura şi-l ademeni în rucsac cu o bucată de pâine. Jderul devenise neliniştit de când se întunecase afară. Voia să plece la vânătoare. Ajunseseră pe coama dealului. În jurul lor lumea dispăruse, înghiţită de noapte, dar nu departe se conturau în întuneric câteva pătrate palide. Ferestre luminate.

— Acolo este, zise Deget-de-praf. Satul lui Capricorn. Sau dacă preferaţi: satul diavolului. Râse încet. Elinor se întoarse supărată spre el.

— Ei, terminaţi odată! se răsti ea. S-ar zice că

poveştile astea vă plac foarte mult. Cine ştie, poate le-aţi născocit chiar dumneavoastră şi acest Capricorn nu e altceva decât un colecţionar de cărţi cam ciudat. Deget-de-praf nu mai zise nimic. Privea pe fereastră cu zâmbetul său straniu pe care lui Meggie i-ar fi plăcut uneori să i-l şteargă de pe buze. Iar de astă dată părea să spună doar un singur lucru: ce proaste sunteţi! Elinor opri motorul, iar liniştea care îi înconjură mai apoi era atât de desăvârşită, încât Meggie abia îndrăznea să respire. Privi în jos spre ferestrele luminate. De obicei găsea că noaptea ferestrele luminate sunt atrăgătoare, dar astea i se păreau mai ameninţătoare decât întunericul din jur.

— Satul ăsta are şi oarecare locuitori normali? întrebă Elinor. Bunici, copii, bărbaţi inofensivi care să nu aibă de-a face cu Capricorn…

— Nu. Doar Capricorn şi oameni săi locuiesc acolo, şopti Deget-de-praf, şi femeile care muncesc pentru ei: gătesc, scutură şi ce se mai nimereşte.

— Ce se mai nimereşte… Ei, splendid!

— Elinor spumega de silă. Acest Capricorn îmi devine din ce în ce mai simpatic. Ei bine, să scăpăm odată de treaba asta. Vreau din nou acasă, la cărţile mele, la un iluminat ca lumea şi la o ceaşcă de cafea.

— Într-adevăr? Credeam că vă doriţi niţică aventură?

Dacă Gwin ar fi putut să vorbească, atunci ar fi avut vocea lui Deget-de-praf, se gândi Meggie.

— Prefer să fie pe lumină, răspunse Elinor răstit. Dumnezeule, cât urăsc întunericul ăsta, dar dacă o să stăm aici până-n zori, cărţile mele or să mucegăiască înainte ca Mortimer să se ocupe de ele. Meggie, du-te în spate şi adu punga. Ştii tu despre ce e vorba. Meggie dădu din cap şi tocmai voia să deschidă uşa, când o lumină puternică o orbi. Cineva stătea în faţa uşii, nu i se vedea chipul, şi lumina cu o lanternă interiorul maşinii. Apoi ciocăni cu ea brutal în geam. Elinor tresări speriată şi se lovi de volan la

genunchi, dar îşi reveni repede. Bombănind, îşi frecă piciorul dureros şi deschise fereastra.

— Ce înseamnă asta? se răsti ea la străin. E nevoie să ne speriaţi de moarte? Cine se furişează aşa prin întuneric poate fi uşor călcat de maşină. Drept răspuns străinul împinse pe fereastră o puşcă.

— Aici e proprietate privată! zise el.

— Lui Meggie i se păru că aude glasul de pisică din biblioteca Elinorei. Şi cine se plimbă noaptea cu maşina pe o proprietate privată poate fi uşor împuşcat.

— Lămuresc eu asta! Deget-de-praf se aplecă peste umărul Elinorei.

— Ia te uită! Deget-de-praf!

— Străinul îşi trase înapoi ţeava puştii. Era musai să pici aici în toiul nopţii? Elinor se întoarse şi-i aruncă lui Deget-de-praf o privire mai mult decât bănuitoare.

— Nu mi-am închipuit că sunteţi atât de intim cu aceşti pretinşi diavoli! constată ea.

Dar Deget-de-praf coborâse deja. Şi lui Meggie i se părea curios cât de familiar îşi apropiară capetele cei doi bărbaţi. Îşi amintea doar foarte bine ce spusese Deget-de-praf despre oamenii lui Capricorn. Cum putea să vorbească aşa cu unul dintre ei? Nu se putea înţelege nimic din ceea ce discutau cei doi, oricât îşi ascuţi Meggie urechile, doar un singur lucru auzi: Deget-de-praf îl numea pe străin Basta.

— Asta nu-mi place! şopti Elinor, ia uită-te la ei. Vorbesc de parcă prietenul nostru, înghiţitorul-de-chibrituri, ar fi de-al casei!

— Poate ştie că n-au să-i facă nimic fiindcă aducem cartea! şuşoti Meggie, în vreme ce nu-i scăpa din ochi pe cei doi bărbaţi.

Străinul avea doi câini, ciobăneşti. Aceştia îi miroseau degetele lui Deget-de-praf şi, dând din coadă, îl

împingeau cu boturile în lături.

— Vezi? şuieră Elinor. Chiar şi blestemaţii ăştia de câini îl tratează ca pe un prieten. Ce-ar fi dacă… înainte de a putea să mai spună ceva, Basta deschise portiera.

— Afară cu voi, porunci el.

Elinor coborâân silă din maşină. Meggie ieşi şi ea şi se aşează lângă Elinor. Inima îi bătea să se spargă. Nu mai văzuse un om cu puşcă. La televizor da, nu însă şi în realitate.

— Ştiţi ceva, mie nu-mi place tonul dumneavoastră! se răsti Elinor la Basta. Am făcut un drum neplăcut cu maşina şi am venit în aceste pustietăţi numai ca să-i aducem şefului sau bossului dumneavoastră, sau cum îi mai spuneţi, un lucru pe care vrea demult să-l aibă. Deci purtaţi-vă civilizat.

Basta îi aruncă o privire atât de dispreţuitoare, încât Elinor inspiră adânc, iar Meggie o strânse involuntar de mână.

— De unde ai luat-o p-asta? întrebă Basta şi se întoarse din nou spre Deget-de-praf, care stătea cu un aer atât de indiferent, de parcă nimic din toate astea nu l-ar fi privit.

— Casa e a ei, ştii doar…

— Deget-de-praf vorbea cu voce scăzută, dar Meggie putu totuşi s-audă. N-am vrut s-o aduc, dar e încăpăţânată.

— Îmi închipui!

— Basta o măsură pe Elinor încă o dată, apoi se uită la Meggie. Şi asta-i pesemne copilita lui Limbă-vrăjită, aşa-i? Nu prea seamănă cu el.

— Unde e tatăl meu? întrebă Meggie. Cum se simte?

Erau primele cuvinte care îi ieşeau de pe buze. Vocea ei suna răguşit, ca şi cum nu s-ar fi folosit mult timp de ea.

— Oh, îi merge foarte bine, răspunse Basta, aruncându-i o privire lui Deget-de-praf. Cu toate că

deocamdată l-am putea numi mai degrabă Limbă-de-plumb, atât de puţin vorbeşte.

Meggie îşi muşcă buzele.

— Vrem să-l luăm înapoi, zise ea.

— Vocea îi suna ascuţit şi subţire, cu toate că-şi dădea osteneala să sune ca aceea a unui adult. Avem cartea, dar Capricorn o capătă numai dacă-i dă drumul tatălui meu.

Basta se întoarse iarăşi spre Deget-de-praf.

— Cumva îmi aminteşte totuşi de tatăl ei. Vezi cum strânge din buze? Şi apoi privirea. Înrudirea e totuşi clară. Când vorbea, glasul îi era glumeţ, dar nu şi chipul când se uită din nou la Meggie. Avea o figură îngustă, în linii ascuţite, cu ochii foarte apropiaţi, pe care-i mijea puţin ca şi cum astfel ar fi putut să vadă mai bine. Basta nu era un bărbat înalt, umerii îi erau aproape tot atât de înguşti ca şi aceia ai unui tânăr, şi totuşi lui Meggie i se opri respiraţia când făcu un pas spre ea. Nu simţise niciodată o asemenea frică în faţa vreunui om, şi asta nu din cauza puştii pe care o ţinea în mână. Era în el ceva furios, arţăgos…

— Meggie, adu punga din spatele maşinii. – în clipa în care Basta voi să pună mâna pe Meggie, Elinor se aşeză între ei. Nu are nimic periculos înăuntru! zise ea iritată. Doar obiectul din pricina căruia suntem aici. Drept răspuns, Basta îşi trase doar câinii din drum. Începură să schelălăie, atât de brutal îi smuci spre el.

— Meggie, ascultă-mă! şopti Elinor, când îşi lăsară maşina acolo şi-l urmară pe Basta pe o cărare abruptă care ducea la ferestrele luminate. Dai cartea din mână abia după ce ni-l arată pe tata, ai priceput? Meggie dădu din cap şi strânse la piept punga de plastic. Cât de proastă o credea Elinor? Pe de altă parte, cum să ţină cartea, dacă Basta ar încerca să i-o ia? Dar din prudenţă nu duse până la capăt acest gând… Era o noapte înăbuşitoare. Deasupra dealurilor întunecate cerul era presărat de stele. Cărarea

pe care îi conducea Basta avea atâtea pietre şi era atât de întunecoasă, încât Meggie abia îşi putea vedea picioarele, dar ori de câte ori se împiedica, se ivea o mână care-s-o prindă, aceea a Elinorei, care mergea foarte aproape de ea, sau a lui Deget-de-praf, care o urma cu paşi atât de uşori, de parcă ar fi fost o umbră. Gwin se mai afla în rucsacul lui şi câinii lui Basta îşi ridicau mereu boturile adulmecând, ca şi cum le-ar fi intrat în nas mirosul iute al jderului.

Ferestrele luminate se apropiau încet. Meggie recunoscu case, case vechi din piatră cenuşie, tăiată grosolan, peste ale căror acoperişuri se ridica palid un turn de biserică. Multe case li se părură nelocuite când trecură pe lângă ele, prin uliţe atât de înguste, încât Meggie abia mai putea să respire. Unele case nu aveau acoperişuri, din altele abia dacă mai rămăseseră câteva ziduri pe jumătate ruinate. Era întuneric în satul lui Capricorn, ardeau doar câteva felinare, atârnate de arcade zidite pe deasupra uliţelor. În fine, ajunseră într-o piaţă îngustă. Pe o latură se ridica turnul bisericii, pe care îl văzuseră din depărtare, şi în apropiere, la distanţă doar de o uliţă îngustă, se afla o casă mare cu două etaje, care nu avea nimic dărăpănat. Locul era mai bine luminat decât restul satului, cu toate că patru felinare desenau umbre ameninţătoare pe caldarâm.

Basta îi conduse direct la casa cea mare. În spatele a trei ferestre de la cel mai de sus etaj ardea lumină. Oare acolo era Mo? Meggie îşi ascultă adâncul sufletului ca şi cum ar fi putut primi de-acolo răspunsul, dar frica era singurul lucru despre care povestea bătaia inimii ei. Frica şi grija.

Misiunea îndeplinită

„N-are niciun rost să-l căutăm”, mârâi Castorul.

„Ce înseamnă asta?”, întrebă Suse. „Nu poate fi departe! Trebuie să-l găsim! De ce susţineţi că n-are niciun

rost să-l căutăm?”

„Fiindcă e foarte clar unde este”, răspunse Castorul. „Nu pricepeţi? S-a dus la ea, la Vrăjitoarea Albă. Şi ne-a trădat!” C.S. Lewis, Regele din Narnia eggie îşi imaginase de sute de ori chipul lui Capricorn din momentul în care Deget-de-praf îi povestise despre el: în drum spre casa Elinorei, când Mo mai era încă lângă ea, apoi în patul uriaş şi, în fine, pe drumul încoace; de sute de ori, ah, ce, de mii de ori încercase să şi-l închipuie, ajutându-se de toţi ticăloşii pe care îi întâlnise în cărţile ei: de Hook, cel deşirat şi cu nasul strâmb, de Long John Silver, cel cu zâmbetul mereu făţarnic pe buze, dejoe Indianul, cel cu păr negru unsuros şi cuţit, pe care îl întâlnise în atâtea vise urâte…

Dar Capricorn arăta cu totul altfel. Meggie renunţase repede să mai numere uşile pe lângă care treceau înainte ca Basta să se oprească, în fine, în faţa uneia dintre ele. Dar numărase oamenii îmbrăcaţi în negru. Erau patru, care cu feţe plictisite se învârteau pe coridoare. Lângă fiecare se afla o puşcă sprijinită de peretele văruit în alb. În costumele lor negre, strâmte, arătau ca nişte ciori. Doar Basta purta o cămaşă albă, albă ca zăpada, cum spusese Deget-de-praf, iar la guler avea înfiptă o floare roşie ca un avertisment. Halatul lui Capricorn era de asemenea roşu. Când intră Basta cu cei trei vizitatori nocturni, stătea într-un jilţ, iar în faţa lui îngenunchea o femeie şi-i tăia unghiile de la picioare. Jilţul părea prea mic pentru el, Capricorn era un bărbat mare, deşirat, ca şi cum pielea i-ar fi fost întinsă prea tare peste oase. Pielea îi era palidă ca foaia de hârtie nescrisă, părul de pe cap, scurt ca o perie. Meggie n-ar fi putut spune dacă era cărunt sau blond deschis, înălţă capul când Basta deschise uşa. Ochii îi erau la fel de palizi ca restul, decoloraţi şi strălucitori ca monedele de argint. Şi femeia de la picioarele lui se uită rapid când intrară, apoi se aplecă iarăşi asupra trebii ei.

— Scuzaţi, dar vizita aşteptată a sosit, zise Basta. M-am gândit că vreţi să vorbiţi imediat cu ei. Capricorn se lăsă pe spate şi-i aruncă lui Deget-de-praf o privire scurtă. Apoi ochii săi inexpresivi se mutară pe Meggie. Involuntar, ea strânse şi mai tare la piept punga de plastic în care era cartea. Capricorn se uită ţintă la pungă, ca şi cum ar fi ştiut ce se ascunde în ea. Îi făcu un semn femeii de la picioarele lui. Aceasta se ridică nemulţumită, îşi netezi rochia neagră ca tăciunele şi le aruncă o privire puţin prietenoasă Elinorei şi lui Meggie. Arăta ca o coţofană bătrână cu părul cărunt strâns la spate, cu nasul ascuţit care nu se potrivea deloc cu figura ei mică şi zbârcită. Cu un semn din cap în direcţia lui Deget-de-praf, părăsi odaia. Era o încăpere mare. Mobile nu erau multe, doar o masă lungă cu opt scaune, un dulap şi o servantă grea. Nu erau lămpi în toată încăperea, doar lumânări, numeroase lumânări în sfeşnice de argint. Lui Meggie i se păru că mai mult umpleau încăperea de umbre decât o luminau.

— Unde este? întrebă Capricorn.

— Când îşi împinse scaunul în spate, Meggie făcu fără să vrea un pas înapoi. Să nu-mi spuneţi că de astă dată mi-aţi adus doar fata. Glasul îi era mai expresiv decât faţa. Era greu şi întunecat şi Meggie îl urî după primul cuvânt.

— A adus-o. E în pungă!

— Deget-de-praf răspunse înainte ca Meggie să o poată face. Ochii lui umblau neliniştiţi de la o lumânare la alta, în timp ce vorbea, ca şi cum flăcările lor dănţuitoare erau singurul lucru care l-ar fi interesat. Într-adevăr, tatăl ei nu ştia că n-avea cartea bună. Această aşa-zisă prietenă a lui – Deget-de-praf arătă spre Elinor – a schimbat-o fără ca el să ştie! Cred că ea se hrăneşte cu litere. Toată casa îi e plină de cărţi. Le preferă evident companiei oamenilor.

— Cuvintele curgeau repezit de pe buzele lui Deget-de-praf, ca şi cum ar fi vrut să scape de ele. Eu n-am putut

s-o sufăr de la început, dar îl ştiţi pe prietenul nostru Limbă-vrăjită. El crede întotdeauna numai bine despre oameni. Ar avea încredere chiar şi în diavolul în persoană, dacă i-ar zâmbi prietenos. Meggie se întoarse spre Elinor. Stătea acolo ca şi cum şi-ar fi înghiţit limba. Conştiinţa încărcată îi stătea scrisă limpede pe frunte.

Capricorn răspunse doar cu un semn de aprobare la lămuririle lui Deget-de-praf. Îşi strânse mai tare cordonul halatului, îşi încrucişa braţele la spate şi se apropie încet de Meggie. Aceasta se strădui să nu se dea înapoi, să privească fix şi neînfricat în ochii decoloraţi, dar spaima o gâtuia. Ce laşă mai era! încercă să-şi amintească de un erou oarecare dintr-una din cărţile ei, în a cărui piele ar fi putut intra spre a se simţi mai puternică, mai neînfricată. De ce, în timp ce Capricorn o cerceta, nu-i veneau în minte decât poveşti de groază? Altminteri îi era atât de uşor să dispară în alte locuri, să se strecoare în animale şi oameni din aceia care existau doar pe hârtie, de ce nu putea şi acum? Fiindcă îi era frică. „Fiindcă frica ucide”, îi spusese Mo cândva, „ucide oricum mintea, inima şi fantezia”. Mo… unde era? Meggie îşi muşcă limba ca să nu tremure, dar ştia că în ochii ei era frică şi Capricorn o vedea, îşi dorea o inimă de gheaţă şi buze zâmbitoare în loc de acelea ale unui copil căruia i s-a răpit tatăl. Capricorn era acum foarte aproape de ea. O măsura. Nimeni nu o privise vreodată aşa. Se simţea ca o muscă prinsă de lipiciul hârtiei de prins muşte, care nu aşteaptă decât să fie omorâtă.

— Câţi ani are? Capricorn se uită la Deget-de-praf ca şi cum n-ar fi crezut-o pe Meggie în stare să dea singură răspunsul.

— Doisprezece! zise ea tare.

— Nu era uşor să vorbească cu buzele tremurânde. Am doisprezece ani. Şi acum vreau să ştiu unde este tatăl meu.

Capricorn se prefăcu a nu fi auzit ultimele cuvinte.

— Doisprezece, repetă el, cu glas întunecat care se aşează greu pe urechile lui Meggie. Încă doi, trei ani şi se face o fată drăguţă, folositoare. Oricum, ar trebui hrănită ceva mai bine.

Îi apăsă braţul cu degetele sale lungi. Purta inele de aur, câte trei la fiecare mână. Meggie încercă să se smulgă, dar Capricorn o ţinu strâns, în timp ce o măsura cu ochii lui decoloraţi. Ca pe un peşte. Ca pe un biet peşte care se zbătea.

— Daţi-i drumul fetiţei!

Pentru prima oară Meggie se bucura că glasul Elinorei putea să sune atât de dur. Şi Capricorn îi dădu într-adevăr drumul la braţ.

Elinor se aşeză protector în spatele ei şi-i puse mâinile pe umeri.

— Nu ştiu ce se petrece aici! se răsti ea la Capricorn. Nu ştiu cine sunteţi şi ce învârtiţi dumneavoastră şi toţi aceşti oameni cu puşti în satul ăsta uitat de Dumnezeu, şi nici nu mă interesează. Am venit aici ca această fetiţă să-şi recapete tatăl. O să vă lăsăm cartea la care ţineţi atât de mult – chiar dacă mă doare sufletul, dar o s-o aveţi de îndată ce tatăl lui Meggie o să stea în maşina mea. Şi dacă din cine ştie ce motiv o să vrea să mai rămână aici, am vrea să auzim acest lucru din gura lui.

Capricorn îi întoarse spatele fără un cuvânt.

— De ce-ai adus-o aici pe femeia asta? îl întrebă pe Deget-de-praf. Am spus, fata şi cartea. Ce să fac cu femeia? Meggie se uită la Deget-de-praf.

Fata şi cartea. Cuvintele îi răsunau mereu în cap. Am spus, fata şi cartea. Meggie încercă să se uite în ochii lui Deget-de-praf, dar el îi evită privirea, ca şi cum ar fi putut să se ardă în contact cu ea. Era dureros să te simţi atât de proastă. Atât de îngrozitor de proastă. Deget-de-praf se

ghemui pe marginea mesei şi stinse cu degetul una dintre lumânările aprinse, foarte uşor, foarte încet, ca şi cum ar fi aşteptat durerea, muşcătura mică a flăcării.

— L-am explicat deja lui Basta: n-am putut s-o conving pe scumpa noastră Elinor să nu vină cu noi, zise el. N-a vrut s-o lase pe fată singură cu mine şi cartea a scos-o doar foarte în silă.

— Şi? N-am avut dreptate?

— Glasul lui Elinor izbucni atât de tare, încât Meggie tresări speriată. Auzi-l, Meggie, pe acest făţarnic înghiţitor-de-chibrituri! Ar fi trebuit să chem poliţia când a reapărut. S-a întors numai din cauza cărţii.

Şi dintr-a mea, se gândi Meggie. Fata şi cartea. Deget-de-praf se prefăcu ocupat cu smulgerea unui fir de aţă ce-i atârna de mâneca hainei. Dar mâinile sale altminteri atât de îndemânatice tremurau.

— Şi dumneavoastră! Elinor îşi împinse arătătorul spre pieptul lui Capricorn.

Basta înainta un pas, dar Capricorn îi făcu semn să se retragă.

— Când e vorba de cărţi, am trăit într-adevăr multe. Mie însumi mi s-au furat cărţi şi nu pot să afirm că toate cărţile din rafturile mele au ajuns acolo pe căi legale – poate ştiţi dictonul „Toţi colecţionarii sunt vultani”! –, dar dumneavoastră păreţi într-adevăr cel mai ţicnit dintre toţi. Mă miră că n-am auzit încă de dumneavoastră. Unde vă e colecţia?

— Se uită de jur-împrejurul încăperii. Nu văd nici o singură carte.

Capricorn îşi vârî mâinile în buzunarele halatului şi-i făcu un semn lui Basta.

Înainte ca Meggie să-şi dea seama ce se întâmplă, punga de plastic i se smulse din mână. Basta o deschise, se uită bănuitor înăuntru, ca şi cum ar fi presupus că înăuntru

e un şarpe sau ceva muşcător, şi scoase cartea din ea. Capricorn o luă. Meggie nu putu să vadă pe faţa lui nici urmă din duioşia cu care Elinor sau Mo examinau o carte. Nu, pe figura lui Capricorn nu se putea descoperi decât silă – şi uşurare.

— Cele două nu ştiu nimic?

Capricorn deschise cartea, o frunzări şi… o închise la loc. Era cea bună, Meggie văzu asta pe faţa lui. Era exact cartea pe care o căutase.

— Nu, nu ştiu nimic. Nici fata nu ştie.

— Deget-de-praf se uita atât de concentrat pe fereastră, ca şi cum acolo s-ar fi putut vedea şi altceva în afară de noaptea neagră ca smoala. Tatăl ei nu i-a povestit nimic. De ce să o fi făcut eu?

Capricorn dădu din cap.

— Du-le pe amândouă în spate! îi porunci el lui Basta, care încă mai stătea cu punga goală în mână.

— Ce înseamnă asta? începu Elinor, dar Basta o şi târa împreună cu Meggie după el.

— Asta înseamnă că pe timpul nopţii am să vă încui pe voi, două păsări drăguţe, într-una din coliviile noastre, zise Basta, în vreme ce le împingea brutal din spate cu puşca.

— Unde este tatăl meu? strigă Meggie.

— Propria voce îi suna strident în urechi. Doar aveţi acuma cartea! Ce mai vreţi de la el?

Capricorn merse agale spre lumânarea stinsă de Deget-de-praf, îşi plimbă degetul pe fitil şi-şi examina funinginea de pe buricul degetului.

— Ce vreau de la tatăl tău? zise el fără să se întoarcă spre Meggie. Vreau să-l ţin aici, ce altceva? S-ar zice că nu ştii de ce talent extraordinar dispune. Până acum Limbă-vrăjită n-a vrut să intre în slujba mea, oricât de mult a încercat Basta să-l convingă. Dar acum, după ce Deget-de-

praf te-a adus aici, o să facă ceea ce îi cer. De asta sunt foarte sigur.

În clipa în care Basta puse mâinile pe ea, Meggie încercă să i le împingă, dar el o înşfacă de ceafă ca pe o găină căreia ar fi vrut să-i sucească gâtul. Când Elinor vru să-i vină în ajutor, Basta îndreptă nonşalant ţeava puştii spre ea şi o împinse pe Meggie spre uşă. Întorcându-se încă o dată, Meggie văzu că Deget-de-praf continua să se sprijine de masa mare. O privi, dar de astă dată nu mai zâmbea, Iartă-mă! păreau să spună ochii lui. A trebuit s-o fac. Pot să lămuresc toate astea! Dar Meggie nu voia să înţeleagă. Şi să ierte nici atât.

— Sper să mori, strigă ea, când Basta o târî afară din odaie. Sper să arzi! Sper să te sufoci în propriul tău foc! Basta râse în timp ce închidea uşa.

— Ia te uită la pisica asta mică! zise el. Cred că trebuie să mă păzesc de tine!

Fericire şi nefericire Era în toiul nopţii; Bingo nu putea dormi. Pământul era tare, dar cu asta era obişnuit. Pătura era murdară şi mirosea oribil, dar şi cu asta era obişnuit. Un cântec îi umbla prin cap şi nu şi-l putea alunga din gând. Era cântecul de triumf al spiralei.

oliviile – cum le numise Basta –, pe care Capricorn le ţinea gata pregătite pentru oaspeţi nedoriţi, se aflau în spatele bisericii, lângă un loc asfaltat pe care erau containere de gunoi şi butoaie, alături de munţi de moloz. Un miros uşor de benzină plutea în aer, iar licuricii care zbârnâiau fără ţintă prin noapte păreau să nu ştie nici ei ce anume îi aruncase în acest loc. Un şir de case dărăpănate se ridica în spatele containerelor şi al molozului. Ferestrele nu erau decât găuri în zidurile cenuşii. Câteva obloane putrede atârnau atât de strâmb în Michael de Larrabeiti, Borriblii 2 în labirintul spiralei ţâţâni, încât s-ar fi zis că prima rafală de vânt avea să le smulgă. Doar uşile de la parter fuseseră vizibil vopsite proaspăt într-un maroniu

murdar, pe care era scrisă o cifră cu pensula, neîndemânatic, ca de mâna unui copil. Pe ultima uşă era, pe cât îşi putu da seama Meggie pe întuneric, un şapte.

Basta le împinse pe ea şi pe Elinor spre numărul patru. Pentru moment, Meggie se simţi uşurată că Basta nu avusese în vedere efectiv o colivie, cu toate că zidul fără ferestre numai îmbietor nu era.

— Toate astea sunt ridicole! se răsti Elinor, în vreme ce Basta deschidea uşa şi trăgea zăvorul.

Îşi adusese întăriri din casă, un tânăr uscăţiv care purta deja aceleaşi bulendre negre ca şi bărbaţii adulţi din satul lui Capricorn şi-i făcea evident plăcere să-şi îndrepte ameninţător puşca spre pieptul Elinorei de îndată ce ea deschidea gura. Dar asta nu o făcea să tacă.

— Ce învârtiţi aici? se răsti ea, fără să-şi ia ochii de la ţeava puştii. Am auzit că aceşti munţi au fost dintotdeauna un paradis pentru hoţi, dar trăim în secolul al XXIIea, omule! Acum nimeni nu-şi mai mână oaspeţii cu puşca, cu atât mai puţin o face un tinerel ca ăsta de-aici…

— Din câte am auzit eu, în secolul ăsta minunat se face tot ce s-a făcut şi înainte, răspunse Basta. Iar tinerelul ăsta are exact vârsta potrivită ca să facă ucenicie la noi. Eu eram şi mai tânăr.

Dădu uşa de perete. Dincolo bezna era mai neagră ca noaptea.

Basta o împinse mai întâi pe Meggie înăuntru, apoi pe Elinor şi trânti uşa în spatele lor. Meggie auzi cum se învârte cheia în broască, cum Basta spune ceva şi tânărul râde şi cum paşii lor se îndepărtează. Întinse mâinile într-o parte până ce vârfurile degetelor atinseră un zid. Ochii îi erau nefolositori, ca aceia ai unei oarbe, nu putea să-şi dea seama nici unde se afla Elinor. Dar o auzea ocărând, undeva la stânga ei.

— Nu e nici măcar un comutator în gaura asta? Fir-ar

să fie, mă simt de parcă aş fi aterizat într-unul din romanele alea blestemate de aventuri, insuportabil de rău scrise, în care ticăloşii poartă cagule şi azvârlă cu cuţite. Elinorei îi plăcea să ocărască, Meggie observase deja, şi cu cât se enerva mai tare, cu atât ocăra mai mult.

— Elinor? Vocea venea de undeva din întuneric. Bucurie, spaimă, surpriză, totul răsuna în acest singur cuvânt.

Meggie se împiedică aproape în propriile picioare, atât de brusc se întoarse.

— Mo?

— Ah, nu. Meggie! Cum ai ajuns aici?

— Mo! Meggie se împiedică în întuneric, îndreptându-se spre locul de unde venea vocea lui Mo. O mână o luă de braţ, degete îi trecură peste faţă.

— Na, în fine!

— Sub tavan se aprinse un simplu bec şi Elinor cu o figură mulţumită de sine îşi ridică degetul de pe comutatorul prăfuit. Lumina electrică este într-adevăr o invenţie fabuloasă! zise ea. Cel puţin este un progres clar faţă de secolele trecute, nu vi se pare?

— Ce căutaţi aici, Elinor, întrebă Mo, în vreme ce o ţinea strâns pe Meggie. Cum ai putut să accepţi s-o aducă aici?

— Cum am putut să accept?

— Vocea Elinorei era aproape sugrumată. N-am cerut voie să mă joc de-a babysitterul fetei tale. Eu ştiu cum să-ngrijesc de cărţi, dar cu copiii, fir-ar să fie, e altă treabă. Afară de asta, şi-a făcut griji din cauza ta! Voia să te caute. Şi ce face proasta de Elinor în loc să rămână comod acasă? Doar nu pot să las fata să plece singură, mă gândesc. Şi asta mi se trage doar de la nobleţea mea! A trebuit să ascult mojicii, să suport să mi se pună puşca în piept, iar acum şi reproşurile tale…

— Bine, bine! Mo o îndepărtă pe Meggie şi o măsură din cap până-n picioare.

— Mă simt bine, Mo! zise Meggie, chiar dacă vocea ei tremura puţin. Adevărat.

Mo dădu din cap şi privi spre Elinor.

— L-aţi adus cartea lui Capricorn?

— Fireşte! l-ai fi dat-o şi tu dacă eu… Elinor se făcu roşie şi-şi privi pantofii plini de praf.

— Dacă nu ai fi schimbat-o tu, termină Meggie propoziţia ei.

— Luă mâna lui Mo şi o strânse tare. Nu-i venea să creadă că era din nou cu ea, nevătămat şi sănătos, în afară de o zgârietură însângerată pe frunte, care aproape îi dispărea sub părul negru. Te-au bătut? îşi trecu cu îngrijorare arătătorul peste sângele închegat.

Mo nu se putu abţine să nu zâmbească, deşi în mod sigur numai de asta nu-i ardea.

— Nu-i nimic. Sunt bine! Nu-ţi face griji.

Lui Meggie i se păru că ăsta nu era un răspuns, dar nu mai întrebă nimic.

— Cum aţi ajuns aici? Şi-a trimis Capricorn încă o dată oamenii?

Elinor scutură din cap.

— N-a fost nevoie, zise ea cu amărăciune. Prietenul tău flecar s-a îngrijit de asta. Ce mai şarpe frumos mi-ai adus în casă! Te-a trădat şi apoi i-a mai şi servit pe tavă lui Capricorn cartea şi pe fiică-ta. „Fata şi cartea”, tocmai am auzit din chiar gura lui Capricorn, asta a fost sarcina înghiţitorului-de-chibrituri. Şi-a îndeplinit-o absolut mulţumitor.

Meggie îşi puse braţul lui Mo în jurul umerilor şi-şi ascunse faţa la pieptul lui.

— „Fata şi cartea”?

— Mo o strânse încă o dată pe Meggie în braţe.

Fireşte. Acum Capricorn poate să fie sigur că am să fac ce-mi cere.

— Se întoarse şi se duse agale spre paiele puse pe jos într-un colţ. Se aşeză oftând pe ele, se sprijini de perete şi-nchise ochii pentru o clipă. Mda, acum Deget-de-praf şi cu mine suntem chit, zise el. Deşi mă întreb cum o să-l plătească pentru trădare Capricorn. Ceea ce vrea el nu poate să-i dea Capricorn.

— Chit. Ce vrei să spui?

— Meggie se ghemui lângă el

— Şi ce trebuie să faci tu pentru Capricorn? Ce vrea el de la tine, Mo?

Paiele erau umede, nu erau un loc bun de dormit, dar oricum era mai bun decât pardoseala goală de piatră. Mo tăcu o mică veşnicie. Cercetă pereţii goi, uşa încuiată, pardoseala murdară.

— Cred că e timpul să-ţi spun întreaga poveste, zise el în cele din urmă. Deşi voiam să ţi-o spun în alt loc, nu atât de dezolant, şi apoi numai când te făceai mai mare…

— Am doisprezece ani, Mo!

De ce credeau adulţii că copiii suportă mai bine misterele decât adevărul? Nu ştiau nimic despre poveştile sumbre pe care le născocesc copiii ca să-şi explice misterele? Abia mulţi ani mai târziu, când a avut şi ea copii, Meggie a înţeles că există adevăruri care umplu inima până sus de deznădejde şi pe care nu le povesteşti cu plăcere, cu atât mai puţin propriilor copii, afară de cazul în care poţi opune niţică speranţă deznădejdii.

— Aşază-te, Elinor! zise Mo şi se dădu puţin în lături. E o poveste mai lungă.

Elinor oftă şi se aşeză incomod pe paiele ude.

— Asta nu-i adevărat! murmură ea. Toate astea nu pot să fie adevărate.

— Asta gândesc şi eu de nouă ani, Elinor, zise Mo. Şi-

apoi începu să povestească.

Atunci

El ţinea cartea sus. „Îţi citesc. Ca să te-amuzi”. „Scrie şi despre sport?” „Scrimă. Box. Tortură. Otravă. Iubire adevărată. Ură. Răzbunare. Uriaşi. Vânători. Oameni răi. Oameni buni. Doamne frumoase ca nişte cadre. Şerpi. Păianjeni. Dureri. Moarte. Bărbaţi curajoşi. Bărbaţi laşi. Bărbaţi voinici ca nişte urşi. Urmăriri. Salvări. Minciuni. Adevăruri. Pasiuni. Miracole”. „Sună bine”, zisei. William Goldman, Prinţesa mireasă r-y veai exact trei ani, Meggie, începu Mo. Îmi amintesc încă felul în care noi ţi-am sărbătorit ziua de naştere. Eu îţi făcusem cadou o carte cu poze. Aia cu şarpele-de-mare pe care-l dor dinţii şi se răsuceşte în jurul farului…

Meggie dădu din cap. Se mai afla încă în lada ei şi căpătase deja de două ori o rochie nouă.

— Noi? întrebă.

— Eu şi mama ta.

— Mo îşi scuturǎ câteva paie de pe pantaloni. Încă de pe atunci nu puteam să trec prin faţa nici unei librării. Casa în care locuiam era foarte mică – îi ziceam cutia de pantofi, casa şoriceilor, îi dădeam multe nume –, dar în ziua aia cumpărasem iar o ladă întreagă de cărţi de la un anticariat. Elinor – îi aruncă o privire şi-i zâmbi – s-ar fi bucurat de unele dintre ele. Cartea lui Capricorn era şi ea printre ele.

— Era a lui? Meggie se uită mirată la Mo, dar acesta scutură din cap.

— Nu, asta nu… dar la timpul potrivit. Mama ta a oftat văzând noile cărţi şi a întrebat unde aveam să le mai punem, apoi fireşte le-am despachetat împreună. Pe atunci îi citeam în fiecare seară ceva.

— Tu ai citit cu voce tare?

— Da, în fiecare seară. Mamei tale îi plăcea. În seara

aia şi-a ales Inimă de cerneală, l-au plăcut dintotdeauna poveştile cu aventuri, poveşti pline de strălucire şi de tenebre. Putea să-ţi înşire toate numele cavalerilor lui Arthur şi ştia totul despre Beowulf şi Grendel, despre vechii zei şi despre eroi ceva mai noi. O desfătau şi poveştile cu piraţi, dar cel mai mult îi plăcea când apărea măcar un cavaler, un balaur sau măcar o zână. De altfel, ea era întotdeauna de partea balaurilor. Dintre aceştia nu părea să fie niciunul în Inimă de cerneală, în schimb, strălucire şi tenebre erau din plin, şi zâne şi cobolzi… cobolzii, de asemenea, îi plăceau mult mamei tale: Brownies, Bucea Boos, Fenoderees, acei Folletti cu aripile lor de fluturi, îi ştia pe toţi. Deci ţie ţi-am dat o grămadă de cărţi cu poze, ne-am aşezat comod pe covor lângă tine şi eu am început să citesc.

Meggie îşi sprijini capul de umărul lui Mo şi fixă peretele gol. Pe albul murdar, se vedea pe sine aşa cum se ştia din vechile fotografii: micuţă, cu picioare grăsulii şi păr de un blond deschis (de atunci se mai întunecase la culoare), frunzărind cu degete scurte cărţile mari cu poze. Când Mo povestea se întâmpla mereu acelaşi lucru: Meggie vedea imagini, imagini vii.

— Povestea ne plăcea, continuă tatăl ei. Era captivantă, bine scrisă şi populată de fiinţe din cele mai ciudate. Mamei tale îi plăcea ca o carte s-o atragă în necunoscut, iar lumea în care o atrăgea Inimă de cerneală era exact pe gustul ei. Uneori se petreceau lucruri foarte sumbre şi de fiecare dată când deveneau din cale afară de palpitante, mama ta ducea degetul la buze şi eu citeam mai încet, chiar dacă eram siguri că tu erai prea ocupată cu cărţile tale ca să tragi cu urechea la o poveste al cărei sens oricum nu l-ai fi înţeles. Afară se întunecase demult, îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri, era toamnă şi trăgea de la fereastră. Făcuserăm focul – cutia de pantofi n-avea încălzire centrală, în schimb era o sobă în fiecare odaie – şi

eu am început capitolul al şaptelea. Atunci s-a întâmplat…

Mo tăcu. Privea în faţă ca şi cum s-ar fi rătăcit în propriile gânduri.

— Ce? şopti Meggie. Ce s-a întâmplat, Mo? Tatăl o privi.

— Au ieşit afară, zise el. Ne-am pomenit cu ei deodată în uşa dinspre coridor, ca şi cum ar fi intrat venind de-afară. Când s-au întors spre noi, foşnea – aşa ca şi cum cineva ar fi despăturit o foaie de hârtie. Aveam încă pe buze numele lor: Basta, Deget-de-praf, Capricorn. Basta îl ţinea de guler pe Deget-de-praf ca pe un căţel pe care îl scuturi fiindcă a făcut ceva nepermis. Lui Capricorn îi plăcea încă de pe atunci să se îmbrace în roşu, dar era cu nouă ani mai tânăr şi nu aşa de slab ca azi. Avea o sabie, nu mai văzusem niciuna de-aproape. Şi Basta avea una care îi atârna de brâu, o sabie şi un cuţit, în timp ce Deget-de-praf…

— Mo scutură din cap. El nu avea, fireşte, nimic decât jderul cu corniţe, jderul cu ale cărui acrobaţii îşi câştiga existenţa. Nu cred că vreunul dintre cei trei pricepuse ce se întâmplase. Şi eu am înţeles abia mult mai târziu. Glasul meu îi făcuse să alunece din poveste ca un semn de carte pe care cineva l-ar fi uitat între pagini. Cum să fi priceput ei aşa ceva? Basta l-a împins atât de brutal pe Deget-de-praf încât a căzut şi el, şi a vrut să-şi scoată sabia, dar încă n-avea putere în mâinile albe ca hârtia. Sabia i-a alunecat printre degete şi a căzut pe covor. Lama arăta ca şi cum s-ar fi lipit sânge închegat de ea, dar poate că erau doar reflexele focului. Capricorn stătea acolo şi se uita împrejur. S-ar fi zis că e ameţit, se clătina ca un urs dresat care s-a învârtit prea mult. Asta ne-a salvat probabil, cel puţin aşa a susţinut întotdeauna Deget-de-praf. Dacă Basta şi stăpânul său ar fi fost în deplinătatea puterilor lor, pesemne că ne-ar fi omorât. Dar ei încă nu intraseră de-a binelea în lumea asta, iar eu am pus mâna

pe sabia aia respingătoare, care zăcea pe covor printre cărţile mele. Era grea, mult mai grea decât îmi închipuisem. Pesemne că arătam groaznic de caraghios cu un asemenea obiect. Probabil că am apucat-o ca pe un aspirator de praf sau ca pe un baston, dar când Capricorn a venit clătinându-se spre mine şi am îndreptat spre el lama sabiei, s-a oprit într-adevăr pe loc. Am început să bâigui, să încerc să-i explic ce se întâmplase, dar Capricorn mă fixa doar cu ochii lui decoloraţi ca apa, în timp ce Basta stătea lângă el, cu mâna pe cuţit şi părea s-aştepte ca stăpânul să-i poruncească să ne taie la toţi gâtlejurile.

— Şi înghiţitorul-de-chibrituri? Vocea Elinorei suna şi ea răguşit.

— El continua să stea pe covor, ca buimăcit şi fără să scoată un sunet. Nu-mi făceam griji din pricina lui. Dacă deschizi un coş şi din el ies doi şerpi şi o şopârlă, atunci te ocupi mai întâi de şerpi, nu?

— Şi mama?

Meggie nu putea să vorbească decât în şoaptă. Nu era obişnuită să rostească acest cuvânt. Mo se uită la ea.

— N-am putut s-o descopăr pe nicăieri! Tu stăteai încă în genunchi printre cărţile tale şi îi fixai cu ochi mari pe oamenii străini care se aflau acolo cu armele şi cizmele lor grele. Mi-era o frică teribilă pentru voi, dar spre uşurarea mea nici Basta, nici Capricorn nu ţi-au dat vreo atenţie. „Gata cu pălăvrăgeala!” a zis în cele din urmă Capricorn, în vreme ce eu mă încurcam tot mai mult în propriile mele cuvinte. „Nu mă interesează cum am ajuns în acest loc mizerabil, du-ne înapoi, vrăjitor blestemat, sau Basta îţi taie limba flecară”. Iată ce nu suna liniştitor şi citisem în primele capitole suficient de mult despre cei doi ca să ştiu că acest Capricorn gândea ce spunea. M-a apucat ameţeala, atât de disperat reflectam la cum aş putea să pun capăt acestui coşmar. Am ridicat cartea,

poate, dacă mai citeam încă o dată pasajul… am încercat. Mă împiedicam în cuvinte, în timp ce Capricorn se uita fix la mine, iar Basta îşi scosese cuţitul de la brâu. Nu s-a întâmplat nimic. Cei doi stăteau acolo, în casa mea, şi nu se pregăteau nicidecum să se strecoare înapoi în povestea lor. Brusc am fost sigur că aveau să ne omoare. Am lăsat cartea din mână, cartea asta nefericită, şi am ridicat sabia pe care o aruncasem pe covor. Basta a încercat să mi-o ia înainte, dar eu am fost mai iute. A trebuit să ţin obiectul blestemat cu ambele mâini şi încă îmi mai amintesc ce rece era mânerul. Nu mă întreba cum am izbutit să-i împing pe Basta şi pe Capricorn afară pe coridor. Unele lucruri s-au spart atunci, atât de tare agitam sabia, tu ai început să plângi şi am vrut să mă întorc spre tine şi să-ţi spun că toate astea nu sunt decât o vedenie urâtă, dar eram prea ocupat să ţin departe de mine cuţitul lui Basta şi sabia lui Capricorn. Acum s-a întâmplat, trebuia să-mi spun necontenit, acum sunt în miezul unei poveşti, aşa cum mi-am dorit întotdeauna, şi e groaznic. Frica are cu totul alt gust, Meggie, când nu doar citeşti despre ea, şi nu e atât de amuzant să te joci de-a eroul, cum îmi închipuisem. Cei doi m-ar fi omorât cu siguranţă dacă s-ar fi ţinut mai bine pe picioare. Capricorn urla la mine, ochii îi ieşiseră aproape din orbite de furie. Basta înjura şi ameninţa şi mi-a făcut o tăietură urâtă în partea de sus a braţului, dar apoi uşa de la intrare s-a deschis brusc şi cei doi au pierit în noapte, clătinându-se ca beţivii. Abia am putut să trag zăvorul, atât de tare îmi tremurau degetele. M-am sprijinit de uşă, am tras cu urechea afară, dar tot ce-am auzit era bătaia furioasă a inimii mele. Apoi te-am auzit pe tine plângând în sufragerie şi mi-am amintit că mai era şi un al treilea. Împleticindu-mă, m-am întors, ţinând încă sabia în mână, iar în mijlocul odăii stătea Deget-de-praf. N-avea armă, doar jderul îi stătea pe umăr, şi când m-am apropiat de el, s-a dat înapoi, cu faţa palidă ca moartea.

Probabil că arătam groaznic, sângele îmi curgea de pe braţ şi tremuram din tot corpul, n-aş fi putut spune dacă mai mult de spaimă sau de furie. „Te rog!” a şoptit el. „Nu mă omorî! N-am nimic de-a face cu cei doi. Nu sunt decât un biet scamator, un nevinovat scuipător de foc. Pot să-ţi dovedesc”. I-am răspuns: „Bine, bine. Ştiu, tu eşti Deget-de-praf!”. Şi el s-a aplecat cu veneraţie în faţa mea, vrăjitorul atotştiutor, care ştia totul despre el şi care îl culesese din lumea lui ca pe un măr dintr-un copac. Jderul s-a dat jos de pe umărul lui, a sărit pe covor şi-a alergat spre tine. Tu ai încetat să plângi şi ai întins mâna după el. „Atenţie, muşcă!” a zis Deget-de-praf şi l-a îndepărtat de tine. Eu nu i-am dat nicio atenţie. Am simţit deodată ce linişte era în odaie. Ce linişte şi ce gol. Am văzut cartea deschisă pe covor, aşa cum îi dădusem drumul, şi perna pe care stătuse mama ta. Nu era acolo. Unde era? Am strigat-o pe nume, am strigat-o iarăşi şi iarăşi. Am alergat prin toate odăile. Dar dispăruse. Elinor stătea dreaptă ca o lumânare şi se uita ţintă la el.

— Ce tot spui aici, pentru Dumnezeu? izbucni ea.

Mi-ai povestit că a plecat într-o călătorie stupidă de aventuri şi nu s-a mai întors! Mo îşi sprijini capul de zid.

— Ceva trebuia să născocesc, Elinor, zise el. Doar nu puteam să spun adevărul, nu?

Meggie îl mângâie pe braţ, acolo unde sub cămaşa lui Mo se ascundea cicatricea albă, lungă.

— Mi-ai spus întotdeauna că ţi-ai tăiat braţul când te-ai căţărat printr-o fereastră spartă.

— Desigur. Adevărul era pur şi simplu prea smintit. Nu-i aşa?

Meggie dădu din cap. Avea dreptate, l-ar fi luat drept una dintre poveştile sale.

— Nu s-a mai întors niciodată? şopti ea, deşi ştia răspunsul.

— Nu, răspunse Mo. Basta, Capricorn şi Deget-de-praf au ieşit din carte şi ea a intrat înăuntru, împreună cu cele două pisici ale noastre, care stăteau întotdeauna în poala ei, când îi citeam. Probabil că şi pentru Gwin a dispărut cineva de aici, poate un păianjen, poate o muscă sau vreo pasăre oarecare care tocmai trecea fâlfâind prin jurul casei…

Mo tăcu.

Uneori, după ce născocea câte o poveste care era atât de bună încât Meggie credea că e adevărată, zâmbea şi spunea deodată: „Nu te-ai prins, Meggie”. Ca atunci, de ziua ei, când împlinise şapte ani şi-i povestise că descoperise afară, prin şofran, câteva zâne. Dar de astă dată zâmbetul nu veni.

— După ce am căutat-o zadarnic pe mama ta prin toată casa, continuă el, şi m-am reîntors în sufragerie, am văzut că Deget-de-praf dispăruse împreună cu prietenul său cu corniţe. Doar sabia mai era acolo şi se simţea atât de reală la pipăit, încât am decis să nu mă îndoiesc de raţiunea mea. Te-am dus la culcare, cred că ţi-am spus că mama s-a culcat deja, şi apoi am început să citesc încă o dată din Inimă de cerneală. Am citit cu voce tare toată cartea asta blestemată până am răguşit şi afară a răsărit soarele, dar tot ce a ieşit din ea au fost doar un liliac şi o draperie de mătase cu care mai târziu ţi-am căptuşit lada de cărţi. În zilele şi nopţile următoare am încercat iarăşi necontenit, până îmi simţeam ochii arzând şi literele jucau ca bete pe deasupra paginilor. Nu mai mâneam, nu mai dormeam şi născoceam mereu alte poveşti despre locul unde se afla mama ta şi eram atent să nu fii în odaia în care citeam, de spaimă c-ai putea şi tu să dispari. În privinţa mea, nu-mi făceam griji, aveam sentimentul ciudat că în calitate de lector eram la adăpost de a dispărea între pagini. Dacă lucrurile stau aşa, nu ştiu nici până astăzi.

— Mo îşi alungă un ţânţar de pe mână. Citeam cu

voce tare până când nu mai puteam să-mi aud nici vocea, povesti el mai departe. Dar mama ta n-a venit înapoi, Meggie. În locul ei însă, în cea de a cincea zi, a apărut în sufrageria mea un omuleţ ciudat, transparent, ca şi cum ar fi fost de sticlă, în schimb, a dispărut poştaşul care tocmai împingea câteva scrisori în cutia noastră poştală. I-am găsit bicicleta afară, în curte. De atunci am ştiut că nici pereţii, nici uşile închise nu v-ar apăra de dispariţie, nici pe tine, nici pe oricine altcineva. Şi m-am hotărât să nu mai citesc niciodată cu voce tare dintr-o carte. Nici din Inimă de cerneală şi nici din vreo alta.

— Ce s-a întâmplat cu omul de sticlă? întrebă Meggie. Mo oftă.

— S-a spart doar câteva zile mai târziu, când un camion a trecut prin faţa casei noastre. Evident, sunt puţini cei cărora le prieşte să-şi schimbe pur şi simplu lumea. Ştim amândoi cât te poate ferici să te strecori într-o carte şi să trăieşti o vreme în ea, dar să aluneci dintr-o poveste şi să te regăseşti brusc în lumea noastră nu pare să fericească în mod special. Lui Deget-de-praf i-a frânt inima.

— Are ăsta o inimă? întrebă Elinor cu amărăciune.

— L-ar merge mai bine dacă n-ar avea, răspunse Mo.

A trecut mai mult de o săptămână, după care s-a ivit din nou în faţa uşii mele. Era noapte, fireşte, timpul său preferat. Eu tocmai împachetam. Hotărâsem că era mai sigur dacă plecam, căci nu voiam să fiu obligat să-i mai alung odată cu sabia din casă pe Basta şi pe Capricorn. Deget-de-praf mi-a confirmat grijile. Era mult după miezul nopţii când a apărut, dar eu oricum nu puteam să dorm.

— Mo o mângâie pe Meggie pe păr. Nici tu nu dormeai bine pe-atunci. Aveai vise urâte, oricât încercam să ţi le alung cu poveşti. Tocmai îmi împachetam ustensilele în atelier, când cineva a bătut la uşa de la intrare, încet, aproape pe furiş. Deget-de-praf a apărut din

întuneric la fel de brusc cum a făcut cu patru zile în urmă, când a stat iarăşi noaptea în faţa casei noastre. Au trecut de-atunci chiar numai patru zile? Când a reapărut atunci arăta ca şi cum n-ar fi mâncat de mult, slab ca o pisică hoinară, cu ochii foarte tulburi. „Du-mă înapoi!”, bâiguia el. „Du-mă înapoi, te rog! Această lume mă omoară. E prea rapidă, prea plină, prea zgomotoasă. Dacă n-am să mor de dor de casă, am să mor de foame. Nu ştiu din ce să trăiesc. Nu ştiu nimic. Sunt ca un peşte pe uscat”. Nu voia pur şi simplu să mă creadă că nu puteam. Voia să vadă cartea, voia să-ncerce şi el, deşi abia putea să citească, dar fireşte nu puteam să i-o dau. Ar fi fost ca şi cum aş fi dat ultimul lucru pe care îl mai aveam de la mama ta. Din fericire, o ascunsesem bine. I-am îngăduit lui Deget-de-praf să doarmă pe sofa, iar când am coborât de dimineaţă el tot mai scotocea prin rafturi. În următorii doi ani a reapărut mereu, ne urmărea indiferent încotro o apucam, până când m-am săturat şi am şters-o pe furiş. Apoi nu l-am mai văzut. Până acum patru zile. Meggie se uită la el.

— Tot îţi mai pare rău de el, zise ea. Mo tăcu.

— Uneori, zise el în cele din urmă. Elinor comentă asta pufăind cu dispreţ.

— Eşti mai ţicnit decât credeam, zise ea. Acest bastard e de vină că stăm în gaura asta, din cauza lui or să ne taie poate gâtlejurile, şi ţie îţi pare rău de el? Mo ridică din umeri şi privi spre tavan, unde câţiva fluturi de noapte se învârteau în jurul becului gol.

— Cu siguranţă Capricorn i-a promis că-l duce înapoi, zise el. Spre deosebire de mine, a recunoscut că pentru o astfel de promisiune Deget-de-praf ar face orice. A se reîntoarce în povestea lui e singurul lucru pe care şi-l doreşte. Nici măcar nu se-ntreabă dacă povestea se termină bine pentru el!

— Ei, nici în viaţa adevărată lucrurile nu stau altfel, constată Elinor cu un aer posomorât. Nici aici nu ştii dacă

ele se termină bine. În cazul nostru, sfârşitul pare pentru moment mai degrabă rău.

Meggie şedea acolo, cu braţele încolăcite în jurul picioarelor, cu faţa sprijinită de genunchi, şi fixa găurile din pereţii de un alb murdar. Vedea litera K, pe care şedea jderul cu corniţe, şi i se părea că mama ei se uită din spatele literelor mari, mama ei aşa cum o ştia din fotografia ştearsă de sub perna lui Mo. Deci ea totuşi nu fugise. Oare cum i-o fi mergând acolo, în cealaltă lume? Oare îşi mai amintea de fata ei? Sau Meggie şi Mo erau şi pentru ea doar o fotografie ştearsă? îi era şi ei dor de propria ei lume ca lui Deget-de-praf?

Îi era dor şi lui Capricorn? Asta era ceea ce voia el de la Mo? Să-l trimită înapoi, citind cu voce tare? Ce avea să se întâmple dacă băga de seamă că Mo nu ştia cum să facă? Meggie se înfiora.

— Capricorn mai are, se pare, un alt lector, continuă Mo ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Basta mi-a povestit despre el, probabil ca să-mi demonstreze că nu sunt nicidecum indispensabil. Se pare că i-a citit lui Capricorn, scoţându-i dintr-o carte mai multe ajutoare utile.

— Ah, da? Şi atunci ce vrea de la tine?

— Elinor se ridică şi-şi frecă gemând partea posterioară. Nu mai înţeleg nimic. Sper doar că toate astea sunt unul dintre acele vise din care te trezeşti cu dureri în ceafă şi cu un gust rău în gură.

Meggie se îndoia că într-adevăr Elinor nutrea această speranţă. Se simţea umezeala paielor şi, de asemenea, zidul rece din spate. Se sprijini din nou de umărul lui Mo şi închise ochii. Îi părea rău, foarte rău că abia dacă citise un rând din Inimă de cerneală. Nu ştia nimic despre povestea în care dispăruse mama ei. Ştia doar poveştile lui Mo, toate poveştile pe care el i le povestise în anii în care rămăseseră singuri despre ceea ce o ţinea pe mama ei departe, poveşti despre aventuri trăite de ea în ţări

depărtate, despre duşmani groaznici care o împiedicau să se reîntoarcă acasă şi despre o ladă pe care o umplea pentru Meggie, punând în ea în fiecare loc vrăjit ceva nou, cu totul şi cu totul minunat.

— Mo? întrebă ea. Crezi că îi place în această poveste? Lui Mo îi trebui mult timp ca să răspundă.

— Zânele îi plac cu siguranţă, zise el în cele din urmă, cu toate că sunt nişte făpturi micuţe, pline de capricii, iar pe cobolzi îi hrăneşte probabil, aşa cum o cunosc, cu lapte. Da, cred că toate astea îi plac…

— Şi… ce n-ar fi să-i placă? Meggie se uita îngrijorată la el.

Mo ezită.

— Răul, zise el în sfârşit, se petrec multe lucruri rele în cartea asta şi ea n-a aflat niciodată că toate se sfârşesc pe jumătate bine, în definitiv nu i-am citit povestea până la capăt… Asta n-o să-i placă.

— Nu, sigur nu, zise Elinor. Dar, de altfel, de unde ştii că povestea nu s-a schimbat? în definitiv, citind cu voce tare, i-ai tras afară pe Capricorn şi pe prietenul său, cuţitarul. Pe ăştia îi avem acum pe cap.

— Da, zise Mo, dar poate ei mai sunt totuşi în carte! Crede-mă, am citit-o destul de des de când au ieşit. Povestea încă mai vorbeşte despre ei… despre Deget-de-praf, Basta şi Capricorn. Nu înseamnă asta că toate au rămas cum au fost? Că acest Capricorn este încă acolo şi noi ne batem aici doar cu umbra lui?

— Pentru o umbră inspiră cam multă groază, zise Elinor.

— E adevărat, zise Mo şi oftă. Poate s-a schimbat totul. Poate că în spatele poveştii tipărite există o alta, o poveste mult mai mare care se schimbă tot aşa ca şi lumea noastră? Iar literele ne-o trădează doar cât o privire aruncată pe gaura cheii. Poate că ele nu sunt decât

capacul pe o oală care conţine mai mult decât putem noi citi.

Elinor începu să geamă.

— Pentru Dumnezeu, Mortimer! zise ea. Termină, mă apucă durerea de cap.

— Crede-mă, m-a apucat şi pe mine când am început să reflectez la toate astea, răspunse Mo.

Tăcură apoi o vreme toţi trei, cufundat fiecare în propriile sale gânduri.

Elinor a fost prima care a rupt tăcerea, dar suna aproape ca şi cum ar fi vorbit cu ea însăşi.

— Doamne sfinte, murmură ea, în timp ce-şi scotea pantofii din picioare. Dacă mă gândesc de câte ori mi-am dorit să mă strecor într-una din cărţile mele preferate. Dar tocmai asta e lucrul bun la cărţi – poţi să le-nchizi când vrei.

Îşi mişca gemând degetele de la picioare şi-ncepu să meargă-n sus şi-n jos. Meggie făcu un efort să nu chicotească. Elinor arăta pur şi simplu comic aşa cum se clătina, mergând cu degetele ei dureroase de la perete la uşă şi-napoi ca o jucărie învârtită cu cheia.

— Elinor, mă înnebuneşti! Stai o dată locului, zise Mo.

— Nu stau! se răsti ea. Fiindcă dacă stau jos înnebunesc.

Mo strâmbă din nas şi o luă pe Meggie după umeri.

— Bine, hai s-o lăsăm s-alerge! îi şopti el. După ce o să treacă de zece kilometri, o să cadă. Dar acum trebuie să dormi. Îţi cedez patul meu. Nu e aşa de rău cum arată. Dacă închizi ochii, poţi să-ţi închipui că eşti Wilbur, porcul care stă comod în coteţul lui…

— … sau Wart, care doarme în iarbă cu gâştele sălbatice.

— Meggie căscă. De câte ori nu jucaseră împreună

acest joc. Ce carte îţi vine în minte, pe care dintre ele am uitat-o? Ah, da, asta! La asta nu m-am gândit de mult...! Obosită, se întinse pe paiele înţepătoare.

Mo îşi scoase puloverul pe cap şi-o acoperi.

— De o învelitoare ai totuşi nevoie, zise el. Chiar dacă eşti un porc sau o gâscă.

— Dar o să-ţi fie frig.

— Prostii.

— Şi unde o să dormiţi voi, tu şi Elinor?

Meggie căscă din nou. Nu băgase de seamă cât era de obosită.

Elinor încă mai bâjbâia între un perete şi altul.

— Cine vorbeşte de dormit? zise ea. Stăm fireşte de pază.

— Bine, murmură Meggie şi-şi băgă nasul în puloverul lui Mo. E din nou aici, se gândi, în timp ce somnul îi îngreuna pleoapele. Tot restul e indiferent. Apoi se gândi: dacă-aş putea citi o dată cartea. Dar Inimă de cerneală era la Capricorn – şi la el nu voia să se gândească, pentru că atunci nu i s-ar mai face somn niciodată. Niciodată...

Mai târziu nu ştia cât dormise. Poate că o treziseră picioarele reci sau paiele înţepătoare de sub cap. Ceasul de la mână arăta patru. La fereastră nu se vedea dacă era zi sau noapte, dar Meggie nu-şi putea închipui că noaptea trecuse. Mo stătea cu Elinor la uşă. Arătau amândoi obosiţi, obosiţi şi îngrijoraţi şi stăteau de vorbă cu voce joasă.

— Da, continuă să mă creadă vrăjitor, tocmai zicea Mo. Mi-au dat acest nume ridicol – Limbă-vrăjită. Şi Capricorn crede că pot să repet oricând operaţia cu orice carte.

— Şi... poţi? întrebă Elinor. Mai înainte n-ai povestit totul, nu-i aşa?

Mo nu răspunse o bună bucată de vreme.

— Nu! zise el în cele din urmă. Pentru că nu vreau ca Meggie să mă considere un fel de vrăjitor.

— S-a întâmplat deci de mai multe ori să scoţi pe cineva din carte citind cu glas tare?

Mo dădu din cap.

— Mi-a plăcut întotdeauna să citesc cu voce tare, de când eram băiat, şi o dată, pe când citeam Tom Sawyer unui prieten, ne-am pomenit brusc cu o pisică moartă pe covor, ţeapănă ca o scândură. Că în schimb dispăruse unul dintre animalele mele de pluş am băgat de seamă abia mult mai târziu. Cred că aproape ne-a stat inima şi ne-am jurat, iar jurământul l-am pecetluit ca Tom şi Huck cu sânge, să nu povestim nimănui de pisică. Am mai încercat apoi fireşte mereu, în ascuns, fără martori, dar nu părea să se producă atunci când voiam eu. S-ar fi zis că nu e nicio regulă, cel mult regula că se întâmpla doar cu poveşti care îmi plăceau. Fireşte, am păstrat tot ce apărea, până şi un castravete scârbos pe care mi l-a dăruit cartea despre uriaşul prietenos. Duhnea pur şi simplu groaznic. Când Meggie era încă foarte mică, a mai ieşit câte ceva din cărţile ei cu poze, o pană, un pantof minuscul… am pus întotdeauna lucrurile în lada ei cu cărţi, dar nu i-am spus de unde vin. Probabil că n-ar mai fi pus niciodată mâna pe o carte, de spaimă ca nu cumva să iasă din ea şarpele uriaş cu dureri de dinţi sau cine ştie ce altă făptură ameninţătoare! Dar niciodată, Elinor, niciodată, cu adevărat niciodată nu a ieşit ceva viu dintr-o carte. Până în noaptea aia.

— Mo îşi examina palmele ca şi cum ar fi văzut acolo toate acele lucruri pe care vocea sa le atrăsese afară din cărţi. De ce nu putea să fie cineva drăguţ, dacă tot trebuia să se întâmple, cineva ca… Babar, elefantul? Meggie ar fi fost încântată.

O, da, aş fi fost precis încântată, se gândi Meggie. Îşi

aminti de pantofior şi de pană. Aceasta fusese verde, un verde de smarald, ca penele lui Polynesia, papagalul doctorului Dolittle.

— Ei, da, îţi spun că putea să fie şi mai rău.

Asta era tipic pentru Elinor. Ca şi cum n-ar fi fost destul de rău să fii încuiat într-o casă dărăpănată, departe de lume, înconjurat de oameni îmbrăcaţi în negru cu figuri de păsări răpitoare şi cuţite la brâu. Dar Elinor putea pesemne să-şi reprezinte ceva efectiv şi mai rău.

— Închipuie-ţi că Long John Silver ar fi apărut brusc în sufrageria ta şi şi-ar fi ridicat cârja ucigaşă de lemn, şopti ea. Cred că-l prefer totuşi pe acest Capricorn. Ştii ce? Când o să fim din nou acasă, vreau să zic la mine acasă, am să-ţi dau una dintre aceste cărţi drăguţe – de pildă, Ursul Pooh sau poate chiar Unde locuiesc flăcău sălbatici. Faţă de un astfel de monstru n-aş avea, de fapt, nimic de obiectat. Am să-ţi las jilţul meu cel mai comod, am să-ţi fac o cafea şi-apoi ai să citeşti cu voce tare. Da?

Mo râse încet şi pentru moment faţa lui nu mai arăta atât de îngrijorată.

— Nu, Elinor, n-am să fac asta. Cu toate că sună foarte ademenitor. Dar mi-am jurat să nu mai citesc niciodată cu voce tare. Cine ştie cine dispare data viitoare şi poate există şi în Ursul Pooh vreun ticălos pe care l-am trecut cu vederea. Şi ce se întâmplă dacă-l scot pe Pooh din carte? Ce să facă aici fără prietenii săi şi fără Pădurea-celor-o-sută-şaizeci-de-dimineţi? Inima lui neroadă s-ar frânge cum s-a frânt aceea a lui Deget-de-praf.

— Ah, ce tot zici!

— Elinor scutură nerăbdătoare din cap. De câte ori să-ţi mai spun că acest bastard n-are inimă? Dar, bine. S-ajungem la altă întrebare al cărei răspuns mă interesează foarte mult.

— Elinor coborî vocea şi Meggie îşi dădu multă

osteneală s-o înţeleagă. Cine era acest Capricorn în povestea lui? Pesemne ticălosul, bun! dar aş putea să mai aflu ceva despre el?

Da, şi Meggie ar fi vrut să ştie mai multe despre Capricorn, dar Mo deveni deodată tăcut.

— Cu cât ştiţi mai puţin despre el, cu atât mai bine, zise. Apoi tăcu. Elinor mai sondă o vreme, dar Mo îi evită toate întrebările. Părea să nu mai aibă chef să vorbească despre Capricorn. Gândurile sale erau în cu totul altă parte, Meggie vedea asta pe faţa lui. La un moment dat Elinor aţipi, făcută ghem pe podeaua rece, ca şi cum ar fi vrut să se încălzească de propriul ei corp. Mo stătea însă tot acolo, cu spatele sprijinit de perete.

Când Meggie aţipi din nou, chipul lui o urmări în somn. Apăru în visele ei ca o lună întunecată. Deschidea gura şi din ea săreau siluete grase, subţiri, mari, mici, plecau săltând în şiruri lungi. Pe nasul lunii însă dansa, abia mai mult ca o umbră, silueta unei femei – şi brusc luna începu să zâmbească.

Trădătorul trădat Era o plăcere specială să vadă cum ceva era mistuit, cum se înnegrea şi se transforma în altceva. […] ar fi preferat să pârjolească un cârnat pus la frigare, în vreme ce cărţile, cu bătaia unor aripi de porumbei albi, mureau în flăcări, în faţa casei. În vreme ce cărţile împroşcau vârtejuri de scântei, împrăştiate de un vânt înnegrit de incendiu. Ray Bradbury, Fahrenheit 451

Întiva, puţin înainte de a se crăpa de ziuă, becul Ls care îi ajutase cu lumina lui palidă să treacă noaptea începu să pâlpâie. Mo şi Elinor dormeau, foarte aproape de uşa închisă, Meggie în schimb stătea cu ochii deschişi în întuneric şi simţea cum frica ieşea pe furiş din pereţii reci. Asculta respiraţia Elinorei şi a tatălui ei şi nu-şi mai dorea decât o lumânare – şi o carte care să ţină frica la distanţă. Părea să fie pretutindeni, o fiinţă răutăcioasă, fără corp, care nu aşteptase decât ca becul să se stingă pentru ca să

se strecoare în întuneric lângă Meggie şi s-o ia în braţele ei reci. Meggie se ridică, răsuflă din greu şi merse în patru labe lângă Mo. Se ghemui lângă el aşa cum făcea înainte, când era încă mică şi aştepta ca lumina dimineţii să se prelingă pe sub uşă. Odată cu lumina veniră doi dintre oamenii lui Capricorn. Mo tocmai se ridicase obosit în şezut, iar Elinor îşi freca spatele bombănind, când auziră paşi.

Basta nu era cu ei. Unul dintre oameni era mare cât un dulap, arăta ca şi cum un uriaş i-ar fi turtit faţa cu degetul mare. Al doilea era mic, slab, cu o barbă de ţap şi o bărbie retrasă, se juca necontenit cu puşca şi-i cerceta cu atâta duşmănie, de parcă ar fi avut un chef grozav să-i omoare pe loc.

— Haideţi odată! Afară cu voi! se răsti la ei când se împleticiră, clipind la lumina puternică a zilei. Meggie încercă să-şi amintească dacă auzise şi această voce în biblioteca Elinorei, dar nu era sigură. Capricorn avea mulţi oameni.

Era o dimineaţă caldă, frumoasă. Cerul se boltea albastru şi senin peste satul lui Capricorn, şi într-un tufiş de trandafiri sălbatici, care creştea printre casele vechi, ciripeau câţiva piţigoi, ca şi cum n-ar fi existatnimic ameninţător pe lume în afară de câteva pisici hămesite. Când ieşiră, Mo o luă pe Meggie de braţ. Elinor trebui mai întâi să-şi pună pantofii şi când Barbă-de-ţap voi s-o târască brutal afară fiindcă nu se mişca destul de repede, ea îi împinse mâinile şi revărsă asupra lui o ploaie de ocări. Pe cei doi bărbaţi asta-i făcu doar să râdă, iar Elinor îşi strânse buzele şi le aruncă priviri duşmănoase. Oamenii lui Capricorn se grăbeau. Îi duseră pe acelaşi drum pe care Basta îi adusese încoace noaptea trecută.

Faţă-turtită mergea înaintea lor, Barbă-de-ţap înapoia lor, cu puşca la ochi. Îşi trăgea piciorul la mers, dar îi împingea cu toate astea încontinuu, ca şi cum ar fi vrut să

arate că mergea în orice caz mai iute decât ei. Chiar peste zi satul lui Capricorn arăta ciudat de părăsit şi lucrul acesta nu ţinea doar de mulţimea de case goale care în lumina soarelui arăta şi mai tristă. Abia dacă se putea vedea vreun om pe uliţe, doar câteva Geci-Negre, cum îi botezase Meggie în ascuns, sau băieţi sfrijiţi care umblau după aceştia ca nişte căţelandri. De două ori Meggie văzu o femeie trecând grăbită. Copii nu descoperi, copii care să se joace sau să alerge după mama lor, ci numai pisici negre, albe, ruginii, pătate, tigrate aşezate pe cornişele zidurilor, pe praguri şi acoperişuri. Era linişte printre casele satului lui Capricorn, iar ceea ce se întâmpla părea să se întâmple în ascuns. Doar bărbaţii cu puştile nu se ascundeau. Trândăveau pe la porţi şi pe la colţuri de case, şuşoteau şi, îndrăgostiţi de puştile lor, se sprijineau în ele. Nu erau flori în faţa caselor aşa cum văzuse Meggie în aşezările de pe coastă. În schimb, existau case cu acoperişuri prăbuşite şi tufe înflorite care Creşteau în ramele goale ale ferestrelor. Unele miroseau atât de îmbătător, încât pe Meggie o cuprinse ameţeala. Când ajunseră în piaţa din faţa bisericii, Meggie se gândi că cei doi oameni aveau să-i ducă din nou în casa lui Capricorn, dar o lăsară pe aceasta la stânga şi-i conduseră direct spre marele portal al bisericii. Turnul bisericii arăta ca şi cum vântul şi vremea rea i-ar fi ros periculos de mult zidăria. Clopotul atârna ruginit de acoperişul ascuţit şi abia un metru mai jos, dintr-o sămânţă oarecare adusă de vânt, ieşise un copac pirpiriu care se agăţa acolo sus printre pietrele de culoarea nisipului.

Pe portalul bisericii erau pictaţi ochi, ochi înguşti şi roşii, iar de fiecare parte a intrării erau nişte diavoli de piatră în mărime naturală, urâţi, care îşi arătau dinţii asemenea unor câini răi.

— Bun venit în casa diavolului! zise Barbă-de-ţap cu o plecăciune batjocoritoare, înainte de a deschide portalul

greu.

— Lasă asta, Cockerell! se răsti Faţă-turtită şi scuipă de trei ori la picioarele sale pe caldarâmul prăfuit. Aşa ceva aduce nenorocire.

Barbă-de-ţap râse şi pipăi burta grasă a unuia dintre diavolii de piatră.

— Haida de Nas-turtit. Eşti aproape tot atât de rău ca Basta. Nu lipseşte mult ca să-ţi agăţi şi tu de gât o labă de iepure.

— Tocmai că eu sunt prevăzător, mormăi Nas-turtit. Se povestesc tot felul de lucruri.

— Da, şi cine a născocit poveştile astea? Noi, nătărăule.

— Unele existau dinainte.

— Indiferent ce se întâmplă, le şopti Mo Elinorei şi lui Meggie, cât timp cei doi oameni se ciondăneau, lăsaţi-mă pe mine să vorbesc. O limbă ascuţită poate fi primejdioasă aici, credeţi-mă. Basta pune iute mâna pe cuţit şi-l şi foloseşte.

— Nu doar Basta are aici un cuţit, Limbă-vrăjită! zise Cockerell şi-l împinse pe Mo în biserica întunecată. Meggie se repezi după el.

Biserica rece era în penumbră. Lumina dimineţii intra doar prin câteva ferestre de sus şi picta pete palide pe pereţi şi pe stâlpi. Cândva fuseseră pesemne cenuşii ca dalele de piatră de pe pardoseală, dar acum în biserica lui Capricorn nu mai era decât o singură culoare. Pereţii, stâlpii, chiar tavanul erau roşii, un roşu de cinabru, asemenea cărnii crude sau sângelui uscat, şi pentru moment Meggie avu sentimentul că a intrat în interiorul unui monstru.

Într-un colţ, lângă intrare, se afla statuia unui înger, o aripă îi era spartă, de cealaltă îşi atârnase unul dintre oamenii lui Capricorn geaca neagră. Pe capul îngerului

erau nişte coarne de drac, precum cele pe care şi le prind copiii în păr în timpul carnavalului, între ele se mai balansa încă aureola. Pesemne că odată îngerul fusese fixat pe soclul de piatră din faţa primului stâlp, dar apoi trebuise să cedeze locul unei alte statui. Faţa uscăţivă a acesteia, palidă ca ceara, se uita plictisită în jos la Meggie. Creatorul statuii nu-şi prea cunoştea meseria, chipul era pietatea acela al unei păpuşi de plastic cu buze neobişnuit de roşii şi ochi albaştri care nu aveau nimic din groaza inspirată de ochii decoloraţi cu care Capricorn cel real examina lumea. În schimb, statuia era de două ori mai mare decât modelul şi oricine trecea prin faţa ei trebuia să-şi dea capul pe spate ca să-i privească faţa palidă.

— E voie să faci aşa ceva, Mo? întrebă Meggie încet. Să te expui pe tine însuţi într-o biserică?

— Oh, ăsta e un obicei străvechi, îi şopti Elinor. Statuile care se află în biserici sunt rareori acelea ale unor sfinţi. Cei mai mulţi sfinţi nu puteau plăti niciun sculptor, în catedrala din…

Cockerell îi dădu un brânci atât de puţin delicat în spate, încât se împiedică.

— Mai departe! mormăi el. Şi data viitoare să îngenuncheaţi când treceţi prin faţa lui, aţi priceput?

— Să îngenunchem?

— Elinor vru să se oprească în loc, dar Mo o trase repede mai departe.

— Doar nu poţi să iei în serios asemenea mascaradă! bombăni ea.

— Dacă nu te potoleşti imediat, îi şopti Mo, ai să simţi pe pielea ta cât de serioase sunt toate astea aici, ai priceput?

Elinor îi examina julitura de pe frunte şi tăcu. În biserica lui Capricorn nu existau bănci ca acelea pe care Meggie le ştia din alte biserici, ci doar două mese lungi de

lemn, cu laviţe pe ambele părţi ale culoarului din mijloc. Pe mese erau farfurii murdare, pahare mânjite de cafea, funduri de lemn cu resturi de brânză, cuţite, cârnaţi, coşuri de pâine goale. Câteva femei care se îndeletniceau tocmai să strângă toate astea ridicară puţin privirea când Cockerell şi Nas-turtit trecură cu prizonierii pe lângă ele, apoi se aplecară din nou asupra treburilor lor. Lui Meggie i se păru ca seamănă cu nişte păsări care îşi vârâ capetele între umeri ca să nu li se taie. Nu doar băncile lipseau din biserica lui Capricorn, şi altarul dispăruse. Se mai putea recunoaşte locul pe care se aflase. În schimb, la capătul scării care mai înainte ducea sus la altar se afla acum doar un jilţ, cu o parte robustă, tapisată în roşu, cu sculpturi groase pe picioare şi braţe. Patru trepte joase duceau la el, Meggie nu ştia de ce le numărase. Un covor negru le acoperea – iar pe treapta cea mai de sus, la câţiva paşi de jilţ se ghemuia Deget-de-praf, cu părul său blond roşcat zburlit ca totdeauna, şi, pierdut în gânduri, îl lăsa pe Gwin să i se urce pe braţul întins.

Când Meggie coborî cu Mo şi Elinor pe culoarul din mijloc, Deget-de-praf ridică pentru o clipă capul. Gwin i se caţără pe umeri şi-şi dezveli dinţii mici, ascuţiţi ca nişte aşchii de sticlă, ca şi cum ar fi observat cu câtă aversiune îl examina Meggie pe stăpânul său. Acum Meggie ştia de ce jderul avea corniţe şi de ce geamănul său se rezema de o pagină de carte. Acum ştia totul: de ce Deget-de-praf considera această lume prea rapidă şi prea zgomotoasă, de ce nu se pricepea deloc la maşini şi uneori privea în jur ca şi cum ar fi fost în cu totul altă parte. Dar nu simţea nicio milă faţă de el, aşa cum simţea Mo. Faţa lui brăzdată de cicatrice îi amintea doar că o minţise, că o ademenise ca prinzătorul de şoareci din basm. Se jucase cu ea cum se jucase cu focul ori cu mingiuţele colorate: vino, Meggie, cu mine, pe aici, Meggie, ai încredere în mine, Meggie. Cel mai mult ar fi vrut să sară treptele şi să-l lovească peste

gură, peste gura lui mincinoasă. Deget-de-praf păru că-i ghiceşte gândurile. Îi evită privirea, nu-i privi nici pe Mo, nici pe Elinor. În schimb, îşi băgă mâna în buzunarul de la pantalon şi trase afară o cutiuţă cu chibrituri. Scoase distrat un chibrit din cutie, îl aprinse, privi flacăra dus pe gânduri şi-şi trecu degetele aproape mângâietor prin ea până ce-şi arse buricele lor.

Meggie îşi întoarse privirea. Nu voia să-l vadă, voia să uite că era acolo. La stânga ei, la piciorul scării se aflau două butoaie de fier, de un brun ruginiu, în care erau stivuite lemne, blăni proaspăt tăiate, deschise la culoare, puse una peste alta. Meggie se întreba la ce oare foloseau, când se auziră din nou răsunând paşi prin biserică. Basta coborî pe culoarul din mijloc cu o canistră de benzină în mână. Cockerell şi Nas-turtitâi făcură loc posomorâţi când trecu pe lângă ei.

— Ah, Deget-murdar se joacă iar cu prietenul său cel mai bun? întrebă el în vreme ce urca treptele joase.

— Deget-de-praf lăsă chibritul jos şi se ridică. Iată, zise Basta, punându-i canistra la picioare. Încă ceva cu care să te joci. Aprinde-ne focul. Doar asta-ţi place cel mai mult. Deget-de-praf aruncă chibritul pe care-l ţinea în mână şi-şi aprinse un altul.

— Şi tu? întrebă el încet, ţinând beţişorul aprins în dreptul feţei lui Basta. Tot ţi-e frică de el, aşa-i? Basta îi dădu peste mână, aruncându-i chibritul.

— Oh, aşa ceva n-ar trebui să faci! zise Deget-de-praf. Aduce nenorocire. Doar ştii cât de repede se simte focul jignit.

Pentru o clipă Meggie se gândi că Basta avea să-l lovească şi pesemne nu era singura care gândea asta. Toţi ochii erau aţintiţi asupra celor doi. Ceva părea însă să-l apere pe Deget-de-praf. Poate era într-adevăr focul.

— Ai noroc că tocmai mi-am curăţat cuţitul! şuieră

Basta. Darâncă o dată să te mai joci aşa, şi-ţi scrijelesc alte câteva modele simpatice pe faţa ta urâtă. Iar din jderul tău îmi fac un guler de blană. Gwin scoase un uşor chelălăit ameninţător şi se lipi de ceafa lui Deget-de-praf. Acesta se aplecă, ridică chibriturile arse şi le împinse la loc în cutie.

— Da, asta ţi-ar face sigur plăcere, zise el, tot fără să-l privească pe Basta. De ce s-aprind focul?

— De ce? Fă-o pur şi simplu. După asta o să ne ocupăm noi ca să-l hrănim. Dar ai grijă să fie mare şi lacom, nu aşa de blând ca focurile cu care-ţi place ţie să te joci. Deget-de-praf ridică de jos canistra şi coborî încet treptele cu ea. Ajunsese tocmai în dreptul butoaielor ruginite, când portalul bisericii se deschise pentru a doua oară. La scrâşnetul uşilor grele de lemn, Meggie se întoarse şi-l văzu pe Capricorn apărând printre stâlpii roşii. Aruncă în treacăt o privire către statuia sa, apoi coborî cu paşi iuţi pe culoar. Purta un costum roşu, roşu ca pereţii bisericii, doar cămaşa pe dedesubt era neagră şi penele care erau înfipte în rever. O jumătate bună de duzină din oamenii săi îl urmau, precum nişte ciori un papagal. Până la tavan păreau să răsune paşii lor.

Meggie îl apucă pe Mo de mână.

— Ah, musafirii noştri sunt deja aici, zise Capricorn, oprindu-se în faţa lor. Dormit bine, Limbă-vrăjită?

— Avea buze ciudat de moi şi arcuite, aproape ca acelea ale unei femei, când vorbea îşi trecea din când în când degetul mic peste ele, ca şi cum ar fi trebuit să şi le-ntindă. Erau tot atât de decolorate ca şi restul feţei. N-a fost drăguţ din partea mea să pun să ţi se aducă micuţa încă de ieri seara? Mai întâi am vrut să ţi-o prezint astăzi ca pe o surpriză, dar apoi mi-am zis: Capricorn, îi datorezi de fapt ceva fetei din moment ce ţi-a adus de bunăvoie ceea ce cauţi de mult.

Ţinea în mână Inimă de cerneală. Meggie văzu cum

privirea lui Mo rămase ţintuită de carte. Capricorn era înalt, dar Mo îl depăşea cu câţiva centimetri. Ceea ce lui Capricorn nu-i făcea absolut evident nicio plăcere. Se ţinea drept ca o lumânare, ca şi cum ar fi putut astfel să anuleze diferenţa.

— Las-o pe Elinor să plece cu fata mea acasă, zise Mo. Lasă-le să plece şi-ţi citesc ce vrei, dar mai-nainte lasă-le să plece.

Ce tot spune el aici? Meggie se uită la el consternată.

— Nu! zise ea. Nu, Mo, nu vreau să plec! Dar nimeni nu o băgă în seamă.

— Să le las să plece?

— Capricorn se-ntoarse către oamenii săi. Aţi auzit? De ce aş face eu ceva atât de smintit, acum când ele sunt deja aici?

— Bărbaţii râseră, dar Capricorn i se adresă din nou lui Mo. Ştii la fel de bine ca şi mine că de-acum încolo ai să faci tot ce-am să-ţi cer, zise el. Acum, că ea este aici, n-ai să mai fi atât de îndărătnic şi n-ai să ne mai refuzi o demonstraţie a artei tale. Mo o strânse atât de tare pe Meggie de mână, încât o durură degetele.

— Iar în ce priveşte cartea asta – Capricorn privi atât de dezaprobator Inimă de cerneală, ca şi cum i-ar fi muşcat degetele palide –, cartea asta excesiv de plicticoasă, de stupidă şi nemăsurat de limbută, te asigur că nu intenţionez să mă las din nou captivat de povestea ei. Toate acele fiinţe inutile, acele zâne înaripate cu glasurile lor ciripitoare… peste tot mişuna şi furnica ceva, peste tot duhnea a blană şi a gunoi, în piaţă te împiedicai de cobolzi cu picioarele strâmbe, iar la vânătoare, uriaşii cu picioarele lor grosolane îţi alungau sălbăticiunea. Copaci şopotitori, iazuri fremătătoare… exista ceva care să nu poată vorbi? Şi apoi nesfârşitele drumuri până la oraşul cel mai apropiat, dacă se poate numi oraş… onorabila adunătura princiară, distins îmbrăcată, în burgurile ei,

ţăranii duhnitori, atât de săraci că n-aveai ce să iei de la ei, vagabonzii şi cerşetorii din părul cărora cădeau insectele – cât mă săturasem de ei. Capricorn făcu un semn şi unul dintre oamenii săi aduse o ladă mare de carton. După felul în care o ducea, se vedea că trebuia să fie foarte grea. Cu un oftat de uşurare o puse în faţa lui Capricorn pe dalele cenuşii. Capricorn îi întinse lui Cockerell, care îi stătea alături, cartea pe care Mo o ascunsese atâta timp de el şi deschise lada. Era plină până sus de cărţi.

— A fost într-adevăr foarte greu să le găsesc pe toate, lămuri Capricorn, băgând mâna în ladă şi scoţând două cărţi. Arată diferit, dar cuprinsul e acelaşi. Faptul că povestea e scrisă în mai multe limbi a îngreunat şi mai mult căutarea – o particularitate perfect inutilă a acestei lumi, toate aceste limbi diferite. În lumea noastră era mai simplu, aşa-i, Deget-de-praf?

Deget-de-praf nu răspunse nimic. Stătea acolo cu canistra de benzină în mână şi fixa lada. Capricorn se apropie agale de el şi aruncă ambele cărţi într-unul din butoaie.

— Ce faceţi acolo?

Deget-de-praf întinse mâna după cărţi, dar Basta îl împinse înapoi.

— Astea rămân unde sunt, zise el. Deget-de-praf se trase înapoi şi ascunse canistra la spate, dar Basta i-o smulse din mâini.

— S-ar zice aproape că Scuipătorul nostru de foc vrea să lase azi în seama altora aprinderea focului, zise el batjocoritor.

Deget-de-praf îi aruncă o privire încărcată de ură. Cu faţa încremenită, observa cum oamenii lui Capricorn aruncau tot mai multe cărţi în butoaie. Mai mult de două duzini de exemplare din Inimă de cerneală zăceau în cele din urmă pe lemnele stivuite, cu paginile îndoite, cu legăturile desfăcute ca nişte aripi frânte.

— Ştii, Deget-de-praf, ce m-a înnebunit de fiecare dată în vechea noastră lume? întrebă Capricorn, luându-i lui Basta canistra din mână. Cât de greu era să faci focul. Pentru tine, firește, nu, tu puteai chiar să vorbeşti cu el, probabil că te-a învăţat vreunul din acei cobolzi posaci, dar pentru noi ceilalţi era o treabă grea. Lemnul era întotdeauna ud sau vântul sufla în cămin. Ştiu că tu te mistui de dorul după vremurile bune de odinioară şi-ţi lipsesc toţi prietenii tăi ciripitori şi fluturatici, dar eu nu vărs nicio lacrimă după toate astea. Lumea de aici e infinit mai bine întocmită decât aceea cu care a trebuit să ne mulţumim ani de zile. Deget-de-praf părea să nu audă niciun cuvânt din ceea ce îi spunea Capricorn. Se uita fix doar la benzina care se vărsa, mirosind urât, peste cărţi. Paginile o sugeau atât de lacom, ca şi cum s-ar fi bucurat de propriul lor sfârşit.

— De unde vin toate astea? bâigui el. Mi-ai spus întotdeauna că mai există doar un singur exemplar, cel al lui Limbă-vrăjită.

— Da, da, ţi-am spus aşa ceva.

— Capricorn îşi vârî mâna în buzunarul de la pantalon. Eşti atât de credul, Deget-de-praf. E distractiv să ţi se spună minciuni. Candoarea ta m-a uluit întotdeauna, în definitiv minţi şi tu cu destulă îndemânare. Dar prea îţi place să crezi că este ceea ce ai vrea tu să crezi. Ei, acum poţi să mă crezi: astea de aici – bătu cu degetele pe stiva de cărţi îmbibate de benzină – sunt într-adevăr ultimele exemplare ale ţării noastre negre ca cerneala. Basta şi toţi ceilalţi au avut nevoie de ani de zile ca să dea de ele scotocind biblioteci publice prăpădite şi anticariate. Deget-de-praf privea ţintă la cărţi ca un însetat la ultimul pahar cu apă.

— Dar nu poţi să le arzi! bâigui el. Mi-ai promis că mă duci înapoi dacă-ţi fac rost de cartea lui Limbă-vrăjită. De aia ţi-am spus unde e ascunsă, de-aia ţi-am adus-o pe

fata lui…

Capricorn ridică din umeri şi luă cartea din mâna lui Cockerell – cartea cu legătura de un verde mat, pe care Elinor şi Meggie o aduseseră de bunăvoie, pentru care îl târâseră pe Mo încoace şi pentru care Deget-de-praf îi trădase pe toţi.

— Ji-aş fi promis să-ţi aduc şi luna de pe cer, dacă mi-ar fi fost de folos, zise Capricorn, aruncând Inimă de cerneală, cu o figură plictisită, pe stiva făcută din semenele ei. Îmi place să fac mai ales acele promisiuni pe care nu pot să le ţin.

Apoi scoase o brichetă din buzunarul pantalonului. Deget-de-praf voi să sară la el, să-i dea peste mână, dar Capricorn îi făcu un semn lui Nas-turtit.

Nas-turtit era mare şi lat, aşa că faţă de el Deget-de-praf arăta aproape ca un copil şi exact aşa îl şi înhaţă – ca pe un copil prost crescut. Cu blana zbârlită, Gwin sări de pe umărul lui Deget-de-praf, unul dintre oamenii lui Capricorn se luă după el, când i se strecură printre picioare, dar jderul scăpă şi dispăru în spatele unuia dintre stâlpii roşii. Ceilalţi oameni stăteau acolo şi râdeau de încercarea disperată a lui Deget-de-praf de a se elibera din strânsoarea de fier a lui Nas-turtit. Acesta se distra grozav să-l ţină exact atât de aproape de cărţile îmbibate de benzină încât să le poată atinge cu degetele pe cele de deasupra.

Lui Meggie i se făcu rău de atâta cruzime, iar Mo făcu un pas înainte ca şi cum ar fi vrut să-i vină în ajutor lui Deget-de-praf, dar Basta îi tăie drumul. Un cuţit apăru brusc în mâna lui. Lama era subţire şi strălucitoare şi arăta îngrozitor de ascuţită când o apropie de gâtul lui Mo. Elinor ţipă şi revărsă peste Basta o ploaie de ocări, cum Meggie nu mai auzise vreodată. Ea însăşi nu putea nici să se mişte. Stătea acolo şi se uita fix la lama de pe gâtul gol al lui Mo.

— Dă-mi una, Capricorn, numai una! izbucni tatăl ei, şi abia atunci înţelese Meggie că el nu voia să-l ajute pe Deget-de-praf, ci lui de carte îi păsa. Îţi promit să nu rostesc nicio frază din ea în care apare numele tău.

— Să-ţi dau ţie? ţi-ai pierdut minţile? Eşti ultimul căruia i-aş da un exemplar, răspunse Capricorn. Posibil ca într-o bună zi să nu-ţi ţii limba în frâu şi să aterizez din nou în această istorie ridicolă! Nu, mulţumesc.

— Absurd! strigă Mo. Să şi vreau, n-aş putea să te trimit înapoi, de câte ori să-ţi spun asta? Întreabă-l pe Deget-de-praf, i-am explicat de mii de ori. Nici eu însumi nu înţeleg cum şi când se întâmplă, crede-mă odată!

Capricorn răspunse doar printr-un zâmbet.

— Îmi pare rău, Limbă-vrăjită, eu nu cred din principiu pe nimeni, asta ar trebui să ştii deja. Suntem cu toţii mincinoşi, când ne e de folos.

Şi cu aceste cuvinte aprinse bricheta şi o ţinu în dreptul uneia dintre cărţi. Paginile deveniseră transparente de la benzină, arătau ca pergamentul şi se aprinseră pe loc. Până şi legătura solidă din pânză arse imediat. Inul se coloră în negru sub flăcările care se întindeau. Când luă foc a treia carte, Deget-de-praf îl lovi atât de puternic pe Nas-turtitân rotulă încât, cu un ţipăt de durere, acesta îi dădu drumul. Agil ca jderul său, Deget-de-praf scăpă din braţele vânjoase şi se îndreptă împleticindu-se spre butoaie. Fără să ezite, băgă mâna în flăcări, dar cartea pe care o smulse ardea deja ca o făclie. Deget-de-praf o lăsă să cadă pe pardoseala de piatră şi îşi băgă din nou mâna în foc, de astă dată cealaltă, dar Nas-turtit îl şi înhaţă de guler şi-l scutură atât de rău, încât începu să sufle din greu.

— La priviţi-l pe smintitul ăsta! râse Basta de el, în vreme ce Deget-de-praf se uita fix, cu faţa schimonosită de durere, la mâinile sale. Poate să-mi explice cineva de aici după ce îi e atât de dor? Poate după piticuţele-de-muşchi

urâte care îl divinizau când se juca în piaţă cu mingile lui? Sau poate după găurile mizerabile în care locuia cu celelalte haimanale? Drace, mirosea acolo mai rău decât în rucsacul în care-şi cară jderul puturos.

Oamenii lui Capricorn râdeau în vreme ce cărţile se dezmembrau încet, prefăcându-se în cenuşă. În biserica goală mirosea atât de înţepător a benzină încât Meggie începu să tuşească. Mo îşi puse protector braţul în jurul umerilor ei, ca şi cum Basta nu pe el, ci pe ea ar fi ameninţat-o. Dar cine l-ar fi putut apăra?

Elinor îi cercetă atât de îngrijorată gâtul, ca şi cum cuţitul lui Basta ar fi lăsat urme sângerânde.

— Indivizii ăştia sunt complet smintiţi! şopti ea. Ştii desigur cum se spune, că cine arde cărţi, arde în curând şi oameni. Ce-ar fi dacă următorii care ar ateriza pe o astfel de stivă de lemne am fi noi?

Basta se uită spre ea ca şi cum i-ar fi auzit ultimele cuvinte, îi aruncă o privire batjocoritoare şi-şi sărută lama cuţitului. Elinor amuţi de parcă şi-ar fi înghiţit limba. Capricorn îşi scoase din buzunarul de la pantalon o batistă albă ca zăpada. Îşi curăţă mâinile cu ea atât de grijuliu, de parcă ar fi vrut să-şi şteargă de pe degete până şi amintirea Inimii de cerneală.

— Bun, asta s-a rezolvat, în fine, constată el, aruncând o ultimă privire spre cenuşa fumegândă.

— Apoi, cu o faţă pe care se citea mulţumirea de sine, urcă spre jilţul care înlocuise altarul. Cu un oftat adânc, se lăsă să cadă pe perna de un roşu palid. Deget-de-praf, du-te la bucătărie să-ţi panseze mâinile Mortola, porunci el cu o voce plictisită. Fără mâini, chiar că nu eşti bun de nimic, înainte de a da curs poruncii, Deget-de-praf îi aruncă lui Mo o privire lungă. Cu paşi nesiguri, cu capul plecat trecu pe lângă oamenii lui Capricorn. Nesfârşit i păru drumul până la portal. Când îl deschise, lumina strălucitoare a soarelui căzu pentru o clipă orbitor în biserică. Apoi uşile

se închiseră brusc în spatele lui, iar Meggie, Mo şi Elinor rămaseră singuri cu Capricorn şi cu oamenii săi – şi cu mirosul de benzină şi de hârtie arsă.

— Ajungem acum la tine, Limbă-vrăjită, zise Capricorn şi-şi întinse picioarele.

— Purta pantofi negri. Plin de satisfacţie examina pielea lor strălucitoare şi-şi îndepărtă un petic de hârtie carbonizată de pe vârful pantofilor. Până acum doar eu şi Basta şi amărâtul de Deget-de-praf suntem singurele dovezi că poţi să atragi lucruri absolut uimitoare aflate între măruntele litere negre. Tu însuţi pari să n-ai încredere în talentul tău, dacă e să-ţi dăm crezare – ceea ce eu, după cum am spus, nu fac. Dimpotrivă, eu cred că eşti un maestru al acestei profesii şi abia aştept să ne dai, în fine, o mostră a capacităţii tale. Cockerell!

— Vocea lui suna iritată. Unde este lectorul? Nu ţi-am spus să-l aduci aici? Cockerell îşi netezi nervos barba de ţap.

— Tot mai stătea s-aleagă cărţi, bâigui el. Dar am să-l aduc îndată.

Înclinându-se precipitat, se îndepărtă şchiopătând. Capricorn începu să bată toba cu degetele pe braţul jilţului său.

— Ai auzit, desigur, că a trebuit să recurg la serviciile altui lector, în timp ce tu izbuteai atât de bine să te ascunzi de mine, îi spuse lui Mo. L-am găsit cu cinci ani în urmă, dar e teribil de ageamiu. N-ai decât să te uiţi la faţa lui Nas-turtit.

— Acesta îşi lăsă stingherit capul în jos, în clipa în care toate privirile se îndreptară spre el. Şi şchiopătatul lui Cockerell i se datorează. Şi ar fi trebuit să vezi ce fete mi-a scos din cărţile lui, citind cu glas tare. Visai urât numai uitându-te la ele. Până la urmă l-am pus să-mi citească doar când voiam să mă distrez de pocitaniile sale, iar oamenii mi i-am căutat în lumea asta. I-am luat la mine

încă de când erau tineri. În aproape fiecare sat există un băiat singuratic căruia îi place să se joace cu focul.

— Zâmbind îşi examina unghiile ca un motan care-şi cercetează mulţumit ghearele. L-am însărcinat pe lector să caute pentru tine cărţile potrivite. La cărţi, bietul nătăfleţ se pricepe într-adevăr, trăieşte în ele ca una dintre moliile alea care se hrănesc cu hârtie.

— A, da, şi ce ar trebui să-ţi scot din cărţile lui?

— Vocea lui Mo suna plină de amărăciune. Câţiva monştri, câteva lepădături umane care – şi arătă cu capul în direcţia lui Basta – s-ar potrivi cu ăştia?

— Pentru Dumnezeu, nu-i da idei! şopti Elinor, cu o privire îngrijorată în direcţia lui Capricorn.

Dar acesta îşi scutură puţină cenuşă de pe pantalon şi zâmbi.

— Nu, mulţumesc, Limbă-vrăjită, zise el. Oameni am destui, iar în ce priveşte monştrii o să ajungem la ei poate mai târziu. Pentru moment ne descurcăm foarte bine cu câinii pe care Basta i-a dresat şi cu şerpii din ţinutul ăsta. Se potrivesc perfect ca mici daruri aducătoare de moarte. Nu, Limbă-vrăjită, tot ceea ce îţi cer azi ca mostră a capacităţii tale este aur. Sunt înnebunit după bani. Oamenii fac într-adevăr tot ce pot ca să stoarcă din ţinuturile astea ceea ce ele ne dau.

— La aceste cuvinte ale lui Capricorn, Basta îşi mângâie duios cuţitul. Dar n-ajunge pentru cumpărarea tuturor lucrurilor minunate care există în lumea asta nesfârşită. Ea are, Limbă-vrăjită, atâtea feţe, atât de nesfârşit de multe feţe, lumea asta a voastră, şi mi-ar plăcea să scriu pe fiecare numele meu.

— Şi cu ce litere vrei să ţi-l scrii? întrebă Mo. O să le zgârie Basta pe hârtie cu cuţitul?

— Oh, Basta nu ştie să scrie, răspunse Capricorn liniştit. Oamenii mei nu ştiu nici să scrie, nici să citească.

Le-am interzis. Doar eu am pus pe o slujnică să mă înveţe. Da, crede-mă, sunt pe deplin în stare să-mi pun pecetea pe lumea asta. Şi dacă e vreodată ceva de scris, atunci treaba asta e preluată de lector.

Portalul bisericii se dădu la o parte ca şi cum Cockerell nu ar fi aşteptat decât cuvântul de ordine al lui Capricorn. Bărbatul pe care îl aducea îşi trăgea capul între umeri şi, în timp ce îl urma pe Cockerell, nu privea nici la dreapta, nici la stânga. Era mic de statură şi subţire, cu siguranţă nu mai în vârstă decât Mo, dar îşi încovoia spatele ca un bătrân, iar când mergea îşi bălăbănea membrele de parcă n-ar fi ştiut încotro să le mişte. Purta ochelari pe care, când mergea, şi-i ridica nervos, rama era lipită deasupra nasului cu bandă adezivă, ca şi cum i s-ar fi spart de mai multe ori. Cu braţul stâng strângea la piept un teanc de cărţi atât de tare, ca şi cum l-ar fi apărat de privirile care se îndreptau din toate părţile spre el şi de locul neliniştitor în care fusese târât.

Când în cele din urmă cei doi ajunseră la piciorul scării, Cockerell îi dădu însoţitorului său un cot în şold şi acesta se înclină atât de grăbit, încât scăpă două cărţi. Le ridică iute şi se înclină a doua oară în faţa lui Capricorn.

— Te aşteptăm deja, Darfus! zise Capricorn. Sper că ai găsit ce ţi-am cerut.

— O, da, da! se bâlbâi Darius, aruncându-i lui Mo o privire aproape evlavioasă. El este?

— Da. Arată-i cărţile pe care le-ai ales.

Darius dădu din cap şi se înclină de astă dată în faţa lui Mo.

— Astea sunt toate poveşti în care apar mari comori, bâigui el. N-a fost prea uşor să le găsesc, cum credeam, în definitiv – în glasul lui suna un uşor, un foarte uşor reproş –, în definitiv nu există multe cărţi în satul ăsta. Şi de câte ori spun asta, altele noi nu mi se aduc, iar dacă mi se aduc, atunci n-au nicio valoare. Dar oricum ar fi… acum iată-le

aici. Sper să fii totuşi mulţumit cu selecţia, îngenunche pe jos, în faţa lui Mo, şi începu să-şi întindă cărţile pe dalele de piatră, una lângă alta, până ce Mo putu să citească toate titlurile.

Chiar prima îi dădu lui Meggie un junghi în inimă. Insula comorilor. Neliniştită se uită la Mo. Nu asta! se gândi ea. Nu asta, Mo. Dar Mo ţinea deja alta în mână: Poveşti din o mie şi una de nopţi.

— Cred că asta e potrivită, zise el. În ea o să se găsească cu siguranţă destul aur. Dar îţi mai spun încă o dată: nu ştiu ce-o să se întâmple. Nu se întâmplă niciodată când vreau eu. Ştiu că mă socotiţi cu toţii un vrăjitor, dar nu sunt. Vraja vine din cărţi, şi eu ştiu tot atât de puţin ca şi tine sau ca oricare dintre oamenii tăi cum funcţionează ea.

Capricorn se sprijini din nou de spatele jilţului şi-l examina pe Mo cu o faţă lipsită de expresie.

— De câte ori ai să-mi mai spui asta, Limbă-vrăjită? zise el plictisit. N-ai decât să-mi spui de câte ori vrei, tot n-am să te cred. În lumea ale cărei porţi le-am închis azi pentru totdeauna, am avut uneori de a face cu magicieni şi cu vrăjitoare şi a trebuit adesea să mă bat cu încăpăţânarea lor. Basta ţi-a descris foarte spectaculos cum obişnuim să frângem încăpăţânarea. Dar în cazul tău, când fata ta e oaspetele nostru, nu va fi cu siguranţă nevoie de astfel de metode chinuitoare. Cu aceste cuvinte, Capricorn îi aruncă rapid o privire lui Basta.

Mo vru să o ţină pe Meggie, dar Basta fu mai rapid. O trase spre el şi-i înconjură gâtul pe la spate cu braţul.

— Începând de azi, Limbă-vrăjită, continuă Capricorn, şi vocea lui suna tot atât de indiferent ca şi când ar fi vorbit despre vreme, Basta va fi umbra personală a fiicei tale. Ceea ce are s-o apere cu grijă de şerpi şi de câinii care muşcă, dar nu şi de Basta, care o să fie atâta timp binevoitor cu ea cât am să spun eu. Şi asta

iarăşi depinde de cât de mulţumit sunt de serviciile tale. M-am exprimat clar?

Mo se uită întâi la el şi apoi la Meggie. Ea îşi dădea toată osteneala să privească neînfricat spre a-l convinge pe Mo că nu trebuie să-şi facă griji, în definitiv se pricepuse întotdeauna să mintă mai bine decât el. De astă dată însă Mo nu-i acceptă minciuna. Ştia că frica ei era tot atât de mare ca şi aceea pe care ea o vedea în ochii lui.

Poate toate astea nu sunt decât o poveste! se gândi Meggie disperată. Şi poate cineva o să închidă cartea imediat, pur şi simplu pentru că e atât de groaznică şi de respingătoare, iar Mo şi cu mine o să fim din nou acasă şi eu o să-i fac o cafea. Închise ochii strâns ca şi cum ar fi putut să facă astfel ca gândurile să i se adeverească, dar când clipi, privind printre gene, Basta continua să fie în spatele ei, iar Nas-turtit îşi freca nasul înfundat în faţă şi-l examina pe Capricorn cu uitătura lui de câine.

— Bine, zise Mo obosit, în liniştea care se lăsase. Am să-ţi citesc. Dar Meggie şi Elinor nu rămân aici. Meggie ştia exact la ce se gândea el. Se gândea la mama ei şi la cine avea să mai dispară de astă dată.

— Absurd. Fireşte că vor rămâne aici.

— Vocea lui Capricorn nu mai suna atât de calm. Şi dă-i drumul odată, înainte ca să ţi se facă praf şi pulbere cartea printre degete.

Mo închise ochii pentru o clipă.

— Bine, dar Basta să-şi bage cuţitul în teacă, zise el răguşit. Iar dacă Basta se atinge fie şi de un fir de păr din capul lui Meggie sau al Elinorei, îţi jur că scot din carte ciuma şi v-o arunc pe cap, ţie şi oamenilor tăi. Cockerell îi aruncă lui Mo o privire speriată şi chiar pe faţa lui Basta alunecă o umbră, numai Capricorn râse.

— Să-ţi amintesc, Limbă-vrăjită, că vorbeşti de o boală molipsitoare? zise el. Şi ea nu se opreşte nicidecum

la fetiţe. Deci, lasă ameninţările astea neîntemeiate şi apucă-te să citeşti. Acum. Pe loc. Şi mai întâi aş vrea să aud ceva din cartea asta!

Arătă spre cartea pe care Mo o pusese deoparte. Insula comorilor.

Limba-vrajita

Squire Trelawney, doctorul Livesey şi ceilalţi domni îmi ceruseră să pun pe hârtie, de la început până la sfârşit, întreaga poveste despre insula comorilor şi să nu trec nimic sub tăcere în afară de poziţia insulei; şi astfel în anul Domnului 17, pun mâna pe pană şi încep cu epoca în care tatăl meu era hangiu la „Amiral Benwou” şi bătrânul marinar ars de soare, cu cicatricea rămasă de la o lovitură de sabie, se instalase sub acoperişul nostru. Robert L. Stevenson, Insula comorii şa s-a făcut că, după nouă ani, Meggie l-a auzit, într-o biserică, pentru prima oară pe tatăl ei citind şi mulţi ani mai târziu avea să simtă în nări miros de hârtie arsă, de cum deschidea una dintre cărţile din care el citise în dimineaţa aceea.

Era rece în biserica lui Capricorn, şi de asta avea să-şi amintească Meggie mai târziu, cu toate că atunci când Mo începu să citească în mod sigur afară soarele era de-o suliţă pe cer şi ardea. Se aşeză pe jos, acolo unde se afla, cu picioarele încrucişate, cu o carte în poală, cu celelalte alături. Meggie îngenunche lângă el, înainte ca Basta s-o poată reţine.

— Haideţi, pe trepte cu voi! le porunci Capricorn oamenilor săi. Nas-turtit, iei femeia cu tine. Doar Basta rămâne pe loc.

Elinor se împotrivi, dar Nas-turtit o luă pur şi simplu de păr şi o târî după el. Unul după altul, aşa se ghemuiră oamenii lui Capricorn pe trepte, la picioarele stăpânului lor. Elinor stătea între ei ca o porumbiţă înfoiată într-un cârd de ciori hoaţe.

Singurul care arăta la fel de pierit era lectorul sfrijit

care ocupase un loc la capătul şirului negru şi care continua să-şi pipăie constant ochelarii. Mo deschise cartea din poală şi începu s-o frunzărească încruntat, ca şi cum ar fi căutat în paginile ei aurul pe care, citind cu voce tare, trebuia să-l scoată pentru Capricorn.

— Cockerell, să tai limba oricui care scoate fie şi un sunet în timp ce Limbă-vrăjită citeşte! zise Capricorn, şi Cockerell îşi scoase cuţitul de la brâu şi privi şirul de oameni de parcă şi-ar fi şi căutat prima victimă. O linişte de mormânt se lăsă în biserica vopsită în roşu, o asemenea linişte, încât lui Meggie i se păru că-l aude pe Basta respirând în spate. Dar era poate şi asta doar frica pe care o resimţea.

Judecând după chipurile lor, oamenii lui Capricorn păreau să nu se simtă nici ei în pielea lor. Îl examinau pe Mo cu un amestec de duşmănie şi spaimă. Meggie putea să înţeleagă foarte bine asta. Poate că în curând unul din ei avea să dispară în cartea pe care Mo o frunzărea atât de nehotărât. Oare Capricorn le povestise că se putea întâmpla aşa ceva? Oare el ştia asta? Şi dacă avea să se întâmple ceea ce îl speria pe Mo: să dispară ea însăşi? Sau Elinor?

— Meggie! îi şopti Mo, ca şi cum i-ar fi auzit gândurile. Jine-te cumva strâns de mine, da?

Meggie dădu din cap şi se agăţă cu o mână de puloverul lui. Ca şi cum asta ar fi ajutat la ceva!

— Cred că am găsit pasajul potrivit, zise Mo în tăcerea din jur. Îi aruncă o ultimă privire lui Capricorn, se uită încă o dată spre Elinor, îşi drese glasul şi începu. Totul dispăru. Pereţii roşii ai bisericii, feţele oamenilor lui Capricorn şi Capricorn însuşi de pe jilţul său. Nu mai existau decât vocea lui Mo şi imaginile care se formau din litere ca un covor pe războiul de ţesut. Dacă Meggie l-ar fi putut urî mai mult pe Capricorn, acum ar fi făcut-o. În definitiv, doar el era de vină că în toţi aceşti ani Mo nu-i

citise nici o singură dată. Câte lucruri nu i-ar fi putut aduce în odaie cu vocea lui vrăjită care dădea fiecărui cuvânt un alt gust şi fiecărei propoziţii o altă melodie! Chiar şi Cockerell uitase de cuţit şi de limbile pe care trebuia să le taie şi asculta cu o privire absentă. Nas-turtit se uita ţintă în aer atât de extaziat de parcă o corabie de piraţi cu pânzele umflate ar fi intrat de-a dreptul printr-una dintre ferestrele bisericii şi ar fi navigat în volte.

Nu se auzea niciun sunet în afară de vocea lui Mo care chema la viaţă literele şi cuvintele. Doar unul singur era imun la vrajă. Cu faţa inexpresivă, cu ochii decoloraţi aţintiţi asupra lui Mo, Capricorn aştepta: clinchetul monedelor în toată acea armonie de cuvinte, lăzile din lemn umed, grele de aur şi argint. Mo nu-l lăsă să aştepte mult. În timp ce citea despre ce văzuse Jim Hawkins, băiatul ceva mai mare decât Meggie, trăind aventura groaznică din peştera întunecată, s-a întâmplat:

Piese de aur care purtau capetele lui George sau ale vreunui Ludovic, dubloni, guinee duble, moidori şi ţechini, capetele tuturor regilor din Europa în cursul ultimelor sute de ani, stranii piese de aur orientale, ale căror inscripţii arătau ca un vălmăşag de fire sau ca o bucată de pânză de păianjen, piese rotunde, pătrate, piese găurite la mijloc ca şi cum ar fi fost purtate în jurul gâtului – aproape orice fel de monede de aur îşi găsiseră locul în această colecţie; iar ca număr erau ca frunzele toamna, aşa că mă durea spatele de mult ce mă aplecam şi mă chinuiau degetele din cauza sortării. Slujitoarele mai erau încă acolo, ştergând ultimele firimituri de pe masă, când deodată peste lemnul curat se rostogoliră monede. Femeile se tţaseră înapoi, împleticindu-se, cârpele le căzură pe jos, îşi duseră mâinile la gură, în vreme ce monedele le săreau printre picioare, monede de aur, de argint, arămii zăngăneau pe pardoseala de piatră, se adunau grămezi pe sub bănci, mai multe şi tot mai multe. Câteva se rostogoliră până în faţa treptelor.

Oamenii lui Capricorn săriră în sus, se aplecară după obiectele strălucitoare care le săreau pe cizme – şi-şi traseră mâinile înapoi. Niciunul dintre ei nu îndrăznea să pună mâna pe aurul vrăjit. Căci ce altceva era? Aur, făcut din hârtie şi cerneală de tipar – şi din sunetul unei voci omeneşti.

Când ploaia de aur încetă – în acelaşi moment, în care Mo închise cartea –, Meggie văzu că în toată acea masă de scânteiere şi strălucire se amestecaseră ici-colo fire de nisip. Câţiva gândaci licărind albăstriu dispărură grabnic, iar dintr-un munte de monede minuscule se iţi capul unei şopârle de un verde de smarald. Privi cu ochi ficşi în jur. Limba îi juca în faţa botului ascuţit. Basta îşi aruncă după ea cuţitul, ca şi cum astfel ar fi putut să înţepe, odată cu şopârla, şi frica ce-i cuprinsese pe toţi, dar Meggie scoase un strigăt de avertizare şi şopârla alunecă atât de repede, încât nasul ascuţit al lamei se lovi de pietre. Basta sări, îşi luă cuţitul de jos şi ameninţă cu vârful spre Meggie.

Capricorn se ridică din jilţ, cu faţa tot atât de inexpresivă ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic demn de a suscita o emoţie, şi bătu cu superioritate din mâinile împodobite cu inele.

— Nu e rău pentru început, Limbă-vrăjită! zise el. Priveşte, Darius! Aşa arată aurul, nu ca vechiturile ruginite, îndoite, pe care mi le-ai adus tu, citind. Dar acum ai auzit cum se face, sper că ai învăţat ceva pentru cazul în care ar fi să mai am nevoie vreodată de serviciile tale. Darius nu răspunse nimic. Privirea lui atârna atât de admirativ de Mo încât Meggie nu ar fi fost mirată dacă s-ar fi aruncat la picioarele tatălui ei. Când Mo se ridică, se îndreptă şovăitor spre el.

Oamenii lui Capricorn tot mai stăteau pe locurile lor şi fixau aurul ca şi cum n-ar fi ştiut ce trebuia făcut cu el.

— Ce staţi aşa şi vă holbaţi ca vacile la păşune?

strigă Capricorn. Strângeţi-l!

— A fost minunat! îi şopti Darius lui Mo, în timp ce oamenii lui Capricorn începură, silnic, să adune monedele cu lopata în saci şi lăzi. – în spatele ochelarilor, ochii săi străluceau ca aceia ai unui copil căruia cineva îi făcuse un darândelung jinduit. Am citit de multe ori această carte, zise el cu voce nesigură. Dar niciodată n-am văzut totul atât de clar ca astăzi. Şi nu doar văzut, ci… şi mirosit sarea şi gudronul şi mirosul de mucegai care atârnă deasupra insulei blestemate…

— Insula comorilor. Cerule, am făcut aproape pe mine de frică!

— Elinor se ivi în spatele lui Darius şi-l dădu brutal la o parte. Evident, Nas-turtit o uitase pentru moment. Acum apare, mi-am zis tot timpul, acum apare bătrânul Silver şi ne dă în cap cu cârja lui.

Mo încuviinţă doar, dar Meggie văzu pe faţa lui uşurare.

— Lată, luaţi-o! îi zise lui Darius şi-i strecură cartea în mână. Sper să nu trebuiască să mai citesc vreodată din ea. Nu trebuie să provocăm prea des norocul.

— L-ai pronunţat de fiecare dată numele greşit, îi şopti Meggie.

Mo îşi trecu mâna duios peste nasul ei.

— Ah, ai observat! şopti el. Mi-am zis că poate ajută. Poate piratul bătrân şi crunt nu se va simţi astfel vizat şi va rămâne acolo unde îi este locul. Ce te uiţi aşa la mine?

— Ei, ce crezi? întrebă Elinor în locul lui Meggie. De ce se uită atât de admirativ la tatăl ei? Deoarece nimeni nu i-a citit vreodată aşa – chiar şi dacă nu s-ar fi întâmplat asta cu monedele. Am văzut totul, marea şi insulele, pur şi simplu, totul ca şi cum aş fi putut să pun mâna pe ele, şi nici fetei tale nu i-a mers pesemne altfel. Mo se văzu nevoit să zâmbească. Dădu cu piciorul deoparte câteva monede

aflate în faţa lui, pe jos. Unul dintre oamenii lui Capricorn le ridică şi le îndesă pe furiş în buzunare. Îi aruncă în acelaşi timp o privire neliniştită lui Mo, ca şi cum s-ar fi temut ca nu cumva, mişcându-şi limba, acesta să-l prefacă într-o broască sau într-unul dintre gândacii care încă mai mişunau printre monede.

— Mo, le e frică de tine! şopti Meggie. Până şi pe faţa lui Basta am putut să văd spaimă, chiar dacă îşi dă toată silinţa s-o ascundă, uitându-se plictisit în jur.

Doar pe Capricorn părea să-l lase complet indiferent ceea ce se întâmplase. Stătea cu braţele încrucişate şi-şi observa oamenii, cum sortau ultimele monede.

— Cât o să mai dureze asta? strigă el în cele din urmă. Lăsaţi mărunţişul şi aşezaţi-vă din nou. Şi tu, Limbă-vrăjită, ia-ţi cartea următoare!

— Următoarea? Vocea Elinorei se frânse aproape de revoltă. Ce înseamnă asta? Aurul pe care oamenii dumneavoastră îl adună cu lopata ajunge cel puţin pentru două vieţi. Acum plecăm acasă!

Voi să se întoarcă, dar Nas-turtit îşi aminti de ea. O apucă brutal de braţ.

Mo privi în sus spre Capricorn.

Basta însă, zâmbind răutăcios, îi puse lui Meggie mâna pe umăr.

— Haide, Limbă-vrăjită! zise el. Ai auzit doar. Mai sunt aici o mulţime de cărţi.

Mo se uită îndelung la Meggie înainte de a se apleca şi a lua o carte pe care o mai ţinuse o dată în mână: Poveştile din o mie şi una de nopţi.

— Cartea fără sfârşit, murmură el, în timp ce o deschise. Meggie, ştiai că arabii spun că nimeni n-o poate citi până la sfârşit?

Meggie scutură din cap în timp ce se ghemuia din nou lângă el, pe dalele reci. Basta o lăsă în pace, dar se

aşează foarte aproape în spatele ei. Meggie nu ştia multe despre o mie şi una de nopţi. Ştia doar că este alcătuită din multe volume. Exemplarul pe care Darius i-l adusese lui Mo nu putea fi decât un mic fragment. Oare cei patruzeci de hoţi şi Aladin cu lampa lui erau în el? Ce avea să citească Mo?

De astă dată lui Meggie i se păru că descoperă pe feţele oamenilor lui Capricorn două sentimente contrarii: spaima de ceea ce Mo avea să trezească la viaţă şi, totodată, dorinţa aproape jinduitoare ca vocea lui să-i mai poarte o dată departe, într-un loc unde să poată uita de tot, chiar şi de ei înşişi.

De data asta, când Mo începu să citească, nu mai mirosi a sare şi a rom. Se făcu foarte cald în biserica lui Capricorn. Pe Meggie începură s-o ardă ochii, iar când şi-i frecă, i se lipi nisip de articulaţiile degetelor. Din nou oamenii lui Capricorn ascultau vocea lui Mo cu respiraţia tăiată, ca şi cum i-ar fi prefăcut în stane de piatră. Şi iarăşi Capricorn era singurul care nu părea deloc să simtă vraja. Doar după ochi se vedea că era şi el captivat. Atârnau de chipul lui Mo imobili ca ochii de şarpe. Îmbrăcămintea roşie făcea ca pupilele să-i pară şi mai decolorate. Corpul lui părea încordat ca acela al unui câine care miroase deja prada.

Acum însă Mo îl dezamăgi. Cuvintele nu dădură drumul la toate acele lăzi cu comori, la perlele şi săbiile încrustate cu giuvaeruri, pe care vocea lui Mo le făcea să scânteieze şi să strălucească într-atât, încât oamenii lui Capricorn credeau că le pot culege din aer. Altceva alunecă dintre filele cărţii, ceva care respira, ceva din carne şi oase.

Printre butoaiele încă fumegânde, în care Capricorn pusese să se ardă cărţile, se ivi deodată un băiat. Meggie era singura care îl observase. Toţi ceilalţi erau prea scufundaţi în poveste. Nici chiar Mo nu-l observase, atât

de departe se afla, undeva între nisip şi vânt, în timp ce ochii lui îşi croiau drum prin împletitura de litere.

Băiatul avea poate cu trei sau patru ani mai mult decât Meggie. Turbanul de pe capul lui era murdar, faţa brună, ochii întunecaţi de spaimă. Se freca la ei ca şi cum ar fi putut şterge imaginea neadevărată, locul neadevărat. Se uită de jur-împrejurân biserica goală, de parcă n-ar mai fi văzut vreodată o clădire ca asta. Şi cum ar fi putut? În povestea sa nu existau precis biserici cu turnuri ascuţite şi nici dealuri verzi precum cele care îl aşteptau afară. Veşmântul pe care îl purta îi atârna până la tălpile brune, strălucea albastru în penumbra bisericii ca un crâmpei de cer. Ce-o să se întâmple când o să-l vadă? se gândi Meggie. În mod sigur el nu e ceea ce-şi dorise Capricorn. Dar acesta îl şi zărise.

— Stai! strigă el atât de tare, încât Mo se întrerupse în mijlocul propoziţiei şi-şi înălţă capul.

Brusc şi cam fără voie, oamenii lui Capricorn se reîntoarseră la realitate. Cockerell se ridică primul în picioare.

— Ei, ăsta de unde vine? mârâi el.

Băiatul se făcu mic, privi în jur cu faţa încremenită de spaimă şi o luă la goană în zigzag ca un iepure. Dar nu ajunse departe. Imediat trei bărbaţi alergară după el şi-l prinseră la picioarele statuii lui Capricorn. Mo puse cartea lângă el, pe dale, şi-şi îngropa faţa în mâini.

— Ei! Fulvio a dispărut! strigă unul dintre oamenii lui Capricorn. S-a destrămat pur şi simplu în aer.

Toţi se uitară fix la Mo. Iat-o din nou aici – frica pe feţele lor, de astă dată amestecată nu cu admiraţie, ci cu furie.

— Scoate-l pe băiat de-aci, Limbă-vrăjită! porunci Capricorn supărat. Din ăştia am mai mult decât suficient. Şi adu-mi-l înapoi pe Fulvio.

Mo îşi luă mâinile de pe faţă şi se ridică.

— Pentru a suta oară: eu nu pot s-aduc pe nimeni înapoi, izbucni el. Şi asta nu e o minciună numai fiindcă tu nu vrei s-o crezi. Nu pot. Nu pot să hotărăsc ce sau cine iese, şi nici cine intră.

Meggie îl luă de mână. Câţiva dintre oamenii lui Capricorn se apropiară, doi dintre ei îl ţineau pe băiat. Îl târau de braţe ca şi cum ar fi vrut să i le rupă în două. Cu ochii lărgiţi de groază, acesta se uita ţintă la chipurile străine.

— Înapoi, la locurile voastre! strigă Capricorn la oamenii mânioşi.

— Câţiva se apropiaseră ameninţător de mult. Ce-i cu revolta asta? Aţi uitat ce stupid s-a comportat Fulvio la ultima misiune? Mai să ne pomenim cu poliţia pe cap. L-a nimerit deci exact pe cel care trebuia. Şi cine ştie? Poate că în băiatul ăsta se ascunde un incendiator talentat. Cu toate astea, aş vrea să văd acum perle, aur, giuvaeruri. În definitiv, în povestea asta nu e vorba de altceva, deci dă-i drumul!

Printre oameni se ridică un murmur neliniştitor. Cei mai mulţi se întoarseră totuşi pe scară înapoi şi se ghemuiră pe treptele tocite. Doar trei continuau să stea în faţa lui Mo şi să-l fixeze cu duşmănie. Unul dintre ei era Basta.

— Prea bine! De Fulvio ne putem lipsi! strigă el, fără să-l piardă din ochi pe Mo. Dar care va fi următorul pe care acest vrăjitor afurisit îl va destrăma în aer? Eu nu vreau să sfârşesc într-o poveste din deşert, de trei ori blestemată, şi să mă pomenesc rătăcind deodată cu un turban pe cap!

Bărbaţii care erau cu el dădură din cap, încuviinţând, şi-l măsurară pe Mo cu o privire atât de posomorâtă, încât Meggie uită aproape să mai respire.

— Basta, să nu mai spun o dată!

— Vocea lui Capricorn suna ameninţător de calmă. Lăsaţi-l să citească mai departe! Şi cel căruia îi clănţăne dinţii de frică ar face mai bine să dispară afară şi să le-ajute pe femei la spălatul rufelor.

Câţiva bărbaţi se uitară cu jind la portalul bisericii, dar niciunul nu îndrăzni să plece. În cele din urmă se întoarseră, fără să scoată un cuvânt, şi cei doi care i se alăturaseră lui Basta şi se ghemuiră lângă ceilalţi.

— O să-mi plăteşti pentru Fulvio! şopti Basta, înainte de a se aşeza în spatele lui Meggie.

De ce nu dispăruse el?

Băiatul nu scosese încă niciun sunet.

— Închideţi-l, o să vedem mai târziu dacă îl putem folosi, porunci Capricorn.

Băiatul nici măcar nu se împotrivi când Nas-turtit îl trase după el; mergea buimăcit în urma lui, poticnindu-se, ca şi cum ar fi aşteptat să se trezească odată. Când va înţelege oare că acest vis nu avea să ia sfârşit? Când uşa se închise după cei doi, Capricorn se-ntoarse înapoi la jilţul său.

— Citeşte mai departe, Limbă-vrăjită, zise el. Ziua e încă lungă.

Dar Mo se uită la cărţile de la picioarele sale şi scutură din cap.

— Nu! spuse el. Ai văzut ce s-a întâmplat iarăşi. Sunt obosit. Mulţumeşte-te cu ceea ce ţi-am adus din insula comorilor. Monedele valorează o avere. Vreau să mă duc acasă şi să nu-ţi mai văd faţa niciodată.

Vocea lui suna mai răguşită ca de obicei, ca şi cum ar fi citit prea multe cuvinte.

Capricorn se uită la el, cântărindu-l pentru o clipă. Apoi măsură toţi sacii şi toate lăzile pe care oamenii săi le umpluseră cu monede de parcă ar fi calculat în gând cât

timp conţinutul lor avea să-i îndulcească viaţa.

— Ai dreptate, zise el în cele din urmă. Continuăm mâine. Altminteri, la pasul următor poate apare aici o cămilă puturoasă sau încă un băiat pe jumătate lihnit de foame.

— Mâine?

— Mo făcu un pas spre el. Ce înseamnă asta? Consideră-te mulţumit! Unul dintre oamenii tăi a dispărut deja, vrei să fii tu următorul?

— Cu acest risc pot să trăiesc, răspunse Capricorn, nelăsându-se impresionat.

Oamenii săi se ridicară brusc când el se sculă de pe jilţ şi coborî încet treptele altarului. Stăteau acolo ca nişte băieţi de şcoală, deşi unii erau mai înalţi decât Capricorn, cu mâinile încrucişate la spate, de parcă s-ar fi temut că în clipa următoare avea să le controleze curăţenia unghiilor. Meggie se gândi la ce spusese Basta: cât de tânăr fusese când venise la Capricorn. Şi se întrebă dacă frica sau admiraţia era aceea care îi făcea pe oameni să-şi lase capul în jos. Capricorn se opri în faţa unuia dintre sacii umpluţi până la refuz.

— Crede-mă, Limbă-vrăjită, am cu tine încă multe planuri, zise el, băgând mâna în sac şi lăsând să-i alunece monedele printre degete. Cel de astăzi a fost un test. În definitiv, trebuia să mă conving cu ochii şi cu urechile mele de talentul tău, nu? Tot aurul ăsta pot să-l folosesc într-adevăr bine, dar mâine ai să-mi citeşti şi ai să-mi scoţi altceva.

Merse agale la lăzile de carton în care stătuseră cărţile şi în care acum nu mai erau decât cenuşă şi câteva zdrenţe de hârtie arsă, şi vârî mâna înăuntru.

— Surpriză! anunţă el şi ridică zâmbind o carte.

— Arăta cu totul altfel decât cartea pe care o aduseseră Meggie şi Elinor. Mai avea o supracopertă din

hârtie colorată, cu o poză, pe care Meggie nu putu s-o recunoască de la distanţă. Da, mai am încă una! constată Capricorn, măsurând satisfăcut chipurile uluite. Exemplarul meu absolut personal, s-ar putea spune, iar mâine, Limbă-vrăjită, ai să-mi citeşti cu glas tare din el. După cum am spus, această lume îmi place realmente mult, dar există acolo un prieten din vremuri vechi, căruia îi duc lipsa aici. Reprezentantului tău nu i-am îngăduit niciodată să-şi probeze pe el arta, căci m-am temut prea mult ca nu cumva să mi-l aducă încoace fără cap sau doar cu un picior, dar acum eşti tu aici – un maestru al profesiei tale. Mo fixa cartea din mâna lui Capricorn încă neîncrezător, de parcă s-ar fi aşteptat să se destrame în clipa următoare în aer.

— Odihneşte-te, Limbă-vrăjită, zise Capricorn. Cruţă-ţi vocea preţioasă. O să ai destul timp, căci trebuie să plec şi o să mă întorc abia mâine către prânz. Duceţi-i pe cei trei înapoi la locuinţa lor! le porunci el oamenilor săi. Daţi-le mâncare suficientă şi câteva pături pentru noapte. Ah, da, şi Mortola să-i aducă un ceai, aşa ceva se pare că face minuni la răguşeală şi la voce obosită. N-ai jurat tu întotdeauna pe ceaiul cu miere, Darius?

Se întoarse întrebător spre vechiul său lector. Acesta dădu din cap şi se uită compătimitor la Mo.

— Înapoi la locuinţa lor? Vă referiţi cumva la gaura în care cuţitarul dumneavoastră ne-a băgat noaptea trecută?

— Pe faţa Elinorei apărură pete roşii, Meggie nu-şi putu da seama dacă de groază sau de mânie. Asta se cheamă privare de libertate, ce învârtiţi dumneavoastră aici! Ah, de unde, se cheamă răpire de oameni! Da, răpire de oameni. Ştiţi câţi ani de puşcărie se dau pentru aşa ceva?

— Răpire de oameni!

— Basta lăsă expresia să i se topească în gură. Sună bine. Într-adevăr. Capricorn îi zâmbi. Apoi o măsură pe

Elinor ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Basta, zise el. Ne foloseşte la ceva doamna asta de-aici?

— Nu, după câte ştiu, răspunse Basta şi zâmbi ca un băiat căruia tocmai i se îngăduise să-şi distrugă o jucărie.

Elinor se făcu palidă şi voi să se dea un pas înapoi, dar Cockerell îi tăie drumul şi o ţinu strâns.

— Ce facem în mod normal cu lucrurile nefolositoare, Basta? întrebă Capricorn încet.

Basta zâmbea în continuare.

— Încetează odată cu asta! se răsti Mo la Capricorn, încetează imediat s-o sperii sau nu-ţi mai citesc niciun cuvânt.

Capricorn îi întoarse spatele cu o figură plictisită. Iar Basta zâmbea.

Meggie văzu cum Elinor îşi apăsa mâna pe buzele care-i tremurau. Trecu imediat lângă ea.

— Nu este nefolositoare. Se pricepe la cărţi mai bine ca oricine! zise Meggie, strângând mâna Elinorei. Capricorn se întoarse. Privirea ochilor săi o făcu pe Meggie să se înfioare, ca şi cum cineva i-ar fi trecut degetele reci pe spinare. Genele lui erau deschise la culoare ca pânza de păianjen.

— Elinor ştie cu siguranţă mai multe poveşti cu comori decât lectorul tău sfrijit! bâigui ea. Categoric. Elinor îi strângea lui Meggie degetele gata să i le frângă. Propriile ei degete erau ude de transpiraţie.

— Da! Desigur, categoric! zise ea cu o voce stinsă, latră, îmi mai vin în minte câteva.

— Vasăzică aşa! mai spuse Capricorn şi îşi strâmbă buzele pline. Ei, o să vedem.

Făcu apoi un semn către oamenii săi care îi împinseră pe Elinor, pe Meggie şi pe Mo – pe lângă mese, pe lângă statuia lui Capricorn şi pe lângă stâlpii roşii,

afară, pe uşa grea care gemu când o îmbrânciră. Biserica îşi arunca umbra în piaţa dintre case. Mirosea a vară şi soarele strălucea pe cerul albastru, fără nori, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Perspective sumbre Kaa lăsă capul în jos şi pentru o clipă şi-l puse uşor pe umărul lui Mowgli. „O inimă curajoasă şi o limbă politicoasă”, îl lăudă el. „Cu asta, în junglă, o s-ajungi departe, copile. Dar acum pleacă repede cu prietenii tăi. Culcă-te, căci luna apune deja şi ceea ce urmează nu este pentru ochii tăi”. Rudyard Kipling, Cartea junglei în care din abundenţă primiră într-adevăr. Spre prânz, o femeie le aduse pâine şi măsline, iar seara li se dădură paste care miroseau a rozmarin proaspăt. Ceea ce nu putea să le scurteze ceasurile nesfârşit de lungi, la fel cum nicio burtă plină nu alungă frica de ziua care vine. Poate nici măcar o carte n-ar fi putut să facă asta, dar era inutil să se gândească la aşa ceva. Nu era nicio carte acolo, doar pereţii fără ferestre şi uşa încuiată. Oricum, un bec nou spânzura de tavan, aşa că nu trebuiră să stea tot timpul pe întuneric. Meggie se uita mereu la crăpătura de sub uşă ca să vadă dacă se întuneca. Îşi închipuia cum stăteau afară şopârlele la soare. Văzuse câteva în piaţa din faţa bisericii. Oare aceea de un verde de smarald, care ieşise şerpuind dintre monede, izbutise să ajungă afară? Şi ce se întâmplase cu băiatul? De câte ori închidea ochii, Meggie îi vedea chipul năucit.

Se întreba dacă şi lui Mo îi treceau aceleaşi gânduri prin cap. De când fuseseră iarăşi închişi, nu mai scosese un cuvânt. Se aruncase pe culcuşul de paie şi se întorsese cu faţa la perete. Nici Elinor nu era mai vorbăreaţă. „Ce generos!” murmurase după ce Cockerell zăvorâse uşa după ei. „Amfitrionul nostru ne-a dăruit alte două braţe de paie mucede”. Apoi se aşezase într-un colţ, cu picioarele întinse, şi se apucase să fixeze cu o privire posomorâtă mai întâi propriul genunchi, apoi peretele murdar.

— Mo? întrebă la un moment dat Meggie, când nu mai putu să mai îndure liniştea. Ce crezi că fac cu băiatul? Şi ce fel de prieten e acela pe care trebuie să-l scoţi din carte pentru Capricorn?

— Nu ştiu, Meggie, răspunse el, fără să se întoarcă, îl lăsă atunci în pace, îşi făcu un culcuş de paie alături de al său şi începu să meargă agale de-a lungul pereţilor. Poate că în spatele unuia dintre ei stătea băiatul străin? Puse urechea la zid. Nu pătrundea niciun sunet. Cineva îşi scrijelise numele în tencuială: Ricardo Bentone, 19.5.96. Meggie îşi trecu degetele peste litere. Două palme mai sus erau un alt nume şi încă unul. Meggie se întrebă ce se întâmplase cu ei, cu Ricardo şi cu Ugo şi cu Bernardo… Poate că ar trebui să-mi scrijelesc şi eu numele, se gândi ea, pentru cazul în care… Precaută, nu gândi propoziţia până la capăt.

În spatele ei, Elinor se întinse oftând pe culcuşul de paie. Când Meggie se întoarse spre ea, îi zâmbi.

— Ce n-aş da acum pentru un pieptene! zise ea şi-şi îndepărtă părul de pe frunte. N-aş fi crezut niciodată că într-o astfel de situaţie o să-mi lipsească tocmai pieptenul, dar aşa e. Cerule, nu mai am nici măcar un ac de păr. Pesemne că arăt ca o vrăjitoare sau ca o perie de spălat care a văzut şi zile mai bune.

— Ah, de fapt arăţi foarte bine. Acele de păr îţi alunecau oricum mereu, zise Meggie. Găsesc chiar că arăţi mai tânără.

— Mai tânără? Hm! Ei, dacă spui tu.

— Elinor îşi privi îmbrăcămintea. Puloverul gri-şoarece era plin de murdărie, iar ciorapii aveau deja trei fire duse. A fost într-adevăr drăguţ din partea ta că m-ai ajutat acolo în biserică, zise ea şi-şi trase tivul fustei peste genunchi. Îmi simţeam genunchii ca de cauciuc, aşa mi-era de frică. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Mă simt de parcă aş fi altcineva, de parcă buna şi bătrâna Elinor ar fi plecat

acasă şi m-ar fi lăsat aici singură.

Buzele începură să-i tremure şi pentru o clipă Meggie crezu că o s-o podidească plânsul, dar bătrâna Elinor era desigur încă aici.

— Da, asta se vede odată şi-odată! zise ea. Abia la nevoie se dovedeşte din ce fel de lemn eşti tăiat. Eu am crezut întotdeauna că sunt făcută din lemn de stejar, dar după cum se vede, este mai degrabă păr sau vreun alt lemn moale ca untul. E suficient ca un astfel de bădăran de două parale să se joace cu cuţitul în dreptul nasului meu, şi deja curg aşchiile.

Acum se iviră lacrimile, oricât încerca Elinor să şi le-nghită. Supărată, îşi şterse ochii cu dosul palmelor.

— Găsesc că te ţii bine, Elinor.

— Mo continua să stea cu faţa la perete. Găsesc că amândouă vă ţineţi bine. Şi eu mi-aş suci gâtul cu mâna mea că v-am băgat în toată încurcătura asta.

— Absurd, dacă trebuie să-i fie sucit gâtul cuiva, atunci acestui Capricorn să-i fie, zise Elinor. Şi acestui Basta. O, Doamne, n-am crezut niciodată că o să-mi imaginez cu o plăcere atât de imensă că omor un om. Dar sunt sigură că dacă aş putea să-mi pun degetele pe gâtul acestui Basta…

Când văzu privirea uimită a lui Meggie, amuţi spăsită, dar Meggie ridică doar din umeri.

— Aşa mi se întâmplă şi mie, murmură ea şi începu să scrijelească un M în perete cu cheia ei de la bicicletă. Stupid, mai avea încă cheia în buzunarul pantalonului. Ca o amintire din altă viaţă.

Elinor îşi trecu degetul peste unul din ochiurile duse, iar Mo se întoarse pe spate şi fixă tavanul.

— Îmi pare atât de rău, Meggie, zise el deodată. Îmi pare atât de rău că i-am lăsat să-mi ia cartea. Meggie zgâria un E mare în perete.

— Ah, oricum e totuna, zise ea şi se trase un pas înapoi.

— G-urile din numele ei arătau ca nişte o-uri muşcate. Probabil că pe ea n-ai fi putut oricum s-o aduci înapoi.

— Da, probabil, murmură Mo – şi fixă din nou tavanul.

— Nu e vina ta, Mo, zise Meggie.

Importante că eşti cu mine! voi să adauge. Important e că Basta n-o să-ţi mai pună niciodată cuţitul la gât. Oricum, abia îmi aduc aminte de ea, o ştiu numai din câteva fotografii.

Dar tăcu fiindcă ştia că toate astea nu l-ar consola pe Mo, dimpotrivă, l-ar face şi mai trist. Pentru prima oară

Meggie îşi dădu seama cât de mult îi lipsea mama ei lui Mo. Şi pe durata unei clipe absurde se simţi geloasă. Zgârie un în tencuială, asta era uşor – şi lăsă jos cheia de la bicicletă. De-afară se apropiară paşi.

Când se opriră, Elinor îşi puse mâna peste gură. Era Basta care împinse uşa. În spatele lui se afla o femeie; Meggie o recunoscu pe bătrâna pe care o văzuse în casa lui Capricorn. Cu o figură posacă, aceasta intră, făcându-şi loc pe lângă Basta şi puse pe jos un pahar şi un termos.

— Ca şi cum n-aş avea destule de făcut! mormăi ea, înainte de a ieşi. Acum trebuie să-i mai hrănim şi pe boierii ăştia. Puneţi-i măcar să muncească, dacă tot trebuie să-i ţineţi închişi aici.

— Spune-i asta lui Capricorn, răspunse Basta. Apoi îşi scoase cuţitul, îi zâmbi lui Elinor şi-şi şterse lama de geacă. Afară se întuneca şi în amurgul care se lăsa cămaşa lui albă ca zăpada strălucea.

— Poftă bună la ceai, Limbă-vrăjită! zise el, în timp ce se delecta cu frica de pe chipul Elinorei. Mortola a amestecat atâta miere în termos, încât probabil că prima

înghiţitură o să-ţi lipească gura, dar mâine gâtlejul o să-ţi fie precis ca nou.

— Ce-aţi făcut cu băiatul? întrebă Mo.

— Oh, cred că se află chiar alături. Cockerell o să-l supună mâine la o mică probă de foc, apoi o să ştim dacă e de folosit.

Mo se ridică în capul oaselor.

— O probă de foc? întrebă el, iar vocea lui suna amar şi totodată batjocoritor. Ei, ce spui, pe asta tu n-ai putut desigur s-o treci. Ţie ţi-e frică şi de chibriturile lui Deget-de-praf.

— Păzeşte-ţi limba! şuieră Basta. Încă un cuvânt şi ţi-o tai, oricât ar fi de preţioasă.

— Nu, asta n-ai să faci, zise Mo, în timp ce se ridica, îşi umplu pe îndelete paharul cu ceaiul care aburea.

— Poate că nu.

— Basta coborî glasul ca şi cum s-ar fi temut să nu fie ascultat. Dar copilita ta are şi ea o limbă care nu e atât de preţioasă ca a ta.

Mo aruncă după el paharul cu ceaiul fierbinte, dar Basta trase repede uşa şi paharul se sparse de ea.

— Vise frumoase vă doresc! strigă el de-afară şi puse zăvorul. Pun să ţi s-aducă un alt pahar. Şi ne vedem mâine.

După ce Basta plecă, niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt. Multă, multă vreme, niciun cuvânt.

— Mo, povesteşte-mi ceva! şopti la un moment dat Meggie.

— Ce vrei s-asculţi? întrebă el şi-i înconjură umerii cu braţul.

— Povesteşte-mi cum ne aflăm în Egipt, şuşoti ea, cum căutăm comori şi rezistăm la furtuni de nisip şi la scorpioni şi la toate duhurile groaznice care se ridică din mormintele lor ca să le păzească comorile.

— Ah, povestea aia! zise Mo. N-am născocit-o de ziua

ta, când ai împlinit opt ani? E destul de sumbră din câte îmi amintesc.

— Da, foarte! zise Meggie. Dar se termină bine. Totul se sfârşeşte cu bine şi noi ne întoarcem acasă încărcaţi de comori.

— Pe asta vreau şi eu s-o ascult! zise Elinor cu voce tremurândă.

Probabil se mai gândea încă la cuţitul lui Basta. Şi astfel Mo începu să povestească, fără foşnetul paginilor, fără labirintul nesfârşit al literelor.

— Mo, la povestit, n-a ieşit niciodată nimic, nu? întrebă la un moment dat Meggie îngrijorată.

— Nu, răspunse el. Pentru asta e nevoie de ceva cerneală de tipar şi de o minte străină care să fi născocit povestea.

Şi apoi povesti mai departe, iar Meggie şi Elinor îl ascultară până ce vocea lui le duse departe, tot mai departe. Şi cândva adormiră.

Pe toţi îi trezi acelaşi zgomot. Cineva umbla la lacătul de la uşă. Lui Meggie i se păru că aude o înjurătură înăbuşită.

— O, nu! şopti Elinor.

— Se sculase prima. Acum vin să mă ia. I-a convins bătrâna! De ce să ne hrănească? Poate pe tine da, zise ea, aruncându-i lui Mo o privire neliniştită, dar pe mine, de ce?

— Treci la perete, Elinor, zise Mo, în timp ce o împingea pe Meggie în spatele lui. Staţi amândouă departe de uşă.

Lacătul sări cu un clinchet surd şi cineva împinse uşa atât cât să se poată strecura înăuntru. Deget-de-praf. Aruncă o ultimă privire îngrijorată afară, apoi trase uşa după el şi se sprijini cu spatele de ea.

— Am auzit că ai făcut-o iarăşi, Limbă-vrăjită! zise el

cu voce scăzută. Se spune că bietul băiat n-a scos încă niciun sunet. Nu pot să i-o iau în nume de rău. Crede-mă, e un sentiment oribil să aterizezi brusc într-o altă poveste.

— Ce căutaţi aici? se răsti Elinor la el.

Vederea lui Deget-de-praf îi şterse pe loc frica de pe chip.

— Lasă-l în pace, Elinor!

— Mo o dădu la o parte şi se apropie de Deget-de-praf –, Ce-ţi fac mâinile? întrebă el. Deget-de-praf ridică din umeri.

— Mi-au dat o unsoare oarecare, dar pielea e încă tot atât de roşie că flăcările care au lins-o.

— Întreabă-l ce caută aici! şuieră Elinor. Iar dacă e aici numai ca să ne spună că n-are nicio vină pentru buclucul în care suntem băgaţi, atunci te rog să-i suceşti gâtul mincinos.

Drept răspuns, Deget-de-praf îi aruncă o legătură de chei.

— De ce credeţi că sunt aici? se răsti la ea, în timp ce stingea lumina. N-a fost uşor să-i fur lui Basta cheile, şi un mulţumesc s-ar fi cuvenit, dar asta o putem rezolva mai târziu. Acum să nu mai zăbovim, ci s-o ştergem.

— Deschise cu băgare de seamă uşa şi ascultă dacă se auzea ceva de-afară. Sus pe turnul bisericii este un paznic, şopti el, dar paznicul ţine sub observaţie dealurile, nu şi satul. Câinii sunt în împrejmuirea lor, iar pentru eventualitatea în care am avea de a face cu ei, pe mine din fericire mă plac mai mult decât pe Basta.

— De ce-ar trebui s-avem brusc încredere în el? şopti Elinor. Dacă aici se ascunde iarăşi vreo drăcovenie?

— Să mă luaţi cu voi! Asta e tot ce se ascunde aici! se răsti Deget-de-praf la ea. Nu mai am nimic de făcut aici! Capricorn m-a înşelat. A prefăcut în fum puţina speranţă pe care o mai aveam! Cu mine poate s-o facă, îşi închipuie

că Deget-de-praf e doar un câine pe care poţi să-l calci fără să te muşte, dar aici se înşală. A ars cartea, atunci îi iau înapoi lectorul pe care i l-am adus. Şi în ce vă priveşte – îşi împinse degetul ars spre pieptul Elinorei –, veniţi cu noi doar pentru că aveţi o maşină. Din satul ăsta nu se scapă pe jos, nu se scapă de oamenii lui Capricorn şi nici atât de şerpii care se târăsc pe dealuri. Dar eu nu ştiu să conduc, aşa că…

— Poftim, ştiam eu!

— Elinor aproape că uită să vorbească mai încet. Vrea să-şi scape doar pielea lui. D-aia ne ajută! N-are mustrări de conştiinţă, o, nu, de unde să le aibă?

— Mie mi-e indiferent de ce ne ajută, Elinor, o întrerupse Mo nerăbdător. Principalul e să plecăm de aici. Dar o să mai luăm pe cineva cu noi.

— Să mai luăm pe cineva? Pe cine? Deget-de-praf se uită neliniştit la el.

— Pe băiat. Pe băiatul căruia i-am hărăzit aceeaşi soartă ca şi ţie, răspunse Mo, în timp ce-şi făcea loc pe lângă el ca să iasă. Basta a zis că e chiar aici alături, iar pentru degetele tale abile un lacăt nu e o piedică.

— Degetele astea abile mi le-am ars azi! şuieră Deget-de-praf supărat. Dar cum vrei. Inima ta duioasă o să ne mai coste şi capul.

În spatele uşii cu numărul 5 se auzi un foşnet uşor când Deget-de-praf ciocăni.

— S-ar zice că ar vrea totuşi să-l lase în viaţă! şopti el, în timp ce-şi făcea de lucru în jurul lacătului. Pe candidaţii la moarte îi închid în cripta de sub biserică. Din clipa în care, vrând să mă distrez pe seama lui, i-am povestit că o femeie albă năluceşte printre sicriile de piatră, Basta se face alb ca un vierme de pâine când Capricorn îl trimite jos.

Amintindu-şi de asta, Deget-de-praf chicoti ca un

şcolar căruia i-a izbutit o farsă bună. Meggie privi spre biserică.

— Omoară des pe câte cineva? întrebă ea încet. Deget-de-praf ridică din umeri.

— Nu atât de des ca mai înainte. Dar se mai întâmplă…

— Încetează cu astfel de poveşti! şopti Mo.

El şi Elinor nu pierdeau din ochi turnul bisericii. Paznicul se ghemuia sus pe zid, chiar lângă clopot. Pe Meggie o cuprinse ameţeala tot uitându-se în sus.

— Astea nu sunt poveşti, Limbă-vrăjită, e realitatea! N-o mai recunoşti dacă o vezi? Da, e o fată urâtă. Nu-i priveşti cu plăcere chipul.

— Deget-de-praf se trase din faţa uşii şi se înclină. Poftim. Lacătul e deschis. Puteţi să-l scoateţi.

— Du-te tu înăuntru! îi şopti Mo lui Meggie. De tine o să se teamă cel mai puţin.

În spatele uşii era beznă, dar Meggie auzi din nou un foşnet, în clipa în care păşi în întuneric – ca şi cum s-ar fi mişcat undeva, în paie, un animal. Deget-de-praf îşi băgă braţul pe uşă şi-i vârî în mână o lanternă de buzunar. Când Meggie o aprinse, raza de lumină căzu de-a dreptul pe faţa întunecată a băiatului. Paiele pe care i le aruncaseră erau mai mucede decât acelea pe care dormise Meggie, dar băiatul arăta de parcă oricum n-ar fi închis ochii de când Nas-turtit îl închisese, îşi înlănţuia picioarele ca şi cum ar fi fost singurul lucru care ar fi putut să-i ofere sprijin. Poate că tot mai aştepta ca visul urât să ia sfârşit.

— Vino! şopti Meggie şi-i întinse mâna. Vrem să te-ajutăm! Te scoatem de-aici!

Nu se clinti. Se uita doar fix la ea, cu ochii îngustaţi de neîncredere.

— Meggie, grăbeşte-te, şopti Mo prin uşă.

Băiatul îl zări şi se trase înapoi până ce se lovi cu

spatele de zid.

— Te rog, şuşoti Meggie. Trebuie să vii cu noi! Ăştia or să facă lucruri rele cu tine.

Continua să se uite la ea. Apoi se ridică, şovăind, fără să o scape din ochi. Era mai înalt decât ea, aproape cu un lat de palmă.

Şi brusc sări, îndreptându-se spre uşa deschisă. O dădu pe Meggie atât de brutal la o parte încât aceasta căzu, dar nu putu să treacă de Mo.

— Ei, ei! îi şopti el. Stai liniştit, da? Vrem într-adevăr să te-ajutăm, dar trebuie să faci ce-ţi spunem noi, ai priceput?

Băiatul îl fixă cu duşmănie.

— Sunteţi toţi nişte draci! şopti el. Draci sau demoni! Deci le înţelegea limba. De ce nu? Povestea lui era spusă în toate limbile lumii.

Meggie se ridică din nou în picioare şi-şi pipăi genunchiul. Cu siguranţă că se lovise la sânge de pardoseala de piatră.

— Dacă vrei să vezi câţiva draci, n-ai decât să rămâi aici, şuieră ea, trecând pe lângă băiat. Cum se trăgea înapoi în faţa ei! De parcă ar fi fost o vrăjitoare.

Mo îl luă deoparte.

— Vezi paznicul ăla de sus? şopti el şi arătă spre turnul bisericii. Dacă ne observă, o să ne omoare. Băiatul privi în sus spre paznic.

Deget-de-praf se apropie de ei.

— Veniţi odată! şuieră el. Dacă nu vrea să vină cu noi, să rămână aici. Şi voi ceilalţi, descălţaţi-vă, adăugă privind picioarele goale ale băiatului. Altfel faceţi mai multă gălăgie decât o turmă de capre.

Elinor mormăi, dar ascultă, iar băiatul îi urmă, chiar dacă şovăitor. Deget-de-praf mergea înainte grăbindu-se de parcă ar fi vrut să fugă de propria lui umbră. Meggie se

poticnea mereu, atât de abrupt cobora uliţa pe care îi conducea. Elinor dădea drumul încet unei înjurături ori de câte ori se lovea la degete de caldarâmul umflat. Între casele strâns apropiate era întuneric. Arcade zidite se propteau între clădiri ca şi cum ar fi trebuit să le împiedice să se prăbuşească. Lanternele ruginite aruncau umbre fantomatice. Fiecare pisică ce se strecura pe câte o poartă o făcea pe Meggie să tresară. Dar satul lui Capricorn dormea. Doar o singură dată trecură pe lângă un paznic care fuma pe o uliţă dosnică, rezemându-se de un zid. Doi motani se ciorovăiau undeva pe acoperişuri, iar paznicul se întoarse şi se aplecă să ia o piatră pe care s-o arunce după pisici. Deget-de-praf folosi momentul. Meggie era bucuroasă că se descălţase. Fără să scoată un sunet trecură de paznic. Acesta continua să le întoarcă spatele, dar Meggie nu îndrăzni să respire decât după ce dădură următorul colţ. Din nou o izbiră numeroasele case goale, toate acele ferestre moarte şi uşi pe jumătate putrede. Ce anume distrusese casele? Doar timpul? Fugiseră locuitorii în faţa lui Capricorn sau satul era deja părăsit când el se cuibărise acolo cu oamenii săi? Nu povestise Deget-de-praf ceva despre asta?

Se oprise. Ridică mâna în semn de avertisment şi duse un deget la buze. Ajunseseră la marginea satului. În faţa lor se întindea doar locul de parcare. Două lanterne luminau asfaltul plin de crăpături. La stânga se ridica un gard înalt de sârmă împletită.

— În spate se află locul de petreceri şi festivităţi al lui Capricorn! şopti Deget-de-praf. Pe vremuri acolo juca fotbal tineretul satului, dar acum au loc petrecerile diavoleşti ale lui Capricorn: foc, rachiu, câteva împuşcături trase în aer, câteva artificii, feţe date cu negru, şi gata-i scamatoria pentru vecini. Se încălţară din nou înainte de a-l urma pe Deget-de-praf spre locul de parcare. Meggie se uita mereu dincolo de gardul de sârmă. Petreceri

diavoleşti. I se părea că vede focul, feţele date cu negru…

— Meggie, vino odată! şopti Mo, trăgând-o după el. Undeva în întuneric se auzea susurul unei ape şi Meggie îşi aminti de podul pe care trecuseră venind încoace. Dacă era şi acolo un paznic?

La locul de parcare staţionau mai multe maşini, şi aceea a lui Elinor era acolo, ceva mai la o parte de celelalte, în spatele lor se ridica peste acoperişuri turnul bisericii, şi nimic nu-i mai ferea acum de ochii paznicului. De la distanţă Meggie nu-l putea descoperi, dar precis se mai ghemuia acolo. Ca nişte gândaci negri care se târăsc pe tabla unei mese, pesemne că aşa arătau văzuţi de sus. Oare o fi având vreun binoclu?

— Haide, odată, Elinor! şopti Mo, când acesteia îi trebui o mică veşnicie ca să deschidă uşa maşinii.

— Da, da! mârâi ea. Eu n-am mâini atât de sprintene ca prietenul nostru Deget-prăfos.

Mo o luă pe Meggie de umeri, în timp ce se uita îngrijorat în jur, dar tot nu se mişca nimic, nici pe locul de parcare, nici printre case, afară de câteva pisici hoinare. Liniştindu-se, o împinse pe Meggie pe locul din spate. Băiatul şovăi un moment, cercetă maşina ca pe un animal ciudat despre care n-ar fi fost sigur dacă era binevoitor sau avea să-l înghită, dar în cele din urmă se urcă şi el.

Meggie îi aruncă o privire puţin prietenoasă şi se trase cât mai departe de el. Genunchiul încă o mai durea.

— Unde e mghiţitorul-de-chibrituri? şopti Elinor. Drace, să nu-mi spuneţi că individul a dispărut iarăşi. Meggie îl descoperi prima pe Deget-de-praf. Se furişa în jurul celorlalte maşini.

Elinor puse mâna pe volan ca şi cum ar fi rezistat cu greu ispitei de a porni fără el.

— Ce-are individul ăsta iarăşi de gând? şuşoti ea.

Niciunul dintre ei nu putea răspunde. Deget-de-praf

lipsi un timp chinuitor de lung, iar când se întoarse închise cuţitul cu un clac.

— Ce mai e şi asta? se răsti Elinor la el, pe când acesta se înghesuia lângă băiat în spate. N-aţi spus să ne grăbim? Şi ce-aţi făcut cu cuţitul? Doar n-aţi spintecat pe cineva?

— Mă cheamă Basta? răspunse-Deget-de-praf iritat, înghesuindu-şi picioarele în spatele scaunului şoferului. Le-am tăiat cauciucurile, asta-i tot. Din precauţie, încă mai ţinea cuţitul în mână.

Meggie îl cerceta neliniştită.

— Asta-i cuţitul lui Basta, zise ea. Deget-de-praf zâmbi, vârându-l înapoi în buzunarul de la pantaloni.

— Acum nu mai e. Tare mi-ar fi plăcut să-i fur şi amuleta stupidă, dar o poartă şi noaptea de gât, şi mi s-a părut prea primejdios.

Undeva începu să latre un câine. Mo lăsă fereastra în jos şi scoase capul neliniştit afară.

— Credeţi sau nu, dar cine face acest zgomot asurzitor nu sunt decât nişte broaşte râioase, zise Elinor, dar ceea ce Meggie auzi răsunând deodată tare în noapte nu era glas de broască, iar când se uită pe fereastra din spate văzu speriată cum dintr-una din maşinile parcate acolo, un camion plin de praf, de un alb murdar, cobora un bărbat. Era unul dintre oamenii lui Capricorn, Meggie îl văzuse stând în biserică. Cu o faţă somnoroasă privi în jur. Când Elinor porni motorul, îşi trase puşca din spate şi se îndreptă poticnindu-se spre maşină. Pentru o clipă lui Meggie i se făcu aproape milă de el, atât de uluit şi de somnoros părea. Ce-avea Capricorn să-i facă unui paznic care în loc să fie atent dormea? Mai apoi însă îşi duse puşca la ochi şi trase. Meggie îşi plecă adânc capul după scaunul din spate, în timp ce Elinor apăsa pe accelerator.

— La naiba! îi strigă ea lui Deget-de-praf. Nu l-aţi

văzut pe individ când v-aţi furişat printre maşini?

— Nu, nu l-am văzut! îi răspunse strigând, la rându-i, Deget-de-praf. Şi acum porniţi! Nu pe drumul ăsta\Cel din faţă duce la şosea!

Elinor smuci de volan, învârtindu-l. Alături de Meggie, băiatul se făcuse mic. La fiecare împuşcătură, închidea ochii şi-şi astupa urechile cu mâinile. Existau oare puşti în povestea lui? Pesemne tot atât de puţin ca şi maşini. El şi Meggie îşi pocniră capetele unul de celălalt, atât de tare se hurducăia maşina lui Elinor coborând pe drumul pietros. Când acesta dădu, în fine, în şosea, abia dacă se simţi o diferenţă.

— Asta nu e şoseaua pe care am venit! strigă Elinor. Satul lui Capricorn spânzura deasupra lor ca o cetate. Casele nu păreau să se micşoreze.

— Ba da, e aceeaşi! Dar la venire Basta ne-a primit mai departe, mai sus!

Deget-de-praf se agăţa cu o mână de scaun, iar cu cealaltă îşi ţinea strâns rucsacul. Un mârâit furios se auzea dinăuntru, iar băiatul aruncă spre rucsac o privire îngrozită.

Lui Meggie i se păru că recunoaşte locul în care îl întâlniseră pe Basta când trecuseră pe-acolo, dealul de pe care văzuseră pentru prima oară satul. Apoi casele dispărură brusc, înghiţite de noapte, ca şi cum satul lui Capricorn n-ar fi existat niciodată. La pod nu era nicio pază, şi nici la grilajul ruginit care închidea şoseaua spre sat. Meggie privi în urmă, până când întunericul îl înghiţi. A trecut, se gândi ea. A trecut cu adevărat.

Noaptea era clară. Meggie nu mai văzuse atâtea stele. Cerul se arcuia peste dealurile întunecate ca o pânză brodată cu perle minuscule. Întreaga lume părea alcătuită doar din dealuri, spinări de pisică ridicate în faţa chipului nopţii, fără oameni, fără case, fără spaimă. Mo se-ntoarse şi-i îndreptă lui Meggie părul de pe frunte.

— E totul în ordine? întrebă el.

Meggie dădu din cap şi închise ochii. Brusc vru doar să doarmă… dacă avea s-o lase inima care-i bătea.

— Ăsta-i un vis! murmură cineva lângă ea cu o voce monotonă. Nu-i decât un vis. Ce altceva?

Meggie se întoarse. Băiatul nu o privi.

— Trebuie să fie un vis! repetă el şi dădu din cap atât de vehement, de parcă ar fi vrut să-şi facă singur curaj. Totul arată fals, neadevărat, absolut aiurea, tocmai aşa că în vis, şi acum – arătă afară cu o mişcare a capului – acum mai şi zburăm. Sau noaptea zboară pe lângă noi. Sau ce-o mai fi.

Lui Meggie îi veni aproape să zâmbească. „Nu e vis", voi să spună, dar era prea obosită ca să explice toată povestea asta complicată. Se uită spre Deget-de-praf. El îşi mângâia pânza rucsacului, pesemne încerca să-şi liniştească astfel jderul furios.

— Nu te uita aşa la mine! zise el, observând privirea lui Meggie. Nu eu am să-i explic. Asta trebuie s-o facă tatăl tău. În definitiv, el e răspunzător pentru visul urât al băiatului.

Când se întoarse spre băiat, lui Mo îi erau scrise pe frunte mustrările de conştiinţă.

— Cum te cheamă? îl întrebă. Numele tău nu era scris în… Se opri.

Băiatul îl privi neîncrezător, apoi lăsă capul în jos.

— Farid, răspunse cu o voce stinsă. Numele meu e Farid, dar cred că aduce nenorocire să vorbeşti în vis. Nu mai găseşti drumul înapoi.

Îşi strânse buzele, privi ţintă înainte ca şi cum ar fi vrut să se uite la cineva şi tăcu. Avusese părinţi în povestea lui? Meggie nu-şi putea aminti. Acolo era vorba doar de un băiat, de un băiat fără nume care slujea la o bandă de hoţi.

— E un vis, şopti el iarăşi. Doar un vis. O să răsară soarele şi toate astea au să dispară.

Mo, nefericit şi descumpănit, îl cercetă ca unul care a atins un pui de pasăre şi trebuie mai apoi să vadă cum părinţii lui îl resping din cauza asta. Bietul Mo, se gândi Meggie. Bietul Farid. Dar mai era acolo şi un alt gând, unul de care îi era ruşine. Era acolo de când văzuse şopârla strecurându-se printre monedele de aur în biserica lui Capricorn.

„Aş vrea să pot şi eu”, şoptea de-atunci gândul, foarte încet, dar necontenit. Ca un cuc i se cuibărise dorinţa în inimă, se întindea şi se înfoia oricât încerca s-o respingă. „Aş vrea să pot şi eu”, şoptea dorinţa. „Aş vrea să le pot atrage, să pot pune mâna pe ele, pe toate acele figuri, pe acele minunate figuri, vreau să se strecoare dintre paginile cărţilor şi să stea lângă mine, vreau să-mi zâmbească, vreau, vreau, vreau…”

Afară continua să fie atât de întuneric de parcă n-ar mai fi existat dimineaţă.

— Am să conduc fără să mă opresc! zise Elinor. Am să conduc până o să fim din nou la mine acasă. Atunci, departe, în spatele lor, se iviră faruri, asemenea unor degete care îşi dibuiau drumul prin noapte.

Şerpi şi mărăcini Borriblii se întoarseră şi atunci, tocmai la începutul podului, văzură un cerc puternic de lumină care se frângea în partea, de jos a cerului întunecat. Erau farurile unei maşini care se aşezase pe latura nordică a podului, pe latura pe care fugarii o părăsiseră abia cu câteva minute în urmă.

Michael de Larrabeiti, Borriblii 2 – în labirintul spiralei w-arurile se apropiau, oricât de hotărât apăsa Eli\J nor pe acceleraţie.

— Poate e doar o maşină oarecare! zise Meggie, dar ştia şi ea că era mai mult decât neverosimil. Pe şoseaua gloduroasă, presărată cu hârtoape, pe care mergeau de o

oră, era un singur sat, şi acela era satul lui Capricorn. Numai de-acolo puteau fi urmăritorii lor.

— Şi ce-i de făcut acum? strigă Elinor.

— De emoţie conducea în zigzag. Nu mă las închisă încă o dată în gaura asta. Nu. Nu. Nu.

— La fiecare „nu” lovea volanul cu palma. N-aţi spus că le-aţi împuns cauciucurile? se răsti la Deget-de-praf.

— Bineînţeles! răspunse el furios. Pesemne că au prevăzut astfel de cazuri, sau n-aţi auzit de cauciucuri de rezervă? Acceleraţi! Ar trebui să apară curând o aşezare. Nu poate fi departe. Dacă o scoatem la capăt până acolo…

— Dacă, da, dacă! strigă Elinor şi ciocăni cu degetul indicatorul de combustibil. Benzina ne mai ajunge cel mult pentru zece, poate pentru douăzeci de kilometri. Atât de departe nu ajunseră. La o curbă strânsă cauciucul din faţă plesni. Elinor abia putu să întoarcă smucind volanul înainte ca maşina să patineze şi să iasă de pe şosea. Meggie strigă şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Pe durata unui moment groaznic crezu că se vor prăbuşi pe povârnişul abrupt care se pierdea în întuneric, pe partea stângă a şoselei, darcombiul patină la dreapta şi-şi frecă apărătoarea de noroi de zidul de bolovani, înalt doar până la genunchi, ce mărginea cealaltă parte a şoselei, scoase un ultim oftat şi se opri sub crăcile atârnânde ale unui gorun care se apleca peste şosea ca şi cum ar fi vrut să atingă asfaltul.

— Oh, la naiba, încă o dată la naiba! înjură Elinor, în timp ce-şi desfăcea centura. Toată lumea, sunteţi bine?

— Ştiu eu de ce n-am avut niciodată încredere în maşini! mormăi Deget-de-praf şi împinse uşa. Meggie tremura din tot corpul.

Mo o trase din maşină şi-o privi cu îngrijorare.

— E în ordine? Meggie dădu din cap.

Farid ieşi prin partea lui Deget-de-praf. Oare tot mai

credea că e un vis?

Deget-de-praf stătea pe şosea, cu rucsacul pe umăr şi asculta. Din depărtare un zgomot de motor se auzea în noapte.

— Maşina trebuie să dispară de pe şosea! zise el.

— Ce? Elinor îl privi consternată.

— Trebuie s-o împingem pe povârniş în jos.

— Maşina mea? Elinor aproape strigă.

— Are dreptate, Elinor, zise Mo. Poate aşa putem să scăpăm de ea. O împingem pe povârniş în jos. Probabil că în întuneric nici nu o vor vedea. Şi dacă totuşi o vor vedea, se vor gândi că ne-am îndepărtat de şosea, în timp ce noi ne vom căţăra pe coastă şi ne vom ascunde printre copaci.

Elinor aruncă o privire neîncrezătoare în sus.

— Dar e mult prea abrupt! Şi cum rămâne cu şerpii?

— Basta are precis un alt cuţit, zise Deget-de-praf. Elinor îi dărui cea mai sumbră privire a ei. Apoi, fără să mai spună o vorbă, se duse în spatele maşinii şi se uită în portbagaj.

— Unde e bagajul nostru? întrebă ea. Deget-de-praf o examina înveselit.

— Pesemne că l-a împărţit Basta slujitoarelor. Îi place să le câştige simpatia.

Elinor se uită la el ca şi cum n-ar fi crezut niciun cuvânt din ce spunea. Închise portbagajul, se propti de maşină şi începu să împingă. Nu izbutiră.

Oricât de mult o împinseră şi o îmbrânciră, maşina Elinorei se rostogoli, ce-i drept, de pe şosea, dar pe pantă în jos nu alunecă decât vreo doi metri. Apoi se opri, cu nasul de tinichea prins în hăţiş, şi nu se mai clinti. În schimb, zgomotul de motor care suna atât de straniu în această pustietate, departe de oameni, se auzea deja ameninţător de aproape. Uzi de transpiraţie, urcară din nou pe şosea – după ce Deget-de-praf îi dădu maşinii

îndărătnice o ultimă lovitură de picior –, se căţărară peste zidul care arăta de parcă fiecare piatră ar fi avut mai mult de o mie de ani şi începură să se lupte cu coasta. Numai să se îndepărteze de şosea. Mo o trase pe Meggie după el, iar Deget-de-praf îl ajută pe Farid. Elinor avea destulă bătaie de cap cu propria persoană. Toată coasta era acoperită de ziduri, de încercări anevoioase de a smulge pământului sărăcăcios ogoare înguste şi grădini pentru câţiva măslini, pentru viţă de vie, pentru orice putea să rodească pe acest pământ. Copacii erau însă de mult sălbăticiţi, iar pământul era acoperit de fructe pe care nimeni nu le mai culesese deoarece oamenii plecaseră de mult pentru a găsi în altă parte o viaţă mai puţin dură.

— Jos capetele! suflă din greu Deget-de-praf, ghemuindu-se cu Farid în spatele unuia dintre zidurile dărăpănate. Vin!

Mo o trase pe Meggie sub cel mai apropiat copac. Hăţişul de mărăcini care creştea printre rădăcinile noduroase era destul de înalt pentru a-i ascunde.

— Şi şerpii? şopti Elinor, urmându-i poticnit.

— Le e acum prea frig! şopti Deget-de-praf din ascunzătoarea lui. N-aţi învăţat oare nimic din toate cărţile alea şmechere pe care le aveţi?

Elinor avea deja răspunsul pe limbă, dar Mo îi apăsă mâna pe gură. Sub ei se ivi maşina. Era camionul din care ieşise santinela somnoroasă. Fără a încetini, maşina trecu de locul în care împinseseră pe povârniş combiul Elinorei şi dispăru după următoarea cotitură a şoselei. Meggie voi să ridice uşurată capul din mărăcini, dar Mo o împinse din nou în jos.

— Încă nu! şopti el – şi trase cu urechea. Noaptea era atât de calmă, cum lui Meggie nu-i mai fusese dat să trăiască niciodată. Era de parcă s-ar fi putut auzi respirând copacii, iarba şi chiar noaptea. Văzură farurile camionului ivindu-se dincolo, pe povârnişul altui deal: două degete de

lumină care îşi dibuiau drumul de-a lungul unei şosele nevăzute. Dar brusc nu se mai clintiră din loc.

— Se-ntorc! şopti Elinor. O, Doamne. Ce-i de făcut? Voi să se scoale, dar Mo o ţinu strâns.

— reşti nebună? şopti el. E prea târziu ca să ne căţărăm mai departe. Ne-ar vedea. Mo avea dreptate. Camionul se întoarse rapid. Meggie văzu cum se opri doar la câţiva metri de locul în care împinseseră de pe şosea maşina Elinorei. Auzi cum uşile maşinii se deschiseră brusc şi văzu doi bărbaţi coborând. Amândoi erau cu spatele, dar când unul dintre ei se-ntoarse, Meggie crezu că recunoaşte chipul lui Basta, cu toate că nu era decât o pată luminoasă în noapte.

— Aici e maşina! zise celălalt.

Să fi fost Nas-turtit? Era destul de mare şi de lătăreţ.

— La vezi dacă sunt înăuntru.

Da, ăsta era Basta. Meggie i-ar fi recunoscut vocea dintr-o mie.

Nas-turtit coborî greoi pe povârniş. Meggie îl auzi înjurând mărăcinii, ţepii, întunericul, şleahta blestemată pentru care trebuia să umble de colo-colo, împiedicându-se prin întuneric. Basta continua să stea pe şosea. Când îşi aprinse ţigara cu o brichetă, pe faţa lui se aşternură umbre adânci. Fumul juca alb ridicându-se spre ei, până ce lui Meggie i se păru că-i simte mirosul.

— Nu sunt aici! strigă Nas-turtit. Pesemne că au plecat mai departe pe jos. La naiba, crezi că trebuie să-i urmărim?

Basta se apropie de marginea şoselei şi privi în jos. Apoi se întoarse şi cercetă coasta pe care Meggie, cu inima bătând, se ghemuia lângă Mo.

— Prea departe nu pot să fie, zise el. Dar în întuneric o să fie greu să le dăm de urmă.

— Exact!

— Nas-turtit sufla din greu când ajunse pe şosea. În definitiv nu suntem nişte blestemaţi de indieni, nu?

Basta nu răspunse. Stătea acolo, asculta şi trăgea din ţigară. Apoi îi şopti ceva lui Nas-turtit. Inima lui Meggie încetă aproape să mai bată. Nas-turtit privi îngrijorat în jur.

— Nu, hai mai bine s-aducem câinii! îl auzi Meggie spunând. Chiar dacă s-au ascuns undeva, cum să ştim dacă au luat-o în sus sau în jos?

Basta aruncă o privire spre copaci, se uită pe şosea în jos şi-şi stinse ţigara.

— Încercăm mai întâi în jos, zise el şi-i aruncă o puşcă lui Nas-turtit. Grasa preferă cu siguranţă s-o ia la vale.

Fără să mai spună ceva dispăru în întuneric. Nas-turtit aruncă o privire plină de jind spre camion şi o luă mormăind pe urmele lui Basta. Abia ieşiră cei doi din raza lor, că Deget-de-praf se şi ridică, tăcut ca o umbră, şi le arătă coasta. Când se luară după el, inima lui Meggie bătea să se spargă. Alunecau de la un copac la altul, de la un tufiş la altul, aruncând necontenit o privire în urmă. La fiecare ramură care se frângea sub încălţările lor, Meggie se speria, dar din fericire Basta şi Nas-turtit făceau şi ei ceva zgomot în vreme ce se mişcau coborând dealul prin hate-La un moment dat nu mai văzură şoseaua. Dar spaima că poate Basta se întorsese şi venea după ei în sus nu-i părăsea. Dar de câte ori se opreau şi ascultau nu-şi auzeau decât propria suflare.

— Au să bage în curând de seamă că au ales direcţia greşită! şopti la un moment dat Deget-de-praf. Şi atunci au să vină cu câinii. Avem noroc că nu i-au luat imediat cu ei. Basta nu dă cine ştie ce pe câini şi aici are dreptate, eu i-am hrănit des cu brânză. Asta le face nasul insensibil. Totuşi la un moment dat o să-i aducă, fiindcă nici lui Basta nu-i place să se întoarcă la Capricorn cu o veste proastă.

— Atunci trebuie să mergem mai repede! zise Mo.

— Şi încotro? Elinor abia mai putea să răsufle. Deget-de-praf privi în jur. Meggie se întreba de ce. Ochii ei abia puteau să distingă ceva, atât era de întuneric.

— Trebuie să ne orientăm spre sud, zise Deget-de-praf, direcţia coastă. Trebuie s-ajungem printre oameni, numai asta ne poate scăpa. Acolo jos nopţile sunt luminoase şi nimeni nu crede în dracul.

Farid stătea lângă Meggie. Se uita atât de concentrat în noapte, ca şi cum privind ţintă ar fi putut s-aducă dimineaţa sau să descopere undeva, în toată acea întunecime, oamenii despre care vorbea Deget-de-praf, dar nu se vedea în întuneric nicio lumină în afară de o învălmăşeală de stele care sclipeau rece şi depărtat pe cer. Pentru o clipă lui Meggie i se păru că sunt ca nişte ochi trădători şi avu impresia că îi aude şoptind: „Uite-i, Basta, aleargă pe-acolo jos. Vino şi prinde-i!”. Înaintau mai departe poticnit, strânşi la un loc ca să nu se piardă careva. Deget-de-praf îl scosese pe Gwin din rucsac şi, înainte de a-i da drumul pe jos, îi puse zgarda. Nu s-ar fi zis că jderului îi plăcea prea mult asta. Deget-de-praf trebuia să-l tragă mereu din hăţiş, să-l îndepărteze de toate acele mirosuri promiţătoare care rămâneau ascunse nasurilor omeneşti. Pufăia şi chelălăia dezaprobator, îşi muşca zgarda şi trăgea de ea.

— La naiba, am să mă împiedic odată de bestia asta, bombăni Elinor. Nu poate să ţină seama de picioarele mele rănite? Un lucru e sigur: de îndată ce ajungem din nou printre oameni, o să-mi iau cea mai bună cameră de hotel care se poate obţine pe bani şi o să-mi cuibăresc picioarele într-o pernă mare, moale.

— Tu mai ai banii?

— Vocea lui Mo suna neîncrezător. Mie mi i-au luat imediat pe toţi.

— Oh, şi mie mi-a înşfăcat Basta portofelul pe loc,

zise Elinor. Dar eu sunt o femeie prevăzătoare. Cartea mea de credit e ascunsă într-un loc sigur.

— Există vreun loc sigur de Basta? Deget-de-praf îl trase jos pe Gwin de pe un trunchi de copac.

— Fireşte, răspunse Elinor. Niciun bărbat nu se îndeamnă să percheziţioneze o femeie bătrână şi grasă. Asta poate fi un avantaj. Câteva dintre cele mai valoroase cărţi ale mele le-am ascuns în acest…

Se întrerupse brusc şi tuşi uşor când privirea-i căzu pe Meggie. Dar Meggie se prefăcu a nu fi auzit ultima propoziţie a Elinorei sau cel puţin a nu înţelege despre ce vorbea.

— Nici nu eşti aşa grasă! zise ea. Şi bătrână e destul de exagerat.

Ce tare o dureau picioarele!

— Oh, scumpo, mulţumesc frumos! zise Elinor. Cred că am să te cumpăr de la tatăl tău ca să-mi spui de trei ori pe zi astfel de lucruri drăgălaşe. Cât vrei, Mo, să-ţi dau pe ea?

— Trebuie să mă gândesc, răspunse Mo. Ce-ai zice de trei tablete de ciocolată pe zi?

Vorbeau aşa, cu vocile scăzute, aproape în şoaptă, în timp ce se zbăteau să treacă prin blana de mărăcini a dealurilor. Era indiferent despre ce vorbeau, căci toate acele vorbe şuşotite aveau un singur scop: acela de a ţine la distanţă frica şi oboseala care îi îngreunau membrele fiecăruia dintre ei. Mergeau mai departe şi tot mai departe, sperând că Deget-de-praf ştie încotro îi conduce. Meggie se ţinea tot timpul foarte aproape de Mo. Spatele lui o ferea cel puţin de crăcile cu mărăcini. Se prindeau încontinuu de hainele ei şi-i zgâriau faţa ca nişte animale fioroase care pândeau în întuneric cu ghearele lor ascuţite ca nişte ace.

La un moment dat dădură peste o potecă, pe care o

urmară. O mărgineau tuburi de cartuşe aruncate de vânătorii care aduseseră moartea în liniştea de-acolo. Pe pământul bătătorit se mergea mai uşor, deşi Meggie abia putea să-şi mai ridice picioarele de oboseală. Când se împiedică pentru a doua oară de călcâiul lui Mo, acesta o ridică pe umeri şi o purtă aşa cum făcuse adesea pe vremuri, pe când nu putea încă ţine pasul cu picioarele lungi ale lui. „Purice” o numise atunci sau „Fetiţa-fulg”, sau „Tinker Bell”, după zâna din Peter Pan. Încă îi mai spunea uneori aşa.

Meggie îşi sprijini obosită faţa de umerii lui şi încercă să se gândească la Peter Pan, iar nu la şerpi sau la bărbaţi cu cuţite. Dar de astă dată propria ei poveste era prea puternică pentru a se lăsa alungată de cea născocită.

Farid nu mai spusese nimic de multă vreme. Mergea mai tot timpul poticnit în spatele lui Deget-de-praf. S-ar fi zis că începuse să-i placă Gwin, ori de câte ori jderul îşi încurca pe undeva zgarda, Farid se grăbea să-l elibereze, chiar dacă în schimb Gwin şuiera şi încerca să-i prindă degetele. Odată îşi înfipse colţii atât de adânc în degetul lui mare, încât acesta începu să sângereze.

— Ei, tot mai crezi că asta e un vis? întrebă batjocoritor Deget-de-praf, în timp ce Farid îşi ştergea sângele.

Băiatul nu răspunse. Îşi examina doar degetul dureros. Apoi îl supse şi scuipă.

— Ce să fie altceva? întrebă el.

Deget-de-praf se uită la Mo, dar acesta părea atât de cufundat în gânduri, încât nu-i observă privirea.

— Cum ar fi: pur şi simplu o nouă poveste? zise Deget-de-praf.

Farid râse.

— O nouă poveste. Asta-mi place. Mi-au plăcut întotdeauna poveştile.

— Ah, da? Şi asta cum îţi place?

— Niţel cam prea mulţi mărăcini, şi n-ar fi rău să înceapă să se lumineze, dar oricum nu trebuie încă să lucrez. Asta e ceva.

Meggie zâmbi.

În depărtare ţipă o pasăre. Gwin se opri şi-şi ridică botul adulmecând. Noaptea aparţine hoţilor. Le-a aparţinut întotdeauna. În casă, la adăpostul luminii şi al zidurilor puternice asta se uită uşor. Noaptea îi apără pe vânători, îi ajută să se strecoare şi le loveşte de orbire prada. Meggie îşi aminti câteva cuvinte dintr-una din cărţile ei preferate: …căci pentru canin, gheară şi labă orele nopţii sunt orele forţei.

Îşi sprijini faţa de umerii lui Mo. Poate că ar fi bine să merg iarăşi singură, se gândi. Mă duce deja de atâta timp.

Dar apoi aţipi în spatele lui.

Basta

Credeau că această pădure, acum atât de paşnică, trebuie să fi răsunat atunci de ţipetele morţii. Şi atât de puternică era această reprezentare încât mi se părea că aud şi acum ţipetele. Robert L. Stevenson, Insula comorilor eggie se trezi din pricină că Mo se oprise. Poteca îi dusese aproape de culmea dealului. Era încă întuneric, dar noaptea se subţiase, iar în depărtare se şi ridica haina unei alte dimineţi.

— Trebuie să ne odihnim, Deget-de-praf, îl auzi Meggie pe Mo spunând. Băiatul abia se mai ţine pe picioare, tălpile Elinorei au precis nevoie de ceva odihnă şi locul ăsta nu e dintre cele mai rele dacă mă întrebi.

— Ce fel de tălpi? întrebă Elinor şi se lăsă să cadă jos gemând. Te referi la bolovanele dureroase de la capătul picioarelor mele?

— Chiar la alea, zise Mo, ridicând-o din nou în picioare. Par ele trebuie să mai facă vreo câţiva paşi. O să

ne odihnim acolo.

La cincizeci de metri în stânga lor, chiar sus pe deal, se ghemuia între măslini o casă, dacă aceea se putea numi casă. Meggie alunecă din spatele lui Mo înainte să înceapă urcuşul. Zidurile arătau ca şi cum cineva ar fi îngrămădit la repezeală câteva pietre, acoperişul se prăbuşise, iar acolo unde mai înainte atârnase o uşă, se căsca o gură neagră.

Mo fu silit să se aplece adânc când se strecură înăuntru. Bucăţi de şindrilă sfărâmată acopereau podeaua, într-un colţ erau un sac gol, cioburi de lut, poate de la o farfurie sau de la o strachină, şi câteva oase, care fuseseră roase cu grijă… Mo oftă.

— Nu e un loc prea plăcut, Meggie, zise el. Darânchipuie-ţi pur şi simplu că te-ai afla în ascunzătoarea băieţilor pierduţi sau…

— … în butoiul lui Huckleberry Finn.

— Meggie se uită în jur. Cred că o să dorm totuşi mai bine afară. Elinor intră. Nici ei adăpostul nu păru să-i placă în mod special.

Mo o sărută pe Meggie şi se duse din nou la uşă.

— Crede-mă, e mai sigur aici înăuntru! zise el. Meggie se uită după el neliniştită.

— Unde te duci? Şi tu trebuie să dormi.

— Da1 de unde, eu nu sunt obosit.

— Faţa îl dezminţea. Dormi acum, da?

Apoi dispăru afară.

Elinor dădu cu piciorul deoparte bucăţile de şindrilă.

— Vino! zise ea, îşi scoase jacheta şi o întinse pe jos. Să încercăm împreună să ne facem locul comod. Tata are dreptate, să ne închipuim pur şi simplu că suntem în altă parte. De ce aventurile ne plac mai mult la lectură? murmură ea întinzându-se pe jos.

Meggie se aşează şovăind lângă ea.

— Oricum nu plouă, constată Elinor privind acoperişul prăbuşit. Şi avem stelele deasupra, chiar dacă sunt deja foarte palide. Poate că va trebui să-mi dau şi eu acasă câteva găuri în acoperiş.

— Cu un semn nerăbdător din cap, îi ceru lui Meggie să-şi pună capul pe braţul ei. Pentru ca păianjenii să nu intre în urechi când dormi, zise ea şi închise ochii. Doamne Sfinte, o mai auzi Meggie murmurând, cred că trebuie să-mi cumpăr o pereche de picioare noi. Astea nu mai pot fi salvate.

După care adormi.

Meggie însă rămase cu ochii larg deschişi, trăgând cu urechea la ce se petrecea afară. Auzi cum Mo vorbea încet cu Deget-de-praf, dar nu putea înţelege despre ce. La un moment dat i se păru că aude numele lui Basta. Şi băiatul rămăsese afară. Farid. Dar dinspre el nu se auzea niciun sunet.

Elinor începu chiar după câteva minute să sforăie. Meggie însă nu putea să doarmă, oricât încerca, aşa că până la urmă se sculă uşor şi se strecură afară. Mo era treaz. Stătea acolo, rezemat de un copac şi se uita cum zorile alungau noaptea de pe dealurile din jur. Câţiva paşi mai încolo stătea Deget-de-praf. Ridică doar puţin capul când Meggie ieşi din colibă. Oare el se gândise la zâne şi la cobolzi? Farid era culcat lângă el, încolăcit ca un câine, iar Gwin se ghemuia la picioarele lui şi înghiţea ceva. Meggie întoarse repede capul. Zorile se revărsau peste dealuri, cucerind o culme după alta. Meggie descoperi case în depărtare, risipite ca nişte jucării pe coastele verzi. Undeva în spate trebuia să se afle marea. Îşi puse capul în poala lui Mo şi se uită în sus la faţa lui.

— Aici nu ne mai găsesc, aşa-i? întrebă ea.

— Nu, sigur că nu! zise el, dar faţa nu-i era nici pe jumătate atât de liniştită ca vocea. De ce nu dormi lângă Elinor?

— Sforăie, murmură Meggie.

Mo zâmbi. Apoi privi din nou, cu fruntea încruntată, în josul coastei, acolo unde drumul ce-i adusese încoace se ascundea printre cistuşi, grozamă şi iarbă înaltă. Nici Deget-de-praf nu scăpa drumul din ochi. Vederea celor doi bărbaţi care vegheau o linişti pe Meggie şi curând adormi la fel de adânc ca Farid – ca şi cum pământul din faţa casei dărăpănate n-ar fi fost acoperit de mărăcini, ci de puf. Şi crezu mai întâi că e un vis urât când Mo o scutură s-o trezească şi-i apăsă gura cu mâna.

Duse în semn de avertizare degetul la buze. Meggie auzi iarba foşnind, chelălăitul unui câine. Mo o ridică în picioare şi îi împinse pe ea şi pe Farid în întunericul protector al colibei. Elinor tot mai sforăia. În lumina revărsată pe chipul ei de dimineaţa care se ridica arăta ca o fată tânără, dar de îndată ce Mo o trezi, toate se iviră din nou, oboseala, grija şi spaima. Mo şi Deget-de-praf se aşezară lângă deschiderea uşii, unul în stânga, celălalt în dreapta, cu spatele sprijinit de zid. Voci de bărbaţi pătrundeau prin liniştea matinală. Lui Meggie i se păru că aude câinii adulmecând şi îşi dori să se risipească în aer, în nimic decât în aerul inodor, invizibil. Farid stătea lângă ea, cu ochii larg deschişi. Meggie observă pentru prima oară că erau aproape negri. Nu. mai văzuse niciodată ochi atât de întunecaţi, cu genele lungi ca ale unei fete. Elinor se sprijinea de cealaltă parte a peretelui, şi-şi muşca buzele de frică. Deget-de-praf îi făcu un semn lui Mo şi, înainte ca Meggie să înţeleagă ce aveau de gând, se repeziră afară. Măslinii în spatele cărora se ascunseră erau scunzi, cu ramurile încâlcite, atârnând până la pământ, ca şi cum povara frunzelor ar fi fost prea mare pentru ele. Un copil s-ar fi putut ascunde uşor în spatele lor, dar ofereau ele oare suficientă protecţie pentru doi bărbaţi adulţi? Meggie pândea prin deschiderea uşii. Bătaia inimii aproape o înăbuşea. Afară soarele se ridica tot mai sus. În fiecare

vale, sub fiecare copac pătrundea lumina zilei şi brusc Meggie îşi dori să fie iarăşi noapte. Mo mersese în genunchi ca să nu i se vadă capul prin hăţişul crengilor. Deget-de-praf se lipea de trunchiul strâmb şi, iată, îngrozitor de aproape, cel mult la o distanţă de douăzeci de paşi de amândoi, se afla Basta. Se repezea pe coastă în sus printre mărăcini şi iarba înaltă până la genunchi.

— ăia sunt de mult jos în vale! auzi Meggie o voce ursuză strigând, şi în clipa următoare se ivi Nas-turtit alături de Basta.

Aduseseră cu ei doi câini care arătau rău. Meggie văzu cum împungeau iarba, adulmecând, cu ţestele lor late.

— Cu cei doi copii şi cu grasa?

Basta scutură din cap şi privi în jur. Farid pândea lângă Meggie – şi când îi zări pe cei doi bărbaţi, tresări ca şi cum l-ar fi muşcat ceva.

— Basta?

Buzele Elinorei formară în tăcere numele lui. Meggie dădu din cap şi Elinor se făcu şi mai palidă decât fusese înainte.

— La naiba, Basta, cât timp vrei să mai baţi drumurile pe-aici?

— Vocea lui Nas-turtit răsuna până departe în liniştea aşternută pe dealuri. Şerpii or să se învioreze curând şi mie mi-e foame. Hai să spunem că s-au prăbuşit cu maşina în vale, li mai dăm un brânci şi nimeni n-o să observe minciuna! Probabil că oricum or să-i termine şerpii. Şi dacă nu, atunci or să se rătăcească, or să flămânzească, or să facă o insolaţie, ce ştiu. În orice caz n-o să-i mai vedem.

— Le-a dat brânză!

— Basta trase furios câinii spre el

— Blestematul de înghiţitor-de-foc i-a hrănit cu brânză ca să le prăpădească nasurile. Dar nimeni n-a vrut

să mă creadă. Nu-i de mirare că de fiecare dată scheaună de bucurie când îi văd faţa urâtă.

— Tu-i baţi prea mult! bombăni Nas-turtit. D-aia nu-şi dau nicio osteneală. Nu le place să fie bătuţi.

— Absurd. Trebuie să-i baţi, altfel te muşcă! D-aia îl plac pe înghiţitorul-de-foc, fiindcă el e exact ca ei, schelălăitor, viclean şi rău.

— Unul din câini se întinse în iarbă şi începu să-şi lingă labele. Furios, Basta îi dădu un picior în coaste şi-l smuci în sus. N-ai decât să te întorci în sat! se răsti el la Nas-turtit. Eu însă am să pun mâna pe înghiţitorul-de-foc şi-am să-i tai fiecare deget pe rând. Să vedem dacă după aia se mai joacă tot atât de abil cu mingile. Am zis mereu că nu se poate avea încredere în el, dar bossul a găsit aşaaa de distractive joculeţele lui cu focul.

— Da, bine, bine. Toată lumea ştie că nu poţi să-l suferi.

— Glasul lui Nas-turtit suna plictisit. Dar poate că n-are nimic de-a face cu dispariţia celorlalţi. Ştii doar că a venit şi-a plecat întotdeauna cum i s-a năzărit, poate că mâine o să apară din nou şi n-o să aibă habar de nimic.

— Da, ar fi în stare, mârâi Basta.

— Mergea mai departe. Cu fiecare pas se apropia mai mult de copacii în spatele cărora se ascundeau Mo şi Deget-de-praf –, şi cheile de la maşina grasei le-a scos poate Limbă-vrăjită, citind, de sub perna mea, hei? Nu. De data asta nici cea mai straşnică scuză n-o să-i fie de folos. Fiindcă mi-a mai luat ceva care e al meu. Deget-de-praf îşi duse instinctiv mâna la brâu, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva cuţitul lui Basta să-şi cheme stăpânul. Unul din câini îşi ridică adulmecând capul şi-l trase pe Basta spre copaci.

— Simte el ceva!

— Basta coborî glasul. De emoţie suna răguşit.

Animalul ăsta tâmpit a mirosit într-adevăr ceva!

Încă zece paşi, poate chiar mai puţini, şi Basta avea să fie între copaci. Ce aveau de făcut? Ce mai aveau de făcut?

Nas-turtit păşea cu o figură neîncrezătoare în spatele lui Basta.

— Poate că au adulmecat un porc sălbatic, îl auzi Meggie spunând. Trebuie să te fereşti de bestiile astea, te trântesc uşor din fugă. O, la naiba, cred că aici e un şarpe. Unul din ăia negri. Ai luat antidotul din maşină, nu?

Stătea ţeapăn ca un băţ, nu se clintea din loc, privind fix la picioarele sale. Basta nu-l luă în seamă. Urmărea câinele care adulmeca. Câţiva paşi încă, şi Mo ar fi trebuit doar să întindă mâna ca să-l atingă. Basta îşi luă puşca de pe umăr şi ascultă. Câinii trăgeau spre dreapta şi săreau chelălăind pe lângă un trunchi de copac.

Gwin atârna de crăci.

— Ce-am zis? strigă Nas-turtit. Au mirosit un jder! Animalele astea sunt aşa de puturoase că până şi eu le-aş putea adulmeca.

— Asta nu e un jder obişnuit! şuieră Basta. Nu-I recunoşti?

Fixă coliba dărăpănată. Nu mai văzu altceva. Mo folosi momentul. Sări din spatele copacului, îl prinse pe Basta şi încercă să-i ia puşca.

— Prindeţi-l, prindeţi-l, javre blestemate! urlă Basta, şi în mod vizibil câinii voiau de astă dată să-l asculte. Săriră la Mo, arătându-şi colţii galbeni.

Înainte ca Meggie să poată fugi spre el să-l ajute, şi cu toată împotrivirea ei, Elinor o prinse şi o ţinu strâns, ca atunci, în casa ei.

De astă dată însă cineva îi sări totuşi tatălui ei în ajutor. Înainte să-l poată câinii muşca pe Mo, Deget-de-praf se şi afla acolo. Meggie crezu că aveau să-l sfâşie, dar în

loc de asta, când le smuci zgarda spre el, îi linseră mâinile, săriră pe el ca pe un vechi prieten, gata să-l răstoarne, în timp ce Mo îi astupa lui Basta gura cu mâna ca să nu-i mai poată striga încă o dată.

Dar mai era şi Nas-turtit acolo. Din fericire, el nu era prea iute la minte. Asta îi salvă – clipa asta scurtă în care el stătea pur şi simplu şi se holba la Basta care se răsucea în braţele lui Mo.

Deget-de-praf trăsese Câinii lângă copacul apropiat şi tocmai înfăşură curelele în jurul lemnului scorţos, când Nas-turtit se trezi din încremenirea lui.

— Dă-i drumul! urlă el şi-şi îndreptă puşca spre Mo. Deget-de-praf dădu drumul câinilor cu o înjurătură pe care şi-o înghiţi, dar mai iute decât el fu piatra aruncată de Farid. Îl nimeri drept în frunte pe Nas-turtit, doar un obiect mic, neînsemnat, dar individul uriaş se prăbuşi în iarbă ca un copac tăiat, exact la picioarele lui Deget-de-praf.

— Îndepărtează câinii de mine! strigă Mo, în timp ce Basta tot mai încerca să-şi folosească puşca. Unul din câini îşi încleştase colţii în mâneca lui Mo, de sperat că doar în mânecă.

Înainte ca Elinor s-o mai poată ţine, Meggie alergă spre animal şi apucă de zgarda crestată. Câinele nu-i dădu drumul lui Mo, oricât trăgea ea de zgardă, văzu sânge pe mânecile lui, iar ţeava puştii lui Basta fu cât p-aci s-o lovească în cap.

Deget-de-praf încercă să cheme câinii înapoi, pentru moment chiar îl ascultară, cel puţin îi dădură drumul lui Mo, dar în acelaşi timp Basta izbuti să se elibereze.

— Prindeţi! strigă el, dar câinii stăteau mârâind, nehotărâţi, neştiind dacă să asculte de Basta sau de Deget-de-praf.

— Javre blestemate! strigă Basta şi-şi îndreptă puşca

spre pieptul lui Mo.

Dar în aceeaşi clipă, Elinor îi apăsă în cap gura puştii lui Nas-turtit. Mâinile îi tremurau, iar faţa îi era presărată cu pete roşii, ca întotdeauna când se enerva, dar părea mai mult decât hotărâtă să-şi folosească arma.

— Puşca jos, zise ea cu voce tremurândă, şi vai de tine dacă le mai spui câinilor o vorbă greşită! Poate n-am ţinut niciodată o puşcă în mână, dar ca să apăs pe trăgaci am să pot precis. – Marş! le porunci Deget-de-praf câinilor. Aceştia îi aruncară o privire nesigură lui Basta, dar fiindcă el tăcea, se aşezară în iarbă şi-l lăsară pe Deget-de-praf să-i lege de copacul apropiat. Din mâneca lui Mo picura sânge. Văzând asta, Meggie simţi cum o cuprinde ameţeala. Deget-de-praf îi legă rana cu o basma de mătase roşie care înghiţi sângele şi-l făcu să dispară.

— Nu e nici pe jumătate atât de rău pe cât arată, îi zise el lui Meggie, când aceasta se apropie cu genunchi tremurând.

— Ai ceva în rucsac cu care putem să-l legăm pe ăsta? întrebă Mo, arătând cu capul spre Nas-turtit care mai zăcea încă fără cunoştinţă.

— Şi cuţitarul de-aici are nevoie de împachetare! zise Elinor.

— Basta o fixă cu faţa plină de ură. Nu te holba aşa la mine! zise ea şi-i împinse patul puştii în piept. În mod sigur o puşcă poate să facă un rău la fel de mare ca şi un cuţit şi, crede-mă, că-mi mai şi dă câteva idei urâte de tot.

Basta îşi strâmbă gura dispreţuitor, dar nu lăsă din ochi arătătorul Elinorei care continua că stătea pe trăgaci.

În rucsacul lui Deget-de-praf se găsi o sfoară, nu prea groasă, dar rezistentă.

— Pentru amândoi n-o s-ajungă, constată Deget-de-praf.

— De ce vreţi să-i legaţi? întrebă Farid. De ce nu-i

omorâţi? Asta plănuiau să facă cu noi!

Meggie se uită la el consternată, dar Basta izbucni în râs.

— Ei, na! îi luă el peste picior. De băiat am fi putut avea nevoie! Dar cine spune că voiam să vă omorâm? Capricorn vă vrea vii. Morţii nu pot citi.

— Ah, da? Nu voiai să-mi tai câteva degete? întrebă Deget-de-praf, în timp ce înfăşură frânghia în jurul picioarelor lui Nas-turtit.

Basta ridică din umeri.

— De când se moare din aşa ceva?

Pentru asta Elinor îl îmbrânci în coaste atât de tare cu patul puştii, încât se dădu înapoi poticnindu-se.

— Aţi auzit? Cred că băiatul are dreptate. Ar trebui într-adevăr să-i împuşcăm pe indivizi.

Dar, firește, nu o făcură.

Găsiră încă o frânghie în rucsacul pe care îl adusese cu el Nas-turtit, şi Deget-de-praf se apucă, cu vizibilă mulţumire, să-l lege şi pe Basta. Farid îl ajută, evident ştia câte ceva despre cum se leagă, li duseră pe cei doi prinşi în casa dărăpănată.

— Drăguţ din partea noastră, nu? Aici pentru moment şerpii or să vă dea pace, zise Deget-de-praf, în timp ce-l cărau pe Basta prin uşa strâmtă. La prânz o să fie desigur şi aici destul de cald, dar poate că până atunci vă găseşte cineva. Pe câini o să-i lăsăm liberi. Dacă sunt deştepţi, n-or să se-ntoarcă înapoi în sat, dar câinii sunt rareori deştepţi – aşa că întreaga bandă o să vă găsească cel târziu până azi după-masă.

Nas-turtit se trezi abia când zăcea alături de Basta, sub acoperişul găurit. Îşi rostogoli ochii furios şi se făcu roşu ca purpura, dar nu putea scoate, la fel ca Basta, niciun sunet, căci Farid le pusese câte un căluş în gură, şi asta foarte profesionist.

— Încă o clipă, zise Deget-de-praf, înainte de a-i lăsa pe cei doi în voia sorţii. Un lucru pe care am vrut mereu să-l fac mai trebuie rezolvat aici.

Şi, spre spaima lui Meggie, scoase cuţitul lui Basta de la brâu şi se îndreptă spre prizonieri.

— Ce înseamnă asta? întrebă Mo şi îi tăie calea. Evident se gândise la acelaşi lucru ca şi Meggie, dar Deget-de-praf râse doar.

— Nicio grijă, n-am de gând să-i scrijelesc acelaşi model pe obraz cu care m-a înfrumuseţat el pe mine, zise Deget-de-praf. Vreau doar să-l sperii puţin.

Şi deja se aplecase şi tăiase dintr-o mişcare şiretul de piele pe care Basta îl purta la gât. De el atârna o punguţă, legată cu panglică roşie. Deget-de-praf se înclină peste Basta şi agită punguţa încoace şi-ncolo deasupra feţei lui.

— Iau cu mine norocul tău, Basta! zise el, în vreme ce se ridica. De-acum încolo nu te mai apără nimic de deochi, de duhuri şi demoni, de blesteme, de pisici negre şi de ce-ţi mai e ţie frică.

Basta încercă să-l lovească cu picioarele legate, dar Deget-de-praf îl evită fără greutate.

— Adio, pentru totdeauna, Basta, zise el. Iar dacă ar fi ca drumurile noastre să se mai încrucişeze vreodată, atunci am asta de-aici. – îşi înnodă la ceafă şiretul de piele. Precis aici e o şuviţă din părul tău, sau nu e? Nu? Poate mai bine ar trebui să-mi mai iau una. N-are un efect groaznic atunci când pui pe foc părul cuiva?

— Gata acum! zise Mo şi-l trase după el. Hai să dispărem de-aici. Cine ştie când o să simtă Capricorn lipsa celor doi. Ţi-am spus că n-a ars toate cărţile? Mai există un exemplar din Inimă de cerneală. Deget-de-praf se opri atât de brusc de parcă l-ar fi muşcat un şarpe.

— Mi-am zis că trebuie să-ţi spun.

— Mo se uită gânditor la el. Chiar dacă astfel o să-ţi

vină poate vreo idee prostească.

Deget-de-praf dădu doar din cap. Apoi o porni fără să spună niciun cuvânt.

— De ce să nu luăm maşina lor? propuse Elinor, când ajunseră din nou la poteca pe care veniseră. Au lăsat-o cu siguranţă în şosea.

— Prea periculos, răspunse Deget-de-praf. Cine ştie cine ne aşteaptă în şosea. Dacă ne-am întoarce, ne-ar lua prea mult timp până la următoarea localitate. Apoi, o maşină e uşor de găsit. Vreţi să-l atrageţi pe Capricorn pe urmele noastre?

Elinor oftă.

— A fost aşa, doar o idee, murmură ea şi-şi frecă glezna dureroasă.

Merseră mai departe tot pe cărare, căci într-adevăr în iarba înaltă se şi mişcau şerpii. La un moment dat în faţa lor, peste pământul galben, se târî unul negru şi subţire, Deget-de-praf vârî un băţ pe sub trupul solzos şi-l aruncă înapoi în hăţişul de mărăcini de unde ieşise. Meggie îşi închipuise şerpii mai mari, dar Elinor o încredinţa că cei mai mici erau şi cei mai primejdioşi. Elinor şchiopăta, dar făcea tot posibilul să nu-i ţină pe ceilalţi în loc. Şi Mo mergea mai încet decât de obicei, încerca să nu se observe, dar muşcătura câinelui îi dădea de furcă.

Meggie mergea foarte aproape de Mo, cu privirea îngrijorată, aţintită mereu asupra basmalei roşii pe care Deget-de-praf i-o înfăşurase în jurul rănii. La un moment dat dădură peste o şosea consolidată. Din faţă apăru un camion încărcat cu butelii de gaz ruginite. Erau prea obosiţi ca să se ascundă, apoi el nu venea din direcţia lui Capricorn; Meggie văzu cât de uimit îi măsură omul din spatele volanului, când trecu pe lângă ei. Pesemne că ofereau o imagine stranie în hainele lor murdare, ude de sudoare şi sfâşiate de toate tufişurile de mărăcini prin

care-şi croiseră drum. La scurt timp trecură pe lângă primele case, tot mai multe se agăţau de dealuri, zugrăvite colorat, cu flori în faţa porţilor. În curând dădură peste periferia unui oraş mai mare. Meggie văzu case cu mai multe etaje, palmieri cu frunze prăfoase şi deodată, încă departe şi argintată de soare, marea.

— Doamne Sfinte, sper să ne lase să intrăm într-o bancă, zise Elinor. Arătăm ca şi cum am fi căzut în mijlocul unei bande de hoţi.

— Ei, asta am şi făcut, zise Mo. Nu?

În siguranţă

Zilele se târau triste, dar din fericire fiecare nouă zi care începea lua câte puţin din spaima care împovăra sufletul bietului băiat. Mark Twain.

Aventurile lui Tom Sawyer n ciuda ciorapilor rupţi, Elinor fu lăsată să intre într-o bancă. Dar mai întâi dispăru la toaletă pentru doamne din prima cafenea întâlnită pe stradă. Meggie nu află niciodată unde obişnuia să-şi ascundă exact lucrurile de valoare, dar când se reîntoarse, faţa îi era spălată, părul nu îi mai era atât de încâlcit şi ţinea triumfător în sus o carte de credit aurie. Apoi comandă pentru toţi micul dejun.

Era un sentiment straniu să stai deodată într-o cafenea şi să observi afară oameni absolut obişnuiţi care mergeau la lucru, la cumpărături sau pur şi simplu stăteau acolo şi vorbeau. Lui Meggie aproape nu-i venea să creadă că petrecuse în satul lui Capricorn doar două nopţi şi o zi, şi că toate astea de aici – îmbulzeala zilnică de-afară – nu se opriseră în tot acest răstimp.

Ceva totuşi se schimbase. De când Meggie văzuse cum Basta îşi apăsase cuţitul pe gâtul lui Mo, i se părea că lumea avea o pată, o arsură urâtă, negru-brună, care se lăţea sfârâind şi duhnind.

Chiar cele mai nevinovate lucruri căpătaseră brusc o

umbră murdară. O femeie îi zâmbi lui Meggie şi se opri apoi în faţa vitrinei unei măcelării. Un bărbat trăgea atât de nerăbdător un copil după el, încât acesta se împiedică şi-şi frecă plângând genunchiul lovit. Şi cel de-acolo, de ce i se umfla aşa jacheta deasupra centurii? Nu cumva avea şi el un cuţit ca Basta? Pacea părea să fie ireală, falsă. Fuga prin noapte şi frica din coliba dărăpănată i se păreau lui Meggie mai reale decât limonada pe care Elinor o împingea spre ea. Farid nu-şi atinse paharul. Mirosi doar o dată conţinutul galben, luă o înghiţitură şi apoi nu făcu decât să se uite pe fereastră. Ochii săi aproape că nu se puteau hotărî pe cine sau ce să urmărească mai întâi. Capul i se mişca încoace şi-ncolo ca şi cum ar fi urmărit un joc nevăzut ale cărui reguli încerca cu disperare să le înţeleagă. După micul dejun, Elinor se interesă la casă de cel mai bun hotel din oraş. În timp ce plătea cu cartea de credit, Meggie examina cu Mo toate acele lucruri delicioase care se aflau în spatele vitrinei de lângă casă, dar când se întoarseră, constatară că Deget-de-praf şi Farid dispăruseră. Ceea ce pe Elinor o nelinişti foarte tare, dar Mo îi potoli grija.

— Pe Deget-de-praf nu poţi să-l ispiteşti cu un pat de hotel. Nu-i place să doarmă sub un acoperiş solid, zise el, şi şi-a văzut întotdeauna de drumul său. Poate vrea să plece, poate se instalează la primul colţ de stradă şi dă o reprezentaţie pentru turişti. Crede-mă, la Capricorn n-o să se întoarcă în mod sigur.

— Şi Farid?

Meggie nu putea să creadă că dispăruse pur şi simplu cu Deget-de-praf.

Dar Mo ridică numai din umeri.

— Doar s-a ţinut tot timpul scai de el, zise. Deşi nu ştiu dacă din cauza lui Deget-de-praf sau a lui Gwin. Hotelul recomandat Elinorei de personalul cafenelei era situat într-o piaţă nu departe de strada principală care,

mărginită de palmieri şi magazine, traversa oraşul. Elinor închirie la primul etaj două camere, din al căror balcon se putea vedea marea. Era un hotel mare. Jos la intrare stătea un bărbat îmbrăcat ciudat care, deşi uimit de faptul că nu aveau bagaje, nu dădu atenţie îmbrăcămintei lor murdare, zâmbindu-le prietenos. Paturile erau atât de moi şi de albe, încât Meggie îşi îngropa mai întâi faţa în ele. Dar sentimentul irealităţii nu o părăsi. Ceva din ea continua să fie în satul lui Capricorn, se poticnea printre mărăcini şi se rezema tremurând de pereţii colibei dărăpănate, în timp ce Basta se apropia de-afară. Nici lui Mo nu părea să-i meargă altfel. De câte ori îl privea, faţa lui era absentă şi, în loc de uşurarea pe care ea ar fi aşteptat-o poate după tot ce trăiseră, descoperea doar tristeţe… şi o îngândurare care o speria.

— Nu te gândeşti să te întorci acolo, nu? îl întrebă la un moment dat, când pe faţa lui apăru din nou această expresie.

— Nu, nu-ţi face griji! răspunse el şi-i netezi părul. Dar nu-l crezu.

Elinor părea să aibă aceleaşi temeri ca şi Meggie, de câteva ori a încercat, cu o figură serioasă, să-l convingă pe Mo – pe coridorul hotelului în faţa camerei ei, la micul dejun, la masă –, dar se oprea brusc de îndată ce apărea Meggie. Tot Elinor a fost şi aceea care a chemat un medic să îngrijească braţul lui Mo, deşi el nu considera că este necesar, şi care, împreună cu Meggie, le-a cumpărat tuturor câte ceva nou de îmbrăcat, căci după cum spusese: „Dacă îţi aleg eu ceva, oricum n-o să îmbraci”. De asemenea, dădea multe telefoane. Telefona tot timpul şi vizita toate librăriile din oraş. A treia zi declară deodată, la micul dejun, că avea să plece acasă.

— Nu mă mai supără picioarele, dorul de cărţile mele mă omoară şi dacă mai văd un turist în chiloţi de baie, ţip, îi spuse lui Mo. Am închiriat deja o maşină. Dar înainte de

a pleca, vreau să-ţi mai dau ceva!

Cu aceste cuvinte îi întinse peste masă un bilet. Pe el erau scrise, cu grafia mare, avântată a Elinorei, un nume şi o adresă.

— Te cunosc, Mortimer! zise ea. Ştiu că nu-ţi iese din cap Inimă de cerneală. De aceea am făcut rost de adresa lui Fenoglio. Crede-mă, n-a fost uşor, dar în definitiv există o şansă bună ca el să mai aibă câteva exemplare. Promite-mi că ai să-l vizitezi – nu stă departe de aici – şi-ţi scoţi din cap pentru totdeauna cartea din satul ăla blestemat. Mo fixă adresa ca şi cum ar fi vrut s-o înveţe pe dinafară, luă apoi biletul şi-l vârî în portofelul proaspăt cumpărat.

— Ai dreptate, merită încercat! zise el. Mulţumesc mult, Elinor!

Arăta aproape niţel fericit.

Meggie nu înţelegea niciun cuvânt. Ştia un singur lucru: avusese dreptate. Mo tot se mai gândea la Inimă de cerneală, nu se putea mângâia cu gândul că o pierduse.

— Fenoglio? Cine e ăsta? întrebă ea cu o voce nesigură. Vreun librar?

Numele îi părea cunoscut, dar nu-şi amintea de unde.

Mo nu răspunse. Se uita ţintă pe fereastră.

— Mo, hai să plecăm cu Elinor! zise Meggie. Te rog! Era frumos să mergi dimineaţa la mare şi îi plăceau casele colorate, totuşi voia să plece. Ori de câte ori vedea dealurile care se ridicau în spatele oraşului, inima îi bătea mai repede şi i se părea mereu că descoperă în îmbulzeala de pe străzi faţa lui Basta sau pe aceea a lui Nas-turtit. Voia acasă sau cel puţin la Elinor. Voia să privească cum Mo făcea haine noi pentru cărţile Elinorei, cum aplica în piele cu şifcasurile sale aurul sfărâmicios, cum alegea forzaţul, amesteca cleiul, strângea presa. Voia să fie totul iarăşi ca înainte de noaptea în care apăruse Deget-de-praf.

Dar Mo scutură din cap.

— Trebuie să mai fac această vizită, Meggie, zise el. Apoi plecăm la Elinor. Cel târziu poimâine. Meggie privea ţintă în farfuria ei. Ce de lucruri incredibile se puteau obţine într-un hotel scump la micul dejun… dar nu mai avea chef să mănânce napolitane cu căpşuni.

— Bine, atunci vă văd peste două zile. Dă-mi cuvântul tău de onoare, Mortimer!

— Grija din glasul Elinorei nu putea trece neobservată. Vii chiar dacă nu găseşti la Fenoglio niciun exemplar. Promite-mi! Mo trebui să zâmbească.

— Pe cuvântul meu sfânt de onoare, Elinor, zise el. Elinor dădu drumul unui oftat lung de uşurare şi muşcă dintr-un corn care aşteptase în tot acest răstimp pe farfuria ei.

— Nu mă întreba ce n-am făcut ca să obţin adresa! zise ea cu gura plină. Omul stă într-adevăr aproape de aici, cu maşina, precis un drum de nicio oră. Ciudat că el şi Capricorn locuiesc atât de aproape unul de altul, nu?

— Da, ciudat, murmură Mo şi privi pe fereastră. Printre palmierii din grădina hotelului bătea vântul.

— Aproape toate poveştile lui se desfăşoară în acest ţinut, continuă Elinor, dar, din câte ştiu, el a trăit multă vreme în străinătate şi s-a reîntors aici abia de câţiva ani. Făcu semn unei chelneriţe şi puse să i se mai aducă o cafea.

Meggie scutură din cap când chelneriţa o întrebă dacă vrea să-i mai aducă ceva.

— Mo, eu nu vreau să mai rămân aici! zise ea încet.

Nu vreau să mai vizitez pe nimeni. Vreau acasă. Sau cel puţin la Elinor.

Mo întinse mâna după cafea. Încă se mai strâmba când îşi mişca braţul stâng.

— Meggie, facem această vizită chiar mâine, zise el.

Ai auzit, nu e departe de aici. Şi cel târziu poimâine

seară, dormi iarăşi în patul uriaş al Elinorei, în care ar încăpea o întreagă clasă de copii.

Voia s-o facă să râdă, darjui Meggie nu-i ardea de râs. Examina căpşunile din farfuria ei. Ce roşii erau.

— Va trebui să-mi închiriez şi eu o maşină, Elinor, zise el. Poţi să mă împrumuţi cu nişte bani pentru asta? Ji-i dau înapoi de îndată ce ajungem la tine.

Elinor dădu din cap şi aruncă o privire lungă spre Meggie.

— Ştii ceva, Mortimer, zise ea. Cred că în clipa asta fata ta nu poate să sufere cărţile. Îmi amintesc de sentimentul ăsta. De fiecare dată când tata se cufunda atât de adânc într-una din ele încât noi deveneam invizibile, îmi venea să tai cartea cu foarfecă. Iar azi? Azi sunt tot atât de smintită ca şi el. Nu-i curios? Ei, bine! – îşi împături şervetul şi-şi împinse scaunul înapoi. Mă duc acum să împachetez, iar tu povesteşte-i fetei tale cine e Fenoglio.

Apoi dispăru. Iar Meggie rămase singură la masă cu Mo. El comandă încă o cafea, cu toate că de obicei nu bea mai mult de o ceaşcă.

— Ce-i cu căpşunile tale? întrebă el. Nu le vrei? Meggie scutură din cap.

Mo oftă şi luă una.

— Fenoglio este omul care a scris Inimă de cerneală, zise el. S-ar putea să mai aibă câteva exemplare. Este chiar mai mult decât probabil.

— Aş, de unde! zise Meggie dispreţuitor. Capricorn le-a furat cu siguranţă demult! Le-a furat pe toate, doar ai văzut!

Dar Mo scutură din cap.

— Cred că nu s-a gândit la Fenoglio. Ştii, cu scriitorii e un lucru ciudat. Majoritatea oamenilor nu-şi pot închipui că cei care au scris cărţi sunt oameni la fel ca şi ei. Despre scriitori se presupune că au murit demult, iar nu că pot fi

întâlniţi pe stradă sau la cumpărături. Se cunosc poveştile lor, dar nu li se cunosc numele, iar chipul nici atât. Şi celor mai mulţi scriitori le place asta – ai auzit de la Elinor că a fost destul de greu să găsească adresa lui Fenoglio. Mai mult decât probabil, Capricorn nu bănuişte că născocitorul său trăieşte la nici două ore depărtare de el.

Meggie nu era atât de sigură de asta. Gânditoare, încreţea faţa de masă şi apoi descreţea iarăşi pânza de culoare galben deschisă.

— Aş prefera totuşi să mergem la Elinor, zise. Cartea

— Se opri, apoi rosti totuşi – nu înţeleg de ce vrei neapărat s-o ai. Nu ajută oricum la nimic.

Ea a dispărut, adăugă în gând, ai încercat s-o aduci înapoi, dar nu merge. Hai să plecăm acasă. Mo mai luă o căpşună, pe cea mai mică.

Cornelia Funke

— Cele mai mici sunt întotdeauna cele mai dulci, zise el, vârându-şi-o în gură. Mamei tale îi plăceau căpşunile. Niciodată nu primea destul de multe, şi bombănea teribil când primăvara ploua atât de mult încât îi mucegăiau în răsad.

Un zâmbet îi alunecă pe faţă în timp ce se uita pe fereastră.

— Doar această ultimă încercare, Meggie, zise el. Doar aceasta din urmă. Şi poimâine plecăm la Elinor. Îţi promit.

O noapte plină de cuvinte Ce copil, când n-a putut să adoarmă într-o noapte caldă de vară, n-a crezut că vede pe cer corabia lui Peter Pan? O să te fac să vezi această corabie. Roberto Cotroneo, Când un copil într-o dimineaţă de vară eggie rămase, la hotel când Mo plecă la firma de închiriat maşini, la care îşi comandase una. Îşi împinse un scaun pe balcon şi privi, pe deasupra balustradei lăcuite în alb, marea care lucea în spatele caselor ca o sticlă

albastră, şi încercă să nu se gândească la nimic, pur şi simplu la nimic. Zgomotul maşinilor care ajungea până la ea era atât de puternic, încât nu auzi ciocănitul Elinorei.

Tocmai se pregătea să coboare din nou în hol, când Meggie deschise brusc uşa.

— Ah, mai eşti aici, zise Elinor şi se întoarse din drum cu o figură stingherită. Ascundea ceva la spate.

— Da, Mo aduce maşina închiriată.

— Am ceva pentru tine de rămas-bun.

— Elinor scoase de la spate un pacheţel plat. N-a fost uşor să găsesc o carte în care să nu apară ticăloşi, dar voiam neapărat una din care tata să-ţi poată citi fără să producă necazuri. Cred că în cazul ăsta nu se poate întâmpla nimic. Meggie desfăcu hârtia înflorată. Pe copertă se vedeau doi copii şi un căţel, copiii îngenuncheau pe o stâncă îngustă sau pe o piatră şi priveau îngrijoraţi spre prăpastia care se căsca sub ei.

— Sunt poezii, explică Elinor. Nu ştiu dacă-ţi place aşa ceva, dar m-am gândit că dacă o să-ţi citească tata, o să sune precis minunat.

Meggie deschise cartea. Citi: …Nicicând eu umbra nu mi-o şterg, atâta vreme cât o am. Cuvintele veneau adiind spre ea din paginile cărţii. O închise iarăşi cu grijă.

— Mulţumesc, Elinor, zise ea. Din păcate, eu… n-am nimic pentru tine.

— Ei, mai am aici ceva bun! zise Elinor şi scoase din geanta nou achiziţionată încă un pacheţel. Ce să facă un înghiţitor de cărţi ca tine cu o singură carte? zise ea. Dar asta s-o citeşti mai bine singură. Sunt în ea o groază de ticăloşi. Cred totuşi că o să-ţi placă. În definitiv, nimic nu-i mai bun în locuri străine decât câteva pagini de carte care să te consoleze, aşa-i?

Meggie dădu din cap.

— Mo mi-a promis că venim după tine chiar

poimâine, zise ea. Înainte să pleci, îţi iei rămas-bun şi de la el, nu?

Puse primul dar al Elinorei pe comodă, lângă uşă şi îl despacheta pe al doilea. Era o carte groasă, asta era bine.

— Ah, de unde! Fă tu asta în locul meu! zise Elinor.

Nu sunt bună la despărţiri. Afară de asta ne revedem curând – iar ca să aibă grijă de tine, i-am spus deja. Să nu laşi cărţile deschise, mai zise ea înainte de a se întoarce să plece. Se rup cotoarele. Dar asta ţi-a spus şi tata precis de mii de ori.

— Mai des, zise Meggie, dar Elinor dispăruse deja. Puţin mai târziu Meggie auzi cum cineva îşi târa cufărul la lift, dar nu ieşi pe coridor să vadă dacă este Elinor. Nici ei nu-i plăceau despărţirile. Restul zilei Meggie rămase foarte tăcută. După-amiază târziu Mo merse cu ea să mănânce într-un mic restaurant, la doar câteva colţuri de stradă mai departe. Când ieşiră de-acolo, se înserase deja şi afară, pe străzile care se întunecau, se îmbulzeau oamenii. Îmbulzeala era deosebit de mare într-o piaţă, iar când Meggie îşi făcu loc prin mulţime cu Mo, văzu că oamenii se înghesuiau în jurul unui scuipător-de-foc.

Era linişte desăvârşită când Deget-de-praf îşi trecu făclia aprinsă pe braţele goale. În timp ce se înclina, iar spectatorii aplaudau, Farid le dădea ocol, întinzându-le un mic talger de argint. Talgerul era singurul lucru care nu părea să se potrivească cu acel loc. Farid, în schimb, nu arăta altfel decât băieţii care hoinăreau pe plajă şi-şi dădeau coate când trecea câte o fată. Pielea lui era poate ceva mai închisă la culoare şi părul poate ceva mai negru, dar cu siguranţă că la vederea lui nimănui nu i-ar fi venit ideea că se strecurase afară dintr-o poveste în care covoarele zboară, munţii se deschid şi lămpile pot să împlinească dorinţe. Nu mai purta haina lui albastră, lungă până-n pământ, ci pantaloni şi tricou. Arăta mai mare în ele. Deget-de-praf trebuie să i le fi cumpărat, la fel ca

pantofii în care păşea cu băgare de seamă ca şi cum picioarele încă nu i s-ar fi obişnuit întru totul cu ei. Când o descoperi pe Meggie în îmbulzeală, îi făcu stingherit un semn din cap şi trecu apoi repede mai departe.

Deget-de-praf mai scuipă în aer o ultimă minge de foc, a cărei mărime îl făcu şi pe cel mai curajos spectator să se tragă înapoi împiedicându-se, apoi puse deoparte făcliile şi îşi luă mingile. Le aruncă atât de sus, încât oamenii îşi dădură capul pe spate, le prinse şi iarăşi le împinse cu genunchiul în sus. Braţele i le rostogoleau în sus ca trase de fire nevăzute, i se iveau la spate ca şi cum le-ar fi cules din văzduh, îi săreau spre frunte, spre bărbie, atât de uşor, de imponderabil, mici nimicuri dansante… totul părea să devină uşor, fără greutate, doar un joc frumos – dacă n-ar fi fost faţa lui Deget-de-praf. Ea rămase gravă în spatele mingilor învârtejite de parcă n-ar fi avut nimic de a face cu mâinile dansante, nimic cu iscusinţa lor, cu uşurinţa lor fără griji. Meggie se întreba dacă îl mai dureau oare degetele. Păreau încă roşii, dar poate era doar lumina focului. Când Deget-de-praf se înclină şi-şi vârî mingile din nou în rucsac, spectatorii întârziară să se împrăştie, până la urmă însă rămăseseră acolo doar Mo şi Meggie. Farid se ghemuia pe caldarâm şi număra banii pe care îi adunase. Arăta mulţumit – ca şi cum niciodată n-ar fi făcut altceva.

— Deci tot mai eşti aici, zise Mo.

— De ce nu? Deget-de-praf îşi aduna lucrurile, cele două sticle pe care le folosise şi în grădina Elinorei, făcliile arse, scuipătoarea, al cărei conţinut îl vărsă fără grijă pe caldarâmul străzii. Îşi procurase o geantă nouă, cea veche rămăsese în satul lui Capricorn. Meggie se apropie agale de rucsac, dar Gwin nu era înăuntru.

— Speram că ai plecat demult într-un loc unde Basta să nu te poată găsi.

Deget-de-praf ridică din umeri.

— Mai întâi trebuie să adun ceva bani. Afară de asta aici îmi place vremea, iar oamenii se opresc mai degra

1 bă în loc. Sunt şi generoşi. Aşa-i, Farid? Ce câştig avem de astă dată?

Băiatul tresări când Deget-de-praf se întoarse spre el. Pusese deoparte talgerul şi voia tocmai să-şi împingă în gură un chibrit aprins. Îl stinse repede cu degetele. Deget-de-praf se stăpâni să nu zâmbească.

— Vrea să înveţe neapărat jocul cu focul, l-am arătat cum să-şi facă mici făclii cu care să exerseze, dar se grăbeşte prea mult. Are mereu băşici pe buze de la arsuri. Meggie se uită, fără să atragă atenţia, la Farid. El se făcea că nu o observă, în timp ce strângea în geantă lucrurile lui Deget-de-praf, darea era sigură că asculta fiecare cuvânt care se rostea. De două ori îi prinse privirea, privirea lui întunecată, iar a doua oară se întoarse atât de brusc, încât era gata să-i cadă una din sticlele lui Deget-de-praf.

— Ei, ei, atenţie cu asta, da? se răsti la el Deget-de-praf.

— Faptul că încă mai eşti aici sper că nu are altă cauză? întrebă Mo când Deget-de-praf se reîntoarse spre el.

— Ce vrei să spui?

— Deget-de-praf îi evită privirea. Ah, da. Crezi că m-aş mai putea întoarce din cauza cărţii. Mă supraapreciezi. Sunt un laş.

— Prostii.

— Vocea lui Mo suna supărată. Elinor pleacă azi acasă.

— Bine pentru ea.

— Deget-de-praf examina cu o expresie neutră faţa lui Mo. Şi tu? Nu pleci cu ea? Mo privi casele din jur şi scutură din cap.

— Eu vreau să mai vizitez pe cineva.

— Aici? Pe cine?

Deget-de-praf îşi puse o cămaşă cu mâneci scurte, ceva colorat, cu flori mari, care nu-i venea deloc bine la faţa lui brăzdată de cicatrice.

— Există cineva aici care ar putea să mai aibă un exemplar. Ştii…

Faţa lui Deget-de-praf rămase nemişcată, dar degetele îl trădară. Dintr-odată se chinuiră să împingă nasturii cămăşii în butoniere.

— Asta nu-i posibil! zise el răguşit. Când le-a adunat, Capricorn n-a sărit cu siguranţă niciuna.

Mo ridică din umeri.

— Poate. Vreau totuşi să încerc. Omul despre care vorbesc nu este librar sau anticar. Capricorn nu ştie probabil nici că există.

Deget-de-praf privi în jur. Într-una din casele înconjurătoare cineva închise obloanele, iar de cealaltă parte a pieţei câţiva copii se jucau printre scaunele unui restaurant până în clipa în care chelnerul îi goni. Mirosea a mâncare caldă şi a jocurile cu focul ale lui Deget-de-praf, şi niciun om îmbrăcat în negru nu era de văzut printre case, în afară de chelnerul care, cu un aer plictisit, aşeza scaunele la locurile lor.

— Şi cine ar fi acest necunoscut misterios? Deget-de-praf coborî vocea încât se auzi abia ca o şoaptă.

— Omul care a scris Inimă de cerneală. Trăieşte nu departe de aici.

Farid se apropie agale de ei, ţinând în mână talgerul de argint cu banii.

— Gwin nu vine înapoi, îi zise lui Deget-de-praf. Şi nu mai avem nimic cu ce să-l atragem. Să cumpăr câteva ouă?

— Nu, şi le procură singur.

— Deget-de-praf îşi trecu degetul peste cicatrice. Bagă banii pe care i-am strâns în punga de piele, ştii, aia

care e în rucsacul meu, îi zise lui Farid.

Vocea lui părea nerăbdătoare. Meggie s-ar fi uitat cu reproş la Mo dacă i-ar fi vorbit astfel, dar lui Farid nu i se păru nimic special. Se îndepărtă sărind.

— Am crezut într-adevăr că s-a terminat, nicio întoarcere, niciodată…

Deget-de-praf se întrerupse şi privi spre cer. Un avion cu lumini sclipind colorat traversa cerul nocturn. Şi Farid se uita într-acolo. Ascunsese banii şi stătea lângă rucsac aşteptând. Ceva cu blană alunecă prin piaţă, se agăţă strâns cu ghearele de pantalonii săi şi i se caţără pe umeri. Zâmbind, Farid băgă mâna în buzunarul pantalonului şi-i întinse lui Gwin o bucată de pâine.

— Şi ce dacă mai există o carte?

— Deget-de-praf îşi ridică părul lung de pe frunte. Îmi mai dai o şansă? încerci încă o dată să mă trimiţi înapoi? Doar o singură dată?

Vocea lui suna atât de nostalgic, încât pe Meggie o duru.

Dar pe chipul lui Mo se citi refuzul.

— Nu poţi să te întorci, nu în cartea asta! zise el. Ştiu că nu vrei s-auzi nicio vorbă despre asta, dar aşa e. Împacă-te odată cu situaţia. Poate am să te pot ajuta la un moment dat, am o idee, e destul de ţicnită, dar…

Nu mai spuse nimic, scutură doar din cap şi calcă pe o cutie de chibrituri goală care zăcea pe pietre. Meggie se uită la el uluită. Despre ce idee vorbea? Exista cu adevărat sau voia doar să-l consoleze pe Deget-de-praf? Dacă da, atunci nu-şi atinsese scopul. Deget-de-praf îl măsură cu vechea lui duşmănie.

— Am să vin cu tine, zise el.

— Degetele sale îi lăsaseră ceva rugină pe faţă, când şi le trecuse peste cicatrice.

Am să vin cu tine, când îl vizitezi pe omul ăla, şi-apoi

om mai vedea.

În spatele lor răsună un hohot de râs. Deget-de-praf se uită în jur. Gwin încerca să se suie pe capul lui Farid şi băiatul râdea ca şi cum n-ar fi fost nimic mai încântător decât câteva gheare ascuţite de jder pe pielea capului.

— Lui nu-i e nici pic de dor de casă! murmură Deget-de-praf. L-am întrebat. Nici urmă! Toate astea – arătă cu mâna în jurul său – îi plac. Până şi zgomotul şi duhoarea maşinilor. E bucuros că e aici. Lui i-ai făcut evident un serviciu.

Privirea pe care i-o aruncă tatălui, spunând aceste cuvinte, era atât de încărcată de reproş, încât Meggie îl luă pe Mo involuntar de mână.

Gwin sărise de pe umărul lui Farid şi, plin de curiozitate, adulmeca de colo-colo caldarâmul. Unul dintre copiii care se jucaseră zgomotos printre mese se aplecă şi-i examina neîncrezător corniţele. Dar înainte ca să poată întinde mâna după animal, Farid sări, îl apucă pe Gwin şi şi-l puse din nou pe umăr.

— Unde locuieşte acest...? Deget-de-praf lăsă propoziţia neterminată.

— Cam la o oră de-aici.

Deget-de-praf tăcu. Pe cerscânteiau iarăşi luminile unui avion.

— Uneori dacă mergeai dis-de-dimineaţă la fântână ca să te speli, murmură el, deasupra apei zbârnâiau zânele astea minuscule, abia mai mari decât libelule voastre şi albastre ca violetele. Le plăcea să-ţi intre în păr, uneori îţi scuipau chiar în faţă. Foarte prietenoase nu erau, dar noaptea scânteiau ca licuricii. Îmi prindeam uneori câte una şi o închideam într-o sticlă. Dacă îi dădeai drumul noaptea, înainte de a adormi, visai minunat.

— Capricorn a spus că erau cobolzi şi uriaşi, zise Meggie încet.

Deget-de-praf o măsură gânditor.

— Da, erau şi din ăia, zise el. Cobolzi, piticuţe-de-muşchi, oameni de sticlă… Lui Capricorn nu-i prea plăceau ăştia, fără excepţie. Ar fi preferat să-i omoare pe toţi. A pus să fie alungaţi, a alungat tot ce putea fugi.

— Trebuie să fie o lume primejdioasă.

Meggie încercă să şi-o imagineze, uriaşii, cobolzii – şi zânele. Mo îi dăruise odată o carte cu zâne. Deget-de-praf ridică din umeri.

— Da, e primejdioasă, şi? Asta de-aici e şi ea primejdioasă, nu?

Îi întoarse brusc spatele, se duse la rucsacul său şi şi-l aruncă în spate. Apoi îi făcu un semn băiatului. Farid ridică geanta cu mingile şi făcliile şi, plin de zel, o trase după el, urmându-l pe Deget-de-praf. Acesta se mai întoarse o dată spre Mo.

— Îndrăzneşte numai şi povesteşte-i acestui om despre mine! zise el. Nu vreau să-l văd. Am s-aştept la maşină. Vreau să ştiu doar dacă mai are o carte, ai priceput? Căci la cartea lui Capricorn doar n-o să mai ajung vreodată. Mo ridică din umeri.

— Cum vrei…

Deget-de-praf îşi examina degetele înroşite şi-şi trecu mâna peste pielea întinsă.

— Poate mi-ar spune şi cum se termină povestea mea, murmură el.

Meggie se uită la el neîncrezătoare.

— Ce, nu ştii?

Deget-de-praf zâmbi. Lui Meggie tot nu-i plăcea zâmbetul lui. Părea că există doar ca să ascundă ceva.

— Ce-i aici aşa de special, prinţesă? întrebă el cu voce scăzută. Tu ştii oare cum se termină povestea ta? Meggie nu ştiu ce să răspundă.

Deget-de-praf îi făcu un semn cu ochiul şi se întoarse.

— Mâine dimineaţă sunt la hotel! mai zise.

Apoi plecă fără să se mai uite înapoi. Farid îl urma cu traista grea, fericit ca un câine vagabond care îşi găsise în fine un stăpân.

În această noapte, luna plină/de un roşu-portocaliu, atârna pe cer ca un fruct. Înainte de a se sui în pat, Mo trase perdelele ca s-o poată vedea: un lampion colorat între toate stelele acelea albe. Niciunul din ei nu putea să doarmă. Mo îşi cumpărase câteva cărţi de buzunar, arătau atât de uzate ca şi cum ar fi trecut deja prin multe mâini. Maggie citea cartea cu ticăloşi, pe care i-o dăruise Elinoftâi plăcea, dar la un moment dat i se închiseră ochii de oboseală. Adormi imediat, alături de Mo care citea şi tot citea, în vreme ce afară luna portocalie atârna pe cerul străin. Când se trezi la un moment dat, speriată, dintr-un vis confuz, Mo tot mai stătea în capul oaselor în pat, cu cartea deschisă în mână. Luna pornise demult mai departe, iar pe fereastră nu se vedea decât noaptea.

— Nu poţi să dormi? întrebă Meggie şi se ridică.

— Ah, câinele ăla neghiob m-a muşcat de braţul stâng şi ştii că e exact partea pe care adorm cel mai bine. Apoi pur şi simplu îmi umblă prea multe lucruri prin cap.

— Şi mie îmi umblă multe prin cap. – Meggie luă de pe noptieră cartea cu poezii pe care i-o dăruise Elinor.

Mângâie legătura, îşi trecu mâna peste cotorul arcuit şi urmări cu arătătorul conturul literelor de pe copertă. Ştii ceva, Mo? zise ea ezitând. Cred că mi-ar plăcea şi mie să pot.

— Ce?

Meggie mângâie încă o dată legătura cărţii. I se păru că o aude şoptind. Foarte încet.

— Să citesc aşa, zise ea. Să citesc ca tine. Aşa, ca totul să fie viu.

Mo se uită la ea.

— Eşti nebună! zise el. Toate necazurile pe care le avem vin numai de aici.

— Ştiu.

Ţinând degetul între file, Mo închise cartea.

— Citeşte-mi ceva, Mo! spuse Meggie încet. Te rog. Doar o dată. – îi întinse cartea cu poezii. Elinor mi-a dăruit-o. Zice că nu se poate întâmpla cine ştie ce.

— Da? A spus asta?

— Mo deschise cartea. Şi dacă totuşi? Frunzări paginile lucioase.

Meggie îşi împinse perna foarte aproape de a lui.

— Ai într-adevăr o idee cum ai putea totuşi să-l trimiţi pe Deget-de-praf înapoi? Sau l-ai minţit?

— Prostii. Nu sunt bun să mint, ştii asta.

— Aşa-i.

— Meggie trebui să zâmbească. Ce idee ai?

— Am să-ţi spun când o să ştiu dacă funcţionează. Mo continua să frunzărească volumul de la Elinor. Cu fruntea încruntată citea o pagină, o întorcea şi citea o alta.

— Te rog, Mo!

— Meggie se trase foarte aproape de el. Doar o singură poezie. Una micuţă de tot. Te rog! Pentru mine. Mo oftă.

— Una singură? Meggie dădu din cap.

Afară zgomotul maşinilor încetase. Lumea era atât de liniştită, de parcă s-ar fi închis ca un fluture într-un cocon pentru ca ziua următoare să iasă întinerită şi nou-nouţă.

— Te rog, Mo, citeşte!

Şi Mo începu să umple liniştea de cuvinte. Le atrăgea din toate părţile ca şi cum ele ar fi aşteptat doar glasul lui – cuvinte lungi şi scurte, ascuţite şi moi, sfârâitoare, uguitoare. Dansau prin odaie, desenau imagini din sticlă colorată şi gâdilau pielea. Chiar şi după ce aţipi, Meggie

tot le mai auzea, cu toate că Mo închisese cartea demult. Cuvinte care îi explicau lumea, faţa întunecată şi cea luminoasă, şi care ridicau ziduri în faţa tuturor visurilor urâte. Niciunul nu pătrunse în această noapte, în dimineaţa următoare, o pasăre de un roşu portocaliu ca lumina lunii din noaptea trecută fâlfâia pe patul lui Meggie. Încercă s-o prindă, dar pasărea zbură spre fereastra dincolo de care o aştepta cerul albastru. Se izbea necontenit de geamul invizibil şi-şi lovea capul mic, până ce Mo deschise fereastra şi-i dădu drumul să zboare afară.

— Ei, tot îţi mai doreşti să poţi? o întrebă Mo pe Meggie după ce ea urmărise pasărea până când se topise în azur.

— Era foarte frumoasă! zise ea.

— Da, dar o să-i placă aici? întrebă Mo. Şi cine e în schimb acum acolo, de unde a venit ea?

Meggie rămase la fereastră, în timp ce Mo coborî ca să achite nota de plată. Îşi amintea exact ce poezie citise Mo la sfârşit. Aduse cartea de pe noptiera ei, ezită o clipă… şi o deschise.

Acolo-i un loc, unde trotuarul ia sfârşit şi încă n-a-nceput şoseaua şi-acolo creşte iarba, albă, moale şi-acolo un soare purpuriu dogoare şi pasărea lunii după un drum lung adoarme în vântul de izmă ce-adie răcoare. Meggie şoptea cuvintele lui Shel Silverstein, în timp ce le citea, dar nicio pasăre a lunii nu-şi luă zborul dinspre lampă. Iar mirosul de izmă era desigur o închipuire.

Fenoglio

Nu mă cunoaşteţi, decât dacă aţi citit o carte care se cheamă Aventurile lui Tom Sawyer, dar nu despre asta e vorba. Cartea a fost scrisă de Mark Twain, şi ce povesteşte în ea e adevărat – mai mult sau mai puţin. Unele lucruri le-a exagerat, dar cele mai multe sunt aşa. De fapt e totuna. N-am văzut pe nimeni care să nu mnv tă uneori. Mark Twain, Aventurile lui Huckleberry Firmând ieşiră din hotel,

Deget-de-praf aştepta deja cu Farid în parcare. Peste dealurile apropiate atârnau nori de ploaie, un vânt înăbuşitor îi mâna încet spre mare. În această zi totul părea cenuşiu, până şi casele vopsite colorat şi tufişurile înflorite de pe marginea şoselei. Mo o luă pe şoseaua de coastă, despre care Elinor povestise că au construit-o romanii, şi se îndreptă spre vest.

Pe tot parcursul drumului, marea se întindea la stânga lor, apă până la orizont, acoperită când de case, când de copaci, dar în dimineaţa asta nu arăta nici pe jumătate atât de atrăgătoare ca atunci când Meggie venise dinspre munte cu Elinor şi cu Deget-de-praf. Cenuşiul cerului se oglindea şters în valuri şi spuma învolburată semăna cu nişte zoaie. Meggie se surprinse uitându-se tot mai des spre dreapta, spre dealurile printre care se ascundea undeva satul lui Capricorn. O dată chiar i se păru că descoperă într-o încreţitură întunecată turnul decolorat al bisericii, şi inima îi bătu să se spargă, deşi ştia că era imposibil să fie biserica lui Capricorn. În definitiv, picioarele ei îşi mai aminteau încă foarte exact drumul nesfârşit de lung.

Mo conducea mai repede ca de obicei, mult mai repede, era evident că aproape nu mai avea răbdare s-ajungă la destinaţie. După mai bine de o oră cotiră, ieşind de pe şoseaua de coastă şi urmând un drum îngust, şerpuit, care trecea printr-o vale cenuşie din pricina caselor. Dealurile erau acoperite de sere cu geamurile văruite, în direcţia soarelui, care astăzi se ascundea printre nori. Abia când şoseaua începu să urce, se iviră din nou pe ambele sale laturi suprafeţele verzi. Câmpii necultivate luau locul zidurilor, iar pe marginea şoselei se aplecau măslini. Şoseaua se bifurcă de câteva ori şi Mo fu silit să se uite mereu pe harta pe care o cumpărase, dar în cele din urmă apăru pe o tăbliţă indicatoare numele exact. Era o aşezare mică aceea în care intrară, abia mai mare

decât o piaţă, cu câteva duzini de case şi o biserică foarte asemănătoare cu biserica din satul lui Capricorn. Când Meggie coborî din maşină, văzu jos, departe, întinzându-se marea. Chiar de la distanţă se vedea spuma valurilor care în această zi cenuşie erau atât de agitate. Mo parcase în piaţa satului, chiar lângă monumentul închinat morţilor din cele două războaie trecute. Lista numelor era lungă pentru un loc atât de mic, lui Meggie i se păru că erau aproape tot atâtea nume câte case avea satul.

— Poţi să laşi liniştit maşina deschisă, am eu grijă de ea! zise Deget-de-praf, când Mo voi s-o încuie.

Îşi aruncă rucsacul în spate, îl trase de lanţ pe Gwin care era adormit şi se ghemui pe treptele monumentului. Farid se aşeză, fără niciun cuvânt, alături de el. Meggie însă îl urmă pe Mo.

— Ţine minte că ai promis să nu povesteşti nimic de mine! strigă Deget-de-praf după ei.

— Bine, prea bine! răspunse Mo.

Farid se juca din nou cu chibriturile, Meggie îl surprinse când se mai uită o dată în urmă. Ştia deja foarte bine să stingă beţişorul cu gura, totuşi Deget-de-praf îi luă chibriturile şi Farid se apucă să-şi examineze nefericit mâinile goale.

Prin profesia tatălui ei, Meggie cunoscuse adesea oameni care iubeau cărţile, le cumpărau, le colecţionau, le tipăreau sau, ca şi el, le protejau să nu se dezmembreze, dar niciodată nu întâlnise pe cineva care să fi scris propoziţiile ce umpleau toate acele pagini. Nici măcar la câteva dintre cărţile ei preferate nu ştia numele autorului, nemaivorbind de cum arăta. Ea văzuse întotdeauna doar figurile care îi ieşeau în întâmpinare din cuvinte, niciodată însă pe cel care stătea în spatele lor şi le născocise. Era cum spusese Mo: pe scriitori ţi-i reprezinţi morţi sau foarte, foarte bătrâni. Dar bărbatul care le deschise, după ce Mo sunase de două ori la uşa lui, nu era niciuna, nici

alta. Adică, bătrân era, cel puţin în ochii lui Meggie, avea cel puţin şaizeci de ani sau chiar mai mult. Faţa îi era zbârcită ca o broască ţestoasă, dar părul îi era negru, fără nicio nuanţă de gri, nici măcar uşoară (mai târziu avea să afle că se vopsea), iar fragil omul, de asemenea, nu părea tocmai să fie. Dimpotrivă, se postă atât de impozant în cadrul uşii, încât lui Meggie îi pieri graiul pe loc. Din fericire lui Mo nu i se întâmplă tot aşa.

— Domnul Fenoglio? întrebă el.

— Da?

Figura se făcu şi mai distantă. Fiecare zbârcitură se umplu de dezaprobare. Ceea ce nu păru însă să-l impresioneze pe Mo.

— Mortimer Folchart, se prezentă el, ea este fiica mea, Meggie. Una dintre cărţile dumneavoastră mă aduce aici. Un băiat apăru în uşă, alături de Fenoglio, un băieţel, poate de cinci ani, iar de cealaltă parte se împingea să iasă o fetiţă. Curioasă, se uită fix mai întâi la Mo, apoi la Meggie.

— Pippo a scobit ciocolata din prăjitură, o auzi Meggie şoptind, în timp ce se uita îngrijorată la Mo. Când aceasta îi făcu un semn cu ochiul, dispăru chicotind în spatele lui Fenoglio, care numai prietenos nu-i privea.

— Toată ciocolata? mormăi el. Vin imediat. Spune-i lui Pippo că o s-o încaseze rău.

Fetiţa dădu din cap şi o luă la fugă, evident fiindcă îi plăcea să ducă asemenea veşti proaste. Băieţelul înlănţuia piciorul lui Fenoglio.

— E vorba de o anumită carte, continuă Mo. Inimă de cerneală. Aţi scris-o demult şi, din păcate, nu se mai găseşte pe nicăieri de cumpărat.

Meggie nu se putea decât minuna că lui Mo cuvintele nu-i rămâneau în gât sub privirea întunecată care continua să-l fixeze.

— Ah, asta. Da, şi?

Fenoglio încrucişa braţele. Fetiţa apăru din nou în stânga lui.

— Pippo s-a ascuns, şopti ea.

— N-o să-i folosească la nimic, zise Fenoglio. Îl găsesc eu întotdeauna.

Fetiţa dispăru din nou. Meggie auzi cum în casă era strigat tare hoţul ciocolatei. Fenoglio se întoarse din nou spre Mo.

— Ce doriţi? Dacă vreţi să-mi puneţi vreo întrebare isteaţă legată de carte, renunţaţi. N-am timp de aşa ceva. Afară de asta am scris-o, după cum aţi spus şi dumneavoastră, de o groază de vreme.

— Nu, n-am de pus întrebări, cu excepţia uneia singure. Aş vrea să ştiu dacă mai aveţi câteva exemplare şi dacă v-aş putea cumpăra unul.

Acum bătrânul nu-l mai cercetă pe Mo atât de distant.

— Ia te uită! Cartea trebuie să vă fi plăcut cu adevărat. Mă simt măgulit. Cu toate că…

— Chipul se întunecă din nou. Nu cumva sunteţi unul dintre acei smintiţi care colecţionează cărţi rare doar pentru că sunt rare, nu-i aşa? Mo se văzu silit să zâmbească.

— Nu! zise el. Aş vrea s-o citesc. Pur şi simplu doar s-o citesc.

Fenoglio îşi sprijini braţul de cadrul uşii şi cercetă casa de vizavi ca şi cum i-ar fi fost teamă că avea să se prăbuşească în clipa următoare. Uliţa unde care locuia era atât de îngustă încât, dacă ar fi întins braţele, Mo ar fi putut s-ajungă cu ele dintr-o parte în alta. Multe case erau construite din pietre neşlefuite de culoarea nisipului cenuşiu, precum cele din satul lui Capricorn, dar aici erau flori la ferestre şi pe trepte, şi multe obloane arătau ca şi

cum ar fi fost proaspăt vopsite. În faţa unei case era un cărucior de copil, în faţa alteia o motocicletă, iar prin ferestrele deschise se auzeau în uliţă voci. Cândva, se gândi Meggie, şi satul lui Capricorn a arătat aşa. O femeie bătrână trecu pe lângă ei, îi măsură pe străini cu neîncredere. Fenoglio îi făcu un semn din cap, mormăi un salut scurt şi aşteptă până ce dispăru pe uşa unei case vopsite în verde.

— Inimă de cerneală, zise el. E într-adevăr mult de-atunci. E curios că tocmai de ea întrebaţi.

Fetiţa se întoarse. Trase de mânecile lui Fenoglio şi-i şopti ceva la ureche. Faţa de ţestoasă a lui Fenoglio se strâmbă într-un zâmbet. Meggie îl plăcu mai mult aşa.

— Da, Paula, acolo se ascunde de fiecare dată, îi spuse încet fetiţei. Poate îl sfătuieşti să încerce o dată o ascunzătoare mai bună.

Paula dispăru pentru a treia oară, nu fără a-i arunca lui Meggie o privire lungă, plină de curiozitate.

— Bine, atunci haideţi înăuntru, zise Fenoglio.

Fără să mai spună ceva, le făcu un semn lui Mo şi lui Meggie, o luă înainte pe un coridor strâmt şi întunecat, şchiopătând fiindcă băieţaşul tot mai atârna ca o maimuţică de piciorul lui, şi împinse uşa de la bucătărie, unde se afla pe masă ruina unei prăjituri. Crusta brună era găurită ca legătura unei cărţi, pe care ar fi ros-o ani de zile moliile de cărţi.

— Pippo? Fenoglio urlă atât de tare încât până şi Meggie se sperie, deşi nu se simţea vinovată cu nimic. Ştiu că mă auzi. Şi-ţi spun că pentru fiecare gaură din această prăjitură am să-ţi fac un nod la nas. Ai priceput? Meggie auzi un chicotit. Părea să vină din dulapul de lângă frigider. Fenoglio rupse o bucăţică din prăjitura înţepată.

— Paula, zise el, dă-i şi fetiţei, dacă nu o deranjează găurile, zise el.

Paula ieşi de sub masă şi se uită întrebător la Meggie.

— Nu mă deranjează, zise Meggie, la care Paula tăie cu un cuţit mare o bucată tot atât de mare de prăjitură şi i-o puse pe faţa de masă.

— Pippo, scoate una dintre farfuriile cu trandafiri, zise Fenoglio, şi din dulap o mână cu degete brune de la ciocolată întinse o farfurie.

Meggie o prinse repede înainte să cadă şi puse prăjitura pe ea.

— Şi dumneavoastră? îl întrebă Fenoglio pe Mo.

— Eu aş prefera cartea, răspunse Mo. Era destul de palid.

Fenoglio şi-l culese pe băieţel de pe picior şi se aşeză.

— Rico, caută-ţi alt copac, zise el.

— Apoi îl privi gânditor pe Mo. Nu pot să v-o dau, zise el. Nu mai am niciun exemplar. Au fost furate, toate. Le pusesem la dispoziţia unei expoziţii de cărţi vechi pentru copii, dincolo, la Genova. Era printre ele o ediţie specială, bogat ilustrată, apoi una cu dedicaţia semnată a ilustratorului, cele două cărţi care aparţineau copiilor mei, cu toate observaţiile lor mâzgălite (îi tot rugasem ca mai bine să sublinieze ce le plăcea mai mult) şi, în fine, exemplarul meu personal. Toate furate, două zile după ce se deschisese expoziţia.

Mo îşi trecu mâna peste faţă ca şi cum ar fi vrut să-şi şteargă dezamăgirea.

— Furate! zise el. Desigur.

— Desigur? Fenoglio clipi şi-l măsură plin de curiozitate pe Mo. Trebuie să-mi explicaţi asta. Nu vă las să plecaţi până când nu aflu de ce tocmai această carte vă interesează. Altminteri îi pun pe copii pe dumneavoastră, şi nu e plăcut.

Mo încercă să zâmbească, dar nu reuşi prea bine.

— Şi al meu a fost furat, zise el în cele din urmă. Şi era, de asemenea, un exemplar cu totul special.

— Uimitor.

— Fenoglio ridică din sprâncene. Se arcuiau deasupra ochilor lui ca nişte omizi zbârlite. Daţi-i drumul, povestiţi.

De pe chipul lui dispăruse orice urmă de duşmănie. Curiozitatea pusese mâna pe sceptru. Nimic altceva decât curiozitate. Meggie descoperi în ochii lui Fenoglio aceeaşi foame nepotolită de poveşti care o copleşea şi pe ea la vederea fiecărei cărţi noi.

— Aici nu sunt multe de povestit.

— Meggie îşi dădu seama după vocea lui Mo că nu avea de gând să-i povestească bătrânului adevărul. Eu restaurez cărţi. Trăiesc din ele. Pe a dumneavoastră am găsit-o cu ani în urmă într-un anticariat, am vrut s-o leg din nou şi-apoi s-o vând, dar mi-a plăcut atât de mult încât am păstrat-o. Iată însă că mi s-a furat şi am încercat zadarnic să cumpăr una nouă. O prietenă care se pricepe foarte bine să facă rost de cărţi rare mi-a propus în cele din urmă să încerc chiar la autor. Tot ea mi-a găsit şi adresa dumneavoastră. Şi aşa am venit încoace.

Fenoglio şterse câteva firimituri de pe masă.

— Bine, zise el. Dar asta nu e toată povestea.

— Ce vreţi să spuneţi?

Bătrânul cercetă faţa lui Mo până când acesta întoarse capul şi privi pe fereastra îngustă.

— Vreau să spun că miros poveştile bune de la multe poşte distanţă, aşa că nu încercaţi să ascundeţi una de mine. Afară cu ea. Căpătaţi şi o bucată din formidabila prăjitură înţepată.

Paula se înghesui în poala lui Fenoglio. Îşi vârî capul sub bărbia lui şi-l privi pe Mo la fel de nerăbdător ca şi bătrânul.

Dar Mo scutură din cap.

— Nu, cred că mai bine renunţ. Oricum n-aţi crede un cuvânt.

— Oh, eu cred lucrurile cele mai năstruşnice! îl contrazise Fenoglio în timp ce tăia o bucată de prăjitură. Cred orice poveste atâta timp cât e bine povestită. Uşa dulapului se crăpă şi Meggie văzu cum un băiat îşi scoase capul afară.

— Cum rămâne cu pedeapsa mea? întrebă el. Pesemne că era Pippo, judecând după degetele pline de ciocolată.

— Mai târziu, zise Fenoglio. Acum am altceva de făcut.

Dezamăgit, Pippo ieşi din dulap.

— Ai zis că-mi faci noduri la nas.

— Noduri duble, noduri marinăreşti, noduri flutureşti, şi ce mai vrei tu, dar acum trebuie s-ascult povestea asta. Deci mai fă câteva prostii până o să-mi fac timp. Pippo puse buza bosumflat şi dispăru pe culoar. Băieţelul se luă iute după el.

Mo continua să tacă, ştergea fărâme de prăjitură de pe suprafaţa neregulată a mesei şi desena cu arătătorul modele invizibile pe lemn.

— Apare în această poveste cineva, căruia i-am promis să n-o povestesc, zise el în cele din urmă.

— O promisiune proastă nu devine mai bună prin faptul că e ţinută, zise Fenoglio. Cel puţin aşa stă scris într-una dintre cărţile mele preferate.

— Nu ştiu dacă a fost o promisiune proastă.

— Mo oftă şi privi în tavan ca şi cum acolo ar fi fost de găsit răspunsul. Ei, bine, zise el. Am să vă povestesc. Dar Deget-de-praf o să mă omoare dacă află.

— Deget-de-praf? Am numit aşa un personaj odată.

Desigur, pe unul din scamatorii care apar în Inimă de cerneală. În penultimul capitol l-am lăsat să moară şi, în timp ce scriam, am plâns, atât era de emoţionant. Meggie era cât pe-aci să se înece cu o bucăţică de prăjitură pe care tocmai şi-o vârâse în gură, dar Fenoglio continuă netulburat:

— Nu mi-am lăsat multe personaje să moară, dar uneori pur şi simplu se potriveşte. Scenele de moarte nu sunt uşor de scris, cad prea uşor în dulcegărie, dar aceea a lui Deget-de-praf mi-a reuşit atunci într-adevăr bine. Meggie se uită consternată la Mo.

— Moare? Dar… ştiai asta?

— Desigur. Am citit întreaga poveste, Meggie.

— Dar de ce nu i-ai spus?

— N-a vrut s-asculte.

Fenoglio urmărea schimbul lor de replici cu multă curiozitate şi cu o figură pe care se vedea că nu pricepe nimic.

— Cine îl omoară? întrebă Meggie. Basta?

— Ah, Basta! Fenoglio zâmbi pe sub mustaţă.

— Fiecare zbârcitură se umplu de satisfacţie. Unul dintre cei mai buni ticăloşi pe care i-am născocit. Un câine turbat, dar nici pe jumătate atât de rău ca celălalt erou întunecat al meu: Capricorn. Basta ar lăsa să i se smulgă inima pentru el, dar lui Capricorn asemenea pasiuni îi sunt străine. El nu simte nimic, absolut nimic, nici măcar propria-i cruzime nu-i face plăcere. Da, pentru Inimă de cerneală am inventat într-adevăr câteva figuri întunecate, şi apoi mai e şi Umbra, câinele lui Capricorn, cum i-am zis chiar eu tot timpul. Dar, firește, asta e o descriere mult prea simpatică pentru un asemenea monstru.

— „Umbra”?

— Vocea lui Meggie era abia ceva mai mult decât o şoaptă. Îl omoară el pe Deget-de-praf?

— Nu, nu. Iartă-mă, am uitat complet de întrebarea ta. O dată ce încep să vorbesc despre personajele mele, sunt foarte greu de oprit. Nu, unul dintre oamenii lui Capricorn îl omoară pe Deget-de-praf. Scena mi-a izbutit într-adevăr bine. Deget-de-praf are un jder blând, omul lui Capricorn vrea să-l omoare fiindcă îi place mult să omoare animale mici, Deget-de-praf vrea să-şi salveze prietenul cu blăniţă – şi moare pentru el. Meggie tăcu. Bietul Deget-de-praf, se gândi. Bietul, bietul Deget-de-praf. Nu se mai putea gândi la nimic altceva.

— Care dintre oamenii lui Capricorn este? întrebă ea. Nas-turtit? Sau Cockerell?

Fenoglio o examina plin de admiraţie.

— Ia te uită. Tu poţi să ţii minte toate numele? Eu le uit de cele mai multe ori, la scurt timp după ce le-am inventat.

— Nu e niciunul dintre ei, Meggie, zise Mo. În carte numele ucigaşului nu este nici măcar pomenit. E o bandă întreagă de oameni ai lui Capricorn care îl urmăresc pe Gwin şi unul îl împunge cu cuţitul. Unul care probabil că tot îl mai aşteaptă pe Deget-de-praf.

— Îl aşteaptă? Fenoglio se uită perplex la Mo.

— E oribil! şopti Meggie. Îmi pare bine că n-am citit mai departe.

— Ce înseamnă asta? Vorbeşti cumva de cartea mea? Vocea lui Fenoglio suna jignită.

— Da, zise Meggie. Asta fac.

— Se uită întrebător la Mo. Şi Capricorn? Cine îl omoară pe el?

— Nimeni.

— Nimeni?

Meggie se uită la Fenoglio atât de acuzator, încât acesta începu să-şi frece nasul jenat. Era un nas impozant.

— Ce te uiţi aşa la mine? strigă el. Îl las să scape. E

unul dintre cei mai buni ticăloşi ai mei. Cum să-l fi omorât? în viaţa adevărată nu e altfel: marii ucigaşi scapă şi trăiesc fericiţi până la sfârşitul vieţii lor, în timp ce oamenii buni mor, uneori chiar cei mai buni. Aşa se petrec lucrurile. De ce trebuie să fie în cărţi altfel?

— Ce e cu Basta? Rămâne cumva în viaţă? Meggie îşi aminti ce spusese Farid atunci la colibă: „De ce nu-i omorâţi? Asta aveau de gând să facă cu noi!”

— Basta rămâne în viaţă, răspunse Fenoglio. Plănuiam pe-atunci să scriu o continuare la Inimă de cerneală şi nu voiam să renunţ la cei doi. Eram foarte mândru de ei! Bun, nici Umbra nu-mi reuşise rău, nu, serios, dar la personajele mele umane ţin totuşi cel mai mult. Ştii, dacă m-ai întreba de cine eram mai mândru – de Basta sau de Capricorn –, n-aş şti să-ţi spun! Mo se uită din nou ţintă pe fereastră. Apoi îl privi pe Fenoglio.

— Aţi vrea să-i întâlniţi vreodată pe cei doi? întrebă el.

— Pe cine? Fenoglio de uită surprins la el.

— Pe Capricorn şi pe Basta.

— Drace, nu! Fenoglio râse atât de tare, încât Paula îi puse speriată mâna peste gură.

— Ei bine, noi i-am întâlnit, zise Mo obosit. Eu şi Meggie… şi Deget-de-praf.

Un final greşit o poveste, un roman, un basm – aceste lucruri seamănă cu făpturile vii, poate unele chiar şi sunt. Îşi au capul lor, picioarele lor, circulaţia sângelui lor şi costumul lor ca oamenii adevăraţi. Erich Kästner, Emil şi detectivii după ce Mo îşi isprăvi povestea, Fenoglio tăcu îndelung. Paula plecase demult să-i caute pe Pippo şi pe Rico. Meggie îi auzi alergând pe podeaua de lemn, la un etaj mai sus, o săritură, o alunecare, chicoteli şi ţipete. Dar în bucătăria lui Fenoglio era atâta linişte, încât se auzea tic-tacul ceasului care atârna de perete, lângă fereastră.

— Are cicatricele alea pe faţă, ştiţi doar…? Se uită întrebător la Mo. Acesta dădu din cap.

Fenoglio îşi şterse cu mâna câteva firimituri de pe pantaloni.

— Cicatricele i le-a făcut Basta, zise el. Căci amândoi plăceau aceeaşi fată.

Mo încuviinţă.

— Da, ştiu.

Fenoglio se uită pe fereastră.

— Zânele au doftoricit tăieturile, zise el. De aceea au rămas doar nişte cicatrice fine, cel mult ca trei linii palide pe piele, aşa-i?

Bătrânul se uită întrebător la Mo.

Acesta dădu din cap. Şi Fenoglio privi din nou afară, în casa de vizavi era o fereastră deschisă şi se auzea cum o femeie se certa cu un copil.

— De fapt, acum ar trebui să fiu foarte, foarte mândru, murmură Fenoglio. Orice scriitor îşi doreşte personaje pline de viaţă, iar ale mele au ieşit la plimbare de-a dreptul din cartea dumneavoastră.

— Fiindcă tatăl meu le-a scos citind cu voce tare, zise Meggie. Poate să facă asta şi cu alte cărţi.

— Ah, desigur.

— Fenoglio dădu din cap. Bine că-mi aminteşti. Altminteri m-aş considera probabil un mic zeu, nu-i aşa? Dar de asta cu mama ta îmi pare rău. Cu toate că, aşa văzând lucrurile, vina nici nu este de fapt a mea.

— Pentru tatăl meu e mai rău, spuse Meggie. Eu nu-mi amintesc de ea.

Mo o privi surprins.

— Fireşte. Erai mai mică decât nepoţii mei! constată Fenoglio gânditor. Mi-ar plăcea cu adevărat să-l mai văd o dată, zise el. La Deget-de-praf mă refer. Acum îmi pare desigur rău că am născocit pentru bietul băiat un final atât

de rău. Dar se potrivea într-un fel cu el. Aşa cum se spune atât de frumos la Shakespeare: „Fiecare îşi joacă rolul său, iar al meu este unul trist”.

Privi pe stradă în jos. Deasupra lor, la etaj, se sparse ceva, dar pe Fenoglio nu păru să-l intereseze în mod special.

— Aceştia sunt, de fapt, copiii dumneavoastră? întrebă Meggie şi arătă în sus.

— Ferească Dumnezeu, nu. Sunt nepoţii mei. Una dintre fetele mele trăieşte şi ea aici în localitate. Ei vin mereu la mine şi le spun poveşti. Spun poveşti la jumătate de sat, dar nu mai am chef să le scriu. El unde e acum? Se întoarse întrebător spre Mo.

— Deget-de-praf? N-am voie să spun. Nu vrea să vă vadă.

— S-a speriat destul de mult când tatăl meu i-a povestit de dumneavoastră, adăugă Meggie.

Dar Deget-de-praf trebuie să afle ce se întâmplă cu el, se gândi ea, trebuie. Atunci o să înţeleagă că într-adevăr nu poate să se întoarcă. Şi că totuşi o să-i fie în continuare dor de casă, se gândi ea. Pentru totdeauna.

— Trebuie să-l văd! O singură dată. Nu înţelegeţi?

— Fenoglio se uită rugător la Mo. V-aş putea urma pur şi simplu pe neobservate. După ce să mă recunoască? Vreau doar să mă conving dacă, arată într-adevăr aşa cum mi l-am închipuit.

Dar Mo scutură din cap.

— Cred că ar trebui să-l lăsaţi în pace.

— E absurd! Pot să-l văd când vreau. În definitiv eu l-am născocit!

— Şi l-aţi omorât, adăugă Meggie.

— Ei, da.

— Fenoglio îşi ridică neajutorat mâinile. Am vrut să fac povestea mai captivantă. Ţie nu-ţi plac poveştile

captivante?

— Doar dacă se termină bine.

— Dacă se termină bine!

— Fenoglio pufăi dispreţuitor şi trase cu urechea la zgomotele de sus. Cineva căzuse tare pe podeaua de lemn, un plâns răsunător urmă izbiturii. Fenoglio se repezi la uşă. Aşteptaţi aici! Mă întorc imediat! strigă el şi dispăru pe coridor.

— Mo! şopti Meggie. Trebuie să-i spui lui Deget-de-praf! Trebuie să-i spui că nu se poate întoarce. Dar Mo scutură din cap.

— Nu vrea să asculte, crede-mă. Am încercat de nenumărate ori. Poate că totuşi n-ar fi o idee rea să-l pun în legătură cu Fenoglio. Probabil că pe născocitorul lui îl crede mai degrabă decât pe mine.

Cu un oftat şterse de pe masa din bucătăria lui Fenoglio câteva firimituri de prăjitură.

— În Inimă de cerneală era o poză, murmură el, în timp ce-şi plimba palma peste suprafaţa mesei ca şi cum ar fi putut astfel să facă poza să apară ca prin farmec. Se putea vedea în ea un grup de femei care stăteau sub bolta unei porţi, îmbrăcate somptuos ca şi cum ar merge la o petrecere. Una dintre ele avea părul tot atât de deschis ca al mamei tale. Nu i se vede faţa, stă cu spatele la privitor, dar mi-am închipuit întotdeauna că este ea. Ţicneală, nu? Meggie îşi puse mâna pe a lui.

— Mo, promite-mi că nu te mai duci în satul ălal zise ea. Te rog. Promite-mi că n-ai să încerci să iei cartea înapoi.

Secundarul de la ceasul de bucătărie al lui Fenoglio decupa timpul în felii dureros de fine până ce, în sfârşit, Mo răspunse.

— Îţi promit, zise el.

— Uită-te la mine când spui! Mo o ascultă.

— Îţi promit! repetă el. Mai e un singur lucru pe care vreau să-l discut cu Fenoglio şi apoi plecăm acasă şi uităm cartea. Mulţumită?

Meggie dădu din cap. Deşi se întreba ce mai era de discutat aici.

Fenoglio se întoarse cu un Pippo plâns în spate. Ceilalţi copii îşi urmau bunicul cu feţe plouate.

— Găuri în prăjitură şi acum şi una în frunte, cred că trebuie să vă trimit pe toţi acasă! se răsti Fenoglio la ei în vreme ce-l aşeza pe Pippo pe un scaun.

Apoi scotoci într-un dulap mare până găsi un plasture şi i-l lipi nu prea atent nepotului pe fruntea lovită.

Mo îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Am reflectat, zise el. Vă duc totuşi la Deget-de-praf. Fenoglio se întoarse surprins spre el.

— Poate îl lămuriţi o dată pentru totdeauna că nu se poate întoarce, continuă Mo. Altminteri, cine ştie ce mai urmează să facă. Mă tem că poate să fie primejdios pentru el… Afară de asta am o idee, e ţicnită, dar aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre ea.

— Mai ţicnită decât ceea ce am auzit deja? E aproape imposibil, nu?

Nepoţii lui Fenoglio dispăruseră din nou în dulap. Chicotind traseră uşile după ei.

— Vă ascult ideea, zise Fenoglio. Dar mai înainte vreau să-l văd pe Deget-de-praf!

Mo se uită la Meggie. Se întâmpla rar ca Mo să nu-şi ţină făgăduiala, şi acum nu se simţea evident deloc în apele lui. Meggie putea să înţeleagă prea bine asta.

— Aşteaptă în piaţă, zise Mo cu voce ezitantă. Dar lăsaţi-mă să vorbesc mai întâi eu cu el.

— În piaţă? Ochii lui Fenoglio se făcură mari. Asta e minunat!

— Un pas, şi se afla în faţa oglinzii mici care atârna

de uşa bucătăriei, trecându-şi mâinile prin părul întunecat ca şi cum s-ar fi temut ca Deget-de-praf să nu fie dezamăgit de felul în care arăta născocitorul său. Am să mă prefac că nici nu-l văd până ce nu mă chemaţi! zise el. Da, aşa să facem.

Din dulap se auziră bubuituri şi Pippo ieşi împiedicându-se într-o jachetă care îi atârna până la gleznă. Pe cap avea o pălărie atât de mare, încât îi alunecase peste ochi.

— Fireşte!

— Fenoglio îi scoase lui Pippo pălăria de pe cap şi şi-o puse lui. Asta e. Iau copiii cu mine! Un bunic cu trei nepoţi, asta e o privelişte liniştitoare, nu? Mo dădu din cap şi o împinse pe Meggie afară prin coridorul îngust.

O luară în jos pe uliţa care ducea înapoi la piaţă şi la maşina lor, iar Fenoglio îi urma la câţiva metri distanţă. Nepoţii săreau în jurul lui ca trei căţelandri.

Fiori şi presimţire şi abia acum îşi puse cartea deoparte. Şi mă privi. Şi rosti: „Viaţa nu e dreaptă, Bill. Le spunem copiilor noştri că e dreaptă, dar asta e o josnicie. Nu e doar o minciună, e o minciună crudă. Viaţa nu e dreaptă, n-a fost niciodată şi nu va fi niciodată”.

eget-de-praf se ghemuise pe treptele reci de piatră şi aştepta. I se făcuse rău de frică, de ce anume nu ştia nici el precis. Poate că monumentul din spatele lui îi amintea prea mult de moarte. De moarte îi fusese întotdeauna frică, şi-o închipuia rece ca o noapte fără foc. Oricum, între timp începuse să se teamă aproape mai mult de altceva, şi acest lucru era tristeţea. Îl urma ca o a doua umbră din clipa în care Limbă-vrăjită îl atrăsese în această lume. Tristeţea care face membrele grele şi cerul cenuşiu. William Goldman, Prinţesa mireasă

Lângă el băiatul sărea pe trepte în sus şi-n jos, neobosit, cu picioarele uşoare şi faţa mulţumită, de parcă Limbă-vrăjită l-ar fi adus de-a dreptul în paradis. Ce îl

făcea atât de fericit? Deget-de-praf privi în jur, cercetă casele înguste, în galben palid, în roz, în culoarea piersicii, obloanele de un verde închis şi acoperişurile cu olane roşu-ruginii, leandrul care înflorea în faţa unui zid ca şi cum ramurile sale ar fi luat foc, pisicile care se frecau de zidurile calde. Farid se furişă pe lângă una, apucă blana cenuşie şi şi-o puse în poală, cu toate că pisica îşi înfipsese ghearele în coapsa lui.

— Ştii ce se face aici cu pisicile ca să nu se înmulţească prea mult?

— Deget-de-praf îşi întinse picioarele şi clipi în soare. De cum vine iarna, oamenii îşi iau propriile pisici în casă, iar pentru cele vagabonde pun în faţa uşii străchini cu hrană otrăvită.

Farid mângâia urechile ascuţite ale Cenuşiei. Faţa lui încremenise, nici umbră din fericirea susurătoare care îi făcuse adineauri trăsăturile atât de blânde. Deget-de-praf privi repede în lături. De ce spusese tocmai asta? îl deranjase fericirea de pe faţa băiatului? Farid dădu drumul pisicii şi urcă treptele monumentului.

Se mai ghemuia acolo pe zid, cu genunchii ridicaţi, când ceilalţi doi se întoarseră. Limbă-vrăjită nu avea nicio carte în mână, faţa îi era încordată – iar conştiinţa încărcată îi sta scrisă pe frunte.

De ce? De ce putea să aibă Limbă-vrăjită o conştiinţă încărcată? Deget-de-praf privi bănuitor în jur, fără să ştie la ce să se uite. Limbă-vrăjită îşi afişa întotdeauna sentimentele pe faţă, era ca o carte veşnic deschisă, ale cărei pagini puteau fi citite de orice străin. Copila lui era altfel. Ce se petrecea în ea era greu de descifrat. Dar acum, venind spre el, i se păru că descoperă ceva ca un fel de grijă în ochii ei, poate chiar milă. Îl avea oare pe el în vedere? Ce povestise oare acest scribălău că fetiţa îl privea aşa?

Se ridică şi-şi scutură praful de pe pantaloni.

— Nu mai avea nicio carte, nu-i aşa? zise el când cei doi se opriră în faţa lui.

— Aşa-i. Au fost toate furate, răspunse Limbă-vrăjită. Cu ani în urmă.

Meggie nu-l slăbea din ochi pe Deget-de-praf.

— Ce mă fixezi aşa, prinţesă? se răsti el. Ştii ceva ce eu nu ştiu?

Nimerit la ţintă. Fără intenţie. Nu voise să nimerească nimic, cu atât mai puţin vreun adevăr oarecare. Fetiţa îşi muşcă buzele şi continuă să se uite la el cu acel amestec de milă şi grijă.

Deget-de-praf îşi trecu mâna peste faţă, îşi simţi cicatricele, i se lipeau de faţă ca o carte poştală ilustrată: salutări de la Basta. Să fi şi vrut, şi nu putea să uite nicio zi de câinele turbat al lui Capricorn. „Ca să placi pe viitor şi mai mult fetelor!”, îi şuierase Basta în urechi, înainte de a-şi şterge sângele de pe cuţit.

— Oh, afurisit, de trei ori afurisit!

— Deget-de-praf lovi atât de furios cu piciorul în zidul apropiat, încât zile întregi mai simţi lovitura în talpă. l-ai povestit scribălăului de mine! se răsti el la Limbă-vrăjită. Şi acum şi copila ta ştie mai multe despre mine decât eu însumi! Prea bine, dă-i drumul. Acum vreau să ştiu şi eu. Povesteşte-mi. Voiai mereu să-mi povesteşti. Basta mă spânzură, asta e? îmi lungeşte gâtul, îmi blochează aerul până ajung rigid ca un baston, aşa-i? Dar ce-mi pasă? Basta e doar acum aici. Povestea s-a schimbat, trebuie să se fi schimbat! Basta nu poate să-mi facă nimic dacă mă duci acolo, în locul de care ţin!

Deget-de-praf făcu un pas spre Limbă-vrăjită, voi să pună mâna pe el, să-l zgâlţâie, să-l bată pentru tot ce-i făcuse, dar Meggie interveni.

— Termină! Nu e Basta! strigă ea, împingându-l. E unul dintre oamenii lui Capricorn, unul care te aşteaptă.

Vor să-l omoare pe Gwin şi tu vrei să-l ajuţi şi d-aia te omoară pe tine! Nimic nu s-a schimbat! Se va întâmpla pur şi simplu, nu poţi face nimic împotrivă. Pricepi? D-aia trebuie să rămâi aici, n-ai voie să te întorci acolo, niciodată!

Deget-de-praf o fixă cu privirea, ca şi cum ar fi putut astfel s-o facă să tacă, dar ea îi ţinu piept. Încercă chiar să-l ia de mână.

— Fii bucuros că eşti aici! bâigui ea, în vreme ce el se trase înapoi. Aici poţi să nu le ieşi în cale. Poţi să pleci, departe, şi… Vocea i se stinse.

Poate văzuse lacrimile din ochii lui Deget-de-praf. Şi le şterse supărat cu mâneca. Se uită în jur ca un animal prins în capcană care caută o ieşire. Dar acolo nu era nicio ieşire. Niciun înainte, iar ceea ce era mai rău, niciun înapoi.

Vizavi, la staţia de autobuz, stăteau trei femei şi se uitau curioase încoace. Deget-de-praf atrăgea adesea astfel de priviri asupra sa, toţi vedeau că nu era de aici. Un străin, pentru totdeauna.

De cealaltă parte a pieţei, trei copii şi un bărbat mai în vârstă jucau fotbal cu o conservă de tinichea. Farid se uita la ei. Rucsacul lui Deget-de-praf îi atârna de umărul îngust şi de pantalonii săi se prinsese păr cenuşiu de pisică. Era adâncit în gânduri, îşi vâra degetele de la picioare printre pietrele din pavaj. Îşi scotea mereu tenişii pe care-i cumpărase Deget-de-praf, chiar pe asfaltul fierbinte mergea cu picioarele goale, cu pantofii atârnaţi de rucsac ca o pradă pe care o duci acasă. Şi Deget-de-praf se uita spre copiii care se jucau. Îi făcuse el un semn cumva bătrânului? Acesta îşi lăsă copiii acolo şi veni spre el. Deget-de-praf se dădu un pas înapoi. Un fior îi trecu pe şira spinării.

— Nepoţii mei admiră de o bună bucată de vreme jderul blând pe care băiatul îl duce de zgardă, zise

bătrânul, apropiindu-se de ei.

Deget-de-praf mai făcu un pas înapoi. De ce se uita omul aşa la el? îl cerceta cu totul altfel decât o făcuseră femeile din staţia de autobuz.

— Copiii susţin că jderul poate să facă acrobaţii. Şi că băiatul mănâncă foc. Am putea să venim şi să ne uităm mai de-aproape?

Înfiorarea cuprinse tot corpul lui Deget-de-praf, deşi soarele îi ardea pielea. Cum se uita bătrânul la el – ca la un câine care îi fugise cu multă vreme în urmă, iar acum se reîntorsese, poate cu coada între picioare şi blana plină de purici, dar fără dubiu câinele său.

— Prostii, nu există acrobaţii! izbucni el. Nu-i nimic de văzut aici!

Mai făcu un pas înapoi, poticnindu-se, dar bătrânul veni după el – ca şi cum i-ar fi legat un fir invizibil.

— Îmi pare rău! zise el şi ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să-i atingă cicatricele.

Deget-de-praf se izbi cu spatele de o maşină care parca acolo. Acum bătrânul se afla chiar în faţa lui. Cum se holba la el…

— Căraţi-vă!

— Deget-de-praf îl îmbrânci. Farid, adu-mi lucrurile!

Băiatul sări lângă el. Deget-de-praf îi smulse rucsacul din mână, înhaţă jderul şi-l îndesă înăuntru, fără să ţină seamă de dinţii ascuţiţi, gata să muşte. Bătrânul se uita ţintă la corniţele lui Gwin. Cu degete abile, Deget-de-praf îşi puse rucsacul pe umăr şi încercă să treacă pe lângă el.

— Te rog, vreau numai să stau de vorbă cu tine. Bătrânul i se puse în cale şi-l apucă de braţ.

— Eu nu vreau.

Deget-de-praf încercă să se elibereze. Degetele osoase erau uimitor de viguroase, dar el mai avea încă cuţitul lui Basta. Îl scoase din buzunar, îl deschise şi i-l

puse bătrânului sub bărbie. Mâna îi tremura, nu-i plăcuse niciodată să ţină un cuţit în faţa cuiva, dar bătrânul îi dădu drumul. Deget-de-praf o luă la fugă.

Nu ţinu seamă de ceea ce striga după el Limbă-vrăjită. Fugi de-acolo aşa cum fusese adesea silit s-o facă. Se putea bizui pe picioarele sale, chiar dacă nu ştia unde aveau să-l ducă în cele din urmă. Lăsă satul şi şoseaua în urmă, îşi croi drum printre copaci, prin iarba sălbatică, se lăsă înghiţit de grozama galbenă ca muştarul, ascuns de frunzişul argintiu al măslinilor… numai departe de case, de drumurile întărite. Ţinuturile sălbatice îl apăraseră întotdeauna.

Abia când începu să-l doară fiecare gură de aer, Deget-de-praf se aruncă în iarbă, în spatele unei cisterne ce stătea pierdută acolo şi în care orăcăiau broaşte, iar apa de ploaie adunată se evapora la soare. Stătea lungit şi gâfâia, ascultându-şi bătaia inimii şi privind ţintă la cer.

— Cine era bătrânul?

Sări în sus. Băiatul stătea în faţa lui. Venise după el.

— Cară-te! izbucni Deget-de-praf.

Băiatul se ghemui acolo, printre flori sălbatice. Creşteau peste tot, albastre şi galbene şi roşii. Erau risipite în iarbă ca nişte culori stropite.

— N-am ce să fac cu tine! se răsti Deget-de-praf la el. Băiatul tăcu, culese o orhidee sălbatică şi-i examina eflorescenta. Arăta ca un bondar, un bondar pe o tulpină.

— Ce floare ciudată! murmură el. N-am mai văzut una ca asta.

Deget-de-praf se ridică şi se sprijini de peretele cisternei.

— O să regreţi dacă vii după mine, zise el. Eu mă întorc. Ştii unde.

Abia când rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama: se hotărâse. De mult. Se va întoarce acolo. Deget-de-praf,

laşul, se va întoarce în peştera leului. Indiferent ce spunea Limbă-vrăjită, indiferent ce spunea copila lui… Nu voia decât un singur lucru. N-a voit întotdeauna decât un singur lucru. Şi dacă nu-l putea avea imediat, cel puţin să aibă speranţa că odată s-ar putea adeveri.

Băiatul tot mai stătea acolo.

— Acum du-te odată. Întoarce-te la Limbă-vrăjită! El o să aibă grijă de tine.

Farid rămase nemişcat, cu braţele încolăcite în jurul genunchilor ridicaţi.

— Te întorci în sat?

— Da! Acolo unde locuiesc diavolii şi demonii. Crede-mă, pe un băiat ca tine îl taie la micul dejun, cafeaua le place după aia de două ori mai mult.

Farid îşi trecu orhideea peste obraji. Se strâmbă când petalele îi gâdilară pielea.

— Gwin vrea afară, zise el.

Avea dreptate. Jderul muşca din stofa rucsacului şi-şi împingea coada afară. Deget-de-praf dezlegă curelele şi-i dădu drumul.

Gwin clipi la lumina soarelui, hârâi supărat, pesemne din cauza momentului nepotrivit al zilei, şi alunecă spre băiat.

Farid îl ridică pe umăr şi se uită la Deget-de-praf cu o privire serioasă.

— Eu n-am văzut niciodată astfel de flori, zise el încă o dată. Sau asemenea dealuri verzi sau un jder atât de isteţ. Dar asemenea, oameni precum cei despre care vorbeşti cunosc bine. Ăştia sunt peste tot la fel. Deget-de-praf scutură din cap.

— Ăştia sunt deosebit de răi.

— Nu sunt.

Încăpăţânarea din vocea lui Farid îl făcu pe Deget-de-praf să râdă, nici el nu ştia de ce.

— Putem să mergem în altă parte, zise băiatul.

— Nu, nu putem.

— De ce? Ce cauţi în sat?

— Să fur ceva, răspunse Deget-de-praf.

Băiatul dădu din cap de parcă furatul ar fi fost cel mai firesc scop din lume şi-şi puse orhideea cu grijă în buzunarul de la pantalon.

— Mă înveţi mai înainte mai multe despre foc?

— Mai înainte?

Deget-de-praf trebui să zâmbească. Băiatul era un flăcău isteţ, el ştia că pesemne nu avea să mai fie niciun „după”.

— Desigur, zise el. Te învăţ tot ce ştiu. Mai înainte.

Doar o idee

„Toate astea pot să fie aşa”, zise Sperietoarea de păsări. „Dar a promite e a promite, şi promisiunea trebuie ţinută”. L. Frank Baum, Vrăjitorul din Oz după plecarea lui Deget-de-praf, nu porniră spre Elinor.

— Meggie, ştiu că ţi-am promis să mergem la Elinor, zise Mo, pe când stăteau, cumva pierduţi, în faţa monumentului din piaţă. Dar aş vrea să pornim abia mâine dimineaţă. Ţi-am spus deja că trebuie să vorbesc ceva cu Fenoglio.

Bătrânul încă mai stătea în locul în care vorbise cu Deget-de-praf şi privea pe stradă în jos. Nepoţii lui îl trăgeau, îi vorbeau, dar el părea să nu-i observe.

— Ce vrei să vorbeşti cu el?

Mo se ghemui pe treptele monumentului şi-o trase pe Meggie lângă el.

— Vezi numele de-acolo? întrebă el, arătând în sus, acolo unde literele săpate vorbeau despre oameni care nu mai erau. În spatele fiecărui nume se află o familie – o mamă sau un tată, fraţi, poate o soţie. Dacă unul dintre ei ar descoperi că ar putea să trezească la viaţă literele, că

ceea ce acum nu e decât un nume ar putea să capete din nou carne şi sânge, crezi că el sau ea n-ar face într-adevăr totul ca lucrurile să se petreacă aşa? Meggie examina şirul lung de nume. În spatele celor de sus, cineva pictase o inimă, iar pe pietrele din faţa monumentului zăcea un buchet de flori uscate.

— Nimeni nu poate, Meggie, să cheme la viaţă morţii, continuă Mo. Poate e adevărat că odată cu moartea nu începe decât o nouă poveste, dar cartea în care e scrisă n-a citit-o încă nimeni, iar cel care a scris-o nu locuieşte în mod sigur într-o mică aşezare pe coastă şi nu joacă fotbal cu nepoţii săi. Numele mamei tale nu se află pe o astfel de piatră, el se ascunde undeva într-o carte, şi eu am o idee cum s-ar putea totuşi schimba ceea ce s-a întâmplat acum nouă ani.

— Vrei să te întorci înapoi!

— Nu, nu vreau. Ţi-am dat cuvântul meu. L-am încălcat vreodată?

Meggie scutură din cap. Dar cuvântul pe care i l-ai dat lui Deget-de-praf l-ai încălcat, se gândi ea, dar nu-şi rosti gândul.

— Ei, vezi, zise Mo. Vreau să vorbesc cu Fenoglio, doar din acest motiv vreau să mai rămân.

Meggie privi spre mare. Soarele străpunsese norii, iar apa începu deodată să sclipească şi să lucească de parcă cineva ar fi turnat vopsea în ea.

— Nu e departe de aici, murmură ea.

— Ce?

— Satul lui Capricorn Mo privi spre est.

Da, e curios că în cele din urmă s-a simţit atras să vină tocmai aici, nu? Ca şi cum ar fi căutat un loc care să semene cu ţara din povestea lui.

— Ce se întâmplă dacă ne găseşte?

— Prostii. Ştii câte oraşe sunt pe coasta asta? Meggie

ridică din umeri.

— Te-a găsit deja o dată, şi erai departe, departe de aici.

— M-a găsit cu ajutorul lui Deget-de-praf, dar el n-o să-l mai ajute în mod sigur încă o dată.

— Mo se ridică şi o trase şi pe ea în picioare. Hai să-l întrebăm pe Fenoglio unde putem să înnoptăm aici. Afară de asta, arată de parcă ar avea nevoie de puţină companie.

Fenoglio nu le dezvălui dacă Deget-de-praf arăta aşa cum şi-l închipuise el. Când îl însoţiră înapoi spre casă, vorbi foarte puţin. Dar când Mo îi spuse că el şi cu Meggie ar mai rămâne bucuroşi încă o zi, chipul i se mai înseninã. Le oferi chiar pentru o noapte o locuinţă pe care de obicei le-o închiria turiştilor. Mo acceptă, mulţumindu-i.

El şi Mo statură de vorbă până seara, în timp ce nepoţii lui Fenoglio o alergau pe Meggie prin casa plină de unghere. Cei doi bărbaţi se aşezaseră în biroul lui Fenoglio. Era chiar lângă bucătărie şi Meggie încercă de mai multe ori să tragă cu urechea spre uşa închisă, dar, înainte de a fi apucat să audă zece cuvinte, Pippo şi Rico o prinseră de fiecare dată şi o traseră cu mânuţele lor murdare spre scara următoare.

În cele din urmă renunţă. O lăsă pe Paula să-i arate pisicuţele care cutreierau cu mama lor grădina minusculă şi-i urmă pe cei trei la casa în care locuiau cu părinţii lor. Nu rămaseră mult acolo, doar atât cât să-şi convingă mama să-i lase şi la cină la bunicul. La masă avură tăiţei cu salvie. Cu feţe scârbite, Pippo şi Rico ciuguliră din tăiţei verdeaţa cu gust acrişor, dar lui Meggie şi Paulei le plăcură frunzele crocante. După masă, Mo mai bău cu Fenoglio o sticlă întreagă de vin roşu, iar când bătrânul îi conduse pe el şi pe Meggie până la uşă, spuse la sfârşit:

— Deci, am convenit, Mortimer, tu te ocupi de cărţile mele, iar eu mă pun de mâine imediat pe treabă.

— Ce fel de treabă, Mo? întrebă Meggie, mergând împreună cu el de-a lungul uliţelor slab luminate. Noaptea nu prea adusese răcoare, un vânt străin, ciudat bătea prin sat, fierbinte şi plin de nisip ca şi cum ar fi transportat deşertul peste mare.

— Aş prefera să nu te mai gândeşti la asta, zise Mo. Hai să facem ca şi cum am fi în vacanţă câteva zile. Găsesc că totul arată aici a vacanţă, nu ţi se pare? Meggie răspunse doar cu un semn aprobator din cap. Da, Mo o cunoştea într-adevăr foarte bine – ştia adesea ce gândea, înainte ca ea să-şi rostească gândul –, dar uneori uita că nu mai avea cinci ani şi că între timp ajunsese să aibă nevoie de ceva mai mult decât de câteva cuvinte drăguţe, ca să-şi abată gândurile de la lucrurile care o îngrijorau.

Bun, deci! se gândi, urmându-l pe Mo prin satul adormit. Dacă nu vrea să povestească ce trebuie să rezolve Fenoglio pentru el, atunci am să-l întreb chiar pe Chip-de-ţestoasă. Şi dacă nici el n-o să-mi spună, atunci o să descopere pentru mine unul dintre nepoţii săi! Meggie nu mai putea demult să se ascundă sub masă fără a fi observată, dar Paula avea încă exact statura necesară ca să spioneze.

Acasă

„Mie, mie sărmanului, biblioteca mi-era de-ajuns ca principat”. William Shakespeare, Furtuna ra aproape de miezul nopţii când Elinor îşi văzu în fine poarta ivindu-se la marginea drumului. Jos, pe malul lacului, se înşirau luminile una după alta ca o caravană de licurici, se oglindeau tremurând în apa neagră. Ce bine era să fii din nou acasă! Chiar şi vântul care îi mângâie faţa când coborî să deschidă poarta i se păru Elinorei familiar. Totul era familiar, parfumul tufişurilor şi al pământului şi aerul care era mult mai rece şi mai umed decât în sud. N-avea nici gust sărat. Poate am să duc dorul acelui gust, se gândi Elinor. Marea o umplea întotdeauna de dor, nu ştia nici ea

după ce.

Poarta de fier scârţâi uşor când o împinse, aproape ca şi cum i-ar fi spus bun venit. Niciun alt glas n-avea să-i dea bineţe. „Ce idee stupidă, Elinor!”, murmură ea supărată, în timp ce se urca din nou în maşină. „Cărţile tale or să-ţi dea bineţe. Doar e suficient”.

Încă de pe drum trecuse printr-o astfel de transformare stranie. Nu se grăbise s-o ia pe drumul spre casă, ocolise marile şosele şi înnoptase într-un oraş minuscul, în munţi, al cărui nume îl şi uitase. Se bucurase mult la ideea că o să fie din nou singură, în definitiv era starea ei obişnuită, dar apoi liniştea din maşină o deranjase brusc şi într-un orăşel adormit, care nu avea nici măcar o librărie, intrase într-o cafenea numai ca să audă câteva glasuri. Nu rămăsese mult acolo, doar atât cât să înghită la repezeală o cafea, căci se necăjise pe ea. „Ce înseamnă asta, Elinor?” murmurase după ce se instalase din nou în maşină. „De când ţi-e ţie dor de societatea oamenilor? E într-adevăr timpul să te întorci din nou acasă, înainte să devii ciudată de tot”.

Când îndreptă maşina spre casă, aceasta i se păru curios de străină, într-atât era de întunecată şi de părăsită. Doar când urcă treptele, mireasma grădinii îi mai alungă indispoziţia. Lampa de deasupra uşii, care de obicei ardea, era stinsă şi Elinor trebui să piardă ridicol de multă vreme până ce izbuti să nimerească cheia în broască, în timp ce împingea uşa şi intra poticnindu-se în bezna din holul de la intrare, bombăni încetişor pe omul care de obicei, în absenţa ei, vedea de casă şi de grădină. De trei ori încercase înainte de plecare să-l sune, dar pesemne se dusese din nou la fata lui. De ce nimeni nu pricepea ce comori se ascundeau în această casă? Ei, dacă ar fi fost de aur, dar ele erau făcute chiar numai din hârtie, din cerneală de tipar şi din hârtie… Era linişte, foarte linişte şi pentru o clipă i se păru că aude vocea lui Mortimer, ca

atunci când umpluse de viaţă biserica zugrăvită în roşu. O sută de ani l-ar fi putut asculta aşa, aş, de unde, două sute de ani! Cel puţin. „Va trebui să-mi citească la întoarcere!” murmură ea, scoţându-şi pantofii din picioarele obosite. „Se va găsi vreo carte pe care s-o poată lua fără-primejdie în mână”. Cum de nu o izbise niciodată cât de multă linişte putea să fie în casa ei? Era o linişte de moarte şi Elinor şovăi să se lase cuprinsă de bucuria pe care se aşteptase s-o încerce în clipa în care avea să fie din nou între cei patru pereţi ai ei.

„Halo, sunt din nou aici!”, strigă ea în tăcerea din jur, în timp ce căuta comutatorul. „Acum, iubiţelele mele, o să fiţi din nou şterse de praf şi aşezate în ordine!” Lumina de pe tavan se aprinse şi Elinor se trase atât de speriată înapoi încât căzu peste propria ei geantă pe care o pusese pe jos. „Cerule!”, şopti ea, în timp ce se ridica. „Oh, Doamne sfinte. Nu!” Rafturile de pe pereţi, comandă specială, lucrate de mână, erau goale, iar cărţile, atât de bine păstrate, puse pe poliţe una lângă alta, zăceau pe jos, aruncate grămadă, turtite, murdărite, călcate ca şi cum cizme grele ar fi jucat pe ele tontoroiul. Elinor începu să tremure din tot corpul. Înainta poticnindu-se printre comorile ei profanate ca printr-un lac mlăştinos, le dădu deoparte, ridică una, apoi o lăsă din nou să cadă, înainta împiedicându-se de-a lungul întregului coridor care ducea la bibliotecă. Pe coridor situaţia nu era mai bună. Cărţile se stivuiau în grămezi atât de înalte, încât Elinor izbuti cu greu să-şi croiască drum prin această operă de devastare. Se opri apoi în faţa uşii bibliotecii. Era întredeschisă şi, cu genunchii tremurând, rămase o nesfârşită veşnicie în faţa ei până ce se încumetă s-o împingă. Biblioteca ei era goală.

Nicio carte, nici măcar una nu se afla nici în rafturi, nici în vitrinele a căror sticlă era spartă. Nici pe jos nu era vreuna. Iar de tavan se legăna un cocoş roşu mort.

Elinor îşi duse mâna la gură când îl văzu. Capul îi

atârna în jos, creasta îi acoperea ochii ficşi. Penele încă îi mai luceau, ca şi cum viaţa i se refugiase acolo, în puful fin, roşu ruginiu, de pe piept, în aripile întunecat împestriţate şi în aripile lungi ale cozii care luceau verde închis ca mătasea.

Una dintre ferestre era deschisă. O săgeată neagră era pictată cu funingine pe pervazul lăcuit în alb. Arăta spre afară. Elinor se duse poticnit la fereastră, cu picioarele amorţite de frică. Noaptea nu era suficient de întunecată, încât să ascundă ceea ce zăcea acolo pe gazon: o movilă informă de cenuşă, gri-albă în lumina lunii, gri ca aripa de molie, gri ca hârtia arsă. Acolo erau. Cărţile ei preţioase. Sau ce mai rămăsese din ele.

Elinor îngenunche cu faţa spre ele, pe pardoseala al cărei lemn şi-l alesese ea însăşi cu atâta grijă. Prin fereastra deschisă de deasupra ei vântul intra în casă, vântul cunoscut, şi mirosea aproape la fel ca aerul din biserica lui Capricorn. Elinor voi să strige, voi să blesteme, să înjure, dar niciun sunet nu-i ieşea din gură. Nu putea decât să plângă.

Un loc vechi şi bun pentru a rămâne

„Eu nu am mamă”, zise Peter.

Nu-i era nici cel mai mic dor de ea. Considera că mamele sunt foarte supraevaluate.

James M. Barrie.

Peter Pan

I ocuinţa pe care o închiria Fenoglio se afla la nul –, mai două uliţe de casa lui. Avea o baie minusculă, o bucătărie şi două odăi. Deoarece se afla la parter, era ceva cam întunecată, iar paturile scârţâiau când te urcai în ele, dar Meggie dormi totuşi bine, în orice caz mai bine decât pe paiele umede ale lui Capricorn sau în coliba cu acoperişul prăbuşit.

Mo nu dormi bine. În prima noapte, Meggie se trezi

de trei ori speriată fiindcă afară, pe uliţă, se certau nişte motani şi de fiecare dată îl văzu că stătea cu ochii deschişi şi cu mâinile încrucişate sub cap, privind fix pe fereastră. Dimineaţa următoare se sculă foarte devreme şi se duse să cumpere în mica prăvălie, situată la capătul uliţei, lucrurile de care aveau nevoie la micul dejun. Chiflele încă mai erau calde, şi când Mo o luă pe Meggie cu maşina şi porniră spre un mare oraş din apropiere să facă rost de sculele necesare – pensule, cuţit, pânză, clei tare – şi o îngheţată într-adevăr uriaşă pe care o mâncară împreună într-o cafenea la malul mării, Meggie avu într-adevăr sentimentul că este în vacanţă. Simţea încă gustul îngheţatei când bătură la uşa lui Fenoglio. Bătrânul mai bău cu Mo o cafea în bucătăria lui zugrăvită în verde, apoi urcă cu el şi cu Meggie în mansarda în care-şi păstra cărţile.

— Nu pot să cred! se răsti Mo, când ajunse în faţa rafturilor prăfuite. Ar trebui să-ţi fie luate toate, pe loc! Când ai fost ultima oară aici sus? Praful de pe pagini se poate răzui cu spatula.

— A trebuit să le pun aici, se apără Fenoglio, în vreme ce conştiinţa încărcată i se ascundea în zbârcituri. Jos ar fi fost prea strâmt cu atâtea rafturi şi apoi nepoţii mei le-ar fi avut tot timpul la îndemână.

— Păi, n-ar fi făcut atâta pagubă cât au făcut umezeala şi praful, zise Mo cu o voce atât de supărată, încât Fenoglio se duse iarăşi jos.

— Biata de tine! Tatăl tău e întotdeauna atât de sever? o întrebă pe Meggie în timp ce coborau scara abruptă.

— Doar când e vorba de cărţi, răspunse ea. Fenoglio dispăru în biroul său, înainte ca să-l mai poată întreba ceva, iar nepoţii săi erau la şcoală şi la grădiniţă, deci Meggie îşi scoase cărţile pe care i le dăruise Elinor şi se aşeză cu ele pe scara care ducea în grădina minusculă a lui Fenoglio. În ea creşteau trandafiri sălbatici, aproape că nu

puteai să faci un pas fără ca lujerele lor să ţi se încolăcească în jurul picioarelor, iar de pe treapta cea mai de sus puteai să vezi marea, foarte departe şi totuşi aparent foarte aproape. Meggie deschise din nou poeziile. Fu silită să-şi mijească ochii, atât de puternic îi cădea pe faţă lumina soarelui, şi înainte de a începe să citească se uită în spate ca să se asigure că Mo nu mai coborâse o dată. Nu voia s-o prindă că face ceea ce plănuia. Îi era ruşine de asta, dar ispita era pur şi simplu prea mare. Când fu pe deplin încredinţată că nu venea nimeni, respiră adânc, îşi drese glasul – şi începu. Forma fiecare cuvânt cu buzele aşa cum văzuse că făcea Mo, aproape cu duioşie, ca şi cum fiecare literă ar fi fost o notă şi fiecare literă rostită fără iubire ar fi fost o disonanţă în melodie. Observă însă în curând că dacă era atentă la fiecare cuvânt, propoziţia nu mai suna, iar dacă ţinea seama doar de sunet, nu şi de înţeles, imaginile din fundal se pierdeau. Era greu. Atât de greu. Şi soarele o făcea somnoroasă, aşa că în cele din urmă închise cartea şi-şi expuse faţa la razele calde. Era oricum o prostie să încerce. O prostie atât de mare…

Târziu după-amiază sosiră Pippo, Paula şi Rico, şi Meggie hoinări cu ei prin sat. Făcură cumpărături la prăvălia în care fusese Mo de dimineaţă, se aşezară pe un zid la marginea satului, observară furnicile târând ace de pin şi seminţe de flori peste pietrele crăpate şi numărară vapoarele care treceau departe, pe mare. Trecu aşa şi a doua zi. Din când în când Meggie se întreba pe unde o fi Deget-de-praf, dacă Farid mai era cu el, ce-o fi făcând Elinor şi dacă nu se întreba deja pe unde întârziau ei.

La niciuna dintre aceste întrebări nu exista răspuns şi Meggie nu află nici ceea ce făcea Fenoglio în spatele uşii biroului său. „Îşi roade creionul”, raportă Paula, după ce izbutise o dată să se ascundă sub masa lui de lucru. „Roade un creion şi umblă în sus şi-n jos”.

— Mo, când plecăm la Elinor? întrebă Meggie în cea

de a doua noapte, când simţi că el iarăşi nu putea să doarmă.

Se aşeză pe marginea patului lui. Patul scârţâia ca şi al ei.

— Curând, răspunse el. Dar acum dormi mai departe, da?

— Ea îţi lipseşte mult?

Nici Meggie nu ştia de unde-i venise întrebarea atât de direct. Era deodată acolo, pe limbă, şi trebuise să iasă. Dură mult până ce Mo răspunse.

— Uneori! răspunse el în cele din urmă. Dimineaţa, la prânz, seara, noaptea. Aproape mereu.

Meggie simţi cum gelozia îşi înfigea ghearele mici în inima ei. Cunoştea sentimentul, se trezea ori de câte ori Mo avea o nouă prietenă. Dar să fii geloasă pe propria-ţi mamă?

— Povesteşte-mi despre ea! zise Meggie încet. Dar nu poveşti născocite, aşa cum ai făcut înainte.

Înainte vreme căutase uneori în cărţile ei o mamă potrivită, dar în cărţile ei preferate nu prea apăreau mame: Tom Sawyer? Nicio mamă. Huck Finn? Nici atât. Peter Pan, tinerii pierduţi? Nicio mamă în lung şi-n lat. Jim Knopf, fără mamă… iar în basme, doar mame vitrege, rele, geloase… lista se putea întinde la nesfârşit. Înainte vreme asta o consolase adesea pe Meggie. S-ar fi zis că nu e foarte neobişnuit să nu ai mamă – cel puţin în cărţile ei preferate.

— Ce să-ţi povestesc?

— Mo se uita pe fereastră. Afară se certau iarăşi nişte motani. Ţipătul lor suna ca acela al unor copii mici. Semeni cu ea mai mult decât cu mine – din fericire. Ea râde ca tine, iar când citeşte îşi roade ca şi tine o şuviţă de păr. Este mioapă, dar e prea vanitoasă ca să poarte ochelari, – înţeleg.

Meggie se aşeză lângă el. Braţul nu-l mai durea, muşcătura câinelui lui Basta era aproape vindecată. Dar avea să rămână o cicatrice, deschisă la culoare, ca aceea lăsată cu nouă ani în urmă de cuţitul lui Basta.

— Cum se face că înţelegi? Mie îmi plac ochelarii, zise Mo.

— Mie nu. Şi…?

— Îi plac pietrele, pietre plate, şlefuite rotund, care mângâie mâna. Are întotdeauna în buzunar una sau două. Are apoi obiceiul de a le pune pe cărţile ei, mai ales pe cele de buzunar, căci nu-i place când copertele se ridică. Dar tu luai întotdeauna pietrele şi le rostogoleai pe podeaua de lemn.

— Atunci se supăra.

— Da1 de unde. Îţi gâdila niţel grumazul grăsuliu până dădeai drumul la pietre.

— Mo se întoarse spre ea. Chiar nu-ţi lipseşte, Meggie?

— Nu ştiu. Doar când sunt furioasă pe tine.

— Deci aşa, cam de o duzină de ori pe zi.

— Aiurea!

Meggie îl împinse cu cotul într-o parte. Ascultară amândoi zgomotele nopţii. Fereastra era întredeschisă, afară era linişte. Motanii amuţiseră, pesemne îşi lingeau rănile. În faţa prăvăliei stătea întotdeauna un motan tigrat cu o ureche zdrenţuită. Pentru o clipă lui Meggie i se păru că aude marea vuind în depărtare, dar poate era doar autostrada din apropiere.

— Ce crezi, unde s-a dus Deget-de-praf? întunericul îi învăluia ca o pânză moale. O să-mi lipsească într-adevăr căldura, se gândi ea. Da, cu adevărat.

— Nu ştiu, răspunse Mo. Glasul lui suna absent. Sper că departe, dar nu sunt sigur.

Nu, nici Meggie nu era.

— Crezi că băiatul mai e cu el? Farid. Îi plăcea numele lui.

— Cred că da. Umbla după el ca un căţel.

— Da, tocmai, îl iubeşte. Crezi că-l iubeşte şi Deget-de-praf pe el?

Mo ridică din umeri.

— Nu ştiu ce sau pe cine iubeşte Deget-de-praf. Meggie îşi sprijini capul de pieptul lui, aşa cum făcuse întotdeauna acasă când îi spunea o poveste.

— Tot mai vrea cartea, aşa-i? şopti ea. Basta o să-l taie în felii cu cuţitul dacă-l prinde. Are precis un alt cuţit. Cineva venea de-a lungul uliţei înguste. O uşă se deschise şi se trânti, un câine latră.

— Dacă n-ai fi tu, zise Mo, şi eu m-aş reîntoarce.

Pippo cel limbut „V-a informat greşit”, îi spuse Păpădia. „Aici nu e niciun sat, cale de multe mile”. „Atunci nu e nimeni care să te-audă strigând”, zise Sicilianul şi se apropie de ea, sărind cu uimitoare agilitate.

William Goldman, Prinţesa mireasă w n dimineaţa următoare, să fi fost ora zece, Elinor w sună la Fenoglio. Meggie era sus, la Mo, şi privea cum acesta elibera o carte din coperta ei mucegăită, atât de precaut, de parcă ar fi scos un animal rănit dintr-o capcană.

— Mortimer! strigă Fenoglio din josul scării. E o muiere isterică la telefon şi-mi strigă în ureche ceva de neînţeles. Susţine că e o prietenă de-a ta. Mo puse deoparte cartea dezgolită şi se duse jos. Fenoglio îi dădu receptorul cu o figură sumbră. Vocea lui Elinor scuipa furie şi disperare în biroul paşnic. Lui Mo îi era greu să lege între ele ocările pe care ea i le ţipa în ureche.

— Dar cum a ştiut el… ah, da, fireşte, îl auzi Meggie spunând. Arse? Toate? – îşi trecu mâna peste faţă şi se uită la Meggie, dar acesteia i se păru că priveşte prin ea

— În ordine, zise el. Da, desigur, deşi mă tem că n-or

să te creadă nici acum vreun cuvânt. Iar pentru ceea ce s-a întâmplat cu cărţile tale, poliţia de aici nu are nicio competenţă… da, bine. Fireşte… Vin să te iau. Da.

Puse apoi receptorul în furcă.

Fenoglio nu-şi putea ascunde curiozitatea. Presimţea o nouă poveste.

— Ce-a fost asta iarăşi? întrebă el nerăbdător, în timp ce Mo stătea nemişcat şi fixa telefonul.

— Era sâmbătă. Rico spânzura ca o maimuţică de spatele lui Fenoglio, dar ceilalţi doi copii nu apăruseră încă. Mortimer, ce e? Nu mai vorbeşti cu noi? Meggie, uită-te la tatăl tău! Stă de parcă ar fi împăiat.

— A fost Elinor, zise Mo. Mătuşa mamei lui Meggie. Ţi-am povestit de ea. Oamenii lui Capricorn au dat o spargere la ea. Au dat jos din rafturi cărţile din toată casa şi le-au folosit ca ştergătoare de picioare, iar pe cele din biblioteca Elinorei – ezită un moment înainte de a continua –, cărţile ei cele mai preţioase, le-au cărat afară şi le-au ars în grădină. Tot ce a mai găsit în bibliotecă a fost un cocoş mort.

Fenoglio îşi lăsă nepotul să-i alunece din spate.

— Rico, ia uită-te tu după pisicuţă! zise el. Astea nu sunt pentru urechile tale.

— Rico protestă, dar bunicul său îl dădu fără milă afară din cameră şi închise uşa după el. De unde eşti atât de sigur că în spatele acestei întâmplări se află Capricorn? întrebă el, întorcându-se din nou spre Mo.

— Cine altul? Afară de asta, cocoşul roşu este, după câte îmi amintesc, semnul lui distinctiv, l-ai uitat povestea?

Fenoglio tăcu, cu un sentiment de apăsare.

— Nu, nu-mi amintesc, murmură el.

— Ce face Elinor? Meggie ascultă cu inima bătând răspunsul lui Mo.

— Din fericire nu era acasă, nu se grăbise pe drumul

de întoarcere. Slavă Domnului! Dar poţi să-ţi închipui cum îi merge. Cele mai frumoase cărţi ale ei, Doamne Sfinte…

Fenoglio adună cu degete distrate câţiva soldaţi de jucărie de pe covor.

— Da, Capricorn iubeşte focul, zise el cu voce răguşită. Dacă într-adevăr a fost el, prietena voastră trebuie să fie bucuroasă că n-a ars şi ea acolo.

— O să-i spun asta.

Mo puse mâna pe o cutie cu chibrituri care zăcea pe biroul lui Fenoglio, o deschise şi o închise apoi încet.

— Ce s-a întâmplat cu cărţile mele?

— Meggie abia îndrăzni să pună întrebarea. Lada mea era ascunsă sub pat.

Mo aşează cutia cu chibrituri la loc pe birou.

— Este singura veste bună, zise el. Lada ta n-a păţit nimic. Elinor a verificat.

Meggie respiră adânc. Să fi incendiat Basta cărţile? Nu, lui Basta îi era frică de foc, îşi amintea perfect cum Deget-de-praf îl luase peste picior cu asta. Dar până la urmă era totuna care dintre Gecile Negre fusese. Comorile Elinorei dispăruseră şi nici măcar Mo nu le mai putea aduce înapoi.

— Elinor vine aici cu avionul, trebuie s-o iau de la aeroport, zise Mo. Şi-a pus în minte să trimită poliţia pe capul lui Capricorn, i-am spus că socot fără şansă aşa ceva. Chiar dacă ar putea să probeze că oamenii săi au dat spargerea, cum să probeze că el a dat ordinul? Dar o ştii pe Elinor.

Meggie dădu din cap posomorâtă. Da, o cunoştea pe Elinor – şi o putea prea bine înţelege. Dar Fenoglio râse.

— Poliţia! Lui Capricorn nu-i poţi veni de hac cu poliţia! strigă el. Îşi face singur propriile reguli, propriile legi…

— Termină! Asta nu e o carte pe care o scrii! îl

întrerupse Mo răstit. Pesemne e distractiv să născoceşti o figură ca acest Capricorn dar, crede-mă, nu e deloc distractiv să-l întâlneşti. Plec la aeroport, pe Meggie o las aici.

Ai mare grijă de ea.

Înainte ca Meggie să poată protesta, dispăru pe uşă. Alergă după el, dar pe stradă îi ieşiră în faţă Paula şi Pippo. O ţinură strâns, încercând s-o târască după ei. Trebuia să facă pe căpcăunul, pe vrăjitoarea, pe monstrul cu şase braţe – personaje din poveştile bunicului lor cu care îşi populau universul şi jocurile. Când Meggie izbuti în fine să scape de mâinile micuţe, Mo plecase demult. Locul în care parcase maşina închiriată era gol şi Meggie se afla singură în piaţă, alături de monumentul închinat morţilor şi de câţiva bătrâni care, cu mâinile ascunse în buzunare, priveau marea.

Nehotărâtă, se îndreptă agale spre treptele monumentului şi se aşeză acolo. N-avea chef să alerge prin casă după nepoţii lui Fenoglio sau să se joace cu ei de-a v-aţi ascunselea. Nu, voia pur şi simplu să stea aici şi să aştepte întoarcerea lui Mo. Vântul fierbinte care bătuse noaptea trecută prin sat şi lăsase un nisip fin pe pervazul ferestrelor plecase mai departe. Aerul era mai răcoros decât în zilele precedente. Deasupra mării cerul era încă limpede, dar dinspre dealuri alunecau nori cenuşii şi, de fiecare dată când soarele dispărea în spatele lor, pe acoperişurile satului se aşeza o umbră care o făcea pe Meggie să tremure.

O pisică cu picioarele ţepene şi coada ridicată se strecură spre ea. Era o vietate mică, slabă, cu căpuşe în blana cenuşie şi coaste care se desenau ca nişte dungi sub părul fin. Meggie o chemă, vorbindu-i încet, până când pisica îşi vârî capul sub braţul ei şi începu să toarcă rugându-se să aibă parte de câteva degete mângâietoare. Nu părea să aparţină cuiva, n-avea zgardă, n-avea niciun

gram de grăsime care să dea de ştire că ar exista un proprietar grijuliu. Meggie o scarpină pe urechi, pe bărbie, pe spinare, în timp ce se uita în jos pe şoseaua care, cotind abrupt, dispărea chiar în spatele caselor. Cât de departe era până la aeroportul din apropiere? Meggie îşi sprijini faţa în mâini. Deasupra ei norii se strângeau tot mai ameninţător. Alunecau încoace, din ce în ce mai denşi şi cenuşii de ploaie. Pisica îşi freca spinarea de genunchiul ei şi, în vreme ce degetele lui Meggie mângâiau blana murdară, îi veni în minte o nouă întrebare. Ce se întâmplă dacă Deget-de-praf i-a relatat lui Capricorn nu doar despre casa Elinorei? Dacă i-a povestit şi unde era casa ei şi a lui Mo? îi aştepta şi pe ei o grămadă de cenuşă în curte? Nu. Nici nu voia să se gândească la aşa ceva. Nu ştie! şopti ea. Nu ştie nimic. Deget-de-praf nu i-a povestit. Şoptea într-una aceste cuvinte ca pe o exorcizare. La un moment dat simţi o picătură de ploaie pe mână. Se uită în sus, spre cer. Nu se mai putea descoperi niciun petic de albastru. Cât de repede schimbă vremea vecinătatea mării! Ei bine, atunci am s-aştept în casă, se gândi ea. Poate mai era puţin lapte pentru pisică. Biata vietate cântărea abia mai mult decât un prosop uscat; ridicând-o, lui Meggie i se făcu frică să nu-i frângă ceva. În locuinţă era beznă, de dimineaţă Mo închisese obloanele ca înăuntru să nu devină înăbuşitor din cauza soarelui. Meggie tremura când, udă de la ploaia fină, intră în dormitorul răcoros. Aşeză pisică pe patul ei desfăcut, îşi puse puloverul lui Mo, mult prea mare pentru ea, şi se duse la bucătărie. Punga de lapte era aproape goală, dar subţiată cu apă caldă, cantitatea ajunse exact cât să umple o străchinuţă.

Când Meggie îi puse laptele lângă pat, pisica se repezi atât de brusc la el, încât mai să se împiedice în propriile lăbuţe. Afară ploua din ce în ce mai tare. Meggie auzea cum picăturile se loveau de caldarâm. Se duse la fereastră şi deschise obloanele. Fâşia de cer dintre

acoperişuri era atât de întunecată, de parcă soarele ar fi fost pe punctul să apună. Meggie merse agale spre patul lui Mo şi se aşeză pe el. Pisica tot mai lingea strachina, limba ei aluneca lacom pe glazura înflorată, sperând să dea peste o ultimă picătură delicioasă. Meggie auzi paşi afară pe uliţă şi apoi un ciocănit la uşă. Cine era? Era imposibil ca Mo să se fi întors. Sau uitase ceva? Pisica dispăruse, pesemne se ascunsese sub pat.

— Cine-i acolo? strigă Meggie.

— Meggie! strigă o voce de copil.

Fireşte, Paula sau Pippo. Da, desigur, Pippo era. Pesemne că voiau să meargă cu ea, în ciuda ploii, să vadă iarăşi furnicile. De sub pat ieşi o labă cenuşie şi-i trase şiretul de la pantof. Meggie ieşi în vestibulul minuscul.

— N-am timp acum de joacă! strigă ea prin uşa închisă.

— Meggie, te rog! implora vocea lui Pippo.

Cu un oftat, Meggie deschise uşa… şi se trezi faţă-n faţă cu Basta.

— Ei, pe cine avem aici? întrebă el cu o voce ameninţător de scăzută, în vreme ce ţinea între degete grumazul plăpând al lui Pippo. Ce zici de asta, Nas-turtit? N-are timp să se joace.

Basta o împinse brutal pe Meggie şi intră cu Pippo pe uşă. Şi Nas-turtit era aici. Abia încăpu pe uşă cu şalele lui late.

— Dă-i drumul! se răsti Meggie la Basta cu voce tremurândă. Îi faci rău.

— Fac eu asta?

— Basta se uită în jos la faţa palidă a lui Pippo. Asta nu e drăguţ din partea mea, mai ales că ne-a arătat unde te ascunzi.

— La aceste ultime cuvinte, îi strânse şi mai tare grumazul lui Pippo. Ştii cât de mult am stat în coliba aia

jegoasă? şuieră el spre Meggie.

Ea se dădu un pas înapoi.

— Foaaarte mult!

— Basta lungi cuvântul şi-şi împinse mutra de vulpe atât de aproape de faţa ei, încât Meggie îşi văzu propria imagine în ochii lui. Aşa-i, Nas-turtit?

— Blestemaţii de şoareci erau gata să-mi roadă degetele de la picioare, mormăi uriaşul. Pentru asta mi-ar plăcea să-i sucesc nasul vrăjitoarei ăsteia mici până ce-ar ajunge să-i stea strâmb pe faţă.

— Poate mai târziu.

— Basta o împinse pe Meggie în dormitorul întunecat. Unde-i taică-tu? întrebă el. Mititelul ăsta – dădu drumul la grumazul lui Pippo şi-l îmbrânci atât de brutal din spate, încât acesta se ciocni împleticindu-se de Meggie – ne-a spus că a plecat. Unde?

— După cumpărături.

— De frică, Meggie abia mai putea să respire. Cum ai dat de noi? şopti ea.

Şi-şi răspunse singură. Deget-de-praf. Fireşte. Cine altcineva? Dar pentru ce anume îi trădase de astă dată?

— Deget-de-praf, răspunse Basta, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Nu există mulţi smintiţi pe lumea asta, care vagabondează, scuipă foc şi au un jder domesticit, ca să nu mai vorbim de un jder cu corniţe. Deci a trebuit doar să întrebăm primprejur, şi de îndată ce am dat de urma lui, am găsit-o fireşte şi pe aceea a lui taică-tu. Şi precis că v-am fi vizitat mult mai curând dacă nătărăul ăsta – îi dădu lui Nas-turtit un cot atât de puternic în stomac, încât acesta scoase un mormăit dureros – nu v-ar fi pierdut din vedere pe drumul încoace. Am cercetat o duzină de sate, am întrebat până ne-au crăpat buzele şi ne-am încurcat în toţi mărăcinii până am ajuns în cele din urmă aici, unde unul dintre indivizii bătrâni care se holbează toată ziua la

mare şi-a amintit de faţa cu cicatrice a lui Deget-de-praf. Unde se ascunde? S-a dus şi el – Basta îşi strâmbă batjocoritor gura – după cumpărături? Meggie scuturǎ din cap.

— A plecat, răspunse ea cu voce stinsă. Demult. Deci totuşi nu Deget-de-praf îi trădase. De astă dată nu. Şi îi scăpase lui Basta printre degete. Lui Meggie mai că-i veni să zâmbească.

— Aţi ars cărţile Elinorei! zise ea, în timp ce-l strângea la piept pe Pippo care de frică era tot fără grai. O să vă pară rău.

— Ah, da?

— Basta zâmbi răutăcios. Şi de ce mă rog? în mod sigur Cockerell s-a distrat grozav cu asta. Dar acum gata cu flecăreala, n-avem timp o veşnicie. Băiatul ăsta – Pippo se trase din faţa arătătorului lui Basta de parcă ar fi fost un cuţit – ne-a povestit lucruri ciudate despre un bunic care scrie cărţi şi despre o carte de care taică-tu s-a interesat în mod special.

Meggie înghiţi. Nătângul de Pippo. Nătângul de Pippo, micuţul limbut.

— ţi-ai înghiţit limba? întrebă Basta. Să-l mai strâng poate o dată pe micuţ de grumazul firav?

Pippo începu să plângă, îşi înfundă faţa în puloverul lui Mo, pe care Meggie încă îl mai avea pe ea. Îl mângâie alinător pe părul creţ.

— Cartea la care te gândeşti, bunicul lui n-o mai are! se răsti ea la Basta. Voi i-aţi furat-o demult!

De ură vocea-i suna aspru şi se simţea rău din cauza propriilor ei gânduri. Voia să-l calce pe Basta, să-l bată, să-i înfigă un cuţit în burtă, cuţitul nou-nouţ care strălucea la brâul lui.

— Furat, asta-i bună.

— Basta rânji spre Nas-turtit. De asta o să ne

convingem singuri, nu-i aşa? Nas-turtit dădu din cap absent şi se uită primprejur.

— Hei, auzi ceva?

De sub pat răzbătea o zgrepţănare. Nas-turtit îngenunche alături, dădu deoparte marginile atârnânde ale cearşafului şi scormoni cu patul puşti pe sub pat. Cenuşia ţâşni pufăind din ascunzătoarea ei şi, când Nas-turtit vru să pună mâna pe ea, îşi scoase ghearele şi-i zgârie faţa urâtă. Strigând de durere, se ridică în picioare.

— Îi sucesc gâtul! urlă el. Îi sfărâm ceafa!

Când se năpusti după pisică, Meggie voi să-i sară în cale, dar Basta i-o luă înainte.

— Nu faci nimic! se adresă el pufăind lui Nas-turtit, pe când Cenuşia se ascundea sub dulap. Aduce ghinion să omori pisici. De câte ori să-ţi spun!

— Idioţenie! Idioţenie superstiţioasă! Am sucit gâtul la câteva bestii d-astea! ocărî Nas-turtit, în vreme ce-şi apăsa mâna pe obrazul sângerând. Şi am avut eu d-asta mai mult ghinion decât tine? Uneori poţi să înnebuneşti pe cineva cu flecăreala ta. Nu călca pe umbră că aduce ghinion… Hei, ţi-ai încălţat mai întâi cizma stângă, ghinion!… Cineva a căscat! Drace, mâine cad mort!

— Termină! se răsti Basta la el. Dacă e cineva care flecăreşte aici, atunci tu eşti ălal Du copiii la uşă.

Când Nas-turtit îi împinse în vestibul, Pippo se agăţă de Meggie.

— Ce urli aşa? mârâi el. Mergem acum în vizită la bunicul tău.

Pippo nu lăsă nicio clipă mâna lui Meggie în timp ce mergeau poticnit după Nas-turtit. Se agăţa atât de tare de mâna ei, încât unghiile lui scurte îi intrau în piele. Uliţele erau pustii, nu era nimeni aici care să-i poată ajuta. Basta mergea în spate, foarte aproape de ea, Meggie auzea cum înjura încet ploaia. Când ajunseră la casa lui Fenoglio,

picioarele lui Meggie erau ude leoarcă şi lui Pippo i se lipeau buclele pe cap. Poate nu-i acasă! se gândi Meggie plină de speranţă – şi tocmai se întreba ce ar face în acest caz Basta, când uşa vopsită în roşu se deschise şi în faţa lor apăru Fenoglio.

— Nu sunteţi zdraveni, să alergaţi pe vremea asta? strigă el. Tocmai voiam să vin după voi. Hai intraţi, dar repede.

— Putem să intrăm şi noi?

Basta şi Nas-turtit se aşezaseră foarte aproape de uşă, cu spatele sprijinit de zid, ca Fenoglio să nu-i observe imediat, dar acum Basta se ivi în spatele lui Meggie şi-şi aşează mâinile pe umerii ei. În timp ce Fenoglio îl cerceta uluit, Nas-turtit ieşi în faţă şi-şi puse piciorul în uşa deschisă. Pippo alunecă sprinten ca o nevăstuică pe lângă el şi dispăru în casă.

— Cine e ăsta?

— Fenoglio se uită cu o privire atât de încărcată de reproş la Meggie, de parcă i-ar fi adus de bunăvoie pe cei doi străini.

— Sunt prietenii tatălui tău? Meggie îşi şterse ploaia de pe faţă şi-i răspunse cu aceeaşi privire plină de reproş.

— Tu ar trebui să-i cunoşti mai bine decât mine! zise ea.

— Să-i cunosc? Fenoglio se uită la ei fără să înţeleagă.

— Apoi îl cercetă încă o dată pe Basta – şi faţa lui împietri.

Dumnezeule mare! murmură el. Nu-i posibil. Din spatele lui pândea Paula.

— Pippo plânge! zise ea. S-a ascuns în dulap.

— Du-te la el! zise Fenoglio, fără să-l piardă din ochi pe Basta. Vin imediat.

— Cât o să mai stăm afară, Basta? mormăi Nas-turtit.

Până intrăm la apă?

— Basta! repetă Fenoglio, fără să se dea la o parte.

— Da, ăsta e numele meu, bătrâne!

— Când zâmbea, ochii lui se îngustau de fiecare dată. Suntem aici pentru că tu ai ceva care ne interesează, o carte… Fireşte. Lui Meggie îi veni aproape să izbucnească în râs. Basta nu pricepea absolut nimic! Nu ştia cine era Fenoglio. De unde să ştie? De unde să ştie că acest om bătrân îl născocise, că îi crease, din cerneală şi hârtie, faţa, cuţitul şi răutatea lui.

— Gata cu pălăvrăgeala! mârâi Nas-turtit. Îmi intră deja ploaia în urechi.

Ca pe o muscă supărătoare, îl dădu deoparte pe Fenoglio şi năvăli în casă. Basta îl urmă cu Meggie. În bucătărie plângea cu sughiţuri Pippo, aflat încă în dulap. Paula stătea în faţa lui şi-i vorbea liniştitor prin uşa închisă. Când Fenoglio veni în bucătărie cu străinii, le dădu acestora ocol şi cercetă îngrijorată faţa lui Nas-turtit. Fenoglio se aşeză la masă şi-i făcu semn Paulei să vină la el.

— Deci unde e?

Basta cercetă în jur, dar Fenoglio era prea cufundat în contemplarea celor două creaturi ale sale ca să mai poată răspunde. Mai cu seamă de Basta i se lipeau ochii, de parcă n-ar fi putut să creadă ce vedea.

— Doar v-am spus: nu mai e niciuna aici! răspunse Meggie în locul lui.

Basta se prefăcu a nu fi auzit şi, nerăbdător, îi făcu un semn lui Nas-turtit.

— Caut-o! porunci el, iar Nas-turtit ascultă mârâind. Meggie auzi cum trosnea scara îngustă de lemn care ducea la mansardă.

— Ei, vrăjitoareo mică! ia spune, cum aţi ajuns la moşneag?

— Basta îi dădu un brânci în spate. De unde aţi ştiut că mai are un exemplar?

Meggie îi aruncă lui Fenoglio o privire de avertizare, dar limba acestuia era din păcate la fel de slobodă ca a lui Pippo.

— Cum au ajuns la mine? Eu am scris cartea, declară cu mândrie bătrânul.

Poate se aştepta ca Basta să-i cadă imediat în genunchi, dar acesta îşi strâmbă doar buzele într-un zâmbet compătimitor.

— Fireşte! zise el şi-şi scoase cuţitul de la brâu.

— El a scris-o cu adevărat!

Meggie nu-şi putu înghiţi cuvintele. Voia să vadă pe figura lui Basta aceeaşi spaimă care îl făcuse pe Deget-de-praf să pălească în clipa în care auzise de Fenoglio, dar Basta mai râse o dată şi începu să cresteze masa din bucătăria lui Fenoglio.

— Cine a născocit povestea? întrebă el. Taică-tu? Ei, arăt eu chiar aşa de tâmpit? Oricine ştie că poveştile tipărite sunt străvechi şi că au fost scrise de nişte oameni oarecare, morţi şi îngropaţi demult.

Înfipse lama cuţitului în lemn, o scoase şi o înfipse din nou. Deasupra capetelor lor tropăia în toate părţile Nas-turtit.

— Morţi şi îngropaţi, interesant.

— Fenoglio o luă pe Paula în braţe. Ai auzit, Paula? Acest tânăr crede că toate cărţile au fost scrise în negura timpurilor de către oameni morţi care au înşfăcat poveştile Dumnezeu ştie de unde. Poate le-au cules din văzduh? Paula chicoti. În dulap se făcuse linişte. Pesemne că Pippo asculta la uşă ţinându-şi răsuflarea.

— Ce-i aşa de hazliu? Basta se îndreptă ca un şarpe care ar fi fost călcat pe coadă.

Fenoglio nu-i dădu nicio importanţă. Îi privea mâinile

zâmbind – de parcă şi-ar fi amintit ziua în care începuse să scrie povestea lui Basta. Apoi se uită la el.

— Tu… porţi întotdeauna mâneci lungi, aşa-i? zise el. Să-ţi spun de ce?

Basta îşi miji ochii şi aruncă o privire spre tavan.

— La naiba! De ce-i trebuie idiotului ăstuia atâta timp ca să găsească o carte?

Fenoglio îl privi cu braţele încrucişate.

— Foarte simplu: nu ştie să citească! zise el încet. Nici tu nu ştii să citeşti sau ai învăţat între timp? Niciunul dintre oamenii lui Capricorn nu ştie, tot aşa nici Capricorn însuşi.

Basta îşi înfipse cuţitul atât de adânc în tabla mesei, încât făcu un efort să-l scoată.

— Fireşte că ştie să citească, ce tot spui?

— Se aplecă ameninţător peste masă. Flecăreala ta, bătrâne, nu-mi place. Ce-ar fi dacă ţi-aş mai cresta câteva zbârcituri pe faţă?

Fenoglio zâmbi. Credea poate că Basta nu-i putea face nimic deoarece el îl născocise. Meggie nu era atât de sigură.

— Porţi mâneci lungi, continuă Fenoglio atât de lent ca şi cum ar fi vrut să-i dea timp lui Basta să înţeleagă foarte exact fiecare cuvânt, deoarece stăpânului tău îi place să se joace cu focul. Ţi-ai ars ambele braţe până la umeri dând foc la casa unui om care cutezase să-i refuze lui Capricorn propria fiică. De-atunci alţii pun foc, iar tu te rezumi la jocuri cu cuţitul.

Basta sări în sus atât de brusc, încât Paula alunecă din poala lui Fenoglio şi se ascunse sub masă.

— Îţi place să faci pe atotisteţul, mârâi el, punându-i cuţitul sub bărbie. Şi de fapt doar ai citit cartea asta blestemată. Ei, şi?

Fenoglio se uită în ºC±în lui. Cuţitul de sub bărbie nu

părea să-l sperie nici pe jumătate din cât o speria pe Meggie.

— Ştiu totul despre tine, Basta, zise el. Ştiu că ţi-ai da oricând viaţa pentru Capricorn şi că tânjeşti în fiecare zi după o laudă din partea lui. Ştiu că erai mai mic decât Meggie când oamenii lui te-au găsit şi te-au luat şi că de-atunci îl consideri într-un fel ca pe tatăl tău. Dar să-ţi spun ceva? Capricorn te consideră prost şi te dispreţuieşte din cauza asta. Vă dispreţuieşte pe toţi, fiii lui atât de devotaţi, cu toate că s-a îngrijit el însuşi ca să rămâneţi proşti. Şi v-ar trăda fără să şovăie la poliţie dacă i-ar fi de folos. Pricepi asta clar?

— Tacă-ţi botul jegos, bătrâne!

— Cuţitul lui Basta se apropie primejdios de mult de faţa lui Fenoglio. Pentru o clipă Meggie se gândi că avea să-i spintece nasul. Nu ştii nimic despre Capricorn. Doaree-ai citit în cartea aia tâmpită, şi cred că ar trebui să-ţi tai gâtul!

— Stai!

Basta se repezi la Meggie.

— Nu te-amesteca! La tine ajung mai târziu, scorpie mică, zise el.

Fenoglio îşi apăsa gâtul cu palmele şi se uita consternat la Basta. Evident, înţelesese în fine că nu era în niciun caz la adăpost de cuţitul lui Basta.

— Adevărat! Nu poţi să-l omori! strigă Meggie. Altminteri…

Basta îşi trecu degetul mare peste lama cuţitului său.

— Altminteri ce?

Meggie căută disperată cuvintele potrivite. Ce trebuia să răspundă? Ce?

— Altminteri… moare şi Capricorn! izbucni ea. Da! Exact! Aţi muri cu toţii, tu şi Nas-turtit şi Capricorn… dacă îl omori pe bătrân, atunci muriţi cu toţii, fiindcă el v-a

născocit!

Basta îşi strâmbă buzele într-un zâmbet dispreţuitor, dar lăsă cuţitul jos. Şi pentru o clipă Meggie avu impresia că descoperă în ochii lui chiar ceva ca un fel de frică. Fenoglio îi aruncă o privire uşurată. Basta se dădu un pas înapoi, îşi cercetă lama cuţitului atât de concentrat de parcă ar fi descoperit o pată pe ea şi o frecă cu un colţ al hainei, făcând-o să strălucească.

— Nu cred niciun cuvânt, dar e clar! zise el. Povestea sună însă atât de smintit, încât i-ar plăcea poate şi lui Capricorn s-o audă. De aceea – aruncă o ultimă privire la cuţitul strălucitor, îl vârî în teacă şi şi-l puse înapoi la brâu – o să luăm cu noi nu doar fata, ci o să te luăm şi pe tine, bătrâne.

Meggie auzi cum Fenoglio trase aer adânc în piept. Ea însăşi nu mai era sigură dacă de frică inima îi mai bătea. Basta avea să-i ia cu el. Nu! se gândi ea. Nu.

— Să mă luaţi? Unde? întrebă Fenoglio.

— Întreab-o pe asta mică!

— Basta arătă batjocoritor spre Meggie. Ea şi taică-su au fost deja o dată oaspeţii noştri. Găzduire, pensiune, totul inclus.

— Dar e absurd! strigă Fenoglio. Credeam că e vorba de carte.

— Ei, ai crezut greşit. Noi nici nu ştiam că mai există un exemplar. Trebuia doar să-l aducem pe Limbă-vrăjită înapoi. Lui Capricorn nu-i place când oaspeţii îl părăsesc fără să-şi ia rămas-bun, iar Limbă-vrăjită este un oaspete special, nu-i aşa, drăguţo?

— Basta îi făcu lui Meggie un semn cu ochiul. Dar el nu-i aici şi eu am altceva mai bun de făcut decât să-l aştept. D-aia o s-o iau pe fată, şi el o să vină singur, în brânci, după noi.

— Basta se apropie de Meggie şi-i netezi părul după

urechi. Nu e ea o momeală drăguţă? întrebă. Crede-mă, bătrâne: dacă o avem pe asta mică, îl avem şi pe taică-su, ca pe un urs dresat, tras de un belciug. Meggie îl lovi peste mână. Tremura de furie.

— Mai fă asta o dată! îi şopti la ureche Basta. Meggie se bucură că în clipa aceea Nas-turtit coborî tropăind scara. Cu răsuflarea tăiată apăru în bucătărie cu un teanc de cărţi sub braţ.

— Lată! izbucni el, răsturnându-le pe masă. Încep toate cu această cruce întreruptă, iar linia vine de fiecare dată după. Exact aşa cum ai desenat.

Puse pe masă, lângă cărţi, o hârtie slinoasă. Pe ea erau mâzgălite un T neîndemânatic şi un I. Literele arătau ca şi cum ar fi fost aşternute de o mână care îşi dăduse multă osteneală să le scrie.

Basta împrăştie cărţile pe masă şi le despărţi cu cuţitul.

— Nu-s bune, zise el şi împinse două peste marginea mesei, aşa că aterizară pe podea cu foile îndoite. Nici astea.

— Alte două aterizară pe podea şi la urmă Basta împinse şi restul de pe masă. Eşti sigur că nu mai e niciuna acolo? îl întrebă pe Nas-turtit.

— Da!

— Vai de tine, dacă te înşeli. Crede-mă, nu eu am să dau de bucluc, ci tu!

Nas-turtit mai aruncă o privire nelinişitită la cărţile de la picioarele sale.

— Ah, da, şi încă o mică schimbare: îl luăm şi pe ăla de-acolo cu noi!

— Basta arătă cu cuţitul spre Fenoglio. Ca să-i spună bossului poveştile lui frumoase. Crede-mă, sunt foarte distractive. Iar pentru cazul că a mai ascuns o carte: o să avem destul timp acasă să-l interogăm. Ţii ochii pe

moşneag, eu am grijă de asta mică. Nas-turtit dădu din cap şi-l ridică pe Fenoglio de pe scaun. Basta însă o apucă pe Meggie de braţ. Înapoi la Capricorn – îşi muşcă buzele ca să nu înceapă să plângă, în timp ce Basta o târa spre uşa bucătăriei lui Fenoglio. Nu. Nicio lacrimă n-o să vadă Basta de la ea, n-o să-i facă bucuria asta! se gândi. Cel puţin nu l-au prins pe Mo! Şi brusc nu se mai gândi decât la un singur lucru: ce s-ar întâmpla dacă înainte de a părăsi satul, le-ar ieşi în cale? Ce s-ar întâmpla dacă le-ar ieşi în faţă cu Elinor? Dintr-odată se grăbi să plece. Dar Nas-turtit rămase în uşa deschisă.

— Ce facem cu fetiţa şi cu plângăciosul din dulap? întrebă el.

Plânsul lui Pippo amuţi şi faţa lui Fenoglio se făcu mai albă decât cămaşa lui Basta.

— Ei, moşule, ce crezi c-am să fac cu cei doi? întrebă Basta batjocoritor. Doar crezi că ştii totul despre mine. Fenoglio nu scoase niciun cuvânt. Pesemne îi fulgerară prin cap toate cruzimile pe care le născocise despre Basta.

Frica aşternută pe faţa lui Fenoglio îl delecta pe Basta câteva minute încântătoare, apoi se întoarse spre Nas-turtit.

— Copiii rămân aici, zise el. O puştoaică ajunge. Fenoglio îşi regăsi cu greu vocea.

— Paula, duceţi-vă acasă! strigă el, în vreme ce Nas-turtit îl împingea în jos. Auziţi? Mergeţi imediat acasă. Spuneţi-i mamei că am plecat pentru câteva zile! Ai priceput?

— Mai trecem încă o dată pe la locuinţă, porunci Basta, după ce ieşiră pe uliţă. Am uitat să-i las o înştiinţare lui taică-tu. În definitiv trebuie să ştie unde eşti, nu?

Ce fel de înştiinţare să fie asta, când nu ştii să scrii ca lumea nici măcar două litere? se gândi Meggie, dar evident nu spuse nimic. Tot drumul tremură de spaimă ca

nu cumva să le iasă înainte Mo. Dar când ajunseră în faţa locuinţei, pe uliţă venea spre ei doar o femeie bătrână.

— Un singur cuvânt, şi mă întorc şi sucesc gâtul celor doi copii! îi şopti Basta lui Fenoglio, când femeia îşi încetini, paşii.

— Bună, Rozalia, zise Fenoglio cu o voce stinsă. Am acum din nou chiriaşi pentru locuinţă. Ce zici? Neîncrederea se şterse de pe faţa Rozaliei şi peste câteva clipe femeia dispăru la capătul uliţei. Meggie descuie uşa şi le dădu drumul lui Basta şi lui Nas-turtit pentru a doua oară în locuinţa în care ea şi Mo se simţiseră atât de în siguranţă.

În vestibul o cuprinse groaza din nou. Se uită îngrijorată după el, dar nu-l putu descoperi pe nicăieri.

— Pisica mai trebuie dată afară, zise ea, când ajunseră în dormitor. Altminteri o să moară de foame. Basta deschise fereastra.

— Acum poate să iasă, zise el.

Nas-turtit pufăi dispreţuitor, dar de astă dată nu mai zise nimic despre superstiţiile lui Basta.

— Pot să iau cu mine ceva de îmbrăcat? întrebă Meggie.

Nas-turtit mormăi doar. Fenoglio se uită la hainele lui.

— Şi eu aş mai avea nevoie de ceva haine, zise el, dar nimeni nu-l luă în seamă.

Basta era ocupat să-şi lase înştiinţarea. Ţinându-şi limba între dinţi, scrijeli atent cu cuţitul numele său pe şifonier. BASTA. Mo avea să înţeleagă prea bine înştiinţarea. Meggie îşi îndesă câteva lucruri în rucsac. Păstră pe ea puloverul lui Mo. Când voi să îndese printre lucruri cărţile de la Elinor, Basta îi dădu peste mână.

— Astea rămân aici! zise el.

Mo nu le ieşi înainte nici când se îndreptară spre

maşina lui Basta.

Nici pe parcursul întregului drum, nesfârşit de lung.

Pe dealurile mitoase „Lasă-l în pace”, zise Merlin. „Poate că vrea să se împrietenească cu tine abia după ce te cunoaşte mai bine. La bufniţe nu merge aşa, cu una, cu două”. T.H. White, Regele din Camelot eget-de-praf privi spre satul lui Capricorn. Părea atât de aproape, de parcă l-ai fi putut atinge. În câteva ferestre se oglindea cerul, iar pe un acoperiş, una dintre Gecile Negre înlocuia câteva bucăţi de şindrilă spartă. Deget-de-praf vedea cum îşi ştergea sudoarea de pe frunte. Nici măcar pe arşiţă aceşti nătărăi nu-şi scoteau gecile – de parcă le-ar fi fost frică să nu se dezmembreze fără uniforma lor. Ei, da, nici ciorile nu-şi scoteau penele la soare, iar ei nu erau decât un cârd de ciori, tâlhari, mâncători de stârvuri, cărora le plăcea să-şi înfigă ciocurile ascuţite în carne moartă. Pe băiat îl neliniştise la început cât de aproape de sat se afla ascunzătoarea pe care o alesese Deget-de-praf, dar acesta îi explicase de ce nicăieri pe dealurile din jur nu era un loc mai sigur pentru ei. Zidurile carbonizate erau aproape de nedescoperit. Laptele-câinelui, grozama şi cimbrişorul se agăţaseră de pietrele înnegrite de funingine, acoperind durerea şi nenorocirea cu ramurile lor verzi. Oamenii lui Capricorn dăduseră foc la casă puţin timp după ce puseseră stăpânire pe satul părăsit. O bătrână care trăia în casă refuzase să plece, Capricorn însă nu suferea priviri curioase atât de aproape de noua lui vizuină. Şi astfel le dăduse mână liberă ciorilor sale, oamenilor negri, şi acestea puseseră foc la coteţele făcute de femeie şi la casa ei, în care nu exista decât o singură încăpere. Călcaseră în picioare brazdele puse cu osteneală şi împuşcaseră măgarul care era aproape tot atât de bătrân ca stăpâna lui. Veniseră sub protecţia întunericului, ca întotdeauna, luna luminase deosebit de puternic în noaptea aceea, după cum povestise una dintre slujnicele lui Capricorn. Bătrâna

ieşise poticnindu-se din casă, plânsese şi ţipase. Şi apoi îi blestemase pe toţi, dar de uitat se uitase doar la unul singur, la Basta, care stătuse mai la o parte, căci îi era frică de foc, cu cămaşa lui atât de albă în lumina lunii. Poate că din cauza asta ea presupusese că acela era nevinovat sau că avea o inimă bună. La porunca lui Basta, Nas-turtit îi astupase femeii gura, în timp ce ceilalţi râdeau – şi brusc aceasta murise. Zăcuse moartă printre brazdele ei strivite, iar din ziua aceea, Basta nu se temea de niciun sat de pe dealuri mai mult ca de locul pe care se ridicau zidurile carbonizate din tufele de laptele-câinelui. Da, nu exista un loc mai bun decât acela pentru a observa satul lui Capricorn. Deget-de-praf îşi petrecea cea mai mare parte a timpului stânci ghemuit într-unul din gorunii care poate mai înainte îi dăruiseră umbră bătrânei pe când şedea în faţa casei sale. Ramurile îl ascundeau, apărându-l de orice privire curioasă care s-ar fi rătăcit pe povârniş. Ceas după ceas stătea ghemuit acolo, nemişcat, observând cu binoclul parcarea şi casele, li poruncise lui Farid să stea mai departe în spate, în vâlceaua din dosul casei. Băiatul ascultase doar împotriva voinţei sale. Se ţinea scai după călcâiele lui Deget-de-praf. Casa incendiată îl umplea de nelinişte. „Duhul ei e precis încă aici”, zicea el mereu, „duhul bătrânei. Dacă era vrăjitoare?”

Dar Deget-de-praf râdea doar de el. În această lume nu existau duhuri. Cel puţin nu se lăsau văzute. Vâlceaua era aşezată atât de ferit, încât noaptea trecută riscase chiar să facă focul. Băiatul prinsese un iepure de casă, era meşter la pus capcane şi mai puţin milos decât Deget-de-praf. Când acesta din urmă prindea un iepure, se ducea acolo doar când putea să fie sigur că bietul animal nu se mai zvârcolea. Farid nu cunoştea o asemenea milă. Poate răbdase prea des de foame. Cu ce admiraţie privea de fiecare dată când Deget-de-praf aprindea focul cu câteva crengi subţiri! Băiatul îşi arsese deja toate degetele

jucându-se cu flăcările. Focul îl muşcase de nas şi de buze, şi totuşi Deget-de-praf îl prindea mereu răsucindu-şi făclii din vată şi crengi subţiri sau jucându-se cu chibriturile. O dată, de la aceste jocuri luase foc iarba uscată şi Deget-de-praf pusese mâna pe el şi-l zgâlţâise ca pe un câine neascultător, până ce i se umpluseră ochii de lacrimi.

— Ascultă, îţi mai spun o dată! Focul e un animal primejdios! se răstise la el. Nu-ţi e prieten. O să te omoare dacă umbli cu el aiurea, şi fumul lui o să te trădeze duşmanilor tăi!

— Dar ţie ţi-e prieten! bâiguise băiatul, cu împotrivire în glas.

— Prostii! Atâta doar că eu nu sunt uşuratic. Sunt atent la vânt! Ţi-am spus de sute de ori: nu face focul când bate vântul. Şi acum dispari şi caută-l pe Gwin.

— Dar tot e prietenul tău! murmurase băiatul înainte de a se duce. Oricum, te-ascultă mai mult decât jderul. Aici avea dreptate. Ceea ce nu însemna cine ştie ce, căci un jder ascultă doar de sine însuşi, iar în lumea asta focul nu-l asculta pe Deget-de-praf nici pe jumătate pe cât îl ascultase în cealaltă. Acolo flăcările formaseră flori, când el le spusese. Se ramificaseră pentru el precum copacii noaptea şi plouaseră peste el scântei. Urlaseră şi şoptiseră trosnind şi dansaseră cu el. Aici erau doar flăcări blânde şi îndărătnice totodată, animale mute, străine care din când în când muşcau mâna care le hrănea. Doar uneori, în nopţi reci, când focul era singurul lucru care alunga singurătatea, i se părea că îl aude şuşotind, dar erau cuvinte pe care el nu le înţelegea.

Totuşi băiatul avea probabil dreptate. Focul îi era prieten, dar era şi vinovat, căci din cauza lui, Capricorn poruncise pe-atunci, în cealaltă viaţă, să fie adus la el. „Arată-mi cum se poate juca cu focul!”, îi spusese, după ce oamenii lui îl târâseră în faţa lui, şi Deget-de-praf ascultase. Şi astăzi mai regreta că îl învăţase atâtea, căci

lui Capricorn îi plăcea să dea frâu liber focului şi iar să-l prindă în hăţuri după ce înghiţise pe săturate recolte şi grajduri, case şi tot ce nu putea s-o ia destul de repede la sănătoasa.

— Tot mai e plecat?

Farid se sprijinea de coaja scorţoasă a unui copac. Băiatul era silenţios ca un şarpe. Deget-de-praf tresărea de fiecare dată când se ivea aşa brusc.

— Da! răspunse el. Norocul ne surâde.

În ziua sosirii lor, maşina lui Capricorn mai era încă în parcare, dar după-amiază doi dintre băieţii lui se apucaseră să lustruiască lacul argintiu până când ajunseră să se oglindească în el, şi Capricorn plecase puţin timp înainte de a se întuneca. Se lăsa adesea conclus cu maşina spre oraşe aşezate jos pe coastă sau la una dintre bazele sale militare, cum îi plăcea să spună, deşi asta nu era mai mult decât o colibă în pădure, cu unul sau doi oameni plictisiţi. El însuşi se pricepea să conducă tot atât de puţin ca Deget-de-praf, dar câţiva dintre oamenii săi stăpâneau această artă, chiar dacă nu aveau carnet de conducere, căci pentru asta trebuia să ştii să citeşti.

— Da, la noapte am să mă strecor iar într-acolo, zise Deget-de-praf, mult n-o să mai lipsească, precis că şi Basra se întoarce curând.

La sosirea lor, maşina lui Basta nu se aflase în parcare. Oare el şi Nas-turtit mai zăceau legaţi în coliba dărăpănată?

— Bine! Când pornim?

— Vocea lui Farid suna de parcă ar fi preferat s-o fi pornit pe loc. De îndată ce soarele apune, nu? Atunci sunt toţi în biserică, la masă. Deget-de-praf alungă o muscă de pe binoclul său.

— Plec singur. Tu rămâi aici şi ai grijă de lucrurile noastre.

— Nu!

— Ba da. Pentru că e primejdios. Trebuie să vizitez pe cineva şi pentru asta trebuie să mă furişez în curtea din spatele casei lui Capricorn.

Băiatul îl măsură cu o privire uimită. Ochii îi erau negri şi priveau uneori aşa ca şi cum ar fi văzut deja prea multe.

— Da, ce te miri, ai?

— Deget-de-praf îşi reprimă un zâmbet. N-ai fi crezut că am prieteni în casa lui Capricorn.

Băiatul ridică din umeri şi privi dincolo, spre sat. O maşină sosi în parcare; un camion plin de praf. Pe platforma deschisă erau două capre.

— Vreunui alt ţăran i s-au luat caprele! murmură Deget-de-praf. Înţelept din partea lui că le-a dat, altminteri s-ar fi pomenit cel mai târziu până diseară cu un bilet lipit pe uşa grajdului.

Farid se uită întrebător la el.

— Mâine cântă cocoşul roşu ar fi fost scris pe bilet. E singura propoziţie pe care oamenii lui Capricorn ştiu s-o scrie. Uneori spânzură pur şi simplu un cocoş mort de uşă. Asta înţelege oricine.

— Cocoşul roşu?

— Băiatul clătină din cap. E un blestem sau ceva asemănător?

— Nu! Drace, vorbeşti iarăşi ca Basta. Deget-de-praf râse uşor.

Oamenii lui Capricorn coborâră din maşină. Cel mai mic dintre ei avea două pungi de plastic pline ochi, celălalt trăgea caprele de pe platformă.

— Cocoşul roşu e focul pe care îl pun la grajduri sau la măslini. Uneori cântă cocoşul şi sub acoperiş, sau dacă cineva a fost deosebit de îndărătnic, în camera copiilor. Aproape fiecare om are ceva de care e legat. Oamenii

târâră caprele în sat. Unul dintre ei era Cockerell, Deget-de-praf îl recunoscu după şchiopătat. Se întrebase adesea în ce măsură ştia Capricorn de aceste mici afaceri, sau oamenii săi lucrau din când în când şi pentru propriul buzunar.

Farid prinse cu mâna goală o lăcustă şi o examina printre degete.

— Vin totuşi cu tine, zise el.

— Nu.

— Nu mi-e frică!

— Cu atât mai rău.

După ce prizonierii evadaseră, Capricorn pusese să i se aducă reflectoare – în faţa bisericii, pe acoperişul casei sale şi în parcare. Ceea ce nu uşura tocmai încercarea de a trece neobservat. Deget-de-praf se strecurase în sat încă din prima noapte, dat cu funingine pe faţa cu cicatrice, căci altminteri îl recunoşteau prea uşor. Şi paza fusese întărită de Capricorn, pesemne din pricina tuturor bogăţiilor de care îi făcuse rost Limbă-vrăjită. Ele dispăruseră fireşte demult în pivniţele casei sale, închise cu grijă în casele de bani, grele, pe care Capricorn le instalase acolo. Nu-i plăcea să dea bani, li păzea ca balaurii din basme. Uneori îşi împodobea degetele cu câte un inel sau punea câte un lanţ la gâtul vreunei slujnice pe care tocmai o plăcea. Sau îl trimitea pe Basra să-i cumpere o nouă puşcă de vânătoare.

— Cu cine vrei să te întâlneşti?

— Nu te priveşte.

Băiatul dădu drumul lăcustei. Grăbită, sări pe picioarele ei ţepene, colorate în verde măsliniu.

— E o femeie, zise Deget-de-praf. Una dintre slujnicele lui Capricorn. M-a mai ajutat de câteva ori.

— E aia de pe fotografia pe care o ai în rucsac? Deget-de-praf lăsă binoclul în jos.

— De unde ştii tu ce se află în rucsacul meu? Băiatul îşi trase capul între umeri ca unul care e obişnuit să fie bătut pentru orice cuvânt nesocotit.

— Am căutat chibrituri.

— Dacă te mai prind încă o dată că-ţi bagi degetele în rucsacul meu, îi spun lui Gwin să ţi le muşte. Băiatul râânji.

— Gwin nu mă muşcă niciodată.

Aici avea dreptate. Jderul era nebun după băiat.

— Unde se ascunde de fapt bestia necredincioasă?

— Deget-de-praf scormoni cu privirea printre crengi. Nu l-am văzut de ieri.

— Cred că a descoperit o femeiuşcă.

— Farid împunse cu o ramură frunzişul uscat. Zăcea peste tot, pe sub copaci. Noaptea ar trăda pe oricine ar încerca să se furişeze spre adăpostul lor. Dacă nu mă iei la noapte, zise băiatul, fără să se uite la Deget-de-praf, am să mă strecor pur şi simplu după tine.

— Dacă te strecori după mine, te snopesc în bătaie. Farid lăsă capul în jos şi-şi cercetă degetele de la picioare cu o figură lipsită de expresie. Apoi privi spre resturile de ziduri, în spatele cărora îşi amenajaseră adăpostul.

— Nu-mi veni acum iar cu duhul bătrânei! zise Deget-de-praf supărat. De câte ori să-ţi spun? Tot ce e primejdios se află în casele de dincolo. Fă-ţi foc în vâlcea dacă te temi de întuneric.

— Spiritele nu se tem de foc. Glasul băiatului era abia ca o şoaptă.

Deget-de-praf coborî cu un oftat din postul său de observaţie. Băiatul era într-adevăr aproape la fel de rău ca Basta. Nu se temea de blesteme, de scări şi de pisici, dar vedea pretutindeni duhuri, şi nu doar pe acela al bătrânei care dormea îngropată pe undeva în pământul tare. Nu, Farid vedea şi alte duhuri, cete întregi: creaturi rele, aproape atotputernice, care le smulgeau bieţilor băieţi,

făpturi muritoare, inima din piept şi le-o mâncau. Nu voia în ruptul capului să-l creadă pe Deget-de-praf că nu veniseră cu el, că rămăseseră în carte, împreună cu tâlharii care-l bătuseră şi-l călcaseră în picioare. Posibil ca la noapte să moară de frică dacă rămânea singur.

— Bine, atunci, vii cu mine, zise Deget-de-praf. Dar nu scoţi un sunet, m-ai înţeles? Aia de jos nu sunt duhuri, ci oameni adevăraţi cu puşti şi cuţite.

Farid îşi încolăci recunoscător braţele slabe în jurul lui.

— Bine, bine! zise Deget-de-praf răstit şi-l dădu la o parte. Hai, arată-mi dacă poţi să stai într-o mână. Băiatul ascultă pe loc. Se balansa, cu faţa stacojie, mai întâi pe braţul drept, apoi pe cel stâng, cu picioarele goale întinse în aer. După ce se clătină câteva secunde, ateriza în frunzele aspre ale unui cistus, dar se ridică imediat şi încercă din nou.

Deget-de-praf se aşeză sub un copac. Era timpul să scape iarăşi de băiat. Dar cum? După un câine poţi să azvârli câteva pietre, dar după un băiat... De ce nu rămăsese la Limbă-vrăjită? Doar acesta se pricepea mai bine să poarte de grijă cuiva. Şi în definitiv Limbă-vrăjită îl adusese încoace. Dar nu, băiatul după el se ţinuse.

— Mă duc să-l caut pe Gwin, zise Deget-de-praf şi se ridică.

Fără un cuvânt, Farid porni apăsat după el.

Din nou acolo

Ea vorbi cu regele şi speră în ascuns că îi va interzice fiului lui excursia. Dar el spuse: „Ei, draga mea, e adevărat că aventurile sunt folositoare chiar şi pentru cei mai mici. Aventurile pot să-i intre unui om în sânge, chiar dacă mai târziu nu-şi mai aminteşte să le fi avut”. Eva Ibbotson, Taina peronului 13

atul lui Capricorn nu făcea chiar impresia unui loc o

periculos în acea zi cenuşie, noroasă de ploaie. Casele jerpelite se ridicau din verdeaţa dealurilor. Nicio rază de soare nu le însenina bătrâneţea şi Meggie nu putea să creadă că erau aceleaşi case care în noaptea evadării lor li se păruseră atât de periculoase.

— Interesant! şopti Fenoglio când Basta ajunse în parcare. Ştii că acest loc seamănă perfect cu unul dintre locurile acţiunii, pe care le-am născocit pentru Inimă de cerneală? Fireşte, nu-i niciun burg aici, dar peisajul din jur este aproximativ acelaşi, iar vârsta satului e cam tot aceeaşi. Ştii că Inimă de cerneală se desfăşoară într-o lume care nu e chiar neasemănătoare cu Evul Mediu al nostru? Bine, sigur, am adăugat unele lucruri, zânele şi uriaşii de pildă, altele le-am lăsat deoparte, dar… Meggie nu-l mai asculta. Se gândea la noaptea în care evadaseră din ascunzătorile lui Capricorn. Arunci sperase atât de mult că n-o să mai vadă niciodată parcarea, biserica şi dealurile astea.

— Haideţi, mişcarea! mârâi Nas-turtit, smucind uşa maşinii. Îţi mai aminteşti desigur unde duce drumul, nu? Meggie îşi amintea – chiar dacă astăzi toate arătau puţin altfel. Fenoglio se uita la uliţe ca un turist.

— Cunosc satul ăsta, îi şopti el lui Meggie. Adică, am auzit de el. Există mai multe poveşti triste despre el. A fost acel cutremur în secolul trecut, apoi în ultimul război…

— Cruţă-ţi limba pentru mai târziu, scribălăule! îl întrerupse Basta. Nu-mi place şuşoteala.

Fenoglio îi aruncă o privire supărată – şi tăcu. Nu mai scoase niciun sunet până ajunseră în faţa bisericii.

— Haideţi, deschideţi uşa. Ce-aşteptaţi? mârâi Nas-turtit, şi Meggie deschise cu Fenoglio portalul greu de lemn.

Aerul rece care îi întâmpină mirosea la fel de stătut ca în ziua în care intrase în biserică împreună cu Mo şi cu Elinor. Înăuntru nu se schimbase cine ştie ce. Pereţii roşii

făceau o impresie şi mai ameninţătoare în această zi înnorată, iar expresia de pe faţa de păpuşă a statuii lui Capricorn părea şi mai răutăcioasă. Şi butoaiele în care fuseseră arse cărţile stăteau în acelaşi loc, dar scaunul lui Capricorn, din capul scării, nu se mai vedea. Doi dintre oamenii săi erau tocmai pe punctul să urce pe trepte un nou jilţ. Bătrâna care arăta ca o coţofană şi de care Meggie îşi amintea cu neplăcere stătea lângă ei şi le dădea indicaţii cu voce nerăbdătoare. Basta împinse la o parte două femei care, îngenuncheate pe culoarul din mijloc, spălau pe jos, şi se îndreptă ţanţoş spre treptele altarului.

— Mortola, unde e Capricorn? îi strigă încă de departe bătrânei. Am noutăţi pentru el. Noutăţi importante. Bătrâna nici nu-şi întoarse capul.

— Mult mai la dreapta, nătărăilor! le porunci ea celor doi oameni care se luptau în continuare cu jilţul greu. Poftim, merge totuşi.

— Apoi se întoarse cu o figură plictisită spre Basta.

— Te-am aşteptat să te întorci mai repede, zise ea.

— Ce înseamnă asta?

— Basta vorbi mai tare, dar Meggie îi percepu nesiguranţa din voce. Suna ca şi cum i-ar fi fost frică de bătrână. Ştii tu câte oraşe sunt pe coasta asta blestemată? Şi noi nici nu eram siguri că Limbă-vrăjită rămăsese în zonă. Dar eu mă pot bizui pe nasul meu şi – arătă cu capul în direcţia lui Meggie – mi-am îndeplinit misiunea.

— Ah, da? Privirea Coţofenei îl ocoli pe Basta şi se îndreptă spre locul unde Meggie şi Fenoglio stăteau alături de Nas-turtit. Văd doar fata şi un bătrân. Unde e tatăl ei?

— Nu era acolo! Dar o să vină. Asta mică e cea mai bună momeală!

— Şi de unde ştie că e aici?

— I-am lăsat o înştiinţare!

— De când ştii tu să scrii?

Meggie văzu cum umerii lui Basta se încordară de supăra re.

— Mi-am lăsat numele, nu-i nevoie de mai multe cuvinte ca să înţeleagă clar unde îşi poate găsi copilita preţioasă. Spune-i lui Capricorn că-i închid într-una din colivii. Cu aceste cuvinte se răsuci pe călcâie şi se îndreptă iarăşi ţanţoş spre Meggie şi Fenoglio.

— Capricorn nu-i aici şi nu ştiu când se întoarce, strigă Mortola după el. Dar până atunci, eu am un cuvânt de spus aici, şi eu sunt de părere că în ultima vreme nu-ţi îndeplineşti sarcinile cum se cuvine.

Basta se întoarse de parcă l-ar fi muşcat ceva de ceafă, dar Mortola continuă să vorbească neabătut.

— Întâi îl laşi pe Deget-de-praf să-ţi fure câteva chei, apoi pierzi câinii noştri şi trebuie să te căutăm pe dealuri, iar acum, asta. Dă-mi cheile. Coţofana întinse mâinile.

— Ce? Basta se făcu alb ca un băiat care urmează să fie bătut în faţa întregii clase.

— M-ai înţeles bine. Am să iau cheile la mine: cheile de la colivii, de la criptă şi de la depozitul de benzină. Adu-mi-le încoace.

Basta nu se clinti.

— N-ai niciun drept! şuieră el. Capricorn mi le-a dat mie şi doar el mi le poate lua înapoi. Se întoarse iarăşi.

— O să ţi le ia! strigă Mortola după el. Şi de îndată ce se înapoiază te aşteaptă la raport. Poate înţelege el mai bine decât mine de ce nu l-ai adus pe Limbă-vrăjită.

Basta nu răspunse. Îi luă pe Meggie şi pe Fenoglio de braţ şi-i trase spre portal. Coţofana îi mai strigă ceva din urmă, dar Meggie nu înţelese ce. Iar Basta nu se mai întoarse a doua oară.

Îi închise pe Meggie şi pe Fenoglio în ascunzătoarea cu numărul cinci, aceeaşi în care stătuse Farid.

— Aşa, aici puteţi aştepta până vine taică-tu! zise el

înainte de a o împinge pe Meggie înăuntru.

Ea se simţea ca într-un vis urât pe care îl visezi a doua oară. Doar că de astă dată nu erau nici măcar paiele mucede pe care să se poată aşeza, iar becul din tavan nu funcţiona. În schimb intra puţină lumină de zi pe o gaură îngustă în zid.

— Na, minunat! zise Fenoglio şi se lăsă pe podeaua rece cu un oftat. Un grajd de vite. Ce lipsă de imaginaţie. Mi-aş fi închipuit că pentru prizonierii săi Capricorn are cel puţin un beci adevărat.

— Grajd de vite?

Meggie se sprijini cu spatele de zid. Auzea cum ploaia răpăia lovindu-se de uşa încuiată.

— Da. Ce-ai crezut că e aici? Mai înainte construiau întotdeauna casele aşa, jos intrau vitele, sus oamenii. În unele sate din munţi, oamenii îşi ţin şi azi caprele şi măgarii astfel. Când vitele sunt duse dimineaţa la păscut, zac peste tot pe uliţe grămezi aburinde şi calci în ele când te duci să cumperi chifle.

— Fenoglio îşi rupse un fir de păr din nas, îl examina de parcă n-ar fi putut să creadă că ceva atât de înţepător creştea în nasul său şi apoi îl azvârli. E într-adevăr cam fioroasă, murmură el, exact aşa mi-am închipuit-o pe mama lui Capricorn – nasul, ochii apropiaţi, până şi felul în care îşi încrucişează braţele şi-şi împinge bărbia înainte. Meggie se uită la el neîncrezătoare.

— Mama lui Capricorn! Coţofana?

— Coţofana! Aşa îi zici?

— Fenoglio râse încet. Exact aceeaşi poreclă o are şi în povestea mea. Într-adevăr uimitor. Fereşte-te de ea. N-are un caracter deosebit de plăcut.

— Credeam că este o menajeră.

— Hm, asta trebuia probabil să şi crezi. Deci păstrează deocamdată pentru tine micul nostru secret, ai

înţeles?

Meggie dădu din cap, deşi nu înţelegea. Oricum, îi era totuna cine era bătrâna. De astă dată nu era niciun Deget-de-praf care să deschidă noaptea uşa. Totul fusese inutil – ca şi cum n-ar fi evadat niciodată. Se duse la uşa încuiată şi-şi apăsă mâinile de uşă.

— Mo o să vină încoace! şopti ea. Şi atunci o să ne închidă pentru totdeauna.

— Ei, ei! Fenoglio se sculă şi se duse la ea.

— O trase spre el şi o lăsă să-şi îngroape faţa în jacheta lui. Stofa era grosolană şi mirosea a tutun de pipă. O să-mi vină mie vreo idee! îi şopti lui Meggie. În definitiv, eu i-am inventat pe ticăloşii ăştia. Ar fi de tot râsul dacă n-aş putea să-i fac să dispară iarăşi din lume. Tatăl tău avea aşa o idee, dar…

Meggie ridică faţa udă de lacrimi şi-l privi plină de speranţă, dar bătrânul scutură din cap.

— Mai târziu. Acum explică-mi mai întâi ce interes are Capricorn la tatăl tău. Are legătură cu măiestria cititului său?

Meggie dădu din cap şi-şi şterse lacrimile din ochi.

— Vrea ca Mo să-i scoată din carte un vechi prieten… Fenoglio îi întinse o batistă. Când îşi suflă nasul, căzură câteva fire de tutun.

— Un prieten? Capricorn n-avea prieteni. Bătrânul îşi încruntă fruntea. Apoi Meggie simţi cum brusc respiră adânc.

— Cine este? întrebă ea, dar Fenoglio îi şterse doar o lacrimă de pe obraz.

— Cineva pe care să sperăm că n-ai să-l întâlneşti decât între două coperte de carte, răspunse el evaziv.

— Apoi se întoarse şi începu să umble în sus şi-n jos. Capricorn o să se întoarcă în curând, zise el. Trebuie să mă gândesc cum să-i fac faţă.

Dar Capricorn nu veni. Afară se înnoptase şi încă nu-i scosese nimeni din închisoarea lor. Nici măcar ceva de mâncare nu li se dădu. Când aerul nopţii pătrunse prin gaura din perete, se făcu rece şi se ghemuiră unul lângă altul pe podeaua tare ca să se încălzească.

— Basta e tot atât de superstiţios? întrebă la un moment dat Fenoglio.

— Da, foarte, răspunse Meggie. Lui Deget-de-praf îi place să-l ia peste picior cu asta.

— Bine, murmură Fenoglio. Mai mult însă nu spuse.

Slujnica lui Capricorn Deoarece nu mi-am văzut tatăl şi mama, primele reprezentări pe care mi le-am făcut despre înfăţişarea lor provin în mod absurd de la pietrele lor funerare. Forma literelor de pe aceea a tatălui meu mi-a sugerat gândul curios că el fusese un bărbat lat în spate, cu păr negru buclat şi faţă smeadă. Din forma şi desenul inscripţiei „Asemenea Georgiana, soţia celui de mai sus”, am tras concluzia naivă că mama fusese pistruiată şi bolnăvicioasă. Charles Dickens, Marile speranţe eget-de-praf porni în clipa în care noaptea n-avea cum să se facă mai întunecată. Cerul continua să fie înnorat, nu se vedea nici o singură stea. Doar luna apărea din când în când printre nori, ftizie de subţire, ca o felie de lămâie într-o mare de cerneală.

Deget-de-praf era recunoscător pentru asemenea beznă, dar băiatul tresărea la fiecare ramură care îi atingea faţa.

— La naiba, trebuia să te las totuşi cu jderul! se răsti Deget-de-praf la el. Clămpănitul tău din dinţi o să ne trădeze. Uită-te în faţă! Acolo e ce trebuie să te sperie. Nu duhuri, ci puşti.

În faţa lor, doar la câţiva paşi distanţă, se afla satul lui Capricorn. Reflectoarele nou instalate revărsau o lumină de zi printre casele cenuşii.

— Să mai zică cineva că electricitatea asta e o binecuvântare! şopti Deget-de-praf, în timp ce se strecurau pe la marginea parcării. Un paznic plictisit umbla agale printre maşinile garate. Căscând, se rezemă de camionul cu care Cockerell adusese după-amiază caprele şi-şi puse căştile peste urechi.

— Foarte bine! Aşa ar putea să se apropie o armată, şi el n-ar auzi! şopti Deget-de-praf. Dacă Basta ar fi aici, pentru asta l-ar închide pe individ trei zile fără o bucată de pâine în ascunzătorile de vite ale lui Capricorn.

— Ce-ar fi dacă am merge pe acoperişuri?

De pe chipul lui Farid dispăruse orice frică. Paznicul cu puşca lui nu-l neliniştea pe băiat nici pe jumătate cât o făceau duhurile sale închipuite. Deget-de-praf nu putea decât să clatine din cap de atâta lipsă de minte. Asta cu acoperişurile nu era însă o idee proastă. Pe una dintre casele care mărgineau parcarea se căţăra un butuc de vie. Nu mai fusese tăiat de ani de zile. De îndată ce paznicul trecu agale de cealaltă parte a parcării, balansându-se în sunetul muzicii care-i umplea urechile, Deget-de-praf se trase în sus pe ramurile lemnoase. Băiatul se căţăra mai bine decât el. Îi întinse cu mândrie mâna când ajunse sus pe acoperiş. Ca nişte pisici hoinare se furişară mai departe, pe lângă coşuri, antene şi reflectoarele lui Capricorn, care îşi aruncau lumina doar în jos, lăsând totul în spatele lor într-un întuneric protector. La un moment dat se desprinse o şindrilă sub cizmele lui Deget-de-praf, dar el putu s-o prindă la timp, înainte de a se sfărâma jos, în uliţă.

Când ajunseră în piaţa în care se afla biserica şi casa lui Capricorn, se lăsară să alunece pe un jgheab. Ţinându-şi răsuflarea, Deget-de-praf se ascunse câteva clipe în spatele unei grămezi de lăzi goale de fructe şi privi spre paznic. Nu doar piaţa, ci şi uliţa îngustă care se întindea de-a lungul unei laturi a casei lui Capricorn era cufundată

într-o lumină ca de zi. Lângă fântâna de lângă biserică stătea ghemuită o pisică neagră. La vederea ei, lui Basta i-ar fi stat inima în loc, dar pe Deget-de-praf îl neliniştea mai mult pazneii din faţa casei lui Capricorn. Doi chiar trândăveau în faţa intrării. Unul dintre ei, un individ solid, incoerent, îl descoperise pe Deget-de-praf sus, în nord, într-un oraş în care tocmai voia să-şi dea ultima reprezentaţie. Împreună cu alţi doi îl târâseră cu ei, şi Capricorn îl interogase în modul său special despre Limbă-vrăjită şi despre carte. Cei doi oameni se certau. Erau atât de ocupaţi de ei înşişi, încât Deget-de-praf îşi luă inima în dinţi şi, cu câţiva paşi grăbiţi, dispăru pe uliţa care trecea pe lângă casa lui Capricorn. Farid îl urmă în tăcere, ca şi cum ar fi fost umbra lui însufleţită. Casa lui Capricorn era o clădire mare, masivă, cândva poate primăria satului, o mănăstire sau o şcoală. Toate ferestrele erau întunecate, iar pe stradă nu se mai vedea niciun alt paznic. Deget-de-praf rămase totuşi cu ochii în patru. Ştia că paznicii preferau să se rezeme de intrările întunecate, nevăzuţi în costumele lor negre, ca nişte corbi pe timp de noapte. Da, Deget-de-praf ştia aproape totul despre satul lui Capricorn. Hoinărise destul pe aceste uliţe de când Capricorn pusese să fie adus încoace ca să-i caute cartea şi pe Limbă-vrăjita. De câte ori îl înnebunea dorul de casă venea aici, la vechii săi duşmani, doar ca să nu se mai simtă atât de străin. Nici chiar frica de cuţitul lui Basta nu putuse să-l ţină departe.

Deget-de-praf ridică o piatră plată, îi făcu un semn lui Farid să vină lângă el şi aruncă piatra pe uliţă în jos. Nu se clinti nimic. Paznicul îşi făcea rondul, aşa cum nădăjduise, şi Deget-de-praf se avântă pe zidul înalt, dincolo de care se afla grădina lui Capricorn: brazde de legume, pomi fructiferi, tufe de buruieni pe care zidul le proteja de vântul rece care bătea uneori dinspre munţii din apropiere. Deget-de-praf le distrase uneori pe slujnice când prăşeau brazdele. Reflectoare în grădină nu erau, şi nici paznici

(cine să fure legume?), iar din curte în casă ducea doar o uşă cu gratii, încuiată noaptea. Afară de asta, împrejmuirea câinilor se afla chiar în spatele zidului, dar era goală, după cum se văzu când Deget-de-praf îşi făcu vânt peste zid. Câinii nu se întorseseră de pe dealuri. Fuseseră mai deştepţi decât crezuse Deget-de-praf, iar Basta nu făcuse evident rost de alţii. Nerozie din partea lui. Basta, nerodul.

Deget-de-praf îi făcu un semn băiatului să-l urmeze şi alergă, pe lângă brazdele îngrijit cultivate, până la uşa cu gratii din spate. Băiatul se uită la el întrebător când văzu gratiile grele, dar Deget-de-praf îşi duse doar un deget la buze şi se uită în sus, spre una dintre ferestrele de la etajul doi. Obloanele negre ca noaptea erau deschise. Deget-de-praf scoase un miorlăit care sună atât de autentic, încât îi răspunseră imediat mai multe pisici, dar în spatele ferestrei nu se clinti nimic. Deget-de-praf dădu drumul unei înjurături pe care şi-o reţinuse, ascultă o clipă în noapte – şi imită apoi ţipătul ascuţit al unei păsări de pradă. Farid tresări şi se lipi de zidul casei. De astă dată ceva se mişcă în spatele ferestrei. O femeie se aplecă în afară. Când Deget-de-praf îi făcu un semn, răspunse şi ea – apoi dispăru iarăşi.

— Nu căsca aşa ochii! îi şopti Deget-de-praf, când observă privirea îngrijorată a lui Farid. Putem s-avem încredere în ea. Multe femei n-au o părere bună despre Capricorn şi despre oamenii lui, unele nici măcar n-au venit de bunăvoie aici. Dar tuturor le e frică de el. Frică de a nu-şi pierde munca, frică de a nu se incendia casa familiei lor dacă vorbesc despre el şi despre ceea ce se petrece aici, frică de a nu fi trimis Basta cu cuţitul lui… Resa nu cunoaşte aceste griji, ea n-are familie. Nu mai are, adăugă în gând.

Uşa din spatele gratiilor se deschise şi femeia de la fereastră – Resa – apăru în spatele zăbrelelor cu o figură

îngrijorată. Arăta palidă sub părul de un blond închis.

— Cum îţi merge?

Deget-de-praf se apropie de gratii şi-şi vârî mâna printre zăbrele. Resa îi strânse degetele cu un zâmbet – şi arătă cu capul spre băiat.

— El e Farid.

— Deget-de-praf coborî vocea. S-ar putea spune că m-am pomenit cu el. Dar poţi să ai încredere în el. Îl iubeşte pe Capricorn tot atât de puţin ca şi noi. Resa dădu din cap, îl privi cu reproş – şi clătină din cap.

— Da, ştiu, nu e înţelept că m-am reîntors. Ai auzit ce s-a întâmplat?

— Deget-de-praf nu-şi putu stăpâni un sentiment de mândrie care-i răzbătu din voce. Au crezut că o să suport tot, dar nu-i aşa. Mai există o carte şi am să mi-o iau! Nu te uita aşa la mine. Ştii unde o ţine Capricorn?

Resa scuturǎ din cap. În spatele lor foşni ceva, Deget-de-praf tresări, dar nu era decât un şoarece care luneca prin curtea silenţioasă. Resa scoase un creion şi o foaie de hârtie din buzunarul capotului. Scria lent, ordonat, ştia că lui Deget-de-praf îi era mai uşor să citească literele mari. Ea fusese cea care îl învăţase să scrie şi să citească spre a se putea întreţine împreună. Dură o vreme până ce pentru Deget-de-praf literele căpătară înţeles. Era de fiecare dată mândru de el când semnele cu picioruşe de păianjen se îmbinau şi el putea să le smulgă taina. „An să caut”, citi el cu glas scăzut.

— Bine. Dar fii atentă. Nu vreau să-ţi rişti gâtul frumos.

— Se aplecă încă o dată peste bilet. Ce vrei să spui cu „Coţofana are acum cheile lui Basta”?

Îi dădu biletul înapoi. Farid observa atât de fascinat mâna Resei care scria, ca şi cum ar fi fost de faţă la o vrajă.

— Cred că ar trebui să-l înveţi! îi şopti Deget-de-praf printre gratii. Vezi cum se holbează la tine?

Resa înălţă capul şi-i zâmbi lui Farid. Acesta se uită stingherit într-o parte. Resa îşi înconjură faţa cu degetul.

— Găseşti că e un băiat drăguţ?

— Deget-de-praf îşi strâmbă gura dispreţuitor, în vreme ce, de stinghereală, Farid nu ştia încotro să se uite. Şi eu cum sunt? Sunt frumos ca luna? Hm, ce să cred despre complimentul ăsta? Vrei să spui că am tot atât de multe cicatrice? Resa îşi apăsă buzele cu mâna. Era uşor s-o faci să râdă, râdea ca o fetiţă. Doar atunci îi puteai auzi vocea. Nişte împuşcături sfâşiară noaptea. Resa cuprinse zăbrelele cu braţele, iar Farid se ghemui speriat la piciorul zidului. Deget-de-praf îl ridică iar în picioare.

— Nu-i nimic! şopti el. Paznicii trag iarăşi în pisici. Fac asta întotdeauna când se plictisesc.

Băiatul se uită neîncrezător la el, dar Resa scria mai departe. „/ le-a luat”, citi Deget-de-praf. „Drept pedeapsă”.

— Ei, asta n-o să-i placă lui Basta. Cu cheile astea a făcut pe grozavul, ca şi cum i s-ar fi permis să aibă grijă de lumina ochilor lui Capricorn.

Resa se prefăcu a scoate un cuţit de la brâu şi făcu o figură atât de întunecată, încât Deget-de-praf râse tare. Se uită repede în jur, dar curtea era liniştită ca un cimitir între ziduri înalte.

— O, da, pot să-mi închipui că Basta e furios, şopti el.

El face totul ca să-i fie pe plac lui Capricorn, taie beregate şi feţe, şi-apoi una ca asta. Resa puse încă o dată mâna pe bilet. Dură iarăşi nespus de mult până ce el descifra literele clare.

— Deci ai auzit de Limbă-vrăjită. Vrei să ştii cine este? Ei, ar mai fi stat el şi acum în ascunzătorile lui Capricorn dacă n-aş fi fost eu. Şi mai ce? întreabă-l pe Farid. L-a cules pe băiat din povestea lui ca pe un măr

copt. Din fericire, n-a atras duhurile carnivore despre care băiatul trăncăneşte necontenit. Da, este un lector foarte bun, mult mai bun decât Darius. Vezi doar că Farid nu şchioapătă, faţa lui a arătat întotdeauna aşa şi vocea, de asemenea, încă o mai are – chiar dacă uneori nu s-ar zice.

Farid îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Cum arată Limbă-vrăjită? Basta încă nu i-a împodobit faţa, doar atât îţi spun.

Deasupra lor scârţâi un oblon. Deget-de-praf se lipi de zăbrelele gratiilor. Doar vântul, se gândi el mai întâi, doar vântul. Farid se uita la el ţintă cu ochii măriţi de spaimă. Probabil că lui scârţâitul îi amintea iarăşi de un demon, dar fiinţa care se apleca de la fereastră deasupra lor era una din carne şi sânge: Mortola, sau Coţofana, cum era numită în secret. Toate slujnicele îi erau subordonate, de ochii şi urechile ei nu era nimic la adăpost, nici măcar secretele pe care femeile şi le şopteau noaptea în dormitoarele lor. Până şi casele de bani ale lui Capricorn erau mai bine instalate decât slujnicele sale. Ele dormeau în casa lui Capricorn câte patru într-o cameră, în afară de acelea care se însoţiseră cu unul dintre oamenii lui şi locuiau într-o casă părăsită. Coţofana se aplecă peste pervaz şi respiră aerul rece al nopţii. Îşi ţinu nasul pe fereastră nesfârşit de mult, atât de mult încât Deget-de-praf ar fi preferat să-i sucească gâtul, dar în cele din urmă fiecare unghi al corpului ei păru să se fi umplut de aer proaspăt şi atunci închise iarăşi fereastra.

— Trebuie să plec, dar vin mâine din nou. Poate afli până atunci ceva despre carte!

— Deget-de-praf îi strânse încă o dată mâna Resei. Degetele ei erau aspre de la spălat şi curăţat. Ştiu, am mai spus, dar totuşi: fii prudentă şi ţine-te departe de Basta.

Resa ridică din umeri. Ce trebuia să facă altceva când i se dădea un sfat atât de inutil? Aproape toate femeile din sat se ţineau departe de Basta, dar el nu se

ţinea departe de ele.

Deget-de-praf aşteptă în faţa uşii cu gratii până ce Resa ajunse din nou în camera ei. Îi făcu un semn pe fereastră cu o lumânare aprinsă. Paznicul din parcare tot mai avea căştile pe urechi. Dansa absent printre maşini cu puşca în mâinile întinse, ca şi cum ar fi ţinut o fată. Când se întoarse totuşi la un moment dat în direcţia lor, pe Deget-de-praf şi pe Farid noaptea îi înghiţise de mult.

Pe drumul de întoarcere spre ascunzătoarea lor nu se întâlniră cu nimeni, doar o vulpe cu ochi flămânzi se furişă pe lângă ei. Între zidurile casei arse se ghemuia

Gwin, înghiţise o pasăre. Penele străluceau luminos în întuneric.

— A fost întotdeauna mută? întrebă băiatul când Deget-de-praf se întinse să doarmă sub copaci.

— De când o cunosc, răspunse Deget-de-praf şi-i întoarse spatele.

Farid se aşeză lângă el. Aşa procedase de la început, şi chiar dacă Deget-de-praf se trăgea într-o parte – când se trezea, băiatul era întotdeauna foarte aproape de el.

— Fotografia din rucsacul tău, zise el. E a ei.

— Şi?

Băiatul tăcu.

— Dacă ţi-ai aruncat ochii asupra ei, zise Deget-de-praf batjocoritor, uită. Ea e una dintre slujnicele preferate ale lui Capricorn. Are voie să-i ducă micul dejun şi să-l ajute să se îmbrace.

— De când e la el?

— De cinci ani, răspunse Deget-de-praf. Şi în toţi aceşti ani nu i-a dat voie niciodată să părăsească satul. Nici din casă n-are voie decât rareori să iasă. A fugit de două ori, dar n-a ajuns departe. O dată a muşcat-o un şarpe. Nu mi-a povestit niciodată cum a pedepsit-o Capricorn, dar ştiu că de-atunci n-a mai încercat niciodată

să fugă. Ceva foşni în spatele lor, Farid tresări, dar nu era decât Gwin. Jderul îşi lingea botul, sărind pe burta băiatului. Farid îi ciuguli râzând o pană din blăniţă. Gwin îi mirosi precipitat bărbia, nasul, ca şi cum băiatul i-ar fi lipsit, apoi dispăru din nou în noapte.

— E într-adevăr un jder drăguţ! şopti Farid.

— Nu e, zise Deget-de-praf, trăgându-şi pătura până la bărbie. Pesemne că te place pe tine fiindcă miroşi ca o fată.

La asta Farid răspunse cu o tăcere lungă.

— Seamănă cu ea, zise el, tocmai când Deget-de-praf era pe punctul să aţipească. Cu fata lui Limbă-vrăjită. Are aceeaşi gură şi aceiaşi ochi şi râde ca şi ea.

— Prostii! zise Deget-de-praf. Nu există nici cea mai mică asemănare. Au amândouă ochi albaştri, asta-i tot. Aşa ceva e frecvent pe aici. Şi acum dormi odată. Băiatul ascultă. Se înveli în puloverul pe care i-l dăduse Deget-de-praf şi se întoarse cu spatele la el. În curând respiraţia îi era la fel de regulată ca aceea a unui sugar. Deget-de-praf însă rămase treaz toată noaptea, privind neclintit în întuneric.

Taine

„Dacă aş fi ridicat la rangul de cavaler”, zise Wart şi fixă visător, „atunci… l-aş ruga pe Dumnezeu să-mi trimită tot răul de pe lume, numai mie singur. Dacă l-aş birui, n-ar mai rămâne nimic din el, iar dacă m-ar birui el pe mine, n-aş avea decât eu de suferit”.

„Asta ar fi o nemaipomenită semefie din partea ta”, zise Merlin, „şi ai fi biruit. Şi ar trebui să suferi pentru asta”. T.H. White, Regele din Camelot capricorn îi primi pe Meggie şi pe Fenoglio în bi Ls serică, cu el erau cam o duzină de oameni. Stătea în noul jilţ de piele, negru ca funinginea, pe care i-l instalaseră sub supravegherea Mortolei. De astă dată, pentru variaţie, costumul lui nu mai

era roşu, ci galben stins ca lumina dimineţii care se prelingea pe fereastră.

Pusese să fie aduşi devreme, afară atârna încă ceaţa peste dealuri, iar soarele înota în ea ca o minge într-o apă murdară.

— Pe toate literele alfabetului! şopti Fenoglio, coborând cu Meggie culoarul din mijloc al bisericii şi avându-l pe Basta în coastă. Arată exact aşa cum mi l-am închipuit. Decolorat ca un pahar cu lapte – da, cred că aşa m-am exprimat.

Începu să meargă mai repede, ca şi cum ar fi fost nerăbdător să-şi vadă din apropiere creatura. Meggie abia putea să ţină pasul cu el, iar Basta îl trase înapoi, înainte de a fi ajuns la scară.

— Ei, ce înseamnă asta? şuieră el. Nu aşa repede, şi apleacă-te, rogu-te, ai priceput? Fenoglio îi aruncă o privire dispreţuitoare şi rămase drept ca lumânarea. Basta ridică mâna, dar Capricorn dădu aproape imperceptibil din cap şi Basta lăsă mâna în jos ca un copil certat. Lângă jilţul lui Capricorn, cu braţele sprijinite de spătar, stătea Mortola.

— Într-adevăr, Basta, continui să mă întreb ce-a fost în capul tău de nu l-ai adus pe tatăl ei! zise Capricorn, în timp ce-şi plimba privirea de la Meggie la faţa de broască ţestoasă a lui Fenoglio.

— Nu era acolo, doar v-am explicat.

— Vocea lui Basta suna jignit. Trebuia să stau acolo ca broasca la baltă şi să-l aştept? O să vină de bunăvoie încoace! Doar am văzut cu toţii dragostea oarbă pe care o are pentru puştoaică. Pun prinsoare pe cuţitul meu: chiar astăzi, sau cel mai târziu mâine, apare aici.

— Cuţitul tău? L-ai pierdut deja o dată. Batjocura din vocea Mortolei îl făcu pe Basta să-şi strângă buzele.

— Te-ai delăsat, Basta! constată Capricorn. Firea ta

iute îţi înceţoşează mintea. Dar să ne întoarcem la celălalt cadou adus de tine.

Fenoglio nu-şi întorsese nicio clipă privirea de la el. Îl cerceta pe Capricorn ca un artist care după ani de zile îşi revede un tablou pictat mai demult şi, judecând după expresia feţei lui, îi place ceea ce vede. Meggie nu putea să descopere în ochii lui nici urmă de frică, ci doar curiozitate neîncrezătoare – şi mulţumire, mulţumire de sine. Lui Capricorn nu-i plăcu această privire, Meggie văzu şi asta. Nu era obişnuit să fie măsurat atât de neînfricat, precum făcea bătrânul.

— Basta mi-a povestit câteva lucruri ciudate despre dumneata, domnule…

— Fenoglio.

Meggie observă faţa lui Capricorn. Citise el vreodată numele care se afla pe coperta Inimii de cerneală, chiar deasupra titlului?

— Până şi vocea sună aşa cum mi-am imaginat-o! îi şopti Fenoglio.

Lui Meggie i se păru bătrânul încântat ca un copil în faţa cuştii leului – numai că nu într-o cuşcă stătea Capricorn. O privire a lui, şi Basta îl împinse atât de brutal pe bătrân cu cotul în spate, încât acestuia i se tăie răsuflarea.

— Nu-mi place când se şopteşte în prezenţa mea, lămuri Capricorn, în vreme ce Fenoglio tot mai încerca să-şi recapete suflul. După cum am spus, Basta mi-a povestit o istorie ciudată – că dumneata ai fi afirmat că eşti omul care a scris o anume carte… Cum se chema?

— Inimă de cerneală.

— Fenoglio îşi freca spatele dureros.

— Se cheamă Inimă de cerneală, deoarece vorbeşte despre cineva a cărui inimă este neagră de răutate. Titlul continuă să-mi placă.

Capricorn ridică din sprâncene – şi zâmbi.

— Oh, cum să înţeleg asta? Poate ca un compliment? în definitiv e povestea mea, cea despre care vorbeşti.

— Nu, nu este. E povestea mea. Tu doar apari în ea. Meggie văzu cum Basta îi aruncă lui Capricorn o privire întrebătoare, dar acesta dădu imperceptibil din cap şi spatele lui Fenoglio fu pentru moment cruţat.

— Aşa, aşa, interesant. Îţi menţii minciunile. Capricorn îşi depărta picioarele şi se ridică din jilţ. Coborî treptele, păşind încet.

Fenoglio îi zâmbi conspirativ lui Meggie.

— Ce zâmbeşti?

Vocea lui Capricorn deveni tăioasă precum cuţitul lui Basta. Se opri drept în faţa lui Fenoglio.

— Ah, tocmai mă gândeam că înfumurarea e una dintre însuşirile pe care ţi le-am scris pe corp, înfumurare şi – Fenoglio făcu o pauză de efect înainte de a vorbi mai departe – alte câteva pe care mai bine să nu le explic în faţa oamenilor tăi, nu-i aşa?

Capricorn îl examina timp de o mică veşnicie fără sfârşit. Apoi zâmbi. Era un zâmbet palid, subţire, abia o ridicare a colţurilor gurii, în vreme ce ochii săi rătăceau prin biserică de parcă ar fi uitat cu desăvârşire de Fenoglio.

— Eşti un bătrân obraznic, zise el. Şi pe deasupra un mincinos. Dar dacă speri să mă impresionezi ca pe Basta cu obrăznicia şi escrocheria ta, atunci trebuie să te dezamăgesc. Afirmaţiile tale sunt ridicole, la fel ca şi tine, şi a fost din partea lui Basta mai mult decât o prostie să te-aducă aici, căci acum trebuie să scăpăm într-un fel iarăşi de tine.

Basta se făcu palid. Se apropie pripit de Capricorn, cu capul între umeri.

— Dar dacă totuşi nu minte? îl auzi Meggie şoptindu-i

lui Capricorn. Cei doi susţin că trebuie să murim toţi, dacă ne atingem de bătrân.

Capricorn îl măsură cu asemenea dispreţ, încât Basta se retrase împleticindu-se, de parcă l-ar fi lovit. Fenoglio însă îi privi ca şi cum s-ar fi distrat copios. Lui Meggie i se păru că urmăreşte totul ca pe o piesă de teatru reprezentată doar pentru el.

— Bietul Basta! îi zise el lui Capricorn. Eşti iarăşi foarte nedrept cu el, căci are dreptate. Dacă nu mint? Dacă v-am creat cu adevărat pe toţi, pe tine şi pe Basta? Dacă făcându-mi ceva, vă destrămaţi în aer? Totul pledează pentru asta.

Capricorn izbucni în râs, dar Meggie simţi că se gândea la ce spusese Fenoglio şi că îl neliniştea – chiar dacă îşi dădea osteneala să ascundă asta sub o mască de indiferenţă.

— Eu pot să dovedesc că sunt cel care afirm că sunt, zise Fenoglio atât de încet încât, în afară de Capricorn, doar Basta şi Meggie puteau să-i audă cuvintele. Să o fac în faţa femeilor şi a oamenilor tăi? Să le povestesc despre părinţii tăi?

Se făcuse linişte în biserică. Nimeni nu se mişca, nici Basta, nici oamenii care aşteptau în faţa treptelor. Chiar şi femeile care tocmai spălau podeaua pe sub mese se ridicară şi priviră spre Capricorn şi spre bătrânul străin. Mortola continua să stea lângă jilţ, îşi împinsese bărbia înainte ca şi cum aşa ar fi putut să audă mai bine ce se şoptea acolo.

Capricorn îşi examina nasturii manşetelor. Arătau ca nişte picături de sânge pe cămaşa deschisă. Apoi îşi îndreptă din nou ochii spălăciţi spre faţa lui Fenoglio.

— Spune ce vrei să spui, bătrâne! Dar dacă ţii la viaţa ta, spune aşa ca să aud doar eu.

Vorbea încet, dar Meggie îi auzi furia din voce, cu

greu reprimată. Niciodată nu-i fusese mai frică de el. Capricorn îi făcu un semn lui Basta şi acesta se dădu în silă câţiva paşi înapoi.

— Copila poate să asculte?

— Fenoglio puse mâna pe umerii lui Meggie. Sau ţi-e frică şi de ea? Capricorn nici nu se uită la Meggie. Avea ochi numai pentru bătrânul care îl inventase.

— Hai, vorbeşte, chiar dacă n-ai nimic de spus! Nu eşti primul care încearcă în biserica asta să-şi scape pielea cu câteva minciuni, dar dacă ai să continui să flecăreşti, o să-i poruncesc lui Basta să-ţi atârne de gât o drăguţă de viperă mică. Pentru ocazii ca asta am în casă întotdeauna câteva exemplare. Pe Fenoglio nu-l impresiona în mod special nici această ameninţare.

— Bine! zise el, aruncând o privire în jur, ca şi cum regreta că nu avea un public mai larg. Cu ce să încep? Mai întâi câteva lucruri de bază: un povestitor nu scrie niciodată tot ce ştie despre personajele sale. Cititorii nu trebuie să afle tot. Unele lucruri e mai bine să rămână o taină pe care s-o împartă povestitorul cu creaturile sale. Despre el bunăoară – arătă spre Basta – am ştiut întotdeauna că înainte de a-l fi luat tu a fost un băiat foarte nefericit. Cum se spune atât de frumos într-o carte minunată: E extrem de uşor să-i convingi pe copii că sunt oribili. Basta era încredinţat de asta. Nu că tu l-ai fi învăţat ceva mai bun, nu! De ce ai fi făcut-o? Dar brusc era cineva aici de care se putea lega, care-i spunea ce trebuie să facă… găsise un zeu, Capricorn, chiar dacă tu te porţi rău cu el, cine spune că toţi zeii sunt buni? Cei mai mulţi sunt severi şi cruzi, nu-i aşa? în carte n-am scris toate astea. Ştiam eu, era suficient. Dar destul despre Basta, să venim la tine.

Capricorn nu-şi lua privirea de la Fenoglio, faţa lui era încremenită, de parcă s-ar fi prefăcut în lemn.

— Capricorn.

— Vocea lui Fenoglio suna aproape duios când rosti numele. Privi peste umărul lui Capricorn, ca şi cum ar fi uitat că cel despre care vorbea stătea chiar în faţa lui şi că nu demult se aflase într-o cu totul altă lume, o lume între două coperte de carte. Fireşte, mai are şi alt nume, dar nu şi-l mai aminteşte nici el. Se numeşte Capricorn de la vârsta de cincisprezece ani, după semnul zodiacal sub care s-a născut. Capricorn, inaccesibilul, insondabilul, nesătulul căruia îi place să se joace de-a Dumnezeu sau de-a diavolul, după împrejurări. Dar are diavolul o mamă?

— Pentru prima oară Fenoglio se uită din nou în ochii lui Capricorn. Tu ai una.

Meggie se uită la Coţofană. Se apropiase de marginea treptelor, cu mâinile osoase strânse pumn, dar Fenoglio vorbea foarte încet.

— Îţi place să răspândeşti zvonul că se trăgea dintr-o familie nobilă, continuă el. Da, uneori îţi place chiar să povesteşti că era fiică de rege. Tatăl tău, afirmi, era un armurier la curtea tatălui ei. Într-adevăr, o poveste frumoasă. Să-ţi spun acum versiunea mea?

Pentru prima oară văzu Meggie un fel de spaimă pe faţa lui Capricorn, o spaimă fără nume, fără început şi fără sfârşit, iar dincolo de ea ridicându-se, ca o umbră neagră, imensă, ura. Meggie era sigură: în această clipă Capricorn l-ar fi omorât pe Fenoglio, dar spaima îi încătuşa ura şi o făcea şi mai mare. Vedea şi Fenoglio asta?

— Da, spune povestea ta. De ce nu? Ochii lui Capricorn deveniră ficşi ca aceia ai unui şarpe. Fenoglio zâmbi ştrengăreşte la fel ca unul din nepoţii săi.

— Bine, să mergem mai departe. Asta cu armurierul e o minciună.

— Meggie continua să aibă sentimentul că bătrânul se distra copios. Se purta ca şi cum s-ar fi jucat cu o pisicuţă. Ştia atât de puţin despre creatura sa? Tatăl lui Capricorn era un simplu potcovar, continuă el, fără să se

lase influenţat de furia rece din ochii lui Capricorn, îşi lăsa băiatul să se joace cu cărbuni încinşi, iar uneori îl lovea tot atât de tare ca pe fierul pe care îl forja. Îl bătea dacă băiatului îi era milă, dacă plângea îl bătea oricum, şi îl bătea pentru fiecare „nu pot” şi „nu sunt în stare să fac asta”. „Forţa e singurul lucru care contează”, iată ce l-a învăţat pe băiatul lui. „Cel puternic face regulile, doar el, deci ai grijă ca tu să le faci”. Şi mama lui Capricorn socotea asta singurul adevăr din lume, de netăgăduit. Şi-i spunea fiului ei zi de zi că odată o să fie cel mai puternic. Ea nu era prinţesă, era o slujnică cu mâini aspre şi cu genunchi aspri, şi-şi urma fiul ca o umbră, chiar şi atunci când el începu să se ruşineze de ea şi-şi inventă o nouă mamă şi un nou tată. Îl admira pentru cruzimea lui, îi plăcea să vadă spaima pe care o răspândea. Şi îi iubea inima neagră ca cerneala. Da, inima ta e o piatră, Capricorn, o piatră neagră, cam la fel de miloasă ca o bucată de cărbune, iar tu eşti mândru de asta. Capricorn se juca din nou cu nasturele de la manşetă, îl învârtea şi-l examina pierdut în gânduri, ca şi cum toată atenţia lui s-ar fi îndreptat spre bucăţica de metal roşu şi nu spre cuvintele lui Fenoglio. Când bătrânul tăcu, Capricorn îşi ridică grijuliu mânecile jachetei peste încheietura mâinilor şi-şi culese o scamă. Tot aşa păru să-şi fi şters furia, ura, frica, nimic din toate astea nu se mai regăseau în privirea lui palidă, indiferentă.

— Asta e într-adevăr o poveste uimitoare, bătrâne, zise el încet. Îmi place. Eşti un mincinos bun şi de aceea o să te ţin aici. Pentru început. Până mă plictisesc de poveştile tale.

— Să mă ţii aici? Fenoglio se redresa drept ca o lumânare. N-am intenţia să rămân aici! Ce…

Dar Capricorn îi astupă gura cu mâna.

— Niciun cuvânt în plus! îi şopti el. Basta mi-a povestit despre cei trei nepoţi ai tăi. Dacă îmi faci

necazuri, am să-l rog pe Basta să înfăşoare câteva vipere tinere în hârtie de cadouri şi să le pună nepoţilor tăi în faţa uşii. M-am exprimat clar, bătrâne?

Fenoglio lăsă capul în jos, ca şi cum Capricorn i-ar fi zdrobit grumazul, cu nimic decât cu câteva cuvinte rostite încet. Când ridică din nou capul, spaima era încuibărită în fiecare zbârcitură a feţei sale. Cu un zâmbet mulţumit, Capricorn îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Da, de ceva vă legaţi inimile voastre, ah atât de tandre, zise el. Copii, nepoţi, fraţi, părinţi, câini, pisici, canari… Oricine face asta: ţăranii, proprietarii de prăvălii, chiar poliţiştii au o familie sau măcar un câine. N-ai decât să te uiţi la tatăl ei!

— Capricorn arătă atât de brusc spre Meggie, încât ea tresări. O să vină aici, deşi ştie că n-am să-l mai las să plece, nici pe el, nici pe fata lui. Totuşi o să vină. Nu este lumea minunat orânduită?

— Da, murmură Fenoglio. Minunat.

Şi pentru prima oară îşi măsură creatura nu cu uimire, ci cu oroare. Asta îi plăcea mai mult lui Capricorn.

— Basta! strigă el şi-i făcu acestuia un semn să vină la el…

— Basta înainta ostentativ agale. Tot se mai uita jignit în jur. Du-l pe bătrân în camera în care l-am închis mai înainte pe Darius! îi porunci Capricorn. Şi pune pază în faţa uşii.

— Vrei să-l duc în casa ta?

— Da, de ce nu? În definitiv afirmă că e un fel de tată al meu. Afară de asta, poveştile lui mă amuză. Basta ridică din umeri şi-l apucă pe Fenoglio de braţ. Meggie se uită speriată la bătrân. În curând avea să rămână absolut singură în ascunzătoarea lui Capricorn, singură cu zidurile fără ferestre şi o uşă încuiată. Dar Fenoglio o luă de mână înainte ca Basta să-l poată trage după el.

— Lasă fata cu mine, îi zise lui Capricorn. Nu poţi s-o încui din nou singură cuc în gaura aia.

Capricorn îi întoarse spatele cu o figură indiferentă.

— Cum vrei. Oricum, tatăl ei o să fie în curând aici. Da, Mo o să vină. Meggie nu se mai putea gândi la nimic altceva, în timp ce Fenoglio o trase după el, ţinând-o de umeri, ca şi cum ar fi putut cu adevărat s-o apere de Capricorn şi de Basta şi de toţi ceilalţi. Dar nu putea. Ar putea Mo? Fireşte că nu. Te rog! se gândi ea. Poate nu mai găseşte drumul! Nu trebuie să vină. Şi totuşi nu-şi dorea nimic mai mult. Nimic mai mult pe lume.

Teluri diferite

Faber îşi vârî nasul în carte. „Ştiţi că de obicei cărţile miros a nucşoară sau a tot felul de mirodenii străine? Ca băieţandru mi-a plăcut întotdeauna să le miros”.

Ray Bradbury, Fahrertheit 451 f-arid descoperi maşina. \J Deget-de-praf stătea jos, sub copaci, când maşina se apropie, urcând pe şosea. De când aflase că se întorsese Capricorn, încerca să gândească, dar nu-şi putea limpezi ideile. Capricorn se întorsese şi el tot nu ştia unde trebuie să caute cartea. Frunzele îi desenau umbre pe faţă, soarele înţepa printre crengi cu ace albe, arzătoare, şi îşi simţea fruntea înfierbântată. Basta şi Nas-turtit erau şi ei din nou aici, fireşte, ce-şi închipuise? Că aveau să rămână în veci departe? „Ce te enervezi, Deget-de-praf?”, şopti el spre frunze. „N-ar fi trebuit să te reîntorci. Ştiai că e periculos”. Auzi paşi apropiindu-se, paşi grăbiţi.

— O maşină cenuşie!

— Farid gâfâia când îngenunche în iarbă, atât de repede alergase. Cred că e Limbă-vrăjită!

Deget-de-praf sări în sus. Băiatul ştia despre ce vorbea. El putea într-adevăr să deosebească între ele aceste colivii puturoase de tablă. Lui nu-i izbutise niciodată aşa ceva.

Îl urmă grăbit pe Farid spre locul din care se vedea podul, în acel punct şoseaua se îndrepta ca un şarpe leneş spre satul lui Capricorn. Nu le rămânea mult timp dacă voiau să-i taie drumul lui Limbă-vrăjită. Coborâră povârnişul precipitat, împleticindu-se. Farid sări primul pe asfalt. Deget-de-praf fusese întotdeauna mândru de agilitatea lui, dar băiatul era şi mai sprinten, rapid ca o căprioară, cu picioare la fel de subţiri. Între timp cu focul se juca cum s-ar fi jucat cu un căţelandru, atât de absent, încât din când în când Deget-de-praf îi amintea cu un chibrit aprins cât de fierbinţi puteau fi dinţii acestui câine. Limbă-vrăjită frână brusc când îi văzu pe Deget-de-praf şi pe Farid stând pe şosea. Arăta atât de obosit, de parcă ar fi dormit rău câteva nopţi. Lângă el şedea Elinor. De unde apăruse şi asta? Nu plecase acasă, la cripta ei de cărţi? Şi unde era Meggie? Văzându-l pe Deget-de-praf şi coborând din maşină, faţa lui Limbă-vrăjită se întunecase brusc.

— Fireşte! strigă el, apropiindu-se. Tu le-ai spus unde suntem! Cine altcineva? Ce ţi-a promis de astă dată Capricorn?

— Cui i-am spus?

— Deget-de-praf se trase înapoi. N-am spus nimănui nimic! întreabă-l pe băiat. Limbă-vrăjită nu-i aruncă lui Farid nici măcar o privire. Devoratoarea de cărţi coborâse şi ea. Cu o figură înverşunată stătea lângă maşină.

— Singurul de aici care a spus ceva ai fost tu! se răsti Deget-de-praf. Tu i-ai povestit bătrânului despre mine, deşi mi-ai promis să n-o faci.

Limbă-vrăjită rămase pe loc. Era atât de uşor să-i provoci mustrări de conştiinţă.

— Trebuie să ascundeţi maşina colo jos, sub copaci.

— Deget-de-praf arătă spre marginea şoselei. Oricând poate să treacă pe aici unul dintre oamenii lui Capricorn şi ei nu văd cu ochi buni maşini străine. Limbă-vrăjită se întoarse şi privi spre şosea.

— Doar nu-l crezi? strigă Elinor. Fireşte că el v-a trădat, cine altcineva? Omul ăsta minte de cum deschide gura.

— Basta a luat-o pe Meggie.

— Vocea lui Limbă-vrăjită suna mat, altfel decât obişnuit, de parcă odată cu fata îşi pierduse şi glasul. L-au luat şi pe Fenoglio, ieri dimineaţă, când m-am dus la aeroport s-o aduc pe Elinor. De-arunci căutăm acest sat blestemat. N-am avut habar câte sate părăsite există pe dealurile astea. Abia când am ajuns la barieră, am fost sigur că suntem în fine pe drumul bun.

Deget-de-praf tăcu şi privi spre cer. Câteva păsări zburau spre sud, negre ca oamenii lui Capricorn. Nu văzuse când o aduseseră pe fată, dar în definitiv nu fixase toată ziua parcarea.

— Basta a fost plecat mai multe zile, m-am gândit că vă caută pe voi, zise el. Ai noroc că nu te-a prins.

— Noroc?

— Elinor continua să stea lângă maşină. Spune-i să se dea la o parte din drum! îi strigă ea lui Limbă-vrăjită. Sau îl calc chiar eu! A fost de la bun început înţeles cu aceşti mizerabili de incendiatori. Limbă-vrăjită continua să-l examineze pe Deget-de-praf, ca şi cum nu se putea hotărî dacă să-l creadă sau nu.

— Oamenii lui Capricorn au dat o spargere în casa Elinorei, zise el în cele din urmă. Au ars în grădină toate cărţile din biblioteca ei.

Deget-de-praf trebui să admită că pentru moment simţi ca un fel de mulţumire. Ce crezuse bibliomana? Că avea s-o uite Capricorn? Ridică din umeri şi o măsură pe Elinor cu o faţă nepăsătoare.

— Era de aşteptat, zise el.

— Era de aşteptat?

— Vocea Elinorei aproape se frânse. Bătăioasă ca un

bulterier, se îndreptă hotărât spre el. Farid îi tăie calea, dar ea îl împinse atât de brutal, încât acesta căzu pe asfaltul încins. Pe băiat poţi eventual să-l păcăleşti cu fantasmagoriile tale pirotehnice, cu mingile tale colorate, înghiţitorule-de-chibrituri! se răsti ea la Deget-de-praf. Dar la mine asta nu funcţionează! Din cărţile bibliotecii mele n-a rămas decât un container de cenuşă! Poliţia a fost plină de admiraţie pentru această capodoperă de incendiere. „Oricum, doamnă Loredan, nu v-au dat foc la casă! Nici măcar grădina n-a avut de suferit, în afară de arsura de pe gazon”. Ce mă interesează pe mine casa? Ce mă interesează blestematul de gazon? Mi-au ars cărţile cele mai preţioase!

Deget-de-praf îi văzu lacrimile din ochi, chiar dacă ea îşi întoarse repede faţa, şi brusc se trezi în el, un soi de milă. Poate că semăna cu el mai mult decât credea: şi ţara ei era alcătuită din hârtie şi cerneală de tipar, ca şi a lui. Pesemne că în lumea adevărată se simţea la fel de străină ca şi el. Dar nu-şi arătă mila, o ascunse în spatele batjocurii şi al nepăsării, tot aşa cum şi ea îşi ascundea disperarea în spatele furiei.

— Ce-aţi crezut? Capricorn ştia unde locuiţi. Era de presupus că avea să-şi trimită oamenii, după ce aţi şters-o pur şi simplu de la el. Capricorn a fost dintotdeauna foarte răzbunător.

— Ah, da, şi de la cine ştia unde locuiesc? De la tine! Ridică mâna cu pumnul strâns, dar Farid o apucă de braţ.

— N-a trădat nimic! strigă el. Absolut nimic. E aici doar ca să fure ceva.

Elinor lăsă mâna în jos.

— Deci totuşi!

— Limbă-vrăjită trecu lângă ea. Eşti aici ca să iei cartea. E o sminteală!

— Ei, şi tu? Ce plănuieşti?

— Deget-de-praf îl cercetă dispreţuitor. Vrei pur şi simplu să te plimbi prin biserica lui Capricorn şi să-l rogi să-ţi înapoieze fata? Limbă-vrăjită tăcea.

— N-o să ţi-o dea, şi tu ştii asta! continuă Deget-de-praf. Ea nu e decât momeala, şi de îndată ce-ai muşcat din ea, sunteţi amândoi prizonierii lui Capricorn, probabil până la sfârşitul vieţii voastre.

— Eu am vrut s-aduc poliţia!

— Elinor îşi eliberă braţul supărată din mâinile brune ale lui Farid. Dar Mortimer a fost împotrivă.

— Înţelept din partea lui! Capricorn ar fi poruncit ca Meggie să fie dusă în munţi şi n-aţi mai fi găsit-o niciodată.

Limbă-vrăjită privi într-acolo, în spatele dealurilor, unde se desenau sumbru munţii din apropiere.

— Aşteaptă până fur cartea! zise Deget-de-praf. La noapte mă strecor din nou în sat! N-am să-ţi pot elibera fata ca ultima dată, căci Capricorn a pus de trei ori mai multă pază şi noaptea tot satul e luminat mai puternic decât vitrina unui bijutier, dar poate aflu unde o ţin închisă! Cu informaţia asta poţi să faci apoi ce vrei. Iar drept mulţumire pentru osteneala mea, încerci mai înainte, încă o dată, să mă retrimiţi în carte. Ce spui?

Deget-de-praf socotea propunerea foarte înţeleaptă, dar Limbă-vrăjită se gândi puţin şi scutură din cap.

— Nu! zise el. Nu, îmi pare rău, nu mai pot s-aştept. Meggie se întreabă deja pe unde umblu. Are nevoie de mine.

Şi cu asta se întoarse şi porni spre maşină.

Dar înainte de a apuca să se suie, Deget-de-praf îi tăie calea.

— Îmi pare rău, zise el, în timp ce scotea cuţitul lui Basta. Ştii că nu-mi plac lucrurile astea, dar uneori trebuie să-i aperi pe oameni de propria lor prostie. N-am să admit să orbecăi prin sat ca un iepure în capcană, numai ca tu şi

glasul tău minunat să fiţi închişi de Capricorn. Asta n-o ajută pe fata ta, iar pe mine nici atât.

La un semn al lui Deget-de-praf, Farid îşi scoase şi el cuţitul, i-l cumpărase băiatului în oraşul de la mare, era un obiect ridicol de mic, dar Farid îl împingea atât de tare în coasta Elinorei, încât aceasta se strâmbă.

— Doamne Sfinte, vrei să mă spinteci, bastardule mic? se răsti la el.

Băiatul se dădu înapoi tresărind, dar nu-şi lăsă cuţitul în jos.

— Dă maşina jos de pe şosea, Limbă-vrăjită! porunci Deget-de-praf. Şi să nu-ţi treacă prin cap idei tâmpite: băiatul îi pune cuţitul în piept prietenei tale iubitoare de cărţi până te-ntorci din nou la noi.

Limbă-vrăjită ascultă. Fireşte. Ce-ar fi putut să facă altceva? îi legară pe amândoi strâns de copacii care creşteau în spatele casei arse, doar la câţiva paşi de locul adăpostului lor provizoriu. Elinor se oţăra mai tare decât Gwin când era tras de coadă ca să fie scos din rucsac.

— Terminaţi odată! se răsti Deget-de-praf la ea. Nu ne ajută cu nimic dacă oamenii lui Capricorn dau aici peste noi.

Ceea ce avu efect. Elinor tăcu pe loc. Limbă-vrăjită îşi sprijini capul de trunchiul copacului şi închise ochii. Farid cercetă cu atenţie încă o dată toate nodurile până ce Deget-de-praf îi făcu semn să vină la el.

— Ai să-i păzeşti pe cei doi la noapte, când am să mă furişez în sat, îi şopti el. Şi nu-mi mai veni iarăşi cu duhurile, în definitiv, de astă dată nu eşti singur. Băiatul îl privi atât de jignit de parcă i-ar fi ţinut mâna în foc.

— Dar sunt legaţi! protestă el. Ce-i de păzit aici? Nodurile mele n-a izbutit încă nimeni să le desfacă, pe cuvânt de onoare! Te rog. Vreau să vin cu tine! Pot să stau de pază sau să-i abat pe paznici. Pot chiar să mă strecor în

casa lui Capricorn! Sunt mai tăcut decât Gwin!

Dar Deget-de-praf scutură din cap.

— Nu! zise el aspru. Azi mă duc singur. Şi dacă am nevoie de cineva care să în a urmeze pas cu pas, îmi fac rost de un câine.

Îl părăsi apoi pe băiat.

Era o zi fierbinte. Deasupra dealurilor cerul era albastru, fără niciun nor. Aveau să mai treacă ceasuri până să se întunece.

În casa lui Capricorn în vis am mers adesea prin case întunecate pe care nu le cunoşteam. Case necunoscute, întunecate, înfiorătoare. Încăperi negre care mă împresurau până când nu mai puteam să respir… Astrid Lindgren, Mi-o Mi-o al meu ouă paruri înguste de metal, suprapuse, lângă un perete zugrăvit în alb, un dulap, o masă în faţa ferestrei, un scaun, pe perete o poliţă goală cu o lumânare pe ea. Meggie sperase ca pe fereastră să se poată vedea şoseaua sau cel puţin parcarea, dar nu se vedea decât curtea, jos. Câteva din slujnicele lui Capricorn se aplecau deasupra brazdelor şi le pliveau de bălării, iar într-un colţ, într-un loc împrejmuit de un gard de sârmă, ciuguleau găini. Zidul care înconjura curtea era înalt, înalt ca un zid de închisoare.

Fenoglio stătea pe patul de jos şi fixa sumbru podeaua plină de praf. Blănile de lemn scârţâiau când călcai pe ele. În faţa uşii, Nas-turtit înjura.

— De ce eu? Nu, adă-ţi pe altcineva, fire-ar să fie! mai bine mă strecor dincolo, în satul vecin, pun la cineva cârpa cu benzină în faţa uşii sau atârn un cocoş mort de crucea ferestrei. N-am nimic împotrivă să sar chiar cu o mască de drac prin faţa ferestrelor, cum a trebuit să facă luna trecută Cockerell. Îmi trece os prin os să păzesc un bătrân şi o fetiţă! Adă-ţi un băiat oarecare, ăia sunt bucuroşi să mai facă şi altceva decât numai să cureţe maşini. Dar Basta nu se lăsă înduplecat.

— După masa de seară o să fii schimbat! zise el şi plecă.

Meggie îi auzi paşii-îndepărtându-se de-a lungul coridorului, erau cinci uşi până la scară şi jos se făcea la stânga uşa de la intrare… îşi întipărise exact în minte drumul. Dar cum să treacă de Nas-turtit? Se duse încă o dată la fereastră. O cuprinse ameţeala numai uitându-se în jos. Nu, pe acolo nu putea să coboare. Şi-ar rupe gâtul.

— Deschide fereastra! zise Fenoglio în spatele ei. Aici înăuntru e atât de cald că te topeşti.

Meggie se aşează alături de el pe pat.

— Am să fug! îi şopti ea. De îndată ce se întunecă. Bătrânul o privi neîncrezător, apoi scutură foarte energic din cap.

— Ai înnebunit? E mult prea primejdios! Afară pe coridor Nas-turtit tot mai înjura.

— Am să spun că trebuie să mă duc la closet.

— Meggie strângea rucsacul la piept. Apoi o iau la goană. Fenoglio o cuprinse după umeri.

— Nu! şopti el încă odată cu insistenţă. Nu, să nu faci asta! O să ne vină o idee! Este meseria mea să-mi vină idei, ai uitat?

Meggie strânse din buze.

— Da, bine, bine! murmură ea. Se ridică apoi şi se întoarse agale la fereastră. Afară se lăsa amurgul.

Am să încerc totuşi, se gândi ea, în timp ce Fenoglio se întinse cu un oftat în patul îngust. N-am să joc rolul momelii! Am să fug înainte ca Mo să fie prins. Şi în timp ce aştepta întunericul, îşi alungă pentru a suta oară întrebările care îi veneau mereu în minte: Unde era Mo?

Nechibzuintă

„Crezi deci că asta e o capcană”? întrebă contele. „Consider mereu că totul e o capcană, atâta timp cât contrariul nu e demonstrat”, răspunse prinţul. „De aceea

sunt încă în viaţă". William Goldman, Prinţesa mireasă erul rămăsese fierbinte şi după ce soarele apusese. Nicio adiere de vânt nu se simţea în întuneric, iar licuricii dansau peste iarba uscată când Deget-de-praf se furişă spre satul lui Capricorn. În această noapte leneveau în parcare doi paznici şi niciunul din ei nu purta căşti, prin urmare Deget-de-praf se hotărî să se apropie de casa lui Capricorn pe altă cale. De cealaltă parte a satului existau uliţe atât de puternic distruse de cutremurul care cu mai bine de o sută de ani în urmă îi alungase pe ultimii locuitori, încât Capricorn nu mai pusese să fie reparate. Aceste uliţe erau blocate de molozul de la zidurile surpate, nu era lipsit de risc să te caţări pe-acolo. Chiar şi după atâţia ani se mai prăbuşea necontenit ceva, iar oamenii lui Capricorn ocoleau această parte a satului, unde în spatele uşilor putrezite se mai aflau, pe câte o masă, vasele murdare ale locuitorilor dispăruţi demult. Aici nu erau reflectoare şi chiar paznicii se rătăceau nu o dată. Pe uliţa pe care o apucă Deget-de-praf se îngrămădeau, până mai sus de genunchi, şindrile sfărâmate şi pietre, îi alunecau sub tălpi, iar când la un moment dat trase cu urechea în întuneric, îngrijorat ca zgomotul să nu fi adus pe cineva, văzu ivindu-se un paznic printre casele prăbuşite. Gura i se uscă de frică, în timp ce se ghemuia în spatele zidului din apropiere. Cuiburi de rândunică erau lipite de el, unul lângă altul. Paznicul fredona ceva în timp ce se apropia. Deget-de-praf îl cunoştea, era deja de patru ani la Capricorn. Basta îl recrutase în alt sat, în altă ţară. Capricorn nu locuise întotdeauna pe aceste dealuri. Fuseseră alte aşezări, sate izolate ca acesta, case, gospodării părăsite, o dată chiar un burg. Dar la un moment dat venea ziua în care păienjenişul de frică, pe care Capricorn se pricepea atât de bine să-l ţească, se destrăma şi poliţia devenea atentă. Cândva avea să se întâmple şi aici acelaşi lucru.

Paznicul se opri şi-şi aprinse o ţigară. Deget-de-praf inspiră fumul. Întoarse capul – văzu o pisică, o vietate albă, costelivă, ghemuită între pietre. Stătea acolo ca împietrită şi se uita la el cu ochii ei verzi. „Tst!” i-ar fi suflat bucuros. „Par eu primejdios? Nu, dar ăla de-acolo o să te împuşte mai întâi pe tine şi apoi îmi vine mie rândul”. Ochii verzi îl fixau. Coada albă începu să zvâcnească încoace şi-ncolo. Deget-de-praf se uita la cizmele lui prăfuite, la o bucată de fier ascunsă între pietre, numai la pisică nu. Animalelor nu le place să le priveşti în ochi. Gwin îşi arăta dinţii ascuţiţi ca acul când se uita la el.

Paznicul începu din nou să fredoneze, cu ţigara între buze. Apoi, în fine, când lui Deget-de-praf i se păru că avea să rămână ghemuit pentru tot restul vieţii în spatele zidurilor prăbuşite, paznicul se întoarse şi se îndepărtă agale. Deget-de-praf nu îndrăzni să se clintească decât în clipa în care zgomotul paşilor se stinse. Când se ridică înţepenit, pisica sări pufăind şi el rămase mult timp acolo, între casele moarte, aşteptând ca inima să-i bată iarăşi mai încet.

Până ajunse să sară peste zidul lui Capricorn nu mai întâlni alt paznic. Îl izbi în faţă mirosul de cimbru, greu, cum de obicei doar ziua plutea în aer. În această noapte fierbinte toate păreau să exale miresme, până şi tomatele şi căpăţânile de salată. Pe brazda aflată chiar lângă casă creşteau plante otrăvitoare. Coţofana le îngrijea personal. Unele cazuri de deces din sat mirosiseră deja a leandru sau a măselariţă.

Fereastra de la camera în care dormea Resa era deschisă ca întotdeauna. Când Deget-de-praf imită lătratul furios al lui Gwin, o mână îi făcu semn de la fereastra deschisă şi dispăru iarăşi repede. Se sprijini de uşa cu zăbrele şi aşteptă. Cerul deasupra lui era presărat cu stele, s-ar fi zis că aproape nu mai era loc pentru noapte. Precis ştie ceva, se gândi, dar ce se întâmplă dacă îmi spune că a

încuiat cartea într-una din casele lui de bani? Uşa din spatele gratiilor se deschise. Scârţâia de fiecare dată aşa, ca şi cum ar fi vrut să se plângă de deranjul nocturn. Deget-de-praf se întoarse şi văzu figura unei necunoscute. Era o fată tânără, de cincisprezece, poate de şaisprezece ani. Obrajii îi erau încă bucălaţi ca ai unui copil.

— Unde e Resa? Deget-de-praf înlănţui gratiile. Ce-i cu ea?

Fata părea încremenită de frică. Fixa cicatricele lui ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată o faţă tăiată.

— Ea te-a trimis?

— Deget-de-praf ar fi vrut mai bine să bage mâinile printre zăbrele şi s-o scuture pe gâsca mică şi proastă. Spune odată. N-am timp toată noaptea.

— N-ar fi trebuit s-o roage pe Resa să-l ajute. Cum a putut s-o pună în primejdie? Au închis-o? Vorbeşte odată!

Fata se uita fix peste umărul său şi se trase un pas înapoi. Deget-de-praf se întoarse ca să vadă ce vedea ea – şi se pomeni faţă în faţă cu Basta. Unde îi fuseseră urechile? Basta era faimos pentru lipsa de zgomot cu care păşea, dar Nas-turtit, care stătea lângă el, nu era în mod sigur meşter în mersul tiptil. Şi Basta mai adusese pe cineva: Mortola era lângă el. Deci în noaptea trecută scosese capul pe fereastră nu numai din cauza aerului proaspăt. Sau îl trădase oare Resa? Gândul durea.

— N-aş fi crezut într-adevăr c-o să mai îndrăzneşti să vii încoace! mârâi Basta, împingându-l cu palma de gratii.

Deget-de-praf simţi cum zăbrelele i se imprimau în spinare.

Nas-turtit zâmbea ca un copil când venea Crăciunul, aşa zâmbea de câte ori i s-a dădea voie să sperie pe cineva.

— Ce-ai tu a face cu frumoasa noastră Resa?

— Basta îşi scoase cuţitul din teacă şi zâmbetul lui Nas-turtit se lărgi şi mai mult văzând cum de frică lui

Deget-de-praf îi apar picături de sudoare pe frunte. Ei, am spus întotdeauna, continuă Basta, plimbând vârful cuţitului încet pe pieptul lui Deget-de-praf. Înghiţitorul-de-foc e îndrăgostit de Resa, ar mânca-o cu ochii dacă ar putea, dar ceilalţi nu voiau să mă creadă. Totuşi – să îndrăzneşti să vii încoace, când eşti aşa un iepure fricos.

— Tocmai, fiindcă e îndrăgostit, zise Nas-turtit şi râse. Dar Basta scutură din cap.

— Nu, din dragoste Deget-murdar n-ar fi venit încoace, pentru aşa ceva el e un peşte mult prea rece. A venit pentru carte, aşa-i? Tot ţi-e dor de zâne înaripate şi de cobolzi puturoşi.

Basta alunecă aproape duios lama cuţitului pe beregata lui Deget-de-praf.

Deget-de-praf uită aproape cum se respiră. Nu-şi mai amintea.

— Du-te înapoi în camera ta, se răsti Coţofana în spatele lui la fată. Ce mai stai aici?

Deget-de-praf auzi foşnetul unei rochii, apoi uşa se închise în spatele lui.

Cuţitul lui Basta tot mai era pe gâtul lui, dar când voi să-i plimbe vârful mai sus, Coţofana îl prinse de braţ.

— Gata, acum, zise ea aspru. Termină cu joaca, Basta.

— Da, bossul a zis să-l aducem teafăr! După vocea lui Nas-turtit se vedea cât de puţină atenţie dădea acestui ordin.

Basta mai plimbă pentru ultima dată vârful cuţitului pe gâtul lui Deget-de-praf. Apoi, cu o mişcare fulgerătoare, îl vârî în teacă.

— Păcat, într-adevăr! zise Basta. Deget-de-praf îi simţi răsuflarea pe piele. Răsuflarea lui Basta mirosea proaspăt şi pătrunzător a izmă. Se zicea că o fată pe care voise s-o sărute îi spusese că îi miroase gura. Fetei nu-i

priise asta, dar de-atunci Basta mesteca de dimineaţă până seara frunze de izmă.

— Cu. tine se poate întotdeauna juca bine, Deget-de-praf, zise el, în timp ce se trăgea înapoi, dar continua să ţină în mână cuţitul vârât în teacă.

— Du-l în biserică! porunci Mortola. Am să-i dau de ştire lui Capricorn.

— Ştii că bossul e furios pe prietena ta mută? îi şopti Nas-turtit lui Deget-de-praf în timp ce el şi Basta îl luară între ei. Fusese întotdeauna un fel de favorită a lui. Pe durata unei respiraţii, Deget-de-praf se simţi aproape bine.

Deci Resa nu-l trădase.

Totuşi n-ar fi trebuit să-i ceară ajutorul. Niciodată.

Cuvinte şoptite îi plăceau lacrimile lui, îşi întinse degetul frumos şi le lăsă să se rostogolească peste el. Vocea i se auzea atât de încet, încât la început el nu înţelese ce spunea. Apoi înţelese. Gândea că crede că s-ar putea vindeca dacă copiii aveau să creadă în zâne.

James M. Barrie, Peter Pan

J eggie încercă într-adevăr. Jri. De îndată ce se întunecă, începu să bată cu pumnul în uşă. Fenoglio se trezi din somn, dar înainte de a o fi putut opri, Meggie chemase deja paznicul din faţa uşii, spunând că vrea să meargă la closet. Omul care îl înlocuise pe Nas-turtit era un individ scurt în picioare, cu urechi clăpăuge, care-şi alunga plictiseala omorând cu ziarul molii rătăcite prin casă. Când o lăsă pe Meggie să iasă pe coridor, mai mult de o duzină erau lipite pe peretele alb.

— Şi eu trebuie să ies! strigă Fenoglio, vrând poate în acest fel s-o convingă pe Meggie să renunţe la planul ei, dar paznicul îi trânti uşa în nas.

— Unul după altul! mârâi el la bătrân. Iar dacă nu mai poţi să te ţii, n-ai decât să-i dai drumul pe fereastră. Îşi luă ziarul cu el când o duse pe Meggie la closet. Până acolo

mai omorî trei molii şi un fluture care fâlfâia neobosit între zidurile goale. În fine, deschise o uşă, ultima din faţa scării care ducea jos. Doar câţiva paşi! se gândi Meggie. Treptele le sar precis mai repede decât el.

— Te rog, Meggie, trebuie să uiţi chestia cu fuga! îi şoptise neîncetat Fenoglio la ureche. Ai să te rătăceşti. Dincolo, afară, sunt kilometri întregi de pustietate! Dacă ar şti tatăl tău ce-ai de gând, ţi-ar trage câteva.

Nu mi-ar trage, se gândise Meggie. Dar când se pomeni în spaţiul mic, în care nu erau decât closetul şi o găleată, curajul o părăsi. Afară era atât de întuneric, atât de îngrozitor de întuneric. Şi era un drum atât de lung până la poarta casei lui Capricorn.

— Trebuie să încerc! şopti ea, înainte de a deschide brusc uşa. Trebuie!

Paznicul o prinse încă de pe a cincea treaptă. O cără înapoi ca pe un sac.

— Data viitoare te duc la şef! zise el împingând-o înapoi în cameră. Precis că are pentru tine o pedeapsă straşnică.

Meggie plânse cu sughiţuri aproape o jumătate de oră, în timp ce Fenoglio stătea lângă ea şi se uita nefericit în gol.

— Lasă, e bine! mormăia el necontenit, dar nimic nu era bine, absolut nimic.

— N-avem nici măcar o lampă! zise ea la un moment dat, plângând. Şi cărţile mi le-au luat.

La care Fenoglio băgă mâna sub perna sa şi-i puse o lanternă în poală.

— Am găsit-o sub salteaua mea, şopti el. Împreună cu câteva cărţi. S-ar zice că le-a ascuns cineva acolo. Darius, lectorul. Meggie îşi mai amintea perfect cum omuleţul sfrijit se precipitase cu teancul de cărţi în biserica lui Capricorn. Cu siguranţă că lanterna era a lui. Oare cât îl

ţinuse Capricorn închis în spaţiul ăsta mic şi gol?

— În dulap mai era şi o pătură de lână pe care am pus-o pentru tine pe patul de sus, şopti Fenoglio. Eu n-ajung acolo. Când am încercat, patul s-a legănat ca o corabie în largul mării.

— Eu prefer oricum să dorm sus.

Meggie îşi şterse faţa cu mânecile. Nu mai avea chef să plângă. Nu servea şi-aşa la nimic. Odată cu pătura, Fenoglio îi dădu şi câteva din cărţile puse de Darius sub saltea. Maggie le aşeză cu grijă una lângă alta. Erau toate cărţi pentru adulţi: un roman poliţist ferfeniţit, o carte despre şerpi, una despre Alexandru cel Mare, Odiseea. O carte de poveşti şi Peter Pan erau singurele cărţi pentru copii – iar pe Peter Pan îl citise de cel puţin o duzină de ori.

Afară paznicul pocnea din nou cu ziarul şi, dedesubt, Fenoglio se învârtea neliniştit pe patul îngust. Meggie ştia că nu va putea să doarmă. Nici n-avea nevoie să încerce. Examina încă o dată cărţile străine. Numai uşi închise. Prin care să treacă? în spatele cărora dintre ele ar uita totul, pe Basta şi pe Capricorn, Inimă de cerneală, pe ea însăşi, pur şi simplu, totul? Dădu la o parte romanul poliţist, cartea despre Alexandru cel Mare, şovăi – şi puse mâna pe Odiseea. Era un volumaş ferfeniţit, pesemne lui Darius îi plăcuse mult. Avea chiar rânduri subliniate, unul atât de tare, încât creionul rupsese aproape hârtia:

Dar pe prieteni nu şi-i salvă, deşi zelos spre asta năzuia. Meggie frunzări nehotărâtă paginile uzate, apoi închise iarăşi cartea şi-o puse deoparte. Nu. Cunoştea povestea destul de bine ca să ştie că aceşti eroi o speriau la fel de tare ca şi oamenii lui Capricorn. Îşi şterse o lacrimă care tot i se mai prelingea pe obraz şi-şi trecu mâna peste celelalte cărţi. Basme. Ei nu-i plăceau basmele în mod special, dar cartea arăta foarte frumos. Paginile foşniră când Meggie le frunzări. Erau subţiri ca hârtia transparentă, acoperite de litere minuscule. Erau imagini

superbe cu pitici şi zâne, iar poveştile vorbeau despre creaturi uriaşe, cu puteri de urs, nemuritoare chiar, dar toate viclene: uriaşii mâncau oameni, piticii erau lacomi de bani, iar zânele, răutăcioase şi răzbunătoare. Nu. Meggie îndreptă lampa spre ultima carte. Peter Pan.

Nici zâna de aici nu era foarte drăguţă, dar lumea care o aştepta pe Meggie între copertele acestei cărţi îi era familiară. Poate că era exact ce trebuia într-o noapte atât de întunecată. Afară ţipă o cucuvea, altminteri era linişte în satul lui Capricorn. Fenoglio murmură ceva în somn şi începu să sforăie. Meggie se vârî sub pledul aspru, trase puloverul lui Mo din rucsac şi şi-l împinse sub cap.

— Te rog! şopti ea, deschizând cartea. Te rog, du-mă de-aici, doar pentru o oră sau două, dar, te rog, du-mă departe, departe.

Afară paznicul mormăia ceva. Pesemne se plictisea. Podeaua de lemn scârţâia sub paşii săi, când umbla de colo-colo, necontenit de colo-colo prin faţa uşii încuiate.

— Departe de aici! şoptea Meggie. Du-mă departe de aici! Te rog!

Îşi plimbă degetele de-a lungul hârtiei aspru nisipoase, în timp ce cu ochii urmărea literele într-un alt loc, mai rece, într-un alt timp, într-o casă fără uşi zăvorâte şi fără oameni îmbrăcaţi în negru. „Abia intră zâna, şi fereastra se deschise”, şopti Meggie. Putea să audă cum scârţâia. „Steluţele îl suflaseră şi Peter căzu în odaie. O bucată de drum o purtase pe Tinker Bell şi mâinile îi erau încă pline de pulbere zânească”. Zâne, se gândi Meggie. Pot să înţeleg că lui Deget-de-praf îi lipsesc zânele. Dar asta era acum un gând interzis. Nu voia să se gândească la Deget-de-praf, ci doar la Tinker Bell şi la Peter Pan şi la Wendy care stătea în pat şi încă nu bănuia nimic despre băiatul care zburase în odaia ei, îmbrăcat în frunziş şi pânză de păianjen. „Tinker Bell, strigă el încet, după ce se asigurase că dormeau copiii, Tink, unde eşti? Era într-un

ulcior şi-i plăcea tare mult; nu mai fusese niciodatăInn >un ulcior”. Tinker Bell. Meggie şopti numele de două ori, îi plăcuse întotdeauna să-l şoptească, cu acest mic brânci dat de limbă în dinţi şi B-ul moale care aluneca de pe buze ca un sărut. „Hai, vino-ncoace şi spune-mi dacă ştii unde au pus umbra mea. Îi răspunseseră nişte sunete foarte dulci ca de clopote minuscule de aur. Asta e limba zânească. Voi, copiii obişnuiţi, nu puteţi s-o auziţi, dar dacă aţi putea s-o auziţi, v-aţi da seama că o ştiţi de mult”. Dacă aş putea zbura ca Tinker Bell, se gândi Meggie, atunci aş putea să mă caţăr pe pervazul ferestrei şi să-mi iau zborul. N-ar trebui să-mi fac griji din pricina şerpilor şi aş putea să-l găsesc pe Mo înainte ca el să vină încoace. Probabil că a încurcat drumul. Da. Precis. Dar dacă i s-a întâmplat ceva… Meggie scutură din cap, ca şi cum ar fi putut să-şi alunge astfel gândurile care i se strecuraseră acolo. „Tinker Bell zise că umbra lui Peter se găsea în lada mare”, şopti ea. „Se referea la comodă şi Peter sări în sertarul comodei şi împrăştie conţinutul cu amândouă mâinile pe…” Meggie se opri. În cameră era ceva luminos. Închise lanterna, dar lumina era tot acolo… „de o mie de ori mai luminoasă decât lămpile de noapte”.

„Iar când a stat o clipă în loc”, şopti Meggie, „ai văzut: era o…” Nu rosti cuvântul. Urmărea doar cu privirea lumina care se agita vâjâind încoace şi-ncolo, mai repede decât un licurici şi mult mai mare.

— Fenoglio!

— Paznicul de la uşă nu se mai auzea. Poate adormise. Meggie se aplecă peste marginea patului până ce atinse cu degetele umerii lui Fenoglio. Fenoglio, ia uită-te! – îl zgâlţâi până când, în cele din urmă, deschise ochii. Dacă zbura pe fereastră?

Meggie se lăsă să alunece din pat. Trânti fereastra atât de precipitat, încât mai să prindă una dintre aripile scânteietoare. Speriată, zâna îşi luă zborul vâjâind. Lui

Meggie i se păru că aude proteste ciripite. Fenoglio fixa făptura scânteietoare cu ochii umflaţi de somn.

— Ce-i asta? întrebă el cu voce răguşită. Un licurici mutant?

Meggie se reîntoarse în pat fără să lase zâna din ochi. Vâjâia tot mai repede prin spaţiul îngust ca un fluture rătăcit, în sus spre tavan, înapoi spre uşă, apoi iarăşi spre fereastră. Necontenit spre fereastră. Meggie îi puse lui Fenoglio cartea în poală.

— Peter Pan.

El se uită la carte, apoi la zână, apoi din nou la carte.

— N-am vrut! şopti ea. Într-adevăr, n-am vrut. Zâna zbura iarăşi spre fereastră, iarăşi şi iarăşi.

— Nu!

— Meggie alergă spre ea. N-ai voie afară! Nu înţelegi asta. „Era o zână. Nu mai mare decât palma ta, dar a mai crescut. Era o fetiţă, şi o chema Tinker Bell, îmbrăcată elegant într-o frunză cu nervuri”.

— Vine cineva!

Fenoglio se ridică atât de precipitat, că dădu cu capul de patul de deasupra lui. Avea dreptate. Afară, pe coridor se apropiau paşi, grăbiţi, hotărâţi. Meggie se trase de la fereastră. Ce însemna asta? Era miezul nopţii. A venit Mo, se gândi ea. E aici, şi inima îi săltă de bucurie, cu toate că nu voia să se bucure.

— Ascunde-o! îi şopti Fenoglio. Repede, ascunde-o! Meggie se uită perplexă la el. Fireşte. Zâna. Nu trebuia s-o descopere. Meggie încercă s-o prindă, dar îi scăpa printre degete şi zbura vâjâind spre tavan. Rămase acolo ca o lumină din sticlă invizibilă.

Paşii erau acum foarte aproape.

— Asta numeşti tu pază?

— Era vocea lui Basta. Meggie auzi un geamăt surd, pesemne îl trezise pe paznic cu o lovitură de picior. Haide,

deschide, n-am timp o veşnicie.

Cineva vârî o cheie în broască.

— Asta nu-i bună, idiotule adormit! Capricorn o aşteaptă pe fată, am să-i spun de ce a trebuit s-aştepte atât. Meggie se caţără în pat. Când se ridică în şezut, patul se clătină periculos.

— Tinker Bell! şopti ea. Te rog! Vino-ncoace! Dar oricât de prudent întindea mâna după ea, zâna zbura înapoi spre fereastră – şi Basta deschise uşa.

— Ei, de unde vine asta? întrebă el, în timp ce rămase în cadrul uşii. N-am văzut de ani de zile o asemenea chestie zburătoare.

Meggie şi Fenoglio tăcură. Ce-ar fi putut să spună?

— Să nu credeţi că puteţi evita răspunsul!

— Basta îşi scoase geaca, o luă cu mâna stângă şi se duse încet spre fereastră. Aşază-te în uşă pentru cazul în care-mi scapă! îi porunci el paznicului. Dacă o laşi să scape, îţi tai urechile.

— Las-o!

Maggie alunecă pripit din pat, dar Basta fu mai rapid, îşi aruncă geaca, şi Tinker Bell se stinse ca o lumânare în care s-ar fi suflat. Când haina căzu pe jos, sub stofa neagră, ceva tresări obosit. Basta o ridică cu grijă, o ţinu adunată ca un sac şi se opri în faţa lui Meggie.

— Deci, scumpo, dă-i drumul! zise el cu o voce ameninţător de calmă. De unde vine zâna aici?

— Nu ştiu, zise Meggie, fără să se uite la el. A apărut… aşa, deodată.

Basta se uită spre paznic.

— Ai văzut tu vreodată pe-aici, prin zonă, vreun fel de zână? întrebă el.

Paznicul ridică ziarul, de care mai erau prinse câteva aripi de molii însângerate, şi-l pocni de cadrul uşii cu un zâmbet larg.

— Nu, dar dacă ar fi, aş şti ce să fac cu ea! zise el.

— Da, fetişcanele astea mici sunt supărătoare ca ţânţarii. Dar se pare că aduc noroc.

— Basta se întoarse iar spre Meggie. Deci, dă-i drumul odată! De unde vine asta? Să nu mai întreb a doua oară.

Meggie nu putu să nu-şi mute ochii spre cartea pe care Fenoglio o trântise pe jos. Basta îi urmări privirea şi o ridică.

— Aşa ceva! murmură el, examinând imaginea de pe copertă.

Desenatorul o nimerise bine pe Tinker Bell. În realitate era ceva mai palidă decât în poză şi o idee mai mică, dar Basta o recunoscu, fireşte. Fluieră uşor printre dinţi, apoi ţinu cartea în faţa lui Meggie.

— Să nu-mi spui acum că bătrânul a adus-o aici citind! zise el. Tu ai făcut-o. Pun prinsoare pe cuţitul meu. Te-a învăţat taică-tu sau l-ai moştenit pe el? Ei, e totuna.

— Vârî cartea în cureaua de la pantaloni şi-o apucă pe Meggie de braţ. Hai, să-i povestim lui Capricorn. De fapt, trebuia să te aduc numai ca să te reîntâlneşti cu un vechi cunoscut, dar faţă de noutăţi atât de incitante Capricorn n-o să aibă nimic de zis.

— A venit tata?

Meggie se lăsă trasă din cameră fără să opună rezistenţă.

Basta scutură din cap şi o măsură batjocoritor.

— Nu, tot n-a apărut! zise el. Evident pielea proprie îi e mai scumpă decât a ta. Dacă aş fi tu, aş avea o părere destul de proastă despre el. Meggie simţi deopotrivă dezamăgire, înţepătoare ca un spin, şi uşurare.

— Recunosc că şi eu sunt destul de dezamăgit de el, continuă Basta. În definitiv, am pus prinsoare pe capul meu că vine, dar acum nu mai avem nevoie de el, aşa-i? îşi

scutură geaca şi lui Meggie i se păru că aude un sunet deznădăjduit.

— Închide-l din nou pe bătrân! îi porunci Basta paznicului. Şi vai de tine, dacă sforăi iarăşi, când mă întorc! apoi o trase pe Meggie pe coridor în jos.

O pedeapsă pentru trădători „Şi tu?", vru să ştie Lobosch. „Krabat, ţie nu ţi-e frică?" „Mai mult decât bănuieşti", zise Krabat. „Şi nu doar pentru mine".

Otfried Preubler, Krabat şi înd traversă cu Basta piaţa din faţa bisericii, pe L/ Meggie o urmări propria umbră ca un duh rău. Lumina crudă a reflectoarelor făcea ca luna să pară un lampion ponosit.

În biserică nu era nici pe jumătate atât de luminos. Din întuneric, statuia lui Capricorn, pe jumătate înghiţită de umbre, privea palid în jos, iar printre stâlpi era atât de întuneric, de parcă noaptea s-ar fi refugiat aici ca să scape de reflectoare. Numai deasupra locului lui Capricorn atârna o lampă, iar el se sprijinea plictisit de jilţ, îmbrăcat într-un capot de mătase care strălucea ca penajul unui păun. Şi de astă dată Coţofana stătea în spatele lui, în lumina slabă, s-ar fi zis un chip palid deasupra unei rochii negre… într-unul din butoaiele de la piciorul scării ardea un foc. Pe Meggie o usturară ochii de la fum, iar lumina tremurătoare aruncată de flăcări juca pe pereţi şi pe stâlpi de parcă toată biserica ar fi luat foc.

— Puneţi cârpa în faţa ferestrei copiilor lui, ca un ultim avertisment!

— Vocea lui Capricorn răsună până la Meggie, cu toate că nu vorbea tare. Îmbibaţi-o de benzină încât să picure, îi porunci lui Cockerell, care stătea cu alţi doi oameni în capul scării. Când o să-i intre tânărului chiar de dimineaţă mirosul în nas, o să priceapă poate în sfârşit că răbdarea mea a ajuns la capăt. Cockerell primi porunca dând scurt din cap, apoi se răsuci pe călcâie şi le făcu un semn celorlalţi doi să-l urmeze. Feţele lor erau date cu

funingine şi fiecare dintre ei purta la butonieră o pană roşie de cocoş.

— Ah, fata lui Limbă-vrăjită! mârâi batjocoritor Cockerell, când trecu şchiopătând pe lângă Meggie. Ia te uită, taică-tu tot n-a venit să te ia? Nu pare să-i fie prea dor de tine.

Ceilalţi doi râseră şi lui Meggie i se urcă, fără voie, sângele în cap.

— Ei, în fine! strigă Capricorn, când Basta se opri cu ea în capul scării. De ce-a durat atâta?

Peste chipul Coţofenei alunecă un soi de zâmbet. Împinsese puţin în afară buza de jos, ceea ce dădea feţei ei uscăţive o expresie de mare mulţumire. Această mulţumire o nelinişti pe Meggie mai mult decât figura întunecată pe care mama lui Capricorn o afişa de obicei.

— Paznicul nu găsea cheia, răspunse Basta supărat. Şi apoi a trebuit să mai prind ceva. Când ridică geaca, zâna începu din nou să se mişte. Stofa se umfla peste încercările ei disperate de a se elibera.

— Ce mai e şi asta?

— Vocea lui Capricorn suna nerăbdător. Mai nou te-ai apucat să prinzi lilieci?

De supărare, buzele lui Basta se îngustară, dar îşi reprimă un răspuns şi, fără un cuvânt, vârî mâna pe sub stofa neagră. Înghiţindu-şi o înjurătură, scoase zâna.

— La naiba cu fetişcanele astea sclipitoare! înjură el. Uitasem cu totul ce rău sunt în stare să muşte! Tinker Bell fâlfâia disperată dintr-o aripă, cealaltă era prinsă între degetele lui Basta. Meggie nu se putea uita într-acolo. Îi era ruşine că atrăsese din carte făptura mică, fragilă. Îi era atât de ruşine.

Capricorn examina zâna cu o faţă scârbită.

— De unde vine asta? Şi ce soi este? N-am mai văzut vreuna cu astfel de aripi.

Basta îl scoase pe Peter Pan de la brâu şi puse cartea pe trepte.

— Cred că vine de aici, zise el. Uită-te la poza de pe copertă, şi înăuntru sunt poze cu ea. Şi acum ghici cine a scos-o citind?

O strânse pe Tinker Bell atât de tare încât, fără să scoată un sunet, aceasta începu să sufle din greu, iar cealaltă mână şi-o puse pe umerii lui Meggie. Ea încercă să-i îndepărteze degetele, dar Basta şi le încleşta şi mai puternic.

— Asta mică? Vocea lui Capricorn suna neîncrezător.

— Da, şi se pare că poate tot atât de bine ca şi taică-su. Uită-te la zână!

— Basta o prinse pe Tinker Bell de picioarele subţiri şi o ridică. E absolut în ordine, nu ţi se pare?

E în stare să zboare şi să ocărască şi să sune, e în stare de tot ce pot să facă aceste fetişcane proaste.

— Interesant. Într-adevăr, e foarte interesant.

— Capricorn se ridică din jilţ, îşi strânse mai tare cordonul capotului şi coborî scara. Se opri lângă cartea pusă de Basta pe trepte. E deci în familie! murmură el, aplecându-se şi ridicând cartea.

— Examina cartea, încruntându-se.

„Peter Pan” \ citi el. Dar asta e doar una dintre cărţile pe care vechiul meu lector le preţuia în mod special. Da, îmi amintesc, mi-a citit de câteva ori din ea. Trebuia să-mi atragă pe unul din piraţii ăia, dar a dat jalnic greş. Mi-a adus în dormitor nişte peşti puturoşi şi o cange ruginită. Nu l-am pus, drept pedeapsă, să mănânce peştii? Basta izbucni în râs.

— Da, dar s-a văitat mai mult că i-am luat cărţile. Pesemne pe asta a ascuns-o.

— Da, pesemne că da.

— Capricorn se apropie de Meggie cu o figură

gânditoare. Ar fi preferat să-l muşte de degete în clipa în care a luat-o de bărbie şi i-a întors faţa în aşa fel încât a trebuit să se uite direct în ochii lui spălăciţi. Vezi, Basta, cum se uită la mine? constată el batjocoritor. La fel de îndârjit ca şi tatăl ei. Privirea să ţi-o păstrezi, fetiţo, mai bine pentru el. Sigur că eşti făcută foc pe tatăl tău, aşa-i? Ei, de-acum încolo mi-e totuna pe unde se află. De azi încolo te am pe tine, noua mea lectoriţă, minunat înzestrată, dar tu… pesemne îl urăşti că te-a lăsat la ananghie, nu? Să nu-ţi fie ruşine de asta. Ura poate să fie foarte înviorătoare. Nici eu n-am putut să-mi sufăr tatăl.

Când Capricorn îi dădu în fine drumul la bărbie, Meggie îşi întoarse capul. Faţa îi ardea de ruşine şi furie, îi mai simţea încă degetele, ca şi cum i-ar fi lăsat urme pe piele.

— Basta ţi-a dezvăluit motivul pentru care a trebuit să te-aducă încoace la această oră târzie?

— Trebuia să întâlnesc pe cineva aici.

Meggie încercă să-şi facă vocea puternică şi neînfricată, dar nu izbuti. Plânsul care îi stătea în gât o făcu să dea drumul doar unei şoapte.

— Corect!

Capricorn îi făcu un semn Coţofenei. Încuviinţând din cap, aceasta coborî treptele şi dispăru în întunericul din spatele stâlpilor. Peste puţin timp, hurui ceva deasupra capului lui Meggie, şi când aceasta privi speriată spre tavan, văzu cum din întuneric coboară ceva: o plasă, nu, erau două plase, aşa cum mai văzuse la bărcile de pescari. Rămaseră atârnate cam la cinci metri deasupra pământului, exact deasupra capului lui Meggie, şi abia atunci îşi dădu seama că printre ochiurile grosolane se aflau oameni – ca nişte păsări care s-ar fi prins într-o plasă din cele atârnate în pomii fructiferi. Pe Meggie o cuprinse ameţeala doar uitându-se în sus, dar cum s-ar fi simţit să se bălăbănească acolo, ţinută doar de câteva frânghii?

— Ei, îl recunoşti pe vechiul tău prieten?

— Capricorn îşi vârî mâinile în buzunarele capotului. Pe Tinker Bell continuau s-o strângă degetele lui Basta ca pe o păpuşică spartă. Sunetele ei speriate erau singurul zgomot care se auzea. Da!

— Satisfacţia din vocea lui Capricorn era evidentă. Aşa se întâmplă cu trădătorii jegoşi care fură chei şi eliberează prizonieri.

Meggie nu-l onoră cu nicio privire. Avea ochi doar pentru Deget-de-praf. Da, fireşte. Era Deget-de-praf.

— Bună, Meggie, strigă el în jos, arăţi palidă. – îşi dădea într-adevăr osteneala să sune detaşat, dar Meggie percepu frica din vocea lui. La voci se pricepea. Trebuie să-ţi trimit salutări din partea tatălui tău! îţi transmite că vine curând să te ia. Şi nu vine singur.

— Dacă o ţii tot aşa, înghiţitorule-de-foc, ajungi un adevărat băsmuitor! îi strigă Basta. Dar povestea asta nu ţi-o crede nici măcar asta mică. Trebuie să născoceşti ceva mai bun!

Meggie se uita fix la Deget-de-praf. Voia atât de mult să-l creadă.

— Hei, Basta, dă-i drumul o dată bietei zâne! strigă el vechiului său duşman. Trimite-mi-o încoace, n-am văzut de mult aşa ceva.

— Ai vrea tu! Nu, pe asta o păstrez eu! răspunse Basta şi apăsă cu degetul nasul minuscul al lui Tinker Bell. Am auzit că, dacă le ţii în cameră, zânele alungă ghinionul. Poate că o bag într-una din sticlele astea mari de vin… Tu ai fost întotdeauna un mare prieten al zânelor. Ce mănâncă? S-o hrănesc cu muşte?

Tinker Bell îşi propti braţele de degetele lui, încercând cu disperare să-şi elibereze a doua aripă. Izbuti chiar, dar Basta o ţinea în continuare atât de strâns de picioare, încât, chiar fâlfâind puternic din aripi, nu reuşea

să scape, iar până la urmă renunţă cu un sunet slab. Mai lumina abia ca o lumânare pe punctul să se stingă.

— Deget-de-praf, ştii de ce am pus să fie adusă fata aici? strigă Capricorn spre prizonierul său. Ea trebuia să te convingă să ne spui câte ceva despre tatăl ei şi despre locul unde se află – admiţând că ştii ceva, ceea ce încep să mă îndoiesc. Dar acum nu mai am nevoie de informaţia asta. Fata o să ia locul tatălui şi exact la momentul potrivit! Căci am hotărât să găsim ceva cu totul special pentru pedepsirea ta. Ceva impresionant, de neuitat! în definitiv, asta se cuvine unui trădător, nu? Bănuieşti deja unde vreau s-ajung? Nu? Atunci să te-ajut. Lectoriţa noastră o să citească în cinstea ta din Inimă de cerneală. În definitiv e cartea ta preferată, chiar dacă despre fiinţa pe care va trebui s-o atragă încoace în mod sigur nu se poate spune că o iubeşti. Tatăl ei mi-ar fi adus acel vechi prieten, dacă tu nu l-ai fi ajutat să fugă, dar acum fata lui o să facă asta. Îţi poţi închipui despre ce prieten vorbesc?

Deget-de-praf îşi sprijini de plasă obrazul cu cicatricea.

— O, da, pot. E de neuitat, zise el atât de încet, încât Meggie îl auzi doar cu greutate.

— Ce tot vorbiţi numai de pedepsirea Scuipătorului-de-foc?

— Coţofana se ivi iarăşi dintre stâlpi. Aţi uitat de porumbiţa noastră mută? Trădarea ei e cel puţin la fel de gravă ca şi a lui. Se uită în sus cu dispreţ la cea de a doua plasă.

— Da, fireşte că da!

— În vocea lui Capricorn sună ceva aproape ca un regret. Ce risipă, dar nu e nimic de făcut.

Meggie nu putea să recunoască figura femeii care se bălăngănea în spatele lui Deget-de-praf în cea de a doua plasă. Vedea doar părul de un blond închis, stofa unei

rochii albastre şi mâinile subţiri care se ţineau strâns de frânghii.

Capricorn oftă adânc.

— Ah, e într-adevăr o ruşine! zise el întorcându-se spre Deget-de-praf. Trebuia să ţi-o alegi tocmai pe asta? Nu puteai s-o convingi pe alta să spioneze pentru tine? Am avut într-adevăr o slăbiciune pentru ea de când Darius mi-a scos-o, citind, din carte. Nu m-a deranjat niciodată că-şi pierduse cu acest prilej vocea. Nu, într-adevăr nu, am crezut prosteşte că puteam să am tocmai de asta mai multă încredere în ea. Ştiai că înainte părul ei arăta ca aurul tors?

— Da, de asta îmi amintesc, răspunse Deget-de-praf cu voce răguşită. Dar în preajma ta s-a închis.

— Prostii!

— Capricorn îşi încreţi fruntea supărat. Să încercăm poate cu pulbere zânească. Presărată cu pulbere zânească, se pare că până şi alama arată ca aurul, poate funcţionează şi la părul femeilor?

— Nu merită să faci aşa ceva! zise Coţofana dispreţuitor. Doar dacă vrei să arate deosebit de bine la execuţie!

— Aş, de unde!

Capricorn se întoarse brusc şi se îndreptă din nou spre scară. Meggie abia îl observă. Se uita în sus la femeia străină. Cuvintele lui Capricorn o ardeau pe frunte ca febra: păr ca aurul tors… lectorul ageamiu… Nu, nu putea să fie asta. Se uită fix în sus, strânse ochii ca să poată recunoaşte mai bine chipul din spatele frânghiilor, dar umbrele care o ascundeau erau negre.

— Bine.

— Capricorn se lăsă să cadă din nou în jilţ cu un oftat. Cât timp avem nevoie pentru pregătiri? În definitiv totul trebuie să se desfăşoare într-un cadru potrivit.

— Două zile.

— Coţofana urcă scările şi se aşează iarăşi în spatele lui. Dacă vrei s-aduci oamenii de la celelalte baze încoace.

Capricorn îşi încreţi fruntea.

— De ce nu? E timpul să mai dăm un mic exemplu, în ultima vreme disciplina a lăsat cam mult de dorit.

— Rostind aceste cuvinte îl privi pe Basta care lăsă capul în jos ca şi cum greşelile din ultimele zile l-ar fi apăsat pe umeri ca plumbul. Poimâine, continuă Capricorn. De îndată ce se întunecă. Darius, să-i mai facă fetei un test. Să citească ceva, indiferent ce, vreau să fiu sigur că zâna n-a fost un accident.

Basta o înfăşurase pe Tinker Bell din nou în geaca sa. Meggie ar fi preferat să-şi astupe urechile ca să nu mai audă sunetele disperate ale zânei. Îşi strânse buzele ca să nu mai tremure şi se uită în sus spre Capricorn.

— Dar n-am să citesc pentru tine! zise ea.

— Vocea ei suna în biserică de parcă ar fi fost aceea a unei străine.

Nici un singur cuvânt! N-am să-ţi citesc ca să-ţi scot aur şi cu atât mai puţin pe vreun… călău! îi scuipă lui Capricorn cuvântul în obraz.

El însă se juca plictisit cu cordonul capotului său.

— Duceţi-o înapoi! porunci Basta. E târziu. Fata trebuie să doarmă.

Meggie se uită încă o dată în sus la Deget-de-praf, apoi porni şovăind, în faţa lui Basta, pe culoar în jos. Când ajunse în dreptul celei de a doua plase, privi încă o dată în sus. Chipul femeii străine era tot în întuneric, dar i se păru că recunoaşte ochii, un nas subţire… iar dacă-şi imagina un păr mai deschis…

— Haide, dă-i drumul! se răsti Basta la ea. Meggie ascultă, dar privi mereu înapoi.

— N-am să fac asta, strigă ea, când ajunse aproape în

faţa portalului. Promit! Nu aduc pe nimeni încoace. Niciodată!

— Nu promite nimic din ceea ce nu poţi să ţii! îi şopti Basta, împingând portalul. Apoi o trase iarăşi prin piaţa puternic luminată.

Calul negru al nopţii. Se aplecă şi o scoase pe Sophiechen din buzunarul vestei lui. Stătea, cu picioarele goale, în cămăşuţa ei de noapte. Tremura şi se uita în jur la vârtejurile de ceaţă groasă şi la aburii care unduiau fantomatic. „Unde suntem aici?”, întrebă ea. „În ţara visurilor”, zise GuRie. „Suntem acolo de unde vin visurile”. Roald Dahl, Sophiechen şi Uriaşul enoglio stătea întins pe pat când Basta o împin\J se pe Meggie pe uşă.

— Ce i-aţi făcut? se răsti el la Basta, ridicându-se grăbit în picioare. E albă ca peretele!

Dar Basta trăsese demult uşa după el.

— În două ore îţi vine schimbul! îl auzi Meggie spunându-i paznicului. Apoi se duse.

Fenoglio îi puse mâinile pe umeri şi o privi îngrijorat.

— Ei? Spune odată! Ce vor de la tine? Tatăl tău e aici?

Meggie scutură din cap.

— L-au prins pe Deget-de-praf, răspunse ea. Şi pe o femeie.

— Ce fel de femeie? Dumnezeule, eşti dată complet peste cap.

Fenoglio o trase spre pat. Meggie se aşeză lângă el.

— Cred că e mama mea, şopti ea.

— Mama ta?

Fenoglio se uită la ea consternat. Din cauza nopţii nedormite ochii îi erau însângeraţi. Meggie îşi netezi absentă rochia. Stofa era murdară şi mototolită. Nu era de mirare, dormea de câteva zile în ea.

— Are părul mai închis, bâigui ea. Iar fotografia ei, pe

care o are Mo, e veche de mai mult de nouă ani… Capricorn a băgat-o într-o plasă, la fel ca pe Deget-de-praf. În două zile vrea să-i execute pe amândoi, şi pentru asta eu trebuie să citesc cu voce tare Inimă de cerneală şi să scot pe cineva din ea, pe acest prieten, cum îl numeşte Capricorn, ţi-am povestit! Şi Mo trebuia să-l atragă încoace, tu n-ai vrut să-mi spui cine este, dar acum trebuie s-o faci! Se uită implorând la Fenoglio.

Bătrânul închise ochii.

— Doamne Dumnezeule! murmură el.

Afară continua să fie întuneric. Luna atârna exact deasupra ferestrei lor. Un nor trecea prin faţa ei ca o rochie ferfeniţită.

— Îţi povestesc mâine, zise Fenoglio. Promit.

— Nu! Povesteşte acum. Se uită la ea gânditor.

— Nu e o poveste de spus noaptea. Ai să dormi rău după aia.

— Povesteşti-mi! repetă Meggie.

Fenoglio oftă.

— Oh! Cunosc privirea asta de la nepoţii mei, zise el.

Ei, bine!

— O ajută să se suie în pat, îi împinse sub cap puloverul lui Mo şi-i trase plapuma până sub bărbie. Îţi povestesc aşa cum e scris în Inimă de cerneală, zise el încet. Cunosc rândurile aproape pe dinafară, eram pe-atunci foarte mândru de ele… – îşi drese glasul, înainte de a şopti în întunericul nopţii – „Dar exista unul de care lumea se temea mai mult decât de oamenii lui Capricorn. Se numea Umbră. Apărea numai când îl chema Capricorn. Era când roşu ca focul, când cenuşiu precum cenuşa în care preface tot ce înghite. Şerpuia din pământ ca focul din lemn. Degetele şi răsuflarea lui aduceau moartea. Se ridica în faţa picioarelor stăpânului său, tăcut şi fără chip, adulmecând ca un câine urmele vânatului şi aştepta ca el

să-i indice victima printr-un semn”.

— Fenoglio îşi trecu mâna pe frunte şi privi pe fereastră. Povesti mai departe abia după un răstimp, ca şi cum pentru început ar fi trebuit să-şi aducă aminte cuvintele scrise cu mult timp înainte. „Se spunea”, continuă el în cele din urmă, cu glas scăzut, „că Umbra, acest monstru, ar fi fost făcut la porunca lui Capricorn din cenuşa victimelor sale de către un cobold sau de către pitici, care se pricep la tot ceea ce pot produce focul şi fumul. Foarte sigur nu ştia nimeni, căci, după cum se spunea, Capricorn i-ar fi omorât pe toţi cei care chemaseră Umbra la viaţă. Doar un singur lucru ştia oricine: monstrul era nemuritor, invulnerabil şi nemilos ca şi stăpânul său”. Fenoglio tăcu.

Iar Meggie, cu inima bătând, privea ţintă afară, în noapte.

— Da, Meggie, zise în cele din urmă Fenoglio cu voce scăzută. Cred că trebuie să-i aduci Umbră. Şi să ne ferească Dumnezeu să reuşeşti. Există mulţi monştri pe lumea asta, cei mai mulţi au chip uman şi sunt muritori cu toţii. N-aş vrea să mă fac vinovat de faptul că în viitor încă un monstru nemuritor va aduce pe această planetă spaima şi groaza. Tatăl tău a avut o idee, atunci când a venit la mine, ţi-am vorbit o dată de asta, poate este ultima noastră şansă, dar nu ştiu dacă şi cum o să funcţioneze. Trebuie să mă gândesc, nu ne mai rămâne mult timp şi tu ar trebui să dormi acum. Ce-ai spus? Poimâine chiar trebuie să aibă loc totul? Meggie dădu din cap.

— De îndată ce se întunecă! şopti ea. Fenoglio îşi trecu mâna obosit peste faţă.

— Din pricina femeii n-ar trebui să-ţi faci griji, zise el. Nu ştiu dacă îţi place ce-am să-ţi spun, dar eu cred că e imposibil ca ea să fie mama ta, oricât de mult ţi-ai dori acest lucru. Cum să fi venit aici?

— Darius!

— Meggie îşi îngropa capul în puloverul lui Mo. Cel mai prost lector. Capricorn a spus: el a adus-o, şi atunci ea şi-a pierdut vocea! S-a întors înapoi, sunt absolut sigură, şi Mo nu ştie nimic! Crede că e tot în carte şi…

— Dacă ai dreptate, atunci aş vrea să mai fie într-adevăr acolo, zise Fenoglio, trăgându-şi cu un oftat pătura peste umeri. Eu continui să cred că te înşeli, dar crezi ce vrei! Şi acum dormi.

Dar Meggie nu putea să doarmă. Stătea cu faţa la perete şi asculta atent ce se petrecea în adâncul ei. Grija şi bucuria i se amestecau în inimă ca două culori care se contopeau. De câte ori închidea ochii, vedea plasele, şi în spatele frânghiilor cele două chipuri, al lui Deget-de-praf şi celălalt, şters ca o fotografie veche. Oricâtă silinţă îşi dădea să-l vadă mai bine, acesta se estompa de fiecare dată.

Când adormi, afară se crăpa de ziuă, noaptea însă nu ia cu ea visele urâte. În ceasurile cenuşii dintre noapte şi zi, ele cresc văzând cu ochii şi din secunde se ţese o veşnicie. Uriaşi cu un singur ochi şi păianjeni enormi se furişară în somnul lui Meggie, câini infernali, vrăjitoare mâncătoare de copii, toate spaimele pe care le întâlnise vreodată în împărăţia literelor. Ieşeau din lada pe care i-o meşterise Mo şi se înghesuiau să scape din paginile cărţilor ei preferate. Monştrii se revărsau până şi din cărţile cu poze pe care i le dăruiesc Mo pe vremea când literele încă nu aveau niciun înţeles pentru ea. Coloraţi strident şi obsceni, dansau în visul lui Meggie, zâmbeau cu guri prea largi şi-şi arătau dinţii mici şi ascuţiţi. Era acolo şi Pisica-rânjită, de care îi fusese întotdeauna atâta frică şi, iată, veneau şi flăcăii sălbatici, care îi plăceau atât de mult lui Mo, încât îşi agăţase o poză cu ei în atelier. Ce dinţi mari aveau! Deget-de-praf ar dispărea printre ei ca o pâine crocantă. Dar tocmai când unul dintre ei, acela cu ochii

mari cât farfuria, îşi întinse ghearele, din nimicul cenuşiu se ivi o nouă făptură, trosnind ca o flacără, cenuşie ca cenuşa şi fără chip, îl înşfacă pe flăcăul sălbatic şi-l rupse în bucăţi de hârtie.

— Meggie!

Monştrii se risipiră, soarele bătea pe faţa lui Meggie. Fenoglio stătea lângă patul ei.

— Ai visat.

Meggie se ridică. Faţa bătrânului arăta ca şi cum n-ar fi închis ochii toată noaptea şi din pricina asta i-ar mai fi apărut câteva zbârcituri.

— Unde e tata, Fenoglio? întrebă ea. De ce oare nu vine?

Farid

Căci acei tâlhari obişnuiau să pândească pe şosele, să se năpustească asupra satelor şi oraşelor şi să-i chinuie pe locuitori. Şi de câte ori jefuiau o caravană sau atacau un sat, îşi aduceau prada în acest loc izolat şi ascuns, departe de privirile oamenilor. Povestea lui Ali Baba şi a celor patruzeci de hoţi f-rj arid privea neclintit în întuneric, aşa că ochii în\J cepură să-l doară, dar Deget-de-praf nu venea. Uneori i se părea că-i vede faţa cu cicatrice printre ramurile adânc aplecate ale copacilor. Alteori i se părea că-i aude paşii aproape imperceptibili pe frunzele uscate, dar se înşela de fiecare dată. Farid era obişnuit să pândească noaptea. Multe, nesfârşit de multe nopţi petrecuse astfel şi se deprinsese să se încreadă mai mult în urechile decât în ochii lui. Pe atunci, în cealaltă viaţă, când lumea din jur nu era verde, ci galbenă şi brună, ochii îl lăsaseră uneori baltă, dar pe urechi se putuse întotdeauna bizui.

Totuşi în noaptea asta, în cea mai lungă dintre nopţi, Farid pândise zadarnic. Deget-de-praf nu se întoarse. Când se iviră zorile deasupra dealurilor, Farid se duse la cei doi prinşi, le dădu apă, puţin din pâinea uscată care mai

rămăsese şi câteva măsline.

— Haide, Farid, dezleagă-ne! zise Limbă-vrăjită când îi vârî în gură pâinea. Deget-de-praf ar fi trebuit demult să se întoarcă, ştii doar.

Farid tăcea. Glasul lui Limbă-vrăjită era pe placul urechilor sale. El îl atrăsese încoace, scoţându-l din cealaltă viaţă mizerabilă, dar pe Deget-de-praf îl iubea mai mult, nu ştia nici el de ce – iar Deget-de-praf spusese să-i păzească pe aceşti prinşi. Nu fusese vorba să-i dezlege.

— Ascultă-mă, eşti totuşi un băiat deştept, zise femeia. Prin urmare, foloseşte-ţi pentru o clipă mintea, da? Vrei să stai aici până ce vin oamenii lui Capricorn şi ne găsesc? Frumoasă privelişte o să le oferim: un băiat care păzeşte doi prinşi ce nu-şi pot mişca nicio mână ca să-l ajute. Or să se prăpădească de râs.

Cum o chema? Eli-nor. Farid avea dificultăţi să-i reţină numele. Îi atârna greu de limbă ca o piatră. Suna ca acela al unei vrăjitoare dintr-o ţară îndepărtată, îndepărtată. I se părea neliniştitoare, arăta ca un bărbat, lipsită de sfială, de frică, iar glasul ei putea să devină foarte tare, furios ca acela al unui leu…

— Trebuie să mergem jos în sat, Farid! zise Limbă-vrăjită. Trebuie să vedem ce s-a întâmplat cu Deget-de-praf şi unde e ascunsă fata mea.

Ah, da, fata… fata cu ochii luminoşi, fărâme de cer, căzute şi prinse de gene negre. Farid împungea pământul cu un băţ. O furnică ducea cu degetele de la picioare o firimitură de pâine mai mare decât ea.

— Poate că nici nu ne înţelege! zise Elinor.

Farid ridică fruntea şi-i aruncă o privire supărată.

— Înţeleg tot!

Înţelesese tot din prima clipă, ca şi cum n-ar fi auzit niciodată o altă limbă. Trebuia să se gândească la biserica roşie. Deget-de-praf îi explicase că fusese o biserică. Farid

nu mai văzuse înainte o asemenea clădire. Îşi aminti şi de bărbatul cu cuţitul. În viaţa sa de dinainte existaseră mulţi astfel de oameni. Îşi iubeau cuţitele şi făceau cu ele lucruri groaznice.

— Dacă te dezleg, ai să pleci.

Farid se uita neîncrezător la Limbă-vrăjită.

— N-am să plec. Sau crezi că-mi las fata acolo jos? La Basta şi la Capricorn?

Basta şi Capricorn. Da, astea fuseseră numele. Omul cu cuţitul şi omul cu ochii spălăciţi. Un tâlhar, un ucigaş… Farid ştia totul despre el. Deget-de-praf îi povestise multe, când stătuseră seara la foc. Schimbaseră poveşti întunecate, deşi amândoi tânjeau atât de mult după o poveste luminoasă.

Acum şi asta devenea cu fiecare zi tot mai întunecată.

— Mai bine mă duc singur.

— Farid împungea atât de violent băţul în pământ, încât i se rupse între degete. Sunt învăţat să mă strecor în sate străine, în palate străine, în case… asta era sarcina mea înainte. Ştii doar. Limbă-vrăjită dădu din cap.

— Mă trimiteau întotdeauna pe mine, continuă Farid. Cine s-ar fi temut de un băiat prizărit? Puteam să-mi vâr nasul peste tot fără să trezesc bănuială. Când se schimbă paza? Care e cea mai bună ieşire în caz de pericol? Unde stă cel mai bogat om din oraş? Dacă totul ieşea bine, îmi dădeau să mănânc pe săturate. Dacă ceva mergea rău, mă băteau ca pe un câine.

— „Băteau”? întrebă Elinor.

— Hoţii, răspunse Farid.

Cei doi adulţi tăcură. Iar Deget-de-praf tot nu mai venea. Farid privi spre sat şi observă cum primele raze de soare se plimbau pe acoperişuri.

— Bine. Poate ai dreptate, zise Limbă-vrăjită. Te duci

jos şi afli ce trebuie să ştim, dar mai înainte dezleagă-ne. Numai aşa putem să te-ajutăm, dacă totuşi au să te prindă. Afară de asta, n-aş vrea să fiu aici când are să se târască încoace primul şarpe.

Femeia arăta atât de speriată, de parcă ar fi auzit deja foşnind ceva prin frunzele uscate. Farid însă cerceta gânditor faţa lui Limbă-vrăjită. Voia să afle dacă ochii săi puteau să aibă încredere în el. Urechile puteau oricum. În cele din urmă se ridică şi, fără un cuvânt, scoase de la brâu cuţitul pe care i-l dăruise Deget-de-praf şi-i dezlegă pe amândoi.

— Ah, Doamne, nu mă mai las niciodată legată astfel! strigă Elinor, frecându-şi braţele şi picioarele. Îmi simt totul atât de amorţit, de parcă m-aşti prefăcut într-o păpuşă de cârpă. Cum e, Mortimer? îţi mai simţi picioarele? Farid o examina plin de curiozitate.

— Tu… nu arăţi ca nevasta lui. Eşti mama lui? întrebă, făcând un semn cu capul spre Limbă-vrăjită.

Lui Elinor îi apărură mai multe pete pe faţă decât are o ciupercă otrăvitoare.

— Sfinte Dumnezeule, nu! Cum ţi-a venit ideea asta? Arăt atât de bătrână?

— Se uită la corpul ei şi dădu din cap. Da, pesemne. Totuşi nu sunt mama lui. Nu sunt nici mama lui Meggie, dacă asta ar urma să sugerezi. Copiii mei au fost toţi din hârtie şi cerneală, şi ăla de-acolo

— Arătă în direcţia în care acoperişurile satului lui Capricorn scânteiau printre copaci – a pus să fie ucişi foarte mulţi. O să se căiască, crede-mă. Farid o privi cu neîncredere. Nu-l putea imagina pe Capricorn temându-se de o femeie, cu atât mai puţin de una căreia i se tăia respiraţia când urca un deal şi căreia îi era frică de şerpi. Nu, dacă bărbatul cu ochi spălăciţi chiar se temea de ceva, atunci de ceea ce se tem majoritatea oamenilor – de moarte. Şi Elinor nu arăta ca una care se pricepe să ucidă.

Nici Limbă-vrăjită nu arăta aşa.

— Fata… întrebă şovăind Farid. Unde e mama ei? Limbă-vrăjită se duse lângă vatra rece şi mai luă o bucăţică de pâine care zăcea printre pietrele înnegrite de funingine.

— A plecat demult, zise el. Meggie avea atunci trei ani. Cu mama ta, ce-i?

Farid ridică din umeri şi privi spre cer. Era atât de albastru, de parcă n-ar fi fost niciodată noapte.

— Mai bine plec acum, zise el, îşi puse din nou cuţitul la brâu şi apucă rucsacul lui Deget-de-praf.

Gwin dormea încolăcit doar la câţiva paşi distanţă, între rădăcinile unui copac. Farid îl ridică şi-l vârî în rucsac. Jderul protestă adormit, dar Farid îl scarpină pe cap şi închise apoi rucsacul.

— De ce iei jderul cu tine? întrebă Elinor mirată. Chiar şi duhoarea lui te poate trăda.

— Ar putea fi de folos, răspunse Farid, împingând în rucsac şi vârful cozii stufoase a lui Gwin. E deştept. Mai deştept decât un câine şi oricum decât o cămilă. Înţelege ce i se spune şi poate că îl găseşte pe Deget-de-praf.

— Farid?

— Limbă-vrăjită căută în buzunare până ce dădu peste un petic de hârtie. Nu ştiu dacă poţi să afli unde e închisă Meggie, zise el, mâzgălind la repezeală ceva cu un capăt de creion, dar dacă e posibil, încearcă să ajungă în vreun fel la ea biletul ăsta. Farid luă bucăţica de hârtie şi o cercetă.

— Ce scrie pe ea? întrebă el. Elinor îi luă biletul dintre degete.

— La naiba, Mortimer, ce înseamnă asta? întrebă ea. Limbă-vrăjită zâmbi.

— Folosindu-ne de acest alfabet, Meggie şi cu mine am schimbat adesea mesaje secrete, ea îl stăpâneşte chiar

mai bine decât mine. Nu-l recunoşti? Provine dintr-o carte. Suntem în apropiere, scrie aici. Nu-ţi face griji. Venim în curând să te luăm. Mo, Elinor şi Farid. Meggie o să poată citi mesajul, dar nimeni altcineva.

— Aha! murmură Elinor, dându-i biletul înapoi lui Farid. Dacă ajunge în mâna cui nu trebuie, e desigur mai bine aşa, căci unii dintre aceşti incendiatori ştiu poate totuşi să citească.

Farid împături biletul până ce ajunse cât o monedă, după care şi-l vârî în buzunarul de la pantalon.

— Cel târziu până ajunge soarele deasupra dealului de colo sunt înapoi, zise el. Dacă nu…

— … vin să te caut, încheie Limbă-vrăjită propoziţia.

— Şi eu, de asemenea, fireşte, adăugă Elinor.

Farid nu socotea că asta era o idee bună, dar nu zise nimic.

O luă pe acelaşi drum pe care o luase şi Deget-de-praf noaptea trecută, când dispăruse de parcă l-ar fi înghiţit duhurile care pândeau în întuneric.

Blană pe pervaz Doar limba ne poate apăra de spaimele lucrurilor fără nume. Toni Morrison, Discurs la decernarea premiului Nobel, 1993 n această dimineaţă, Nas-turtit le aduse lui Meggie şi Fenoglio micul dejun, constând din pâine şi câteva măsline. Le mai puse pe masă şi un coş cu fructe, iar pe o farfurie prăjiturele dulci. În orice caz le servi atunci şi un zâmbet care lui Meggie nu-i plăcu deloc.

— Totul pentru tine, prinţesă mică! mârâi el şi o ciupi de obraz cu degetele sale grosolane. Pentru ca glasul să ţi se facă mai viguros. Afară domneşte o agitaţie destul de mare de când Basta a răspândit ştirea despre execuţie. Ei, eu am zis mereu: în viaţă trebuie să mai facem şi altceva decât numai să spânzurăm cocoşi morţi şi să împuşcăm pisici.

Fenoglio îl privi atât de scârbit pe Nas-turtit, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că-i ieşise din pană o asemenea creatură.

— Da, într-adevăr. N-am mai avut al naibii de demult o execuţie frumoasă! continuă Nas-turtit, păşind greoi spre uşă. Prea multă vâlvă, se spunea mereu. Iar dacă cineva trebuia să dispară – atenţie, atenţie! Faceţi să pară că e un accident. Are haz? Nu. Nu mai era ca înainte cu mâncare şi băutură şi dans şi muzică, aşa cum se cuvine. De astă dată o să facem iarăşi ca pe vremuri. Fenoglio luă o înghiţitură din cafeaua neagră adusă de Nas-turtit şi se înecă cu ea.

— Ce? Nu-ţi place aşa ceva, bătrâne?

— Nas-turtit îl examina batjocoritor.

— Crede-mă, execuţiile lui Capricorn sunt ceva cu totul special!

— Cui îi spui tu asta? murmură nefericit Fenoglio.

În momentul acela cineva bătu la uşă. Nas-turtit o lăsase întredeschisă şi Darius, lectorul, vârî capul înăuntru.

— Mă scuzaţi! şopti el şi-l privi pe Nas-turtit atât de îngrijorat, ca o pasăre care trebuie să se apropie de o pisică flămândă. Eu… hinm… trebuie s-o pun pe fată să citească ceva. Poruncă de la Capricorn.

— Ah, da! Ei, să sperăm că de astă dată scoate ceva util. Basta mi-a arătat zâna. N-are nici măcar pulbere zânească, oricât de tare ai scutura-o. – în privirea pe care Nas-turtit i-o aruncă lui Meggie se amestecau aversiune şi veneraţie. Pesemne o considera un fel de vrăjitoare. Ciocăneşte când vrei să ieşi! mormăi el, trecând pe lângă Darius.

Acesta dădu din cap şi rămase o clipă nemişcat înainte de a se aşeza la masă, cu o figură stingherită, alături de Meggie şi Fenoglio. Se uită cu jind la fructe, până ce Fenoglio îi împinse coşul în faţă. Apucă ezitând o

caisă. O băgă în gură cu atâta evlavie, ca şi cum nu s-ar mai fi aşteptat vreodată să ducă la buze ceva atât de delicios.

— Cerule, dar e o caisă! spuse ironic Fenoglio. Nu e tocmai un fruct rar pe-aici.

Cu o figură stânjenită, Darius scuipă sâmburele caisei în palmă.

— De câte ori m-au închis în camera asta, explică el cu o voce temătoare, mi-au dat numai pâine uscată. Mi-au luat şi cărţile, pe câteva am putut totuşi să le ascund, iar când foamea devenea prea mare mă uitam la poze. Cea mai frumoasă poză era aceea cu o caisă, stăteam uneori ore întregi fixând fructele pictate, în timp ce-mi lăsau gura apă. De atunci nu mă mai pot pur şi simplu stăpâni când le văd.

Meggie mai luă o caisă din coş şi i-o îndesă între degetele uscăţive.

— Te-au închis des? întrebă ea. Omuleţul sfrijit ridică din umeri.

— Ori de câte ori n-am scos citind ceva cum trebuie, răspunse el evaziv. Deci, de fapt, mereu. La un moment dat au renunţat, căci au băgat de seamă că frica pe care mi-o făceau nu-mi îmbunătăţea lectura. Dimpotrivă… pe Nasturtit, de pildă, coborî vocea şi aruncă o privire nervoasă spre uşă, l-am scos în timp ce Basta stătea cu cuţitul lângă mine. Ei, da… ridică din umerii înguşti cu părere de rău.

Meggie se uita la el cu milă. Apoi îl întrebă cu o voce şovăitoare:

— Ai scos prin lectură şi femei?

— Desigur, răspunse Darius. Am scos-o pe Mortola! Ea susţine că aş fi făcut-o mai bătrână şi şubredă ca un scaun rău încleiat, dar eu găsesc că în cazul ei n-am izbutit prea rău. Din fericire şi Capricorn a fost de aceeaşi părere.

— Şi mai tinere?

— La această întrebare Meggie nu se uită nici la Darius, nici la Fenoglio. Ai scos şi femei mai tinere?

— Oh, nu-mi aminti!

— Darius oftă. A fost în aceeaşi zi în care am scos-o prin lectură pe Mortola. Capricorn trăia pe atunci mai departe în nord, într-o gospodărie izolată, pe jumătate dărăpănată, din munţi, şi nu erau prea multe fete în zonă. Eu locuiam nu departe, în casa surorii mele. Lucram ca învăţător, dar în timpul liber citeam uneori cu voce tare – în biblioteci şi şcoli, la serbări pentru copii şi uneori, în seri calde de vară, chiar într-o piaţă publică sau într-o cafenea. Îmi plăcea să citesc cu voce tare…

— Privirea îi alunecă spre fereastră, ca şi cum ar fi putut să prindă acolo imaginea acelor zile fericire, demult uitate. I-am atras atenţia lui Basta, când citind la o petrecere sătească, cred că era Doktor Dolittle, a apărut deodată pasărea aceea. Când am plecat spre casă, Basta m-a înhăţat ca pe un câine fără stăpân şi m-a dus la Capricorn. Mai întâi m-a pus, ca pe tatăl tău, să-i scot aur prin lectură – îi zâmbi trist lui Meggie –, apoi a trebuit s-o aduc pe Mortola, şi apoi mi-a poruncit să-i scot slujnicele prin lectură. A fost groaznic.

— Darius îşi împinse cu degete tremurătoare ochelarii în sus. Mi-era atât de frică. Cum să citeşti bine aşa? M-a pus să încerc de trei ori. Ah, mi-a părut atât de rău de ele, nu vreau să mai vorbesc de asta!

Îşi ascunse faţa în mâini, erau uscăţive ca acelea ale unui om bătrân. Lui Meggie i se păru că-l aude hohotind şi un moment şovăi să-i pună următoarea întrebare, dar apoi totuşi i-o puse.

— Slujnica pe care ei o numesc Resa, întrebă ea, în vreme ce inima îi bătea să se spargă, era şi ea printre ele? Darius îşi descoperi faţa.

— Da, ea a ieşit din întâmplare, numele ei nici nu era în carte, răspunse el cu o voce stinsă. De fapt Capricorn o

ceruse pe alta, dar deodată apăru Resa şi la început m-am gândit că de astă dată nu făcusem nimic greşit. Era atât de frumoasă cu părul ei de aur şi ochii trişti. Apoi am observat că nu putea să vorbească. Ei, pe Capricorn asta nu l-a deranjat, cred că dimpotrivă, i-a plăcut. – îşi vârî mâna ceremonios în buzunarul pantalonului şi scoase o batistă mototolită. Puteam într-adevăr mai bine! suflă el din greu. Dar această veşnică frică… Am voie? Cu un zâmbet trist mai luă o caisă şi o muşcă. Apoi îşi şterse cu marginea mânecii zeama de pe buze, îşi drese glasul şi-şi îndreptă privirea spre Meggie. Ochii săi păreau foarte mari în spatele sticlei groase a ochelarilor.

— La hmm… festivitatea pe care o plănuieşte Capricorn, zise el, coborând privirea şi plimbându-şi stânjenit degetul pe marginea mesei, trebuie să-i citeşti, după cum ştii, din Inimă de cerneală. Până atunci cartea este păstrată într-un loc secret. Numai Capricorn ştie unde anume.

Ai s-o vezi de aceea doar la… hmm… la festivitate. Pentru ultima probă a talentului tău, Capricorn a cerut să folosim altă carte. Din fericire, mai există în acest sat câteva cărţi, nu multe, dar, în fine, mi s-a dat sarcina s-o aleg pe cea bună.

— Ridică din nou capul şi-i dărui un zâmbet mic şi tăcut lui Meggie. Noroc că de astă dată n-a trebuit să caut aur sau ceva asemănător. Capricorn ar vrea doar o dovadă a capacităţii tale, şi de aceea – împinse o carte mică pe masă – am ales-o pe asta. Meggie se aplecă asupra copertei. „Basme alese” de Hans Christian Andersen, citi ea.

— Se uită la Darius. Astea sunt foarte frumoase.

— Da, şopti el. Triste, dar foarte, foarte frumoase. – întinse mâna peste masă şi deschise cartea pentru Meggie într-un loc unde, între paginile îngălbenite, erau prinse câteva fire lungi de iarbă. Mai întâi mă gândisem la basmul

meu preferat, acela cu privighetoarea, poate îl ştii?

Inimă de cerneală Meggie dădu din cap.

— Da, însă zâna pe care ai scos-o ieri la lectură nu se simte deloc bine în ulciorul în care a închis-o Basta, continuă Darius, aşa că m-am gândit că ar fi preferabil să încerci cu soldatul de cositor.

Soldatul de cositor. Meggie tăcu. Soldatul de cositor viteaz în corăbioara lui de hârtie… îşi închipuia că ar fi apărut aşa deodată lângă coşul cu fructe.

— Nu! zise ea. Nu. I-am spus deja lui Capricorn.

N-am să-i scot absolut nimic citind, nici măcar de probă. Spune-i că nu mai pot. Spune-i pur şi simplu că am încercat şi n-a ieşit nimic din carte! Dariu se uită la ea cu milă.

— Aş face-o cu plăcere! zise el. Cu adevărat. Dar Coţofana… – îşi apăsă degetele de buze ca şi cum ar fi fost prins cu ceva nepermis. Oh, scuze, vreau să spun, fireşte, intendenta, doamna Mortola – tu ei trebuie să-i citeşti. Eu n-am făcut decât să aleg textul.

Coţofana. Meggie o văzu în faţa ei, cu ochii săi de pasăre. Dacă-mi muşc limba? se gândi. Foarte tare. Din nebăgare de seamă i se întâmplase de câteva ori, iar odată limba i se umflase atât de tare, încât timp de două zile comunicase cu Mo doar prin semne. Se uită la Fenoglio, căutând ajutor.

— Fă-o! zise el spre surprinderea ei. Citeşte-i bătrânei, dar cu o condiţie: să poţi păstra soldatul de cositor. Spune-i indiferent ce – că vrei să te joci cu el, că te plictiseşti de moarte – şi apoi mai cere-i ceva: câteva foi de hârtie şi un creion. Spune-i că vrei să pictezi. Ai înţeles? Dacă e de acord, mai vedem.

Meggie nu înţelese niciun cuvânt, dar înainte să-l poată întreba pe Fenoglio ce avea de gând, uşa se deschise şi Coţofana se afla în cameră.

La vederea ei, lectorul sări atât de grăbit în picioare, încât răsturnă farfuria lui Meggie de pe masă.

— Oh, scuze, scuze! bâigui el, culegând cioburile cu degetele sale uscăţive.

La ultimul ciob îşi tăie atât de rău degetul mare, încât sângele începu să picure pe podeaua de lemn.

— Ridică-te, cap sec! se răsti Mortola la el. I-ai arătat cartea din care trebuie să citească?

Darius dădu din cap şi-şi privi nefericit degetul tăiat.

— Bine, atunci dispari. Poţi să le ajuţi pe femei la bucătărie. Trebuie jumulite nişte găini.

Darius îşi strâmbă faţa scârbit, dar se înclină şi dispăru pe coridor, nu fără a-i mai fi aruncat o ultimă privire compătimitoare lui Meggie.

— Bine! zise Coţofana şi dădu nerăbdătoare din cap. Începe să citeşti… şi dă-ţi osteneala.

Citind cu voce tare, Meggie scoase soldatul de cositor. A fost ca şi cum ar fi căzut pur şi simplu din tavan. Se petrecu cu o viteză teribilă tocmai când soldatul „îşi întinse piciorul drept în aer şi rămase nemişcat pe vârful coifului, cu baioneta înfiptă printre pietrele de pavaj”. Coţofana îl apucă înainte ca Meggie să poată pune mâna pe el. Îl examina ca pe o bucată de lemn pictată, în timp ce el se uita la ea cu ochii îngroziţi. Apoi îl vârî în buzunarul jerseului ei de lână, grosolan tricotat.

— Vă rog! Pot să-l am eu? bâigui Meggie, când Coţofana era deja la uşă.

— Fenoglio se aşează în spatele lui Meggie ca şi cum ar fi vrut s-o acopere, dar Coţofana o măsură doar pe ea cu privirea-i fixă de pasăre. Dumneavoastră… dumneavoastră oricum n-aveţi ce face cu el, se bâlbâi Meggie în continuare. Eu mă plictisesc. Vă rog.

Coţofana se uită la ea cu o figură neclintită.

— După ce îl vede Capricorn, îl capeţi înapoi! zise ea

şi dispăru.

— Hârtia! strigă Fenoglio. Ai uitat hârtia şi creionul!

— Îmi pare rău! murmură Meggie.

Nu uitase, pur şi simplu nu îndrăznise să-i mai ceară şi altceva Coţofenei. Inima îi bătea să se spargă.

— Ei, bine, trebuie să le capăt pe altă cale, murmură Fenoglio. Întrebarea e cum.

Meggie se duse la fereastră, îşi sprijini fruntea de geam şi privi jos în grădină, unde câteva dintre slujnicele lui Capricorn erau ocupate să ridice şi să lege tufele de tomate. Ce-ar zice oare Mo dacă ar şti că şi eu pot? Pe cine ai scos, Meggie, prin lectură? Pe biata Tinker Bell şi pe soldatul de cositor? „Da”, murmură ea, în vreme ce desena pe fereastră un M nevăzut. Biata zână, bietul soldat de cositor, bietul Deget-de-praf şi – din nou se gândi la femeie, la femeia cu părul închis la culoare. „Resa”, şopti ea. Tereza. Aşa o chemase pe mama ei. Tocmai voia să se întoarcă din nou cu spatele la fereastră, când văzu cu coada ochiului cum ceva se ridică afară pe pervaz… un bot mic de blană. Meggie se trase înapoi, speriată. Se caţără oare şobolanii pe zidurile caselor? Da, asta fac. Dar ăsta nu era şobolan, avea un bot prea cârn. Se apropie iar foarte mult de geam. Gwin.

Jderul se ghemui pe pervazul îngust şi se uită înăuntru la ea cu ochii cârpiţi de somn.

— Basta! murmură Fenoglio în spatele ei. Da, Basta o să-mi facă rost de hârtie. Asta e o idee.

Meggie deschise foarte încet fereastra, ca Gwin să nu se sperie şi să se prăbuşească în gol. Chiar şi un jder şi-ar fărâma precis toate oasele dacă ar cădea de la această înălţime pe curtea pavată. Întinse mâna foarte încet afară. Degetele ei tremurau când îl mângâie pe Gwin pe spinare. Apoi îl apucă înainte ca el s-o poată înhăţa cu dinţii lui mici, şi-l trase repede în cameră. Se uită îngrijorată în jos,

dar niciuna dintre slujnice nu observase nimic. Se aplecau deasupra brazdelor, cu rochiile leoarcă de transpiraţie din cauza soarelui fierbinte care le ardea în spate.

Sub zgarda lui Gwin era un bilet, murdar, împăturit de o sută de ori, legat strâns cu o bucăţică de sfoară.

— De ce deschizi fereastra? Aerul de-afară e mai fierbinte decât aici înăuntru. Noi…

Fenoglio se întrerupse şi fixă încremenit animalul din braţele lui Meggie. Ea duse repede un deget la gură în semn de avertisment. Apoi îl strânse la piept pe Gwin care se zbătea şi-i smulse biletul de sub zgardă. Jderul latră ameninţător şi încercă încă o dată să-i înhaţe degetele. Nu-i plăcea să fie reţinut prea mult timp. Până şi pe Deget-de-praf îl muşca atunci când încerca să facă asta.

— Ce-ai acolo, un şobolan?

Fenoglio se apropie. Meggie dădu drumul jderului care sări imediat pe pervaz.

— Un jder! strigă Fenoglio împietrit. De unde vine ăsta?

— Meggie privi speriată spre uşă, dar paznicul nu auzise evident nimic. Fenoglio îşi astupă gura cu mâna şi-l examina pe Gwin atât de uluit, încât Meggie mai să izbucnească în râs. Are corniţe! şopti el.

— Fireşte. Fiindcă tu i le-ai născocit! îi răspunse ea. Gwin tot se mai ghemuia pe pervazul ferestrei. Incomodat, clipea în soare. De fapt, nu-i plăcea lumina, căci ziua dormea. Cum ajunsese aici?

Meggie scoase capul pe fereastră, dar jos nu se vedeau decât tot slujnicele. Se trase grăbită în cameră şi despături biletul.

— O veste? Fenoglio se aplecă peste umărul ei. De la tatăl tău?

Meggie dădu din cap. Recunoscuse imediat scrierea, cu toate că nu era aşa de regulată ca de obicei. Inima

începu să-i joace în piept. Urmări literele cu o privire atât de jinduitoare, de parcă ar fi fost vorba de un drum la capătul căruia ar fi aşteptat-o Mo.

— Ce naiba scrie aici? Nu pot să descifrez niciun cuvânt! şopti Fenoglio.

Meggie zâmbi.

— Aste e scrierea elfilor! şopti ea. Mo şi cu mine am folosit-o ca scriere secretă de când am citit Stăpânul inelelor, dar el şi-a cam pierdut exerciţiul. A făcut destul de multe greşeli.

— Bine, şi ce spune? Meggie îi citi biletul.

— Farid, cine e ăsta?

— Un băiat. Mo l-a scos citind cu voce tare din 1001

de nopţi, dar asta e altă poveste. L-ai văzut, era împreună cu Deget-de-praf când acesta a fugit de tine. Meggie împături biletul la loc şi se uită încă o dată pe fereastră. Una dintre slujnice se ridicase. Îşi curăţa mâinile de pământ şi privea zidul înalt, ca şi cum ar fi visat să zboare pur şi simplu peste el. Cine îl adusese pe Gwin încoace? Mo? Sau jderul găsise singur drumul? Asta era mai mult decât improbabil. Precis că el nu hoinărea ziua în amiaza mare, fără ca cineva să fi pus umărul. Meggie vârî biletul în mâneca rochiei. Gwin tot se mai ghemuia pe pervazul ferestrei. Îşi lungea gâtul somnoros şi muşina zidul de-afară. Poate adulmeca porumbeii care uneori aterizau în faţa ferestrei.

— Hrăneşte-l cu pâine, ca să nu plece! îi şopti Meggie lui Fenoglio, apoi alergă la pat şi-şi trase rucsacul jos.

Unde era creionul? Doar avusese unul la ea. Iată-l. Era numai un capăt de creion. Dar de unde să ia hârtie? Scoase de sub saltea una dintre cărţile lui Darius şi trase cu băgare de seamă forzaţul. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, să rupă o foaie dintr-o carte, dar acum trebuia s-o

facă.

Îngenunche pe jos şi începu să scrie cu aceleaşi litere împletite cu care Mo îşi scrisese mesajul. Ştia literele şi în somn: Noi suntem bine, şi pot şi eu, Mo! Am citit cu voce tare şi am scos-o din carte pe Tinker Bell, iar mâine, când se întunecă, trebuie să atrag Umbra din Inimă de cerneală, pentru Capricorn, ca să-l omoare pe Deget-de-praf. Despre Resa nu scrise nimic. Niciun cuvânt despre faptul că îşi închipuia a-şi fi văzut mama şi că, dacă era după Capricorn, avea de trăit, şi ea, mai puţin de două zile. O asemenea veste nu mergea pe o bucată de hârtie, oricât de mare ar fi fost ea. Gwin ronţăia lacom pâinea pe care i-o întindea Fenoglio. Meggie împături forzaţul şi i-l legă de zgardă. „Ai grijă de tine!” îi şopti ea lui Gwin, apoi aruncă restul de pâine jos, în curtea lui Capricorn. Jderul alunecă pe peretele casei, ca şi cum nimic n-ar fi fost mai uşor pe lume. Una dintre slujnice ţipă tare când i se strecură printre picioare. Le strigă ceva celorlalte femei, pesemne îi era frică de găinile lui Capricorn, dar Gwin se făcuse deja nevăzut peste zid.

— Bine, foarte bine, tatăl tău e prin urmare aici! îi şopti Fenoglio lui Meggie, apropiindu-se de ea, lângă fereastra deschisă. Undeva pe-afară. Foarte bine. Şi tu capeţi înapoi soldatul de cositor. Totul merge cum nu se poate mai bine, cine zice asta? – îşi frecă vârful nasului şi clipi în lumina strălucitoare a soarelui. Pasul următor, murmură el, va fi să ne folosim de superstiţiile lui

Basta! Ce bine că l-am înzestrat cu această mică slăbiciune! O mişcare înţeleaptă de şah. Meggie nu înţelegea despre ce vorbea, dar îi era şi indiferent. Nu se putea gândi decât la un singur lucru: Mo e aici.

Un loc sumbru

„Jim, bătrâne”, zise Lukas cu voce răguşită, „a fost o călătorie scurtă. Îmi pare rău că trebuie să-mi împărtăşeşti soarta”. Jim înghiţi.

„Doar suntem prieteni”, răspunse el încet şi-şi muşcă buza de jos ca să nu tremure, eget-de-praf presupunea că el şi Resa aveau să fie lăsaţi de Capricorn să se legene în acele blestemate de plase până la execuţie, dar petrecură în ele doar o singură noapte foarte lungă. De dimineaţă, când soarele abia apucase să deseneze pe pereţii roşii ai bisericii pete luminoase, Basta puse să fie coborâţi. Pentru câteva secunde îngrozitoare, Deget-de-praf se gândi că probabil Capricorn hotărâse să-i suprime totuşi rapid şi pe neobservate, şi când simţi iarăşi pământ solid sub picioare, nu ştia ce-i înmuia mai tare genunchii, frica sau noap Michael Ende, Jim Knopf şi Lukas, mecanicul de locomotivă tea petrecută în plasă. Oricum, abia se putea ţine pe picioare.

Frica i-o şterse Basta pentru început, chiar dacă în mod sigur nu asta îi era intenţia.

— Mie mi-ar fi plăcut să te mai las să te legeni acolo sus, zise el în vreme ce oamenii lui îl scoteau pe Deget-de-praf din plasă. Dar Capricorn a hotărât dintr-un motiv oarecare să vă închidă în criptă pentru tot restul vieţii voastre jalnice.

Deget-de-praf îşi dădu toată silinţa să-şi ascundă uşurarea. Moartea se îndepărtase totuşi cu câţiva paşi.

— Pesemne pe Capricorn îl deranjează să aibă permanent ascultători când discută cu voi planurile sale murdare, zise el. Sau poate vrea doar să fim în stare să mergem pe picioare la propria noastră execuţie.

O noapte în plus în plasă, şi Deget-de-praf n-ar mai fi ştiut dacă mai are picioare. Doar după o noapte oasele îl dureau atât de tare, încât, atunci când Basta îi duse pe el şi pe Resa în criptă, se mişca de parcă ar fi fost un om bătrân. Resa se împiedică de câteva ori pe trepte, s-ar fi zis că ei îi este şi mai rău, dar nu scoase niciun sunet, iar când, după ce alunecase pe o treaptă, Basta o luă de braţ, se smulse de lângă el şi-i aruncă o privire atât de tăioasă,

încât îi dădu drumul să meargă singură mai departe. Cripta de sub biserică era un loc umed, rece, chiar şi atunci când afară, precum astăzi, soarele topea ţiglele de pe acoperişuri. Mirosea a mucegai şi a murdărie de şoareci în măruntaiele vechii biserici şi a lucruri de al căror nume Deget-de-praf nu voia să ştie. La scurtă vreme după sosirea lui în acest sat părăsit, Capricorn poruncise să se pună grilaje la cămările strâmte în care dormeau, în sarcofage de piatră, preoţi demult uitaţi. „Ce e mai potrivit decât să-i lăsăm să doarmă pe sicrie pe cei sortiţi morţii?”, constatase el atunci râzând. Umorul lui fusese întotdeauna de un fel cu totul special. Basta îi împinse nerăbdător pe ultimele trepte. Era grăbit să iasă iarăşi la lumina zilei, departe de morţi şi de duhurile lor. Mâna îi tremura când îşi agăţă lanterna de un cui şi deschise grilajul primei celule. Aici jos nu exista lumină electrică. Nu existau nici încălzire şi nici alte cuceriri ale acestei lumi, doar sarcofagele tăcute şi şoarecii care alunecau peste dalele de piatră sparte.

— Ei, nu vrei să ne mai ţii puţin companie? întrebă Deget-de-praf, când Basta îi împinse în celulă.

— Fură siliţi să-şi plece capetele. Abia se putea sta drept sub bolţile bătrâne. Am putea să ne spunem poveşti despre duhuri. Ştiu câteva noi.

Basta mârâi ca un câine.

— Pentru tine n-o să avem nevoie de sicriu, Deget-jegos! zise el în vreme ce închidea din nou grilajul.

— Aşa-i! Poate o urnă, un borcan de marmeladă, dar precis nu un sicriu.

— Deget-de-praf se dădu un pas înapoia grilajului. Astfel era în afara bătăii cuţitului lui Basta. Văd că ai o nouă amuletă! îi strigă el.

— Basta era aproape pe scară. E iarăşi o labă de iepure, nu? Nu ţi-am spus că un obiect ca ăsta le atrage pe Doamnele Albe? în vechea noastră lume ele puteau fi

văzute, aici însă, în mod nepractic, nu, totuşi ele sunt, fireşte, şi aici, cu şoaptele şi degetele lor de gheaţă.

Basta stătea pe scară, cu pumnii strânşi şi continua să-i întoarcă spatele. Deget-de-praf se minuna de fiecare dată cât de uşor putea fi speriat Basta cu câteva cuvinte.

— Îţi aminteşti cum îşi prind victimele? continuă el.

Îţi şoptesc numele: „Bastaaal”. Şi începi imediat să-ngheţi şi apoi…

— Numele tău or să ţi-l şoptească curând, Deget-murdar! îl întrerupse Basta cu vocea tremurândă şi apoi se repezi pe scări în sus ca şi cum Doamnele Albe ar fi fost deja pe urmele lui.

Paşii săi se stinseră şi Deget-de-praf rămase singur – cu liniştea, cu moartea şi cu Resa. Erau evident singurii prizonieri. Uneori Capricorn punea pe câte un biet om să fie închis în criptă ca să-l sperie, dar cei mai mulţi care ajungeau aici şi-şi scriau numele pe sarcofage dispăreau în câte o noapte întunecată şi nimeni nu-i mai vedea vreodată.

Despărţirea lor de această lume avea să fie ceva mai spectaculoasă.

Ultima mea reprezentaţie, ca să zic aşa, se gândi Deget-de-praf. Poate o să fie aşa ca să pot constata cu acest prilej că totul aici n-a fost decât un vis urât şi că eu trebuie să mor doar ca să ajung acasă. O reprezentaţie plăcută. De-ar putea să creadă asta! Resa se aşezase pe sarcofag. Era un sicriu modest de piatră. Capacul era spart şi numele care fusese pe el cândva nu mai putea fi descifrat. Apropierea morţilor nu părea să-i inspire frică Resei.

Cu Deget-de-praf lucrurile stăteau altfel. Lui nu-i era frică de duhuri şi de Doamnele Albe ca lui Basta. Dacă ar fi apărut una, ar fi salutat-o cu toată bună-cuviinţa. Nu. Lui îi era frică de moarte. I se părea că o aude aici jos respirând

atât de adânc, încât pentru el nu mai rămânea nici pic de aer. Îşi simţea pieptul ca şi cum s-ar fi aşezat pe el un animal mare şi urât. Poate că acolo sus, în plasă, nu fusese totuşi atât de rău. Oricum, se putea respira.

Simţea cum Resa îl observă. Ciocănind în capacul sarcofagului, ea îi făcu semn să vină mai aproape. Şovăind, se aşeză lângă ea. Resa băgă mâna în buzunarul rochiei, scoase o lumânare şi i-o ţinu întrebător în faţă. Deget-de-praf zâmbi. Da, fireşte că avea chibrituri. Era un joc de copii să ascundă de Basta şi de celelalte capete seci ceva atât e mic cum sunt câteva chibrituri. Resa lipi de sicriu, cu puţină ceară, lumânarea aprinsă, îi plăceau lumânările, lumânările aprinse şi pietrele. Avea din astea totdeauna în buzunar – şi încă altele. Poate aprinsese azi lumânarea numai pentru el, fiindcă ştia cât de mult iubea focul.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să caut singur cartea, zise el, în timp ce îşi trecea degetul prin flacăra strălucitoare. Iartă-mă.

Îi astupă gura. Pesemne asta însemna că, după părerea ei, nu era nimic de iertat. Ce minciună drăguţă, fără cuvinte. Resa îşi îndepărtă mâna şi Deget-de-praf îşi drese glasul.

— Tu… n-ai găsit-o, nu?

Nu că asta ar mai avea acum vreo importanţă, dar trebuia să ştie.

Resa scutură din cap şi ridică din umeri cu părere de rău.

— Ei, mi-am închipuit. Oftă.

Liniştea era groaznică, mai groaznică decât o mie de voci.

— Spune-mi o poveste, Resa! zise el încet şi se apropie mai mult de ea.

Te rog! adăugă în gând. Alungă-mi frica. Îmi apasă pieptul. Du-ne într-un alt loc, mai bun. Resa putea să facă

asta. Ştia nesfârşit de multe poveşti, de unde, nu-i dezvăluise niciodată, dar el ştia, fireşte. Ştia precis cine-i citise mai demult poveştile, în definitiv îi recunoscuse chipul imediat, încă de când o văzuse prima dată în casa lui Capricorn. Limbă-vrăjită îi arătase de suficient de multe ori fotografia ei. Resa scoase o bucată de hârtie din buzunarele ei fără fund. Nu doar lanţuri şi pietre se ascundeau în ele. După cum Deget-de-praf avea întotdeauna la el ceva cu care să aprindă focul, Resa avea hârtie şi creion, limba ei din lemn, cum o numea; mucuri de lumânare, un creion şi ceva hârtie murdară – evident niciunul dintre aceste lucruri nu li se păruseră oamenilor lui Capricorn suficient de primejdios ca să i-l ia.

Când spunea una dintre poveştile ei, scria uneori doar o jumătate de propoziţie şi Deget-de-praf trebuia s-o încheie. Aşa mergea mai repede, iar povestea îşi schimba în mod uimitor cursul. Dar de astă dată nu voia să spună poveşti, deşi el ar fi avut nevoie de una mai urgent ca oricând.

— Cine e fata? întrebă Resa.

Fireşte. Meggie. Să mintă? De ce nu? Dar nu o făcu, nu ştia nici el de ce.

— E fata lui Limbă-vrăjită.

— Ce vârstă are?

— Doisprezece, cred.

Răspunsul se potrivea. Văzu în ochii ei. Erau ochii lui Meggie. Poate ceva mai obosiţi.

— Cum arată Limbă-vrăjită? Cred că m-ai mai întrebat asta. N-are cicatrice ca mine.

Încercă să zâmbească, dar Resa rămase gravă. Lumina lumânării tremura pe chipul ei. Tu îi cunoşti faţa mai bine decât mine, dar n-am să-ţi spun. El mi-a luat o lume întreagă, de ce eu să n-am voie să-i iau femeia? Ea se ridică şi-şi ţinu mâna deasupra capului.

— Da. E înalt. Mai înalt decât tine şi mai înalt decât mine.

— De ce nu minţea? Da, părul său e negru, dar acum nu vreau să vorbesc despre el! – îşi dădu şi el seama că vocea îi suna supărată. Te rog!

— O luă de mână şi o trase din nou lângă el. Spune-mi mai bine o poveste. Lumânarea se va stinge în curând, iar lumina pe care ne-a lăsat-o Basta ajunge doar ca să vezi aceste sarcofage blestemate, dar nu şi să descifrezi litere. Se uită la el gânditoare, ca şi cum ar fi vrut să-i citească gândurile, cuvintele pe care el nu le rostea. Dar Deget-de-praf se pricepea să-şi ascundă faţa mai bine decât Limbă-vrăjită, mult mai bine. Putea s-o facă de nepătruns: un scut pentru inima lui împotriva privirilor curioase. Ce le păsa altora de inima lui? Resa se aplecă deasupra hârtiei şi începu să scrie. „Ciuleşte urechea şi fii atent şi ascultă; căci asta a avut loc şi s-a petrecut şi s-a întâmplat şi s-a produs şi a fost, puiul meu drag, atunci când dobitoacele domestice erau sălbatice. Câinele era sălbatic şi calul era sălbatic, şi vaca era sălbatică, şi oaia era sălbatică, şi porcul era sălbatic – atât de sălbatice cum nu ne putem închipui de mult –, şi ele umblau în felul lor sălbatic prin pădurile vaste şi sălbatice. Dar cea mai sălbatică dintre toate animalele sălbatice era pisica. Ea rămase singură şi pentru ea orice loc era la fel de bun ca oricare altul”. Resa ştia întotdeauna care era povestea de care el tocmai avea nevoie. Era o străină în lumea asta, exact ca şi el. Pur şi simplu era cu neputinţă să ţină de Limbă-vrăjită.

Relatarea lui Farid „Bine, atunci”, zise Zoff. „Am de spus următoarele, cine crede că are un plan mai bun, poate să povestească după aia”. Michael de Larrabeiti, Borriblii 2 în labirintul spiraleiând Farid se întoarse, Limbă-vrăjită îl şi aştepta. Elinor dormea sub copaci, cu faţa înroşită de arşiţa amiezii, dar Limbă-vrăjită stătea tot acolo unde îl lăsase Farid. Când îl văzu urcând dealul, o

uşurare i se răspândi pe faţă.

— Am auzit împuşcături! îi strigă lui Farid. Credeam că n-o să te mai vedem niciodată.

— Trag asupra pisicilor, răspunse Farid şi se lăsă să cadă în iarbă.

Grija lui Limbă-vrăjită îl făcea să se simtă stingherit. Nu era obişnuit să-şi facă griji cineva din pricina lui. De ce a durat atâta? Pe unde te-ai vânturat? Cu asemenea primire era obişnuit. Chiar şi faţa lui Deget-de-praf fusese întotdeauna închisă, distantă ca o uşă zăvorâtă. În schimb, lui Limbă-vrăjită totul îi era scris pe frunte – grijă, bucurie, supărare, durere, iubire –, chiar dacă încerca să ascundă, aşa cum tocmai se străduia acum să-şi înghită întrebarea care precis îi stătea pe limbă încă de la plecarea lui Farid.

— Fata ta e bine, zise Farid. Şi a primit vestea de la tine – cu toate că e închisă la etajul cel mai de sus al casei lui Capricorn. Dar Gwin e un mare căţărător, mai bun decât Deget-de-praf, şi asta spune ceva.

— Auzi cum Limbă-vrăjită răsuflă uşurat, ca şi cum toată greutatea lumii i s-ar fi luat de pe piept.

— Am primit chiar un răspuns. Farid îl scoase pe Gwin din rucsac, îl ţinu strâns şi desprinse de zgardă mesajul lui Meggie. Limbă-vrăjită despături hârtia cu atâta grijă, de parcă s-ar fi temut să nu şteargă literele cu degetele sale.

— Forzaţ, murmură el. Trebuie să-l fi rupt dintr-o carte.

— Ce scrie?

— Ai încercat să citeşti?

Farid scutură din cap şi scoase o bucată de pâine din buzunarul pantalonului. Gwin îşi merita răsplata. Dar jderul dispăruse. Pesemne recupera somnul de care se lipsise îndelung.

— Nu ştii să citeşti, aşa-i?

— Nu.

— Ei, scrierea de aici o pot foarte puţini citi. Este aceeaşi pe care am folosit-o şi eu. Ai văzut că nici Elinor n-a putut s-o descifreze.

— Limbă-vrăjită netezi hârtia, era de un galben mat ca nisipul din deşert, citi şi ridică brusc capul. Doamne sfinte! murmură el. Asta mai lipsea.

— Ce e?

Farid muşcă din pâinea pe care o păstrase pentru jder. Era tare, în curând va trebui să fure alta.

— Meggie poate şi ea!

Limbă-vrăjită scutură neîncrezător capul şi fixă hârtia din mâna lui.

Farid îşi sprijini cotul în iarbă.

— Ştiu, toţi vorbesc despre asta… am tras cu urechea. Toţi spun că poate să vrăjească la fel ca şi tine, şi că acum Capricorn nu trebuie să te mai aştepte pe tine. Nu mai are nevoie de tine.

Limbă-vrăjită îl privi ca şi cum nu s-ar fi gândit la asta.

— Aşa-i, murmură el. Acum n-o să-i mai dea drumul niciodată. Nu de bunăvoie.

Fixă literele scrise de Meggie. Lui Farid i se părea că sunt ca nişte urme de şarpe pe nisip.

— Ce mai scrie?

— Că l-au prins pe Deget-de-praf şi că ea trebuie să citească cu voce tare şi să scoată din carte pe cineva care o să-l omoare chiar mâine seară.

Lăsă biletul să-i cadă şi-şi trecu mâna prin păr.

— Da, am auzit şi eu asta.

— Farid rupse un fir de iarbă şi-l mărunţi în bucăţele minuscule. Se pare că l-au închis în cripta de sub biserică. Ce mai scrie în bilet? Fata ta nu scrie nimic despre cel pe care trebuie să-l atragă pentru Capricorn?

Limbă-vrăjită scutură din cap, dar Farid văzu că ştia mai multe decât îi destăinuia.

— Poţi să-mi spui liniştit! E un călău, nu-i aşa? Unul care se pricepe să taie capete.

Limbă-vrăjită tăcu de parcă nu l-ar fi auzit.

— Am văzut aşa ceva, zise Farid. Poţi deci să-mi povesteşti liniştit. În cazul în care călăul ştie să mânuiască bine sabia, merge destul de repede.

Limbă-vrăjită îl privi pentru o clipă încremenit, apoi scutură din cap.

— Nu e niciun călău, zise el. Cel puţin nu unul cu sabie. Mai ales nu e om.

Farid se făcu alb.

— Nu e om?

Limbă-vrăjită scutură din cap. Dură o clipă până putu să vorbească mai departe.

— Ei îl numesc Umbra, zise el cu voce stinsă. Nu-mi mai amintesc exact cuvintele prin care e descris în carte, ştiu doar că mi l-am imaginat ca pe o făptură din cenuşă încinsă, cenuşie şi fierbinte, fără chip. Farid îl privi fix. Pentru moment îşi dori să nu fi întrebat.

— Se… bucură cu toţii încă de pe-acum de execuţie, povesti el mai departe cu vocea întretăiată. Gecile Negre sunt cu adevărat bine dispuse. Vor s-o omoare şi pe femeia care s-a întâlnit cu Deget-de-praf. Fiindcă a încercat să dea de carte pentru el.

Scobea pământul cu degetele goale de la picioare. Deget-de-praf încercase să-l obişnuiască să poarte pantofi, din cauza şerpilor, dar la fiecare pas i se părea că cineva îi strânge degetele, de aceea până la urmă îi aruncase în foc.

— Ce fel de femeie? Una dintre slujnicele lui Capricorn?

Limbă-vrăjită îl privi întrebător.

Farid dădu din cap. Îşi frecă degetele de la picioare.

Erau pline de muşcături de furnici.

— Nu poate să vorbească, e mută ca un peşte. Deget-de-praf are o fotografie a ei în rucsac. L-a ajutat de mai multe ori. Afară de asta cred că e îndrăgostit de ea. Nu fusese greu pentru el să facă cercetări în sat. Acolo erau mulţi băieţi, nu mai mari decât el. Spălau maşinile Gecilor Negre, le curăţau cizmele şi armele, aduceau scrisori de dragoste… scrisori de dragoste a trebuit şi el să aducă, pe atunci, în cealaltă viaţă. Nu trebuise să cureţe cizme, în schimb, arme, da – şi murdărie de cămilă curăţase cu lopata. Să lustruieşti lacul maşinilor era precis mai plăcut.

Farid privi ţintă cerul. Treceau nori minusculi, albi ca fulgii de bâtlan, învolburaţi ca florile de glicină. Peste cerul de aici alunecau adesea nori. Lui Farid îi plăceau. Cerul de deasupra lumii din care venea el fusese întotdeauna gol.

— Mâine chiar, murmură Limbă-vrăjită. Ce să fac? Cum s-o scot din casa lui Capricorn? Poate m-aş strecura la noapte, dar aş avea nevoie de un costum negru…

— Ţi-am adus unul.

— Farid trase mai întâi geaca, apoi pantalonii din rucsac. Le-am furat de pe frânghia de rufe. Pentru Elinor am o rochie.

Limbă vrăjită îl examina cu o admiraţie atât de sinceră, încât Farid roşi.

— Eşti un drac şi jumătate! Poate că pe tine ar trebui să te întreb cum s-o scot pe Meggie din acest sat? Farid zâmbi stânjenit şi-şi examina degetele de la picioare. Să-l întrebe pe el? Nimeni nu-l întrebase vreodată ce idei are. Fusese întotdeauna doar câinele care adulmeca, doar spionul. Planurile le făcuseră alţii: planuri pentru incursiuni de pradă, atacuri, planuri de răzbunare. Câinele nu e întrebat. Câinele e doar bătut dacă nu ascultă.

— Noi suntem doar doi, iar acolo jos sunt cel puţin douăzeci, zise el. N-o să fie uşor… Limbă-vrăjită privi spre

locul unde îşi aveau adăpostul şi unde femeia dormea sub copaci.

— N-o numeri şi pe Elinor? E o greşeală. Ea e mai bătăioasă decât mine, şi pentru moment foarte furioasă. Farid zâmbi.

— Bine. Arunci trei! zise el. Trei contra douăzeci.

— Da, asta nu sună bine, ştiu.

— Limbă-vrăjită se ridică oftând. Hai să-i povestim Elinorei ce-ai descoperit, zise el, dar Farid rămase în iarbă.

Apucă o cracă uscată din cele care zăceau peste tot. Lemn de foc de prima mână. Aici era imens de mult. În viaţa lui de dinainte, pentru un asemenea lemn s-ar fi mers departe, foarte departe. S-ar fi plătit cu aur. Farid examina lemnul, îşi trecu degetele peste coaja scorţoasă şi privi spre satul lui Capricorn.

— Putem să ne ajutăm de foc, zise el. Limbă-vrăjită îl privi fără să înţeleagă.

— Adică ce vrei să spui?

Farid mai ridică un băţ şi încă unul. Puse unele peste altele, toate aceste ramuri şi crăci pe care copacii le aruncau aici de parcă le-ar fi prisosit.

— Deget-de-praf mi-a arătat cum se îmblânzeşte focul. El e ca Gwin: muşcă dacă nu ştii cum să-l apuci, dar dacă te porţi cum trebuie cu el, face ce vrei. Asta m-a învăţat Deget-de-praf. Dacă îl folosim la momentul potrivit şi la locul potrivit…

Limbă-vrăjită se aplecă, luă o cracă şi-şi trecu mâna peste ea.

— Şi cum vrei să-l opreşti, după ce i-ai dat drumul? N-a plouat de mult. Înainte să-ţi dai seama, ard dealurile.

Farid ridică din umeri.

— Doar dacă vântul e nefavorabil. Dar Limbă-vrăjită scutură din cap.

— Nu! zise el hotărât. Cu focul mă joc pe aceste

dealuri doar dacă nu-mi mai vine nicio altă idee. Să ne strecurăm la noapte în sat. Poate trecem de paznici. Poate se cunosc atât de prost între ei, încât mă iau drept unul dintre ai lor. În definitiv, am reuşit o dată să le scăpăm printre degete. Poate izbutim şi a doua oară.

— Sunt cam mulţi de „poate”.

— Ştiu! răspunse Limbă-vrăjită. Ştiu.

Câteva minciuni pentru Basta „Uită-te-ncoace!”, strigă ea. „Scuip pe jos şi blestem. Neagră să-i fie prăbuşirea. Dacă îl vezi pe Laird, să-i spui; să-i spui că asta a fost a două sute nouăsprezecea oară când Jeannet Clouston a aruncat blestemul asupra lui şi asupra casei sale, asupra hambarului şi a grajdului, asupra slujitorimii şi a oaspeţilor, asupra oricui, fie bărbat, femeie, fată şi copil – neagră, neagră să le fie prăbuşirea!” Robert L. Stevenson, Răpit f-r-ertoglio avu nevoie doar de câteva propoziţii ca \J să convingă paznicul că trebuia să vorbească pe loc cu Basta. Bătrânul era un mincinos binecuvântat. Din nimic ţesea poveşti, mai repede decât îşi ţesea păianjenul pânza.

— Ce vrei, moşule? întrebă Basta, stând în uşă.

— Adusese soldatul de cositor. Iată-l, vrăjitoareo mică! îi zise lui Meggie, punându-i-l în mână. L-aş fi aruncat în foc, dar pe mine nu mă mai ascultă nimeni. La cuvântul „foc”, soldatul de cositor se înfiora, mustăcioara i se zbârli, iar ochii îi aruncară. O privire atât de deznădăjduită, încât lui Meggie îi sfâşie inima. Înconjurându-l protector cu mâinile, i se păru că-i aude bătaia inimii. Îşi aminti sfârşitul poveştii lui: „Atunci soldatul de cositor se topi, prefăcându-se într-un bulgăre pe care îl găsi a doua zi slujnica atunci când scoase cenuşa. Devenise o mică inimă de cositor”.

— Da, nimeni nu te mai ascultă, sunt şi eu de aceeaşi părere!

— Fenoglio îl măsură pe Basta compătimitor ca un

tată pe fiul său – ceea ce într-o oarecare măsură şi era. Exact din acest motiv am vrut să vorbesc cu tine.

— Coborî vocea conspirativ. Îţi propun un târg.

— Un târg? Basta îl cercetă cu un amestec de frică şi aroganţă.

— Da, un târg, repetă încet Fenoglio. Eu mă plictisesc! Sunt un scribălău, cum mi-ai zis tu atât de bine, am nevoie de hârtie precum alţii au nevoie de pâine şi vin sau de orice altceva. Adu-mi hârtie, Basta, şi eu te ajut să-ţi recapeţi cheile. Ştii tu, cheile pe care ţi le-a luat Coţofana. Basta îşi scoase cuţitul. Când îl scoase din teacă, soldatul de cositor începu să tremure atât de puternic, încât baioneta îi alunecă din mâinile minuscule.

— Cum o să se întâmple asta? întrebă Basta, în vreme ce-şi curăţa unghiile cu vârful cuţitului.

Fenoglio se aplecă spre el:

— Am să-ţi scriu un mic descântec de vătămare. Unul care o va sili pe Mortola să stea săptămâni în pat şi-ţi va da ţie timp să-l convingi pe Capricorn că tu eşti adevăratul stăpân al cheilor. Fireşte, descântecul nu va acţiona imediat, dar crede-mă, când o să înceapă să acţioneze…

Fenoglio ridică semnificativ din sprâncene. Dar Basta strâmbă dispreţuitor din nas.

— Am încercat deja cu păianjeni, cu pătrunjel şi sare. Bătrânei nu-i poate veni nimic de hac.

— Pătrunjel şi păianjeni!

— Fenoglio râse încet.

— Eşti un prost, Basta. Eu nu vorbesc despre vrăji de copii. Vorbesc de litere. Nimic nu este mai puternic decât ele, în bine ca şi în rău, crede-mă.

— Vocea lui Fenoglio coborî, deveni o şoaptă: Şi pe tine te-am creat din litere, Basta! Pe tine şi pe Capricorn.

Basta se trase înapoi. Frica şi ura sunt surori, iar Meggie le văzu pe amândouă pe faţa lui Basta. Şi mai văzu

ceva: că îl credea pe bătrân. Credea fiecare cuvânt.

— Eşti un vrăjitor! izbucni el. Tu şi fata ar trebui să fiţi arşi ca şi blestematele astea de cărţi, şi tatăl ei la fel. Scuipă repede la picioarele bătrânului, de trei ori.

— Oh, scuipi. La ce să folosească? împotriva deochiului? zise batjocoritor Fenoglio. Asta cu arderea nu e o idee prea nouă, Basta, dar un prieten al ideilor noi tu n-ai fost niciodată. Ei, bine, să ne întoarcem la târgul nostru, da?

Basta fixă soldatul de cositor până ce Meggie îl ascunse în spatele ei.

— Bine, atunci! mârâi el. Dar am să verific în fiecare zi ce-ai mâzgălit acolo, ai priceput?

Cum ai să faci asta? se gândi Meggie. Doar nu ştii să citeşti. Basta se uită la ea, ca şi cum ar fi auzit la ce se gândea.

— Cunosc aici o slujnică, zise el. Ea o să-mi citească, deci nu încerca nicio şmecherie, ai priceput?

— Desigur!

— Fenoglio dădu energic din cap. Ah, da, şi un stilou n-ar fi rău. Unul cu cerneală neagră, dacă se poate.

Basta aduse un stilou şi un teanc mare de hârtie albă de scris la maşină. Cu o figură importantă, Fenoglio se aşeză la masă, luă prima foaie, o împături şi o rupse apoi cu grijă în şase. Pe fiecare bucată scrise cinci litere încârligate, aproape indescifrabile şi toate la fel. Apoi împături bileţele cu grijă, scuipă o dată pe fiecare, i le întinse lui Basta şi-i explică să le ascundă în felul următor:

— Câte trei acolo unde doarme, acolo unde mănâncă şi acolo unde lucrează. Numai aşa, după trei zile şi trei nopţi se va instala efectul dorit. Dacă ar fi ca blestemata să găsească unul dintre bilete, atunci vraja se va întoarce imediat împotriva ta.

— Ce înseamnă asta?

Basta se holba la biletele lui Fenoglio de parcă vraja acestora i-ar fi adus pe loc ciuma pe cap.

— Ei, ascunde-le aşa ca să nu le găsească! răspunse Fenoglio şi-l împinse spre uşă.

— Dacă nu are efect, bătrâne, mârâi Basta înainte de a trage uşa după el, îţi împodobesc faţa la fel cum i-am făcut lui Deget-de-praf.

Apoi dispăru şi Fenoglio se sprijini cu un zâmbet mulţumit de uşa închisă.

— Dar n-o să aibă efect! şopti Meggie.

— Ei, şi? Trei zile sunt un timp lung, răspunse Fenoglio, în timp ce se aşeza din nou la masă. Şi cred că n-o s-avem nevoie de ele. În definitiv vrem să împiedicăm mâine seară o execuţie, nu?

Restul zilei privi în gol sau scrise ca un apucat. Tot mai multe coli albe se umplură de o scriere mare care se precipita nerăbdătoare pe hârtie. Meggie nu-l deranja. Se duse la fereastră cu soldatul de cositor: privi spre dealuri şi se întrebă unde se ascundea Mo în acest hăţiş de frunze şi ramuri. Soldatul de cositor stătea lângă ea, cu piciorul întins drept în faţă, şi cerceta cu ochi speriaţi lumea care-i era complet străină. Poate se gândea la dansatoarea de hârtie de care era aşa de îndrăgostit, poate nu se gândea la nimic. Nu spunea niciun cuvânt.

Trezită în noaptea neagră şi flori aduceau slujitorii, de fiecare dată la ceasul amiezii. Grămezi mari de flori de stejar şi de grozamă şi de creţuşcă, cele mai frumoase şi mai delicate care puteau fi culese în pădure şi pe câmp.

Evangeline Walton, Cele patru ramuri ale lui Mabinogi fără se întunecase de mult, dar Fenoglio tot mai scria. Sub masă zăceau foile pe care le mototolise sau le rupsese. Erau mai multe cele pe care le punea deoparte cu grijă, ca şi cum literele ar fi putut să alunece de pe hârtie. Când una dintre slujnice, o fătucă mică, slabă, le aduse

cina, Fenoglio ascunse sub pătura lui paginile puse deoparte. Basta nu mai veni în seara aceea. Poate era prea ocupat să ascundă bileţelele magice ale lui Fenoglio.

Meggie se culcă abia când afară era atât de întuneric, încât dealurile se contopiseră cu cerul. Lăsă geamul deschis. „Noapte bună!”, şopti întunericului de-afară, ca şi cum Mo ar fi putut s-o audă. Luă apoi soldatul de cositor şi se caţără în pat. Puse soldăţelul lângă pernă.

— Crede-mă, tu ai nimerit mai bine decât Tinker Bell! îi şopti. Ea e la Basta deoarece el crede că zânele aduc noroc, şi ştii ceva? Dacă o să ieşim vreodată de aici, îţi promit să-ţi meşteresc o dansatoare, la fel ca în povestea ta.

El nu răspunse nici la asta nimic. Se uita doar la ea cu ochii săi trişti şi apoi dădu din cap, aproape imperceptibil. Şi-a pierdut şi el vocea? se gândi Meggie, sau nu putea încă să vorbească? Gura lui arăta într-adevăr de parcă nu ar fi deschis-o niciodată. Dacă aş avea cartea aici, aş putea să recitesc povestea sau aş putea să încerc să-i aduc dansatoarea. Dar cartea e la Coţofană. Tot ea pusese să-i fie luate şi celelalte cărţi. Soldatul de cositor se sprijini de perete şi închise ochii. Nu, dansatoarea îi sfâşie numai inima! se gândi Meggie, înainte să adoarmă. Ultimul lucru pe care îl auzi era stiloul lui Fenoglio alergând pe foaia de hârtie, de la literă la literă, iute ca o suveică ce compune din fire negre o imagine bogată. În această noapte Meggie nu visă monştri. Nici măcar un păianjen nu alerga prin visele ei. Era acasă, ştia asta, cu toate că odaia ei arăta ca aceea din casa Elinorei. Mo era şi el acolo, şi mama ei. Arăta ca Elinor, dar Meggie ştia că era femeia care atârnase alături de Deget-de-praf în biserica lui Capricorn. În vise ştim multe, ştim mai ales că nu trebuie să ne încredem în ceea ce vedem. Ştim pur şi simplu. Tocmai voia să se aşeze lângă mama ei, pe sofaua care se afla între rafturile cu cărţi ale lui Mo, când deodată cineva

îi şopti numele: „Meggie”! Şi iarăşi: „Meggie”! Nu voia să audă, voia ca visul să nu se mai termine niciodată, dar vocea striga nemiloasă mai departe. Meggie o cunoştea. Deschise ochii împotriva voinţei ei.

Fenoglio stătea lângă patul ei, cu degetele negre de cerneală, negre ca noaptea de-afară, din faţa ferestrei deschise.

— Ce-i? Vreau să dorm.

Meggie îi întoarse spatele. Voia să se întoarcă din nou în vis. Poate că mai era acolo, undeva în spatele pleoapelor închise. Poate se mai lipea puţină fericire de genele ei, ca un praf de aur. Nu lăsau visele în basme aşa ceva în urma lor? Soldatul de cositor mai dormea şi el, îşi lăsase capul în piept.

— Dar am terminat!

Fenoglio vorbea şoptit, deşi sforăitul paznicului pătrundea desluşit prin uşă. Pe masă, în lumina pâlpâitoare a lumânării, zăcea un teanc de foi scrise. Meggie se sculă căscând.

— În noaptea asta trebuie să încercăm ceva! murmură Fenoglio. Vom vedea dacă putem schimba poveştile cu vocea ta şi cuvintele mele. O să încercăm să-l trimitem înapoi pe soldăţelul nostru.

— Aduse grăbit paginile scrise şi i le puse în poală. E dezavantajos că trebuie să încercăm cu o poveste pe care nu eu am scris-o, dar ce-are a face? Ce-avem de pierdut?

— Să-l trimitem înapoi? Dar eu nu vreau să-l trimit înapoi! zise Meggie încremenită. O să moară. Băiatul îl azvârle în cămin şi se topeşte. Şi dansatoarea arde. „În schimb din dansatoare nu rămăsese decât steaua şi aceasta se carbonizase”.

— Nu, nu!

— Fenoglio bătu tactul nerăbdător pe foile din poala ei. I-am scris o nouă poveste cu sfârşit fericit. Asta a fost

ideea tatălui tău: de a schimba povestea! Pe el îl interesa doar s-o aducă înapoi pe mama ta, să rescriu Inimă de cerneală în aşa fel încât ea să fie expulzată. Dar dacă această idee funcţionează într-adevăr, Meggie, dacă se poate schimba o poveste tipărită, adăugându-se alte cuvinte, atunci totul se poate schimba: cine iese, cine intră, cum se termină, pe cine fericeşte şi pe cine nefericeşte. Înţelegi? E doar o încercare, Meggie! Dar dacă soldatul de cositor dispare, atunci, crede-mă, putem să schimbăm şi Inimă de cerneală! Cum anume, trebuie să mă gândesc, dar acum citeşte. Te rog! Fenoglio aduse lanterna de sub pernă şi i-o vârî lui Meggie în mână.

Şovăind, îndreptă lumina spre prima foaie scrisă îndesat, îşi simţi deodată buzele uscate.

— Se termină într-adevăr bine?

Îşi trecu limba peste buze şi se uită la soldatul de cositor adormit. I se păru că aude un sforăit uşor.

— Da, da, am scris un final dulceag de fericit.

— Fenoglio dădu nerăbdător din cap. El se duce cu dansatoarea în acel castel şi trăiesc acolo fără griji până la sfârşitul zilelor… Niciun fel de inimi topite, nicio hârtie arsă, nimic decât dragoste fericită.

— Scrisul tău e greu de citit.

— Ce? Mi-am dat cea mai mare silinţă!

— Totuşi. Bătrânul oftă.

— Bine, hai, zise Meggie. Încerc.

Fiecare literă e importantă! se gândi ea. Las-o să sune, să trâmbiţeze, să şoptească şi să susure şi să se rostogolească. Apoi începu să citească. La cea de a treia propoziţie soldatul de cositor se ridică drept ca o lumânare. Meggie se uita cu coada ochiului. Pentru o clipă pierdu aproape firul, i se împiedică limba de un cuvânt şi mai citi o dată. După care nu îndrăzni să se mai uite la soldăţel… până ce Fenoglio îi puse mâna pe braţ.

— A dispărut! şopti el. Meggie, a dispărut! Avea dreptate. Patul era gol.

Fenoglio o strânse de mână atât de tare că o duru.

— Eşti într-adevăr o mică magiciană! şopti el. Dar nici eu n-am fost rău, aşa-i? Nu, într-adevăr n-am fost rău. – îşi privi admirativ degetele mânjite de cerneală. Apoi bătu din palme şi dansă ca un urs bătrân de jur-împrejurul camerei strâmte. Când în sfârşit se opri iarăşi lângă patul lui Meggie, nu mai avea suflu. Noi doi o să-i pregătim lui Capricorn o surpriză frumoasă, şopti el, în vreme ce un zâmbet se cuibărea în fiecare dintre zbârciturile sale. O să mă pun imediat pe treabă! O, da! O să aibă ceea ce vrea: o să-i citeşti şi-o să-i scoţi Umbră. Dar vechiul lui prieten o să fie schimbat, de asta o să am eu grijă! Eu, Fenoglio, meşterul cuvintelor, magicianul cernelii, vrăjitorul hârtiei. Eu l-am creat pe Capricorn şi eu am să-l nimicesc, ca şi cum n-ar fi fost niciodată – ceea ce, trebuie să recunosc, ar fi fost mai bine! Bietul Capricorn! O să-i meargă exact ca magicianului care a făcut pentru nepotul său o femeie din flori. Ştii povestea, nu?

Meggie se uita fix la locul în care stătuse soldatul de cositor. Îi lipsea.

— Nu! murmură ea. Ce femeie din flori?

— E o poveste foarte veche. Îţi povestesc versiunea scurtă. Cea lungă e mai frumoasă, dar în curând se luminează. Deci – a fost o dată un magician pe nume Gwydion, care avea un nepot pe care îl iubea mai mult decât orice pe lume, dar mama acestuia îl blestemase.

— De ce?

— Asta ne-ar duce acum prea departe. Îl blestemase. Dacă atingea o femeie trebuia să moară. Vrăjitorului îi sfâşia inima. Nepotul său iubit să fie condamnat pentru totdeauna la o singurătate dezolantă? Nu. De ce era el magician? Deci s-a ascuns trei zile şi trei nopţi în cămara lui de magician şi a făcut o femeie din flori, din creţuşcă,

grozamă şi flori de stejar. Nu era pe lume o femeie mai frumoasă şi nepotul lui Gwydion s-a îndrăgostit pe loc de ea. Dar Blodeuwedd, aşa se numea, i-a fost fatală. S-a îndrăgostit de un altul şi împreună cu acela l-a omorât pe nepotul magicianului.

— Blodeuwedd!

— Meggie gustă numele ca pe un fruct exotic. E trist. Ce s-a întâmplat cu ea? A omorât-o magicianul şi pe ea drept pedeapsă?

— Nu, Gwydion a prefăcut-o într-o bufniţă şi de-atunci şi până astăzi ţipătul bufniţelor aduce cu plânsul femeilor.

— Frumos! Trist şi frumos, murmură Meggie.

— De ce poveştile triste erau adesea aşa de frumoase? în viaţa adevărată era altfel. Bun, acum ştiu povestea despre femeia din flori, zise ea. Dar ce legătură are cu Capricorn?

— Deci Blodeuwedd n-a făcut ceea ce se aştepta de la ea. Şi tocmai de asta o s-avem noi grijă: vocea ta şi cuvintele mele, cuvinte frumoase, nou-nouţe, vor avea grijă ca Umbra lui Capricorn să nu facă ceea ce se aşteaptă de la el!

Fenoglio arăta atât de mulţumit, ca o ţestoasă care a dat peste o foaie proaspătă de salată, şi asta într-un loc absolut nesperat.

— Şi ce anume trebuie să facă?

Fenoglio îşi încreţi fruntea. Mulţumirea îi dispăruse.

— La asta încă mai lucrez, zise el necăjit şi-şi lovi fruntea. Exact aici. Asta cere timp.

Afară se ridicau voci, voci de bărbaţi. Veneau de dincolo de zid. Meggie alunecă grabnic din pat şi alergă la fereastra deschisă. Auzi paşi pripiţi, împiedicaţi care fugeau – şi apoi împuşcături, dar nu putea să vadă fireşte nimic. Larma părea să vină dinspre piaţa din faţa bisericii.

— Hei, atenţie! şopti Fenoglio şi o ţinu de umeri. Din nou se auziră împuşcături. Oamenii lui Capricorn îşi strigau ceva. Vocile lor sunau furios, agitat. De ce nu putea să înţeleagă ceea ce spuneau? Plină de spaimă se uită la Fenoglio, poate fusese el în stare să înţeleagă ceva din strigătele lor, cuvinte, nume…

— Cred că ştiu la ce te gândeşti, dar precis n-a fost tatăl tău! o linişti el. Doar nu e atât de nebun încât să se strecoare noaptea în casa lui Capricorn!

O trase blând de la fereastră. Vocile amuţiră. Noaptea deveni din nou liniştită, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Cu inima bătând, Meggie se caţără din nou în patul ei. Fenoglio o ajută să se suie.

— Pune-l pe monstru să-l omoare pe Capricorn!

şopti ea. Fă în aşa fel ca Umbra să-l omoare. Se sperie şi ea de cuvintele ei. Dar nu şi le retrase. Fenoglio îşi frecă fruntea.

— Da, asta va trebui să fac, nu-i aşa? murmură el. Meggie luă puloverul lui Mo şi-l strânse la piept. Undeva în casă se trântiră uşi, răsunară paşi care urcau spre ei. Apoi se făcu din nou linişte. O linişte care suna ameninţător. Linişte de moarte, se gândi Meggie. Cuvântul nu-i mai ieşea din cap.

— Ce se întâmplă dacă Umbra nu te-ascultă nici pe tine? întrebă ea. Aşa, ca femeia din flori? Ce se întâmplă atunci?

— La asta, răspunse Fenoglio încet, mai bine nici să nu ne gândim deocamdată.

Singură

„Ah, de ce n-am rămas în peştera mea de hobbit!”, zise bietul domn Beutlin când se pomeni scuturat pe spinarea lui Bombur. J.R.R. Tolkien, Hobbitul uzind împuşcături, Elinor sări atât de iute în picioare încât se

împiedică de propria ei pătură. Căzu în iarbă cât era de lungă. Când se ridică se înţepă în mâini. „O, Doamne Dumnezeule, o, Doamne Dumnezeule, i-au înhăţat!” bâigui ea, în timp ce se împleticea pe întuneric şi-şi căuta rochia stupidă pe care o furase băiatul pentru ea. Era atât de întuneric, încât aproape nu-şi putea vedea picioarele.

„D-asta li s-a tras”, şoptea ea mereu. „De ce nu m-au luat cu ei, nătărăi afurisiţi, aş fi putut să stau de pază, aş fi fost atentă”. Dar când găsi în sfârşit rochia şi şi-o trase peste cap cu degetele tremurând, rămase brusc nemişcată. Ce linişte era. Linişte de moarte. I-au împuşcat! şoptea ceva în sufletul ei. D-aia e atâta linişte. Sunt morţi. Morţi de-a binelea. Zăcând însângeraţi în piaţa aia din faţa casei, amândoi, o, Doamne. Ce-i de făcut? începu să plângă în hohote. Nu, Elinor, nici

O lacrimă. Ce-i asta! Caută-i, haide, du-te. Porni împleticindu-se. Era asta direcţia bună?

— Nu poţi să vii cu noi, Elinor!

Asta spusese Mortimer. Arătase cu totul altfel în costumul pe care îl furase Farid pentru el, dar în definitiv ăsta era chiar scopul deghizării. Băiatul îi făcuse rost chiar şi de o puşcă.

— De ce nu? răspunsese ea. Mă îmbrac chiar şi cu rochia asta stupidă.

— O femeie ar atrage atenţia, Elinor! Ai văzut şi tu. Noaptea acolo nu umblă nicio femeie pe străzi. Doar paznicii. Întreabă-l pe băiat.

— Nu vreau să-l întreb! De ce nu mi-a furat un costum? Puteam şi eu atunci să mă deghizez în bărbat! La asta n-au avut ce să răspundă.

— Elinor, te rog, avem nevoie ca să rămână cineva la lucrurile noastre!

— La lucrurile noastre? Te referi la rucsacul jegos al lui Deget-de-praf?

De furie dăduse cu piciorul în el. Se crezuseră şmecheri! Dar deghizarea nu le slujise la nimic. Cine-i recunoscuse? Basta, Nas-turtit, Picior-şchiop? „în zori suntem înapoi, Elinor! Cu Meggie”. Mincinos! îşi dăduse seama după vocea lui că nici el nu credea. Elinor se împiedică de o rădăcină de copac, se prinse cu amândouă mâinile de ceva cu ţepi şi căzu în genunchi hohotind. Ucigaşi! Ucigaşi şi incendiatori. Ce-avea ea în comun cu asemenea adunătură? Ar fi trebuit să ştie atunci când a apărut Mortimer la uşa ei şi a rugat-o să ascundă cartea, imediat că înghiţitorul-de-chibrituri arăta ca unul căruia De

1 simplu nu? Nu se gândise ea îi sta scris pe frunte, cu vopsea roşie, cuvântul necazuri. Dar cartea – da, cartea. Fireşte, nu putuse rezista cărţii... L-au luat cu ei pe jderul puturos! se gândi ea în timp ce se ridica în grabă. Dar pe mine nu. Şi acum sunt morţi. „Să mergem la poliţie!” De câte ori nu spusese ea asta! Dar răspunsul lui Mortimer fusese mereu acelaşi. „Nu, Elinor, Capricorn ar face-o pe Meggie să dispară de îndată ce primul poliţist ar intra în sat. Şi cuţitul lui Basta e mai iute decât toată poliţia lumii, crede-mă”. Deasupra

U I I AI U I U U A U Al rădăcinii nasului n apăruse acea cută mică, adâncă, îl cunoştea destul de bine ca să ştie ce însemna. Ce avea să facă acum? Aşa absolut singură. Nu te preface, Elinor, se răsti la ea însăşi. Ai fost întotdeauna singură, ai uitat? Pune-ţi capul la contribuţie. Trebuie s-o ajuţi pe fată, indiferent ce s-a întâmplat cu tatăl ei. Trebuie s-o scoţi din satul ăsta de trei ori blestemat, în afară de tine nu mai e nimeni aici care ar putea să facă asta, sau vrei să se transforme într-una din acele slujnice care se strecoară pe nesimţite, neîndrăznind să ridice nici capul, şi care sunt aici doar ca să cureţe şi să gătească pentru domnii ăia fini? Poate că din când în când ar avea voie să-i citească ceva lui Capricorn, când ar avea

el chef şi apoi când se face mai mare… e o fetişcană drăguţă… Lui Elinor i se făcu rău. „Am nevoie de o puşcă!”, şopti ea, „sau de un cuţit, un cuţit mare, ascuţit, ca să mă strecor în casa lui Capricorn. Cine să mă recunoască în rochia asta imposibilă?” Mortimer crezuse întotdeauna că ea se descurca doar cu lumea dintre două coperte de carte, dar o să-i arate ea!

„Cum oare?” şopti. „El a dispărut, Elinor, a dispărut ca şi cărţile tale”.

Începu iar să plângă în hohote, atât de tare, încât se sperie ea însăşi şi-şi astupă gura cu mâna. O cracă se frânse sub piciorul ei şi în spatele uneia dintre ferestrele satului lui Capricorn se stinse lumina. Avusese dreptate. Lumea era groaznică, crudă, nemiloasă ca un vis urât. Nu era un loc în care să trăieşti. Cărţile erau singurul loc în care existau milă, mângâiere, fericire… şi iubire. Cărţile iubeau pe oricine le deschidea, dăruiau siguranţă şi prietenie şi nu cereau nimic în schimb, nu plecau niciodată, nici chiar atunci când erau rău tratate. Iubire, adevăr, frumuseţe, înţelepciune şi mângâiere în faţa morţii. Cine spusese asta? Un alt biblioman, nu-şi putea aminti numele lui, dar îşi amintea cuvintele. Cuvintele sunt nemuritoare… afară de cazul în care vine cineva şi le arde. Şi chiar şi atunci…

Mergea mai departe poticnindu-se. Din satul lui Capricorn picura în noapte o lumină albă ca apa lăptoasă, în parcare, printre maşini, stăteau trei dintre ucigaşi, cu capetele apropiate. „Da, vorbiţi voi!”, şopti Elinor. „Împăunaţi-vă cu degetele pline de sânge şi cu inimile voastre uscate, o să vă căiţi că i-aţi omorât!” Ce era mai bine? Să se strecoare într-acolo chiar acum sau abia mâine dimineaţă? Amândouă soluţiile erau o nebunie, n-ar apuca să facă nici doi paşi. Unul dintre cei trei bărbaţi se uită în jur şi Elinor se gândi pentru o clipă că ar putea s-o vadă. Se întoarse împleticindu-se, alunecă şi apucă strâns o

rădăcină înainte ca să piardă iar pământul de sub picioare. Atunci ceva foşni în spatele ei şi înainte de a putea să vadă ce e, o mână îi astupă gura. Voi să strige, dar niciun sunet nu-i ieşi din gură, atât de tare se apăsau degetele pe buzele ei.

— Deci aici eşti. Ştii de când te caut?

Nu era posibil. Era atât de sigură că nu avea să mai audă vreodată acest glas.

— Scuză-mă, dar eram convins că o să strigi!

Mortimer îşi luă mâna de pe gura ei şi-i făcu un semn să-l urmeze. Nu era sigură ce ar fi preferat să facă: să-i sară de gât sau să-l bată atât de tare, încât să-l doară. Se opri abia când casele din satul lui Capricorn dispărură aproape în spatele copacilor.

— De ce n-ai rămas la adăpost? Bâjbâi pe aici prin întuneric… ştii cât e de primejdios?

Era prea de tot. Elinor îşi pierduse suflul, atât de repede mersese Mortimer.

— Primejdios?

— Era greu să vorbeşti încet când erai atât de furios. Tu vorbeşti de primejdios? Am auzit împuşcăturile! Am crezut că v-au ciuruit, că v-au împuşcat…

Mo îşi trecu mâna pe faţă.

— Ah, ce! ăia nu ştiu să ochească, zise el. Din fericire.

— Ah, da? Şi ce e cu băiatul?

— E în ordine şi cu el, în afară de o zgârietură la frunte. Când s-au auzit focuri de armă, jderul a fugit şi băiatul s-a luat după el. Atunci a ricoşat un glonţ. L-am lăsat sus la adăpost.

— Jderul? Este asta singura voastră grijă, jderul ăsta rău şi puturos? Noaptea asta m-a costat zece ani din viaţă!

— Elinor ridică iar volea. Dar o coborî imediat. Am îmbrăcat rochia asta groaznică! şuieră ea. V-am văzut în

faţa mea, plini de sânge şi de răni… Da, uită-te aşa liniştit la mine! se răsti la el. E un miracol că n-aţi murit. N-ar fi trebuit să te-ascult. Ar fi trebuit să mergem la poliţie… de astă dată trebuie să ne creadă, noi…

— Am avut doar ghinion, Elinor! o întrerupse el. Crede-mă. Tocmai acel Cockerell a stat de pază în faţa casei. Ceilalţi nu m-ar fi recunoscut.

— Şi ce-o să fie mâine? Poate o să fie atunci Basta sau Nas-turtit! Cu ce-ţi ajuţi fata dacă eşti mort?

Mortimer îi întoarse spatele.

— Dar nu sunt mort, Elinor! zise el. Şi-am s-o scot pe Meggie de-acolo înainte de a juca rolul principal la o execuţie.

Când ajunseră la adăpost, Farid dormea. Cârpa însângerată pe care Mortimer i-o legase la cap arăta aproape ca turbanul pe care îl purtase când apăruse în spatele stâlpilor din biserica lui Capricorn.

— Arată mai rău decât este în realitate, şopti Mo. Dar, crede-mă, dacă nu l-aş fi ţinut, ar fi alergat prin tot satul după jder. Iar dacă nu ne-ar fi prins, s-ar fi strecurat şi-n biserică, să-l caute pe Deget-de-praf.

Elinor dădu din cap şi se înveli în pătură. Noaptea era blândă, sigur că în alte locuri s-ar fi zis că e paşnică.

— Cum aţi scăpat de ei? întrebă.

Mortimer se aşeză lângă băiat. Elinor văzu abia acum că avea puşca pe care o furase Farid pentru el. O scoase de pe umeri şi o puse în iarbă.

— Nu ne-au urmărit mult, răspunse el. De ce ar fi făcut-o? Ei ştiu că o să ne reîntoarcem. Nu trebuie decât s-aştepe.

Şi Elinor o să fie de faţă, îşi jură. Nu voia să se mai simtă ca în noaptea asta, atât de părăsită de toţi şi de toate.

— Ce-a veţi de gând acum? întrebă ea.

— Farid a propus să dăm foc. Până acum am considerat că e prea primejdios, dar timpul fuge.

— Foc?

Lui Elinor i se păru că acest cuvânt îi arde limba. De când găsise cenuşa cărţilor ei, intra în panică până şi la vederea unui chibrit.

— Deget-de-praf l-a învăţat câte ceva pe băiat, afară de asta până şi un netot poate să dea foc. Dacă dăm foc casei lui Capricorn…

— Ai înnebunit? Şi dacă se răspândeşte şi pe dealuri? Mo lăsă capul în jos şi-şi plimbă mâna pe patul puştii.

— Ştiu, zise el. Dar nu văd altă cale. Focul o să facă agitaţie, oamenii lui Capricorn vor fi ocupaţi să-l stingă, şi în haosul iscat am să încerc să dau de Meggie. Farid o să se îngrijească de Deget-de-praf.

— Asta-i o nebunie!

De astă dată Elinor nu se putu stăpâni şi ridică glasul. Farid murmură ceva în somn, îşi duse mâna involuntar la cârpa din jurul capului şi se întoarse pe cealaltă parte. Mo îl înveli bine cu pătura şi se sprijini iarăşi de trunchiul copacului.

— O s-o facem totuşi, Elinor, zise el. Crede-mă, mi-am spart capul până am crezut că înnebunesc. Nu există altă cale. Şi dacă nimic nu ajută, dau foc la blestemata lui de biserică. Îi topesc aurul şi i-l fac bolovani şi prefac în praf şi cenuşă tot satul lui afurisit. Îmi vreau fata înapoi.

La asta Elinor nu mai zise nimic. Se întinse acolo şi se prefăcu că doarme, deşi nu puse geană-n geană. Când se iviră zorile, îl convinse pe Mortimer să se culce puţin şi s-o lase pe ea să stea de pază. Nu dură mult şi el adormi. De îndată ce respiraţia îi deveni calmă şi regulată, Elinor îşi scoase rochia stupidă, se îmbrăcă în propriile ei haine, îşi pieptănă părul ciufulit şi-i scrise un bilet. Mă duc după ajutor. Spre prânz sunt înapoi. Te rog, nu întreprinde nimic

până nu mă întorc. Elinor.

Îi împinse biletul în mâna pe jumătate deschisă, ca să-l găsească de îndată ce se va trezi. Când se strecură pe lângă băiat, văzu că jderul se întorsese. Se încolăcise lângă băiat, îşi lingea labele şi o fixă pe Elinor când aceasta se aplecă asupra lui Farid ca să-i îndrepte bandajul. Bestie mică şi neliniştitoare, n-o să-l placă niciodată, dar băiatul îl iubea ca pe un câine. Cu un oftat se ridică. „Ai grijă de amândoi, ai înţeles?” şopti ea, apoi porni la drum. Maşina ei era tot acolo unde o ascunsese, între copaci. Era o bună ascunzătoare, se şi împiedică o dată, atât de dese erau crăcile care atârnau. Motorul porni imediat, pentru o clipă, Elinor trase îngrijorată cu urechea la sunetele dimineţii, dar nimic nu se auzea în afară de păsările care salutau cu atâta voioşie ziua, de parcă aceasta ar fi fost ultima.

Următorul sat, prin care trecuse cu Mortimer, era la nicio jumătate de oră distanţă cu maşina. Acolo era precis un post de poliţie.

Coţofana

Dar îl treziră cuvintele lor, armele lor tăioase, strălucitoare. T.H. White, Cartea Merlin ra încă dis-de-dimineaţă, când Meggie auzi vocea lui Basta afară pe coridor. Nu se atinsese de micul dejun pe care îl adusese una dintre slujitoare. Întrebase ce se petrecuse noaptea trecută, ce însemnaseră împuşcăturile, dar fata se holbase doar la ea înspăimântată, clătinase din cap şi se strecurase fără zgomot pe uşă. O socotea pesemne vrăjitoare. Nici Fenoglio nu mâncase. Scria. Scria fără întrerupere, foaie după foaie, rupea ce scria, începea din nou, punea o pagină deoparte, începea o alta, îşi încreţea fruntea, mototolea foaia – şi o lua de la capăt. De ore întregi, tot aşa, şi doar trei pagini nu rupsese. Doar trei. La sunetul vocii lui Basta le ascunse în grabă sub saltea, chiar şi pe cele mototolite le împinse cu piciorul sub pat.

— Meggie, repede! Ajută-mă să le strâng, şopti el! Să

nu găsească paginile. Niciuna.

Meggie ascultă, dar nu se putea gândi decât la un singur lucru: de ce venea Basta? Voia să-i spună ceva? Voia să-i vadă faţa când avea să-i spună că nu trebuia să-l mai aştepte pe Mo?

Când uşa se deschise, Fenoglio era din nou la masă, în faţă cu o foaie goală de hârtie pe care mâzgăli la repezeală câteva cuvinte.

Meggie îşi ţinu respiraţia, ca şi cum ar fi putut să oprească astfel şi vorbele – vorbele care aveau să iasă imediat din gura lui Basta şi să-i străpungă inima. Fenoglio puse stiloul deoparte şi se aşeză lângă ea.

— Ce e? întrebă el.

— Trebuie s-o duc, zise Basta. Mortola vrea s-o vadă. Vocea lui suna supărată, ca şi cum ar fi fost sub demnitatea lui să rezolve ceva atât de neînsemnat. Mortola? Coţofana? Meggie se uită la Fenoglio. Ce însemna asta? Dar bătrânul ridică doar nedumerit din umeri.

— Porumbiţa trebuie să vadă ce-o să citească diseară, explică Basta, ca să nu se bâlbâie ca Darius şi să strice totul. – îi făcu un semn de nerăbdare lui Meggie. Haide, vino odată!

Meggie făcu un pas spre el, dar apoi se opri.

— Vreau mai întâi să ştiu ce s-a întâmplat azi-noapte, zise ea. Am auzit împuşcături.

— Oh, da!

— Basta zâmbi. Dinţii îi erau aproape tot atât de albi ca şi cămaşa. Cred că tatăl tău a vrut să te viziteze, dar Cockerell nu l-a lăsat. Meggie continua să stea ca împietrită. Basta o apucă de mână şi o trase brutal după el. Fenoglio încercă să-i urmeze, dar Basta îi trânti uşa în nas. Fenoglio îi strigă ceva, dar Meggie nu putu să înţeleagă. În urechi îi fremăta ceva, ca şi cum şi-ar fi ascultat propriul

sânge care curgea mult prea repede prin artere.

— A fugit, dacă te consolează, zise Basta, împingând-o pe scări. Ceea ce însă, dacă mă gândesc bine, nu înseamnă mare lucru. Uneori şi pisicile pot să facă asta atunci când Cockerell trage asupra lor, dar până la urmă crapă şi sunt găsite în câte un ungher. Meggie îl lovi cu toată puterea în fluierul piciorului. Apoi sări pe trepte în jos, dar Basta o ajunse repede din urmă. Cu o faţă schimonosită de durere, o apucă de păr şi o trase într-o parte.

— Mai încearcă asta o dată, scumpo! şuieră el. Poţi să fii bucuroasă că astă seară eşti principala noastră atracţie la festivitate, altminteri ţi-aş fi sucit pe loc gâtul subţire. Meggie nu mai încercă a doua oară. Chiar dacă ar fi vrut, n-ar mai fi avut altă ocazie. Basta nu-i mai dădu drumul la păr. O târî după el ca pe un câine neascultător. Lui Meggie îi dădură lacrimile, dar îşi întoarse faţa aşa ca Basta să n-o poată vedea. O duse la subsol. În această parte a casei lui Capricorn încă nu intrase. Tavanul era jos, mai jos decât în ascunzătoarea în care o închisese prima dată cu Mo şi cu Elinor. Pereţii erau văruiţi ca şi în partea de sus a casei, şi erau tot atât de multe uşi. Cele mai multe arătau ca şi cum n-ar fi fost deschise de multă vreme. În faţa unora atârnau lacăte grele. Meggie trebui să se gândească la casele de bani despre caj-e povestise Deget-de-praf şi la aurul pe care Mo i-l adusese lui Capricorn în biserică. Nu l-au nimerit! se gândi ea. Precis, nu. Picior-şchiop nu ştie să ţintească. În fine, se opriră în faţa unei uşi. Era făcută din alt lemn decât celelalte uşi, fibra era frumoasă ca blana de tigru. Lemnul lucea roşietic în lumina becurilor goale aprinse la subsol.

— Crede-mă! îi şopti Basta lui Meggie înainte de a bate la uşă. Dacă îţi permiţi cu Mortola obrăzniciile pe care ţi le permiţi cu mine, o să te ţină într-una din plasele din biserică până când ai să rozi frânghiile de foame. Faţă

de inima ei, a mea este blândă ca a animalelor de pluş care li se pun fetiţelor mici în pat când nu pot să doarmă.

Răsuflarea lui de izmă îi trecu lui Meggie peste faţă. Niciodată n-avea să mai poată mânca ceva cu miros de izmă.

Camera Coţofenei era atât de mare, că se putea dansa în ea. Pereţii erau roşii ca aceia din biserică, dar prea mult nu se vedea din ei. Erau acoperiţi de fotografii în rame de aur, fotografii cu case şi oameni. Se înghesuiau pe perete cum se înghesuie o mulţime de oameni într-un loc prea îngust. În mijlocul lor, înrămat în aur ca şi celelalte, dar mult mai mare, atârna un portret al lui Capricorn. Cine îl pictase era tot atât de puţin un maestru al artei sale ca şi cel care făcuse statuia din biserică. Faţa lui Capricorn din imagine era mai rotundă şi mai moale decât în realitate, iar gura lui ciudat de feminină stătea ca un fruct exotic sub nasul croit cam scurt şi cam lat. Doar ochii îi nimerise pictorul exact. Lipsiţi de expresie ca în viaţa reală, o priveau pe Meggie ca aceia ai unui bărbat ce examinează o broască pe care vrea s-o spintece ca să vadă cum e înăuntru. Niciun chip nu trezeşte mai multă spaimă, învăţase Meggie în satul lui Capricorn, decât acela lipsit de milă.

Coţofana şedea ciudat de ţeapănă într-o berjeră tapisată cu mătase verde, aşezată chiar sub portretul fiului ei. Stătea acolo ca şi cum nu ar fi fost obişnuită să şadă – ca o femeie care avea întotdeauna ceva de făcut şi pe care liniştea o indispunea. Dar poate că-şi silea uneori corpul să stea în această berjeră diformă, care părea enormă pentru ea – Meggie văzu că picioarele îi erau umflate. Se arcuiau deformate peste genunchii ascuţiţi. Observându-i privirea, Coţofana îşi trase tivul fustei peste genunchi.

— I-ai spus de ce e aici?

Îi era greu să se ridice. Meggie văzu cum se sprijinea cu mâna de o măsuţă şi strângea din buze. Lui Basta părea

să-i placă slăbiciunea ei, un zâmbet îi jucă în jurul buzelor, până ce Coţofana se uită la el şi i-l şterse cu o singură privire de gheaţă. Nerăbdătoare, îi făcu lui Meggie un semn să se apropie. Basta o îmbrânci, căci nu se mişcă imediat.

— Vino-ncoace, vreau să-ţi arăt ceva.

Coţofana se duse cu paşi lenţi, dar hotărâţi spre o comodă care părea mult prea grea pentru drăgălaşele ei de picioare zvelte. Pe comodă se afla o casetă de lemn între două lămpi de un galben deschis. Era împodobită de jur-împrejur cu un model făcut din găuri minuscule. Când Coţofana deschise capacul, Meggie se trase înapoi. Doi şerpi zăceau în casetă, subţiri ca şopârlele şi nu mai lungi decât antebraţul lui Meggie.

— Ţin totdeauna foarte cald în camera mea ca ăştia doi să nu devină prea somnoroşi! lămuri Coţofana, în timp ce deschidea primul sertar al comodei şi scotea de-acolo o mănuşă.

— Era dintr-o piele neagră, tare şi atât de rigidă, încât îşi vârî cu greutate mâna în ea. Prietenul tău Deget-de-praf i-a jucat o festă urâtă bietei Resa, punând-o să caute cartea, continuă ea, în timp ce, cu o mişcare hotărâtă, apucă unul din şerpi de partea din spate a capului plat.

— Vino odată! se răsti la Basta şi-i întinse şarpele care se răsucea.

Meggie văzu pe faţa lui că totul se împotrivea în el, dar se apropie şi luă şarpele. Ţinu la distanţă corpul solzos care se răsucea şi se rotea.

— Vezi, lui Basta nu-i plac şerpii mei! constată Coţofana zâmbind. Nu i-au plăcut niciodată, dar asta nu înseamnă mare lucru. Din câte ştiu eu, lui Basta nu-i place nimic în afară de cuţitul lui. În plus, crede că şerpii aduc ghinion, ceea ce fireşte e o absurditate totală. Mortola îi dădu lui Basta cel de-al doilea şarpe. Când vipera deschise

gura, Meggie văzu dinţii minusculi cu otravă. Pentru o clipă îi fu milă de Basta.

— Ei, ce zici? Nu-i asta o ascunzătoare bună? întrebă Coţofana şi băgă mâna pentru a treia oară în casetă.

— De astă dată scoase o carte. Meggie ar fi ştiut despre ce e vorba, chiar dacă n-ar fi recunoscut coperta colorată. În caseta asta am păstrat adesea lucruri preţioase, continuă Coţofana. Nimeni nu ştie de ea şi de conţinutul ei, în afară de Basta şi de Capricorn. Biata Resa a căutat în multe camere cartea, e o fată curajoasă, dar la caseta mea n-a ajuns. Şi pe deasupra îi plac şerpii, nu ştiu pe nimeni căruia să-i fie atât de puţin frică de ei, deşi a fost muşcată o dată. Aşa-i, Basta?

— Coţofana îşi scoase mănuşa şi-i aruncă o privire batjocoritoare. Lui Basta îi place să sperie cu şerpi femeile care îl resping. Cu asta n-a avut succes la Resa. Cum a fost? Nu ţi l-a pus în faţa uşii, Basta?

Basta tăcea. Şerpii continuau să se încolăcească în mâinile sale. Unul îşi înfăşurase coada în jurul braţului său.

— Bagă-i din nou înăuntru! porunci Coţofana. Dar fii atent.

— Apoi se duse cu cartea la berjera ei. Aşază-te, îi ordonă lui Meggie şi-i arătă un scăunel care se afla lângă jilţ-Meggie ascultă. Se uită pe neobservate în jur. Camera Mortolei i se părea că seamănă cu o ladă umplută până sus cu comori. Din toate erau prea multe – prea multe sfeşnice de aur, prea multe lămpi, covoare, tablouri, prea multe vase, statuete de porţelan, flori artificiale, prea mulţi clopoţei auriţi.

Coţofana îi aruncă o privire dispreţuitoare. În rochia ei neagră, cu aspect sărăcăcios, arăta ca un cuc care s-ar fi vârât în cuibul altei păsări.

— O cameră splendidă pentru o slujnică, nu-i aşa?

constată ea mulţumită de sine. Capricorn ştie ce însemn pentru el.

— Te lasă să trăieşti la subsol! răspunse Meggie. Deşi eşti mama lui.

De ce nu poţi să-ţi înghiţi cuvintele – să le prinzi şi să le împingi iarăşi repede înapoi printre buze? Coţofana o măsură cu atâta ură, încât Meggie îi simţi deja degetele osoase pe beregată. Dar Mortola şedea doar acolo şi se uita la ea cu ochii ei ficşi de pasăre.

— Cine ţi-a spus asta? Vrăjitorul ăla bătrân?

Meggie strânse buzele şi privi spre Basta. Pesemne nu auzise niciun cuvânt, tocmai punea celălalt şarpe la loc în casetă. Oare ştia de secretul lui Capricorn? înainte de a putea să reflecteze la asta, Mortola îi puse cartea în poală.

— Un cuvânt despre asta la cineva, aici sau în altă parte, şuieră Coţofana, şi următoarea masă pentru tine o pregătesc eu personal. Puţin extract de omag galben, câteva vârfuri de tisă sau chiar câteva seminţe de cucută în sos, cum ţi-ar plăcea? Crede-mă, mâncarea nu ţi-ar prii. Şi acum dă-i drumul şi citeşte.

Meggie fixa cartea din poala ei. Atunci când Capricorn ridicase cartea în biserică, nu putuse să recunoască poza de pe copertă. Acum avea ocazia s-o vadă îndeaproape. Fundalul era alcătuit dintr-un peisaj care arăta ca o copie ceva mai îndepărtată a dealurilor care înconjurau satul lui Capricorn. În prim-plan însă se vedea o inimă, o inimă neagră înconjurată de flăcări roşii.

— Hai, deschide-o odată! se răsti Coţofana la ea. Meggie ascultă – şi deschise pagina care începea cu un K pe care stătea ghemuit jderul cu corniţe. Cât timp trecuse de când se aflase în biblioteca lui Elinor şi se uitase cu atenţie la aceeaşi pagină? O veşnicie, o întreagă viaţă?

— Nu-i asta pagina bună. Dă mai departe! îi porunci Coţofana. Până la pagina cu colţul îndoit.

Meggie ascultă fără să spună un cuvânt. Pe pagina aceea nu era nicio poză, nici pe cea alăturată. Fără să se gândească, netezi colţul îndoit cu unghia degetului mare. Mo ura paginile îndoite.

— Ce faci? Vrei să nu mai găsesc pasajul? zise batjocoritor Coţofana. Citeşte începând cu paragraful al doilea, dar să nu îndrăzneşti să citeşti tare. N-am chef să văd deodată Umbra în camera mea.

— Şi cât să citesc? Cât trebuie să citesc diseară?

— Ce ştiu eu?

— Coţofana se aplecă şi-şi frecă piciorul stâng. Cât timp îţi trebuie de obicei ca să atragi zânele şi soldaţii tăi de cositor şi ce-or mai fi?

Meggie lăsă capul în jos. Biata Tinker Bell.

— Asta nu se poate spune, murmură ea. E foarte diferit. Uneori merge repede, alteori se produce abia după câteva pagini sau nu se produce deloc.

— Ei, atunci, uită-te pe tot capitolul, o să fie probabil suficient! Şi nu vreau s-aud nimic despre „deloc”!

— Coţofana îşi freca celălalt picior. Amândouă picioarele erau bandajate, se vedeau fesele prin ciorapii închişi pe care-i purta. Ce te uiţi aşa la mine? se răsti la Meggie. Poţi să-mi scoţi ceva din carte contra durerilor? Ştii tu, vrăjitoare mică, vreo poveste care să aibă o reţetă contra bătrâneţii şi a morţii?

— Nu, şopti Meggie.

— Bun, atunci nu te mai holba aşa nătâng, ci uită-te în carte. Examinează fiecare cuvânt. Nu vreau s-aud diseară nicio întrerupere, nicio bâlbâială, nicio greşeală de vorbire, ai priceput? De astă dată Capricorn trebuie să capete exact ceea ce vrea. De asta o să am eu grijă. Meggie îşi plimbă ochii peste litere. Nu înţelegea niciun cuvânt din ce citea, nu putea decât să se gândească la Mo şi la împuşcăturile de peste noapte. Dar se prefăcu că

citeşte mai departe şi mai departe, în timp ce Mortola n-o scăpa din ochi. În cele din urmă, ridicând capul, închise cartea.

— Gata, zise ea.

— Aşa de repede? Mortola se uită neîncrezătoare. Meggie nu răspunse. Se uită la Basta. Cu o figură plictisită, acesta se sprijinea de jilţul Mortolei.

— N-am să citesc diseară, zise ea. L-aţi împuşcat pe tatăl meu azi-noapte. Basta mi-a spus. Nu citesc niciun cuvânt.

Coţofana se întoarse spre Basta.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea supărată. Crezi că asta mică citeşte mai bine dacă-i frângi inima nătângă? Spune-i că nu l-aţi nimerit, dă-i drumul o dată.

Basta lăsă ochii în jos ca un băiat pe care mama l-a prins jucând o festă urâtă.

— I-am spus doar, mârâi el. Cockerell nu ştie să ţintească. Tatăl ei n-are nicio zgârietură.

Meggie închise ochii de uşurare. Îi era bine, se simţea minunat. Totul era bine şi ce nu era bine avea să fie bine. Fericirea o făcu îndrăzneaţă.

— Şi mai e ceva! zise ea.

De ce să-i fie frică? Ei aveau nevoie de ea. Doar ea putea să scoată Umbra, monstrul ăsta, citind cu voce tare, nimeni altcineva – în afară de Mo, şi pe el încă nu-l prinseseră. N-or să-l prindă niciodată.

— Ce mai e?

Coţofana îşi netezi părul strâns sever la spate. Oare cum arătase înainte, când fusese de vârsta lui Meggie? Avusese şi atunci buze atât de subţiri?

— Am să citesc numai dacă pot să-l mai văd o dată pe Deget-de-praf. Înainte de… Nu-şi termină propoziţia.

— De ce?

Fiindcă vreau să-i spun că încercăm să-l salvăm, se

gândi Meggie, şi deoarece cred că mama mea e cu el, dar fireşte nu rosti toate astea. În schimb, zise:

— Vreau să-i spun că-mi pare rău. În definitiv ne-a ajutat atunci.

Mortola îşi strâmbă dispreţuitor gura.

— Ce emoţionant! zise ea.

Vreau s-o văd doar o singură dată din apropiere, se gândi Meggie. Poate că totuşi nu e ea. Poate…

— Şi dacă spun nu?

Coţofana o cercetă ca o pisică ce se juca cu un şoricel neexperimentat.

Dar Meggie aşteptase această întrebare.

— Atunci îmi muşc limba! zise ea. Muşc atât de tare, încât se umflă şi diseară n-am să pot citi. Coţofana se sprijini de spatele berjerei şi râse.

— Ai auzit, Basta? Asta mică nu e proastă. Basta dădu doar din cap.

Mortola o măsură aproape binevoitor pe Meggie.

— Am să-ţi spun ceva: îţi împlinesc dorinţa stupidă.

Dar în ce priveşte lectura ta de diseară, vreau să-mi vezi fotografiile.

Maggie se uită în jur.

— Uită-te bine. Vezi toate chipurile alea? Fiecare dintre ele îşi făcuse din Capricorn un duşman şi de niciunul nu s-a mai auzit vreodată ceva. Casele pe care le vezi în fotografie nu mai sunt, niciuna dintre ele, focul le-a înghiţit pe toate. Când ai să citeşti diseară, să te gândeşti la fotografii, vrăjitoareo mică. Dacă ai să te bâlbâi sau o să-ţi vină ideea stupidă să-ţi ţii gura închisă, atunci chipul tău o să privească în curând dintr-o ramă aurită tot atât de drăguţă. Dacă însă îţi faci treaba bine, o să te lăsăm să pleci la tatăl tău. De ce nu? Citeşte ca un înger diseară şi ai să-l revezi! Mi s-a spus că vocea lui preface fiecare cuvânt în catifea şi mătase, în carne şi sânge. Aşa să citeşti

şi tu, nu tremurat şi bâlbâit ca acest nătărău de Darius. M-ai înţeles? Meggie se uită la ea.

— Am înţeles! zise încet, chiar dacă era sigură că Mortola o minţea.

N-aveau s-o lase niciodată înapoi la Mo. El va trebui să vină s-o ia.

Mândria lui Basta şi viclenia lui Deget-de-praf Oricum, mi-ar plăcea să ştiu dacă o să apărem vreodată în cântece şi poveşti. Suntem, fireşte, într-una; dar vreau să spun să fim exprimaţi în cuvinte, ştii, povestiţi în faţa căminului sau citiţi, după ani şi ani, cu voce tare dintr-o carte mare, groasă, cu litere roşii şi negre. Iar oamenii să spună:

„S-auzim despre Frodo şi despre inel!”. Şi să spună: „Asta e una din poveştile mele preferate”. J.R.R. Tolkien, Stăpânul inelelor asta înjura încontinuu, în timp ce o ducea pe Meggie peste drum, la biserică.

— Să-şi muşte limba? De când ia bătrâna de bună aşa ceva? Şi cine trebuie s-o ducă în criptă pe puştoaica asta obraznică? Basta, cine altul? Ce sunt eu aici de fapt? Singura servitoare masculină?

— Criptă?

Meggie crezuse că prizonierii stăteau încă în plase, dar când intrară în biserică, nu se vedea nici picior de om, iar Basta o împinse nerăbdător printre stâlpi.

— Da, criptă! se răsti el. Locul de depozitare al morţilor şi al celor care vor fi curând morţi. Pe-aici în jos. Dă-i drumul, am azi şi altceva mai bun de făcut decât să mă joc de-a babysitter-ul domnişoarei Limbă-vrăjită.

Scara pe care i-o arătă ducea abrupt în întuneric. Treptele erau tocite şi atât de neregulat de înalte, încât Meggie se împiedica la fiecare doi paşi. Jos era atât de întuneric, încât la început nu observă că scara se terminase şi căută cu piciorul treapta următoare, până

când Basta o împinse brutal înainte.

— Ce mai e şi asta? îl auzi răstindu-se. De ce s-a stins iarăşi afurisita de lanternă? Un chibrit se aprinse şi faţa lui Basta ieşi la iveală din neantul întunecat.

— Vizită pentru tine, Deget-de-praf, anunţă el sarcastic, în timp ce aprindea lanterna. Fetiţa lui Limbă-vrăjită vrea să-şi ia rămas-bun de la tine. Tatăl ei te-a adus în lumea asta, iar ea se va îngriji ca s-o părăseşti diseară. Eu n-aş fi lăsat-o aici, dar Coţofenei la bătrâneţe i se înmoaie inima. Asta mică pare într-adevăr să ţină la tine. Nu s-ar zice că din cauza chipului tău frumos, nu?

Râsul lui Basta răsuna urât între pereţii umezi. Meggie se apropie de gratiile în spatele cărora stătea Deget-de-praf. Îl privi doar o clipă şi se uită peste umărul lui. Slujnica lui Capricorn stătea pe un sarcofag de piatră. Lanterna aprinsă de Basta răspândea doar o lumină firavă, dar suficientă ca să-i recunoască chipul. Era chipul din fotografia lui Mo. Doar părul care îl încadra era acum mai închis la culoare, iar zâmbetul nu i se putea descoperi.

Când Meggie se apropie de gratii, mama ei înălţă capul şi o privi fix, de parcă n-ar mai fi fost altceva pe lume decât ea.

— Mortola i-a dat voie să vină? întrebă Deget-de-praf. Greu de crezut.

— A ameninţat că-şi muşcă limba.

Basta continua să stea pe scară. Se juca cu laba de iepure pe care o purta ca amuletă la gât.

— Am vrut să-ţi cer iertare.

Meggie vorbea cu Deget-de-praf, dar se uita la mama ei, care continua să stea pe sarcofag.

— Pentru ce? întrebă Deget-de-praf cu zâmbetul lui straniu.

— Pentru diseară. Că o să citesc.

Cum putea să le spună celor doi de planul lui

Fenoglio? Cum?

— Bun, acum te-ai scuzat! zise Basta nerăbdător. Vino, aerul de aici o să-ţi facă glăsciorul şi mai răguşit.

Dar Meggie se răsuci. Se prinse cu degetele de zăbrele, ţinându-se cât putu mai strâns.

— Nu, zise, vreau să mai rămân.

— Poate îi mai venea ceva în minte, câteva propoziţii care să nu dea de bănuit… Am mai scos ceva citimd, zise ea către Deget-de-praf. Un soldat de cositor.

— Aha! Deget-de-praf zâmbi din nou.

— Ciudat, de astă dată zâmbetul lui nu i se mai păru nici enigmatic, nici arogant. Atunci diseară n-are cum să meargă prost, nu?

Se uită gânditor la ea şi Meggie încercă să-i spună cu privirea: Vă salvăm. O să iasă altfel de cum se aşteaptă Capricorn! Crede-mă!

Deget-de-praf continua să se uite la ea. Încerca să înţeleagă. Ridică întrebător din sprâncene. Apoi se uită la Basta.

— Hei, Basta, cum îi merge zânei? întrebă el. Mai trăieşte sau prezenţa ta a omorât-o?

Meggie văzu că mama ei se apropie de ea, şovăitor, ca şi cum ar fi mers pe sticlă spartă.

— Mai trăieşte! răspunse Basta posac. Sună-n toate părţile de nu poţi să-nchizi ochii. Dacă o să meargă tot aşa, o să-i spun lui Nas-turtit să-i sucească gâtul, aşa cum face mereu cu porumbeii care-i umplu obrajii de rahat.

Meggie văzu cum mama ei scoase o bucată de hârtie din buzunarul rochiei şi i-o vârî pe neobservate lui Deget-de-praf în mână.

— Asta v-ar aduce amândurora cel puţin zece ani de nenorocire, zise Deget-de-praf. Crede-mă. Ştii doar că la zâne mă pricep. Hei, fii atent, e ceva în spatele tău… Basta se răsuci ca şi cum l-ar fi muşcat ceva de ceafă. Mâna lui

Deget-de-praf se strecură fulgerător printre zăbrele şi-i vâra lui Meggie biletul în mână.

— Afurisitule! înjură Basta. Să nu mai faci asta, ai priceput!

— Se întoarse tocmai când degetele lui Meggie se închideau în jurul hârtiei. Un bilet! Ia te uită! Meggie încercă zadarnic să ţină mâna închisă, Basta îi desfăcu fără dificultate degetele. Apoi se holbă la literele minuscule, scrise de mama ei.

— Dă-i drumul, citeşte! mârâi el, ţinându-i biletul în faţa ochilor.

Meggie scutură din cap.

— Citeşte!

— Vocea lui Basta coborî ameninţător. Sau trebuie să-ţi crestez şi ţie pe faţă un model la fel de drăguţ ca şi prietenului tău de-aici?

— Citeşte, Meggie, zise Deget-de-praf. Bastardul ştie oricum că mă dau în vânt după o înghiţitură bună.

— Vin?

— Basta izbucni în râs. Să-ţi procure ea vin? Cum să facă asta?

Meggie se uita ţintă la bilet. I se întipări în minte fiecare cuvânt, până ce le învăţă pe toate pe de rost. „Nouă ani sunt lungi. Am sărbătorit toate aniversările tale. Eşti mult mai frumoasă decât mi te-am închipuit”. Îl auzi pe Basta râzând.

— Da, asta ţi se potriveşte, Deget-de-praf, zise el. Crezi că-ţi poţi îneca frica în vin. Dar pentru asta n-ar ajunge niciun butoi.

Deget-de-praf ridică din umeri.

— A meritat încercarea.

Poate păru prea mulţumit când spuse asta. Basta îşi încreţi fruntea şi-i cercetă faţa cu cicatrice.

— Pe de altă parte, zise el, pronunţând cuvintele rar,

ai fost întotdeauna un câine viclean. Şi pentru o sticlă de vin sunt cam prea multe litere. Ce crezi, scumpo? – îi mai ţinu lui Meggie încă o dată biletul în faţă. Vrei să-l citeşti cu voce tare sau i-l arăt Coţofenei? Meggie apucă atât de repede biletul, încât, când Basta se holbă la degetele sale goale, Meggie îl şi ascunsese la spate.

— Dă-l aici, bestie mică! şuieră la ea. Dă biletul aici sau îţi tai degetele.

Dar Meggie se trase înapoi până ce se lovi cu spatele de gratii.

— Nu! izbucni ea, se agăţă cu o mână de zăbrele şi cu cealaltă împinse biletul printre ele. Deget-de-praf înţelese imediat. Meggie simţi cum îi trase hârtia dintre degete. Basta o lovi atât de tare peste faţă, încât capul i se izbi cu zgomot de zăbrele. O mână îi mângâie părul şi când se uită ca ameţită în spate, văzu chipul mamei sale. O să observe imediat, se gândi ea, o să ştie imediat tot. Dar Basta n-avea ochi decât pentru Deget-de-praf care agita de colo-colo biletul prin faţa gratiilor ca pe un vierme în faţa ciocului unei păsări înfometate.

— Ei, ce zici, spuse Deget-de-praf, trăgându-se un pas înapoi. Ai curaj să vii încoace sau preferi să te baţi mai departe cu fata?

Basta stătea nemişcat ca un copil pe care cineva îl urechease brusc şi neaşteptat. Apoi o apucă pe Meggie de braţ şi o trase spre el. Aceasta simţi ceva rece pe gât. Nu trebuia să se uite ca să ştie ce era. Mama ei ţipă tare şi-l strânse pe Deget-de-praf de mână, dar el ridică biletul şi mai sus.

— Ştiam eu! zise el. Eşti un laş, Basta! Preferi să ţii cuţitul la gâtul unui copil decât să te încumeţi să intri aici. Da, dacă l-ai avea acum lângă tine pe Nas-turtit cu spatele lui lat şi pumnii lui cărnoşi – dar el nu-i aici. Haide, vino, tu ai cuţitul! Eu n-am decât mâinile mele şi ştii bine că nu-mi place să abuzez de ele luptând.

Meggie simţi cum strânsoarea lui Basta slăbea. Lama cuţitului nu-i mai apăsa pielea. Înghiţi şi-şi puse mâna pe gât. Aproape că se aşteptase să simtă sânge cald, dar nu era nimic. Basta o împinse atât de tare, că se împiedică şi aterizã pe podeaua rece şi umedă. Apoi vârî mâna în buzunar şi scoase o legătură de chei. Furia îl făcea să gâfâie ca un bătrân care alergase până departe şi prea repede. Cu degete tremurânde vârî cheia în broasca celulei. Deget-de-praf îl observă cu o figură lipsită de expresie, îi făcu semn mamei lui Meggie să se tragă din faţa gratiilor şi făcu, şi el, un pas înapoi, sprinten ca un dansator. Pe faţa lui nu se vedea dacă îi era frică, cicatricele păreau mai întunecate decât de obicei.

— Ce-i asta? zise el când Bas la intră în celulă ţinând cuţitul îndreptat spre el. Vâră obiectul în teacă! Dacă mă omori, îi strici lui Capricorn toată plăcerea. Nu ţi-ar ierta aşa ceva.

Dar îi era frică. Meggie îşi dădu seama după vocea lui, cuvintele îi ieşeau cam prea repede din gură.

— Cine zice de omorât? mârâi Basta, trăgând după el uşa celulei.

Deget-de-praf se trase până în dreptul sarcofagului.

— Ah, vrei să-mi împodobeşti şi mai mult faţa?

— Şoptea aproape. Acum mai era şi altceva în glasul lui, ură, dezgust, furie. Să nu crezi că de data asta o să fie atât de uşor, zise el încet. Mi-am făcut rost între timp de câteva lucruri practice.

— Adevărat?

— Basta stătea acum la niciun pas distanţă de el. Şi ce să fie astea? Prietenul tău, focul, nu-i aici ca să te-ajute. N-ai aici nici măcar jderul puturos.

— M-am gândit mai mult la cuvinte!

— Deget-de-praf puse mâna pe sarcofag. Nu ţi-am povestit? Zânele m-au învăţat cum se blestemă cineva. Le-

a fost milă de faţa mea tăiată şi au ştiut cât de puţin mă pricep la luptă. Te blestem, Basta – pe oasele mortului care zace în acest sicriu. Pun prinsoare că aici nu mai zace de mult vreun preot, ci un om pe care voi l-aţi făcut să dispară, aşa-i?

Basta nu răspunse nimic, dar tăcerea lui era mai elocventă decât orice cuvinte.

— Da, fireşte. Aşa un sicriu e o ascunzătoare minunată.

— Deget-de-praf îşi trecu degetele peste capacul spart, ca şi cum ar fi vrut ca prin căldura mâinilor sale să aducă mortul înapoi la viaţă. Duhul lui să te viziteze, Basta! zise el cu o voce invocatoare. Să-ţi şoptească numele meu în ureche la fiecare pas pe care îl faci…

Meggie văzu cum mâna lui Basta se îndrepta spre laba de iepure.

— Obiectul ăla n-o să-ţi fie de niciun folos!

— Mâna lui Deget-de-praf continua să stea pe sarcofag. Bietul Basta! Ţi s-a făcut cald? Au început să-ţi tremure membrele?

Basta împinse cuţitul spre el, dar Deget-de-praf se feri sprinten de lamă.

— Dă-mi biletul pe care i l-ai strecurat! îi strigă Basta în faţă, dar Deget-de-praf îşi vârî biletul în buzunarul de la pantalon.

Meggie stătea acolo nemişcată ca o păpuşă. Cu coada ochiului văzu cum mama ei îşi bagă mâna în buzunar. Când o scoase, ţinea în ea o piatră, nu mai mare decât un ou de pasăre. Deget-de-praf îşi trecu mâinile peste capacul sarcofagului şi i le întinse lui Basta.

— Să te apuc cu ele? întrebă el. Ce se întâmplă când atingi un sicriu în care zace cineva care a fost omorât? Spune odată! Te pricepi la astfel de lucruri. Făcu din nou un pas într-o parte ca un dansator care-i dă ocol

adversarului său.

— Îţi tai degetele puturoase, dacă încerci să pui mâna pe mine! urlă Basta, cu faţa roşie de furie. Pe fiecare în parte, şi limba pe deasupra.

— Din nou împinse cuţitul spre el, tăie aerul cu lama strălucitoare, dar Deget-de-praf se feri de ea. Sărea din ce în ce mai repede în jurul lui Basta, se apleca, se trăgea înapoi, înainta, dar deodată se prinse el însuşi în plasa dansului său îndrăzneţ. În spatele lui nu mai era decât zidul gol, la dreapta gratiile – iar Basta venea spre el.

În momentul acela mama lui Meggie ridică mâna. Piatra nimeri în capul lui Basta. Se întoarse uluit, se uită la ea ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească cine este şi-şi apăsă cu mâna capul sângerând. Meggie nu-şi dădu seama cum făcu Deget-de-praf, dar deodată văzu ca tine cuţitul lui Basta în mână. Acesta privea încremenit lama cunoscută, de parcă n-ar fi putut să priceapă că se îndrepta acum perfid spre pieptul lui.

— Ei, cum te simţi?

— Deget-de-praf apropie vârful cuţitului încet de burta lui Basta.

— Simţi cât de moale ţi-e carnea? Un corp e aşa un lucru fragil şi nu poţi să-ţi faci rost de altul nou. Cum faceţi voi asta cu pisicile şi cu veveriţele? Lui Nas-turtit îi place să povestească…

— Eu nu vânez veveriţe.

Vocea lui Basta suna răguşit. Încerca să nu se uite la lamă; era la nicio palmă depărtare de cămaşa lui albă ca zăpada.

— Ah, da, e adevărat. Îmi amintesc. Pe tine te distrează mai puţin decât pe ceilalţi.

Faţa lui Basta era albă. Toată roşeaţa de furie dispăruse de pe ea. Frica e palidă ca faţa unui mort.

— Ce-ai de gând acum? rosti el.

— Respira greu, ca şi cum s-ar fi sufocat. Crezi cumva că ai să ieşi viu din sat? O să te împuşte înainte să treci de piaţă.

— Ei, prefer aşa decât să mă întâlnesc cu Umbra, răspunse Deget-de-praf. Afară de asta, niciunul dintre voi nu ţinteşte deosebit de bine.

Mama lui Meggie se apropie de el. Făcu un semn, ca şi cum ar fi scris cu degetul în aer. Deget-de-praf băgă mâna în buzunar şi-i dădu biletul. Basta urmărea hârtia cu ochii, ca şi cum ar fi putut s-o atragă cu privirea. Resa scrise ceva pe ea şi i-o dădu înapoi lui Deget-de-praf. Acesta citi încruntat ce scrisese ea.

— Să aştept până se întunecă? Nu, nu vreau s-aştept. Dar poate e mai bine să rămână fata aici.

— Se uită la Meggie. Capricorn n-o să-i facă nimic. Ea este în definitiv noua lui limbă-vrăjită şi cândva o să vină tatăl ei s-o scoată.

— Deget-de-praf vârî biletul din nou la loc şi alunecă vârful cuţitului de-a lungul nasturilor cămăşii lui Basta. Clincăneau sub atingerea metalului.

— Du-te pe scară, Resa, zise el. Am să rezolv asta aici şi apoi o să trecem agale prin piaţa lui Capricorn ca şi cum am fi o pereche nevinovată de îndrăgostiţi. Resa deschise şovăind uşa celulei. Ieşi în afara gratiilor şi-o apucă pe Meggie de mână. Degetele ei erau reci şi cam aspre, degetele unei străine, dar faţa îi era familiară, chiar dacă în fotografie arătase mai tânără şi nu aşa de îngrijorată.

— Resa! Nu putem s-o luăm cu noi!

— Deget-de-praf îl apucă pe Basta de braţ şi-l împinse cu spatele de perete. Tatăl ei mă ucide dacă o împuşcă afară. Şi acum întoarce-te şi acoperă-i ochii, sau vrei să se uite… Cuţitul îi tremura în mână. Resa se uită speriată la el şi scutură energic din cap, dar Deget-de-praf se făcu a nu o vedea.

— Trebuie să loveşti cu putere, Deget-murdar! şuieră Basta, în timp ce-şi apăsa mâinile de piatra din spate. Să ucizi nu-i treabă uşoară. Ca s-o faci bine trebuie s-o exersezi.

— Prostii!

— Deget-de-praf îl prinse de geacă şi-i ţinu cuţitul sub bărbie aşa cum făcuse Basta cu Mo atunci, în zbiserică. Orice nătărău poate să ucidă. E uşor, tot atât de uşor cum e s-arunci o carte în foc, să spargi cu piciorul o uşă sau să sperii un copil.

Meggie începu să tremure, nu ştia nici ea de ce. Mama ei făcu un pas spre gratii, dar când văzu faţa împietrită al lui Deget-de-praf rămase pe loc. Apoi se întoarse, o trase pe Meggie la piept şi o înconjură strâns cu braţele. Mirosul ei îi păru cunoscut lui Meggie, ca ceva demult uitat, închise ochii şi încercă să nu se mai gândească la nimic, nici la Deget-de-praf, nici la cuţit şi nici la faţa albă a lui Basta. Şi apoi, pentru un moment îngrozitor nu avu decât o singură dorinţă – să-l vadă pe Basta zăcând jos, nemişcat ca o păpuşă aruncată, ca un lucru prost şi urât de care te-ai terhut întotdeauna niţel… Cuţitul lui Basta era la niciun deget depărtare de cămaşa lui albă, dar brusc Deget-de-praf îi băgă mâna în buzunarul pantalonului, trase cheile celulelor şi se dădu un pas înapoi.

— Ah, ce mai, ai dreptate, nu mă pricep să ucid, zise el, ieşind cu spatele din celulă. Şi n-am să învăţ pentru tine.

Pe faţa lui Basta se lăţi un zâmbet dispreţuitor, dar Deget-de-praf nu-l luă în seamă. Încuie uşa cu gratii, o luă pe Resa de mână şi o trase spre scară.

— Dă-i drumul! insistă, văzând că tot o mai ţinea pe Meggie. Crede-mă, ei nu i se va întâmpla nimic şi nu putem s-o luăm cu noi!

Dar Resa scutură doar din cap şi-şi trecu braţul pe

după umerii lui Meggie.

— Hei, Deget-de-praf! strigă Basta. Ştiam că nu înjunghii. Dă-mi cuţitul înapoi. Tu nu ştii ce să faci cu el! Deget-de-praf nu-l luă în seamă.

— Au să te omoare dacă rămâi, îi spuse Resei, dar îi dădu drumul la mână.

— Hei, acolo sus! urlă Basta. Încoace! Alarmă! Prizonierii vor să fugă!

Speriată, Meggie se uită la Deget-de-praf.

— De ce nu i-ai pus căluş?

— Cu ce, prinţesă? se răsti Deget-de-praf la ea. Resa o trase pe Meggie spre ea şi o mângâie pe păr.

— O să vă împuşte, o să vă împuşte, o să vă împuşte!

— Vocea lui Basta se frânse. Heee! Alaarmă! mai strigă el o dată şi zgâlţâi de zăbrele.

Se auziră paşi pe sus.

Deget-de-praf îi aruncă o ultimă privire Resei. Apoi dădu drumul încet la o înjurătură, se întoarse şi sări în sus pe treptele tocite.

Meggie nu putu s-audă dacă apucase să împingă uşa de sus. Îi suna în urechi numai strigătul lui Basta, alergă neajutorată spre el, voia să-i lovească printre gratii faţa care urla. Auzi din nou paşi, strigăte înfundate… ce-aveau de făcut? Cineva cobora scara cu zgomot. Se întorcea Deget-de-praf? Dar nu faţa lui se ivi din întuneric, ci a lui Nas-turtit. În spatele lui mai venea împiedicându-se un alt om de-al lui Capricorn. Arăta foarte tânăr, cu faţa rotundă şi fără barbă, dar îndreptă pe loc puşca spre Meggie şi spre mama ei.

— Hei, Basta! Ce faci în spatele gratiilor? întrebă Nas-turtit plin de uimire.

— Deschide, nătărăule afurisit! se răsti Basta la el printre zăbrele. Deget-de-praf a fugit.

— Deget-de-praf!

— Nas-turtit îşi şterse faţa cu mâneca. Atunci băiatul ăsta a avut totuşi dreptate. A venit la mine şi mi-a spus că l-a văzut pe Scuipătorul-de-foc sus, în spatele unui stâlp.

— Nu te-ai dus după el? Eşti într-adevăr aşa de tâmpit precum arăţi?

Basta îşi lipi faţa de zăbrele ca şi cum s-ar fi putut strecura printre ele.

— Hei, fii atent ce vorbeşti, clar?

— Nas-turtit se apropie de gratii şi-l măsură pe Basta cu vădită mulţumire. Deget-murdar te-a tras iar pe sfoară. Asta n-o să-i placă lui Capricorn.

— Trimite pe cineva după el! urlă Basta. Sau o să-i spun lui Capricorn că tu i-ai ajutat să fugă! Nas-turtit îşi scoase batista din buzunarul pantalonului şi-şi suflă nasul zgomotos.

— Ah, da? Cine stă în spatele gratiilor, eu sau tu? N-o s-ajungă departe. În parcare stau doi paznici, în piaţă încă trei, iar faţa lui o poate recunoaşte oricine, de asta te-ai îngrijit tu, nu?

— Râsul lui suna ca un lătrat de câine.

Ştii că m-aş putea obişnui uşor cu spectacolul. Faţa ta face o impresie bună în spatele gratiilor. Acolo nu poţi să fii obraznic cu nimeni şi nici să-i agiţi cuiva cuţitul pe sub nas.

— Deschide o dată afurisita asta de uşă! urlă Basta. Sau îţi tai nasul pocit.

Nas-turtit încrucişa braţele.

— N-am cum să deschid, constată el cu o voce plictisită. Deget-murdar a luat cheile cu el. Sau le vezi pe undeva?

— Se întoarse întrebător spre băiatul care tot mai ţinea puşca îndreptată spre Meggie şi spre mama ei. Când acela scutură din cap, Nas-turtit rânji cu toată faţa lui turtită. Nu, nici el nu le vede pe nicăieri. Mda, am să mă

duc la Mortola. Poate are ea o cheie de rezervă.

— Lasă rânjetul! strigă Basta. Altminteri ţi-l cojesc de pe buze.

— Nu mai spune! Nu-ţi văd cuţitul pe nicăieri. Ţi l-a furat iarăşi Deget-de-praf? Dacă merge tot aşa, în curând poate să facă o colecţie.

Nas-turtit îi întoarse spatele lui Basta şi arătă spre celula alăturată.

— Închide-o pe femeie acolo şi păzeşte-o până mă întorc cu cheile, zise el. Mai întâi însă o duc înapoi pe micuţa Limbă-vrăjită.

Meggie se împotrivi când o trase după el, dar Nas-turtit o ridică fără multă vorbă şi şi-o aruncă în spate.

— De fapt, ce-a făcut asta mică aici jos? întrebă el. Capricorn ştie?

— Întreab-o pe Coţofană! pufăi Basta.

— O să mă feresc, mormăi Nas-turtit, în timp ce se îndrepta cu Meggie spre scară, călcând apăsat. Aceasta mai văzu cum băiatul o împinse cu patul puştii pe mama ei în cealaltă celulă, apoi n-au mai fost decât treptele şi biserica şi piaţa prăfoasă prin care Nas-turtit a târât-o ca pe un sac cu cartofi.

— Ei, să sperăm că glăsciorul nu ţi-e atât de subţire cum eşti tu! mormăi el, lăsând-o jos în faţa camerei în care fusese închisă cu Fenoglio. Altminteri, dacă o să apară într-adevăr diseară, Umbra o să fie cam slab de piept. Meggie nu răspunse nimic.

Când Nas-turtit deschise uşa, trecu fără un cuvânt pe lângă Fenoglio, se sui în patul ei şi-şi îngropa capul în puloverul lui Mo.

Ghinion pentru Elinor Apoi Charley îi mai descrise poziţia exactă a postului de poliţie şi-i dădu încă numeroase îndrumări cum să meargă drept pe sub boltă şi apoi prin curte, la dreapta, pe scări în sus, să intre pe uşă,

cum să-şi scoată pălăria când avea s-ajungă în birou. După care îi ceru să meargă mai departe singur şi-i făgădui să-l aştepte acolo unde aveau să se despartă. Charles Dickens, Oliver Twist

Elinor era pe drum de mai bine de un ceas când dădu, în cele din urmă, de o aşezare cu un post de poliţie propriu. Marea era încă departe, dar dealurile deveniseră mai joase, iar pe pantele lor creştea viţă-de-vie în locul hăţişului plin de copaci care înconjura satul lui Capricorn. Avea să fie o zi îngrozitor de toridă, mai toridă decât precedenta, asta se simţea încă de pe acum.

Când Elinor coborî din maşină, auzi în depărtare un bubuit de tunet. Cerul de deasupra caselor continua să fie albastru, dar era un albastru închis, mai închis decât apa adâncă. Prevestitor de nenorociri… Nu fi stupidă, Elinor! se gândi ea, îndreptându-se spre casa vopsită în galben deschis, în care îşi avea sediul postul de poliţie. Vine o furtună, asta-i tot, sau te-ai făcut şi tu la fel de superstiţioasă ca acest Basta? Când intră Elinor, în biroul strâmt se aflau doi funcţionari, îşi puseseră hainele de uniformă pe speteaza scaunelor. Aerul era atât de sufocant, încât l-ai fi putut lua şi umple sticle cu el, în ciuda ventilatorului mare care se învârtea sub tavan.

Cel mai tânăr dintre ei, lat în spate şi cu nasul scurt ca un mops, râse de Elinor încă în timp ce ea îşi spunea povestea şi o întrebă dacă nu cumva e atât de roşie la faţă deoarece îi merge la inimă vinul de pe aceste meleaguri. Elinor l-ar fi răsturnat de pe scaun, dacă celălalt n-ar fi liniştit-o. Acesta era un individ uscăţiv, înalt, cu o privire melancolică şi păr negru, mai deschis pe frunte.

— Termină odată! îl puse pe celălalt la punct. Las-o măcar să-şi spună povestea până la capăt. Asculta cu faţa neclintită în timp ce Elinor istorisea despre satul lui Capricorn, despre oamenii negri ai acestuia, se încruntă când ea vorbi de incendiere şi de cocoşi morţi şi ridică din

sprâncene când ajunse la Meggie şi la execuţia plănuită. Despre carte şi despre cum avea să se desfăşoare execuţia nu pomeni, fireşte, nimic. Cu două săptămâni în urmă nu crezuse nici ea un cuvânt din toate astea.

Când îşi termină relatarea, ascultătorul ei tăcu un răstimp, îşi aşeză în ordine creioanele pe birou, puse câteva hârtii la un loc şi se uită în cele din urmă gânditor la ea.

— Am auzit deja de acest sat, zise el.

— Fireşte, oricine a auzit! spuse ironic celălalt. Satul diavolului, satul blestemat, de care se feresc până şi şerpii. Pereţii bisericii sunt vopsiţi cu sânge, iar pe uliţe hoinăresc oameni negri care în realitate sunt duhuri ale morţilor şi au foc în buzunare. E suficient să te apropii de ei, şi gata te destrami în văzduh. Puf!

Ridică mâinile deasupra capului şi bătu din palme. Elinor îl măsură cu o privire de gheaţă. Colegul lui zâmbea, dar apoi se ridică oftând, îşi îmbrăcă ceremonios haina şi-i făcu lui Elinor un semn să-l urmeze.

— Să arunc şi eu o privire acolo! îi zise peste umăr.

— Dacă n-ai altceva mai bun de făcut! strigă celălalt după el şi râse atât de tare, încât Elinor era gata să se întoarcă să-l răstoarne totuşi de pe scaun.

Peste puţin timp stătea în maşina poliţiei lângă scaunul şoferului şi în faţa ei şerpuia printre dealuri aceeaşi şosea bogată în curbe pe care venise. Doamne Dumnezeule, de ce n-am făcut asta mai devreme? se gândea mereu. Acum o să fie totul bine, totul. Nimeni n-o să mai fie împuşcat sau executat, Meggie îşi recapătă tatăl şi Mortimer fiica. Da, totul o să fie bine! Datorită Elinorei! îi venea să cânte, să danseze (chiar dacă nu ştia deosebit de bine). Niciodată în viaţă nu fusese aşa de mulţumită de sine. Să mai zică cineva că nu se descurcă în viaţa reală.

Poliţistul de lângă ea nu spunea nicio vorbă. Privea

doar şoseaua, lua o curbă după alta, într-un tempo care ei îi accelera de fiecare dată dureros bătăile inimii, şi îşi frământa din când în când absent lobul urechii drepte. Părea să cunoască drumul. Nu ezită nici măcar o dată la bifurcaţiile şoselei. La nicio intersecţie nu apucă în direcţia greşită. Elinor se gândi cât de mult căutaseră ea şi Mo satul şi brusc o năpădi un gând uşor neliniştitor.

— Sunt destul de multe! zise ea cu o voce nesigură tocmai când luară o curbă cu asemenea viteză, încât prăpastia din stânga lor se apropie ameninţător de mult. Acest Capricorn are destul de mulţi oameni. Şi sunt înarmaţi, chiar dacă nu ştiu să ochească prea bine. N-ar trebui să cereţi întăriri?

Aşa era întotdeauna în filme, în aceste filme caraghioase în care era vorba de criminali şi de poliţişti. Acolo se cereau întotdeauna întăriri. Poliţistul îşi trecu mâna prin părul rar şi dădu din cap ca şi cum s-ar fi gândit şi el, fireşte, demult la asta.

— Desigur, desigur! zise el, în timp ce punea mâna pe staţia radio cu o figură absentă. Întăririle n-au cum să strice aici, dar ar trebui să stea în spate. În definitiv e vorba mai întâi doar de a pune câteva întrebări.

Ceru prin radio cinci oameni. Nu erau mulţi faţă de Gecile Negre ale lui Capricorn, cum i se păru lui Elinor, dar era mai bine decât nimic – în orice caz mai bine decât un tată disperat, un băiat arab şi o colecţionară de cărţi cam supraponderală.

— Acolo e! zise ea când satul lui Capricorn apăru în depărtare, cenuşiu şi şters în verdeaţa întunecată.

— Da, mi-am închipuit! răspunse poliţistul şi din acel moment tăcu.

Când dădu scurt din cap spre paznicul din parcare, Elinor nu voi pur şi simplu să se gândească la ceva rău. Abia când se pomeni cu el în faţa lui Capricorn, în biserica zugrăvită în roşu, şi el i-o predă ca pe un obiect găsit, pe

care acum i-l aducea înapoi posesorului său legitim, fu silită să admită că nimic nu avea să fie bine. Că totul era pierdut şi că fusese atât de nătângă, atât de îngrozitor de nătângă.

— Răspândeşte lucruri urâte despre voi, îl auzi pe poliţist spunând.

— Se ferea să se uite la Elinor. A spus ceva despre o răpire de copil. Asta ar fi altceva decât o incendiere…

— Şi e absurd! răspunse Capricorn plictisit la întrebarea nerostită. Eu iubesc copiii – dacă nu se apropie prea mult de mine. Altminteri deranjează afacerile. Poliţistul încuviinţă din cap şi-şi examina nefericit mâinile.

— A mai spus ceva şi despre o execuţie…

— Adevărat?

— Capricorn o măsură pe Elinor ca şi cum n-ar fi putut decât să-l uimească atâta fantezie. Ei, tu ştii că n-am nevoie de aşa ceva. Oamenii fac ce spun eu, fără să fiu nevoit să recurg la măsuri mai drastice.

— Fireşte! murmură poliţistul şi dădu din cap. Fireşte. Era grăbit să plece. Când paşii săi rapizi, sacadaţi se stinseră, Cockerell, care stătuse tot timpul pe trepte, izbucni în râs.

— Are trei copii mici, nu-i aşa? Da, ar trebui să li se prescrie tuturor poliţiştilor să aibă copii mici. Cu ăsta a mers deosebit de uşor, Basta a trebuit să se înfiinţeze doar de două ori în faţa şcolii. Cum stăm? Să-i mai facem, din prudenţă, o vizită acasă? Pentru reîmprospătarea impresiei?

Se uită întrebător la Capricorn, dar acesta scutură din cap.

— Nu, nu cred că e nevoie! mai bine să ne gândim ce facem cu musafirul nostru. Ce facem cu cineva care povesteşte lucruri atât de urâte despre noi?

Lui Elinor i se înmuiară genunchii când ochii spălăciţi

ai lui Capricorn se îndreptară spre ea. Dacă Mortimer s-ar oferi acum să mă introducă prin lectură într-o carte, aş fi de acord! N-aş fi nici măcar pretenţioasă.

În spatele ei mai stăteau trei sau patru Geci Negre, să fugă era absurd. Acum, Elinor, nu mai poţi decât să-ţi accepţi cu demnitate soarta! se gândi ea. Dar era mai uşor să citeşti despre aşa ceva decât să faci.

— Cripta sau grajdurile? întrebă Cockerell, în timp ce se îndrepta agale spre ea.

Cripta? se gândi Elinor. Despre asta parcă spusese ceva Deget-de-praf? Nu ceva de bine…

— Cripta? De ce nu? Trebuie să scăpăm oricum de ea, cine ştie pe cine ne mai aduce altminteri pe cap. – Capricorn îşi ascunse un căscat în spatele mâinii ţinute în faţa gurii. Bun, atunci Umbra o să aibă diseară mai multe de făcut. O să-i placă.

Elinor voi să spună ceva, ceva îndrăzneţ, eroic, dar limba îi era inutilizabilă. Zăcea amorţită în gură. Cockerell o târâse deja până la statuia ridicolă a lui Capricorn, când acesta o chemă înapoi.

— Am uitat să întreb de Limbă-vrăjită! strigă el. Întreab-o dacă ştie întâmplător unde se află acum.

— Haide, dă-i drumul! mârâi Cockerell şi-o apucă de ceafă ca şi cum ar fi vrut să scuture cuvintele din ea. Unde se ascunde?

Elinor strânse din buze. Repede, Elinor, repede, un răspuns bun! se gândi ea, şi brusc limba îi funcţiona din nou.

— Ce mă întrebi aşa ceva? îi strigă ea lui Capricorn care continua să stea în jilţul său şi care era atât de decolorat de parcă ar fi fost prea îndelung spălat, de parcă l-ar fi albit soarele care ardea afară în piaţă. Doar tu ştii cel mai bine răspunsul. Oamenii tăi l-au împuşcat, pe el şi pe băiat.

Uită-te la el, Elinor! se gândi. Foarte hotărât, aşa cum te uitai înainte vreme la tatăl tău, când te prindea cu cartea nepotrivită. N-ar strica nici câteva lacrimi. Haide, gândeşte-te la cărţile tale, la toate cărţile arse. Gândeşte-te la ultima noapte, la spaima, la disperarea ta – şi dacă toate astea nu ajută, atunci ciupeşte-te! Capricorn o privi gânditor.

— Ei, poftim! strigă Cockerell. Am ştiut că l-am nimerit! Elinor continua să se uite la Capricorn, care se estompă în spatele vălului ei de lacrimi false.

— O să vedem, zise el rar. Oamenii mei bat deja dealurile căutând un prizonier care a evadat. Presupun că n-ai să-mi dezvălui unde să-i caute pe cei doi morţi?

— Eu i-am îngropat şi în mod sigur n-am să spun unde.

Elinor simţi cum i se prelingea o lacrimă pe nas. Pe toate literele din lume, Elinor! se gândi ea. Ţi-ai ratat cariera de actriţă.

— Înmormântaţi, aşa, aşa.

Capricorn se juca cu inelele de la mâna stângă. Purta chiar trei, le aşează în rânduială ca şi cum şi-ar fi părăsit locul fără aprobarea lui.

— D-aia m-am dus la poliţie! zise Elinor. Ca să-i răzbun, pe ei şi cărţile mele.

Cockerell izbucni în râs.

— Cărţile n-a trebuit să ţi le-ngropi, aşa-i? Ce bine au ars, ca şi cel mai bun lemn de foc, iar paginile – au tremurat ca nişte degeţele palide.

Ridică mâinile şi le imită. Elinor îl lovi peste faţă cu toată puterea, şi ea nu era mică. Din nasul lui Cockerell începu să curgă sânge. Îl şterse cu mâna şi-l examina de parcă ar fi fost surprins că din nas îi putea curge aşa ceva roşu.

— Ia te uită la asta! zise el şi-i arătă lui Capricorn

degetele mânjite de sânge. Ai să vezi că ea o să-i dea mai mult de furcă Umbrei decât Basta.

Când o trase după sine, Elinor păşi lângă el cu capul sus. Abia când văzu scara care după câteva trepte abrupte dispărea într-o gură neagră, fără fund, o părăsi pentru o clipă curajul. Cripta, firește, acum îşi aminti, locul pentru cei destinaţi morţii. Mirosea în orice caz aşa, a mucegai şi a umezeală – tocmai cum ne imaginăm parfumul morţii. Elinor nu-şi crezu mai întâi ochilor când văzu silueta subţire a lui Basta rezemată de zăbrele. Îşi închipuise că n-a auzit bine ultima propoziţie a lui Cockerell, dar era Basta, închis ca un animal în cuşcă, aceeaşi spaimă, aceeaşi disperare în ochi. Nu-l învioră nici vederea Elinorei. Se uită prin ei, prin ea şi prin Cockerell, ca şi cum ar fi fost două duhuri din cele de care se temea atât.

— Ce face aici? întrebă Elinor. Vă închideţi acum reciproc?

Cockerell ridică din umeri.

— Să-i spun? îl întrebă pe Basta, dar nu primi niciun răspuns, doar aceeaşi privire goală. L-a lăsat mai întâi pe Limbă-vrăjită să-i scape, iar acum pe Deget-de-praf. Aşa te strici cu şeful, chiar dacă te consideri favoritul lui personal. Ei, desigur, foc nu mai eşti în stare să pui de ani de zile.

Privirea cu care îl măsura pe Basta era plină de o bucurie răutăcioasă.

Doamnă Loredan, e timpul să reflectezi la testamentul dumitale, se gândi Elinor, în timp ce Cockerell o împinse mai departe. Din moment ce Capricorn pune să-i fie omorât câinele cel mai credincios, nu va ezita precis în cazul dumitale.

— Hei, ai putea să priveşti mai voios! îi strigă Cockerell lui Basta, în timp ce pescuia o legătură de chei din buzunarul gecii. În definitiv acum îţi ţin companie două femei.

Basta îşi sprijini fruntea de zăbrele.

— Încă n-aţi dat de Înghiţitorul-de-foc? întrebă el stins. Vocea îi suna de parcă ar fi răguşit de atâta strigat.

— Nu, dar grasa asta zice că l-am înhăţat pe Limbă-vrăjită. Se pare că e mort de-a-binelea. Probabil că l-a nimerit totuşi Nas-turtit. Ei, desigur, a exersat destul pe pisici.

În spatele gratiilor, deschise de Cockerell pentru ea, se mişcă ceva. În întuneric stătea o femeie, sprijinindu-se cu spatele de ceva care arăta suspect a sicriu. Mai întâi Elinor nu putu să-i vadă faţa. Apoi însă se ridică.

— Companie pentru tine, Resa! strigă Cockerell, în timp ce o împingea pe Elinor pe uşa deschisă. Puteţi să mai pălăvrăgiţi niţel împreună.

Izbucni în râs, în timp ce plecă de-acolo călcând greoi. Elinor nu ştia dacă să plângă sau să râdă. Ar fi dorit să-şi fi întâlnit nepoata preferată în alt loc.

Cu chiu cu vai „Nu ştiu ce este”, răspunse Fiver nefericit. „Pe moment nu e nicio primejdie aici, dar vine – vine”. Richard Adams, jos, la râu arid auzi paşi, tocmai când erau pe punctul să răsucească făcliile.

Trebuiau să fie mai solide şi mai mari decât acelea pe care le folosea Deget-de-praf la reprezentaţiile sale. În definitiv trebuiau să ardă îndelung. Farid îl şi tunsese pe Limbă-vrăjită cu cuţitul pe care i-l dăruise Deget-de-praf. Părul îi era scurt ca peria, ceea ce îi schimba întrucâtva înfăţişarea. Farid îi arătă şi cu ce fel de pământ trebuia să-şi frece faţa ca să-i arate pielea mai întunecată. De astă dată nimeni nu trebuia să-i recunoască, de astă dată nu – dar apoi auzi paşi. Şi glasuri: unul înjura, celălalt râdea şi striga ceva. Erau prea departe ca să poată înţelege cuvintele. Limbă-vrăjită strânse în pripă făcliile, Gwin încercă s-apuce degetele lui Farid când acesta îl îndesă brutal în rucsac.

— Încotro, Farid, încotro? şopti Limbă-vrăjită.

— Ştiu eu!

Farid îşi aruncă rucsacul în spate şi-l trase pe Limbă-vrăjită după el spre resturile carbonizate de ziduri. Se caţără peste pietrele negre, acolo unde cândva fusese o fereastră, sări în iarba uscată din spatele zidurilor şi se aplecă. Placa de metal pe care o trase deoparte era strâmbată de foc şi năpădită de ochii-şoricelului. Minusculele flori albe acopereau fierul ca o zăpadă. Farid descoperise placa atunci când sărise pe ea în orele lungi pe care le petrecuse aici cu Deget-de-praf, cu tăcutul, veşnic distantul Deget-de-praf. Sărise de pe zid în iarbă, din iarbă pe zid pentru a izgoni tăcerea şi plictiseala, şi atunci descoperise gaura de sub placă. Îl izbise cât de gol suna pe dedesubt. Poate că ascunzătoarea subterană nu fusese iniţial decât un loc pentru alimente uşor alterabile, dar cel puţin o dată slujise şi de ascunzătoare. Limbă-vrăjită se dădu înapoi când atinse în întuneric scheletul. Arăta mic, abia de mărimea unui adult, zăcea paşnic acolo în ascunzătoarea strâmtă de sub pământ, ghemuit ca şi cum s-ar fi pregătit de culcare. Poate că lui Farid nu-i era frică de el fiindcă arăta atât de paşnic. Dacă exista aici jos un duh, atunci era de încredere, era doar o figură palidă şi tristă, de care nu trebuia să-ţi fie frică. După ce Farid trase din nou placa peste gaură, locul deveni strâmt. Limbă-vrăjită era mare, aproape prea mare pentru ascunzătoare, dar apropierea lui era liniştitoare, chiar dacă inima îi bătea la fel de repede ca şi aceea a lui Farid. Cum stăteau aşa ghemuiţi, unul lângă altul, băiatul simţea fiecare bătaie, în timp ce trăgeau cu urechea la ce se petrecea sus.

Vocile se apropiară, dar se auzeau neclar, pământul le amortiza, parcă ar fi venit din altă lume. La un moment dat, un picior păşi pe placa de fier şi Farid îşi înfipse unghiile în braţul lui Limbă-vrăjită. Îi dădu drumul abia când se făcu linişte deasupra capetelor lor. Trecu foarte

mult timp până se încrezură în linişte, atât de nesfârşit de mult, încât Farid întoarse capul de câteva ori, părându-i-se că scheletul se mişcase. Plecaseră într-adevăr, când Limbă-vrăjită ridică prudent placa şi privi afară. Doar greierii cântau neobosit şi de pe zidul carbonizat zbură o pasăre fâlfâind speriată. Luaseră totul cu ei, păturile lor, puloverul lui Farid, în care el se vâra noaptea ca într-o cochilie de melc, chiar şi pansamentul însângerat pe care Limbă-vrăjită i-l legase în jurul frunţii, în noaptea în care erau să fie împuşcaţi.

— Ce dacă? zise Limbă-vrăjită pe când stăteau iarăşi lângă vatra lor rece. Diseară n-o să mai avem nevoie de pături.

— Apoi îşi trecu mâna prin părul negru al lui Farid. Ce m-aş face eu fără tine, meşter-în-furişare, prinzător-de-iepuri, descoperitor-de-ascunzători? zise el. Iar Farid se uită ţintă la degetele-i goale de la picioare şi zâmbi.

Un obiect atât de fragil când spuse că speră că Tinker Bell o să se bucure, el întrebă: „Cine e Tinker Bell?”. „Dar Peter!”, zise ea şocată. Când însă îi explică, nu putu să-şi amintească. „Există atât de multe d-astea”, zise el. „Presupun că e moartă”.

Presupun că avea dreptate, căci zânele nu trăiesc mult. Dar sunt atât de mici, încât răstimpul scurt nu li se pare deosebit de scurt.

James M. Barrie, Peter Pan amenii lui Capricorn îl căutau pe Deget-de-praf în locuri nepotrivite. El nu izbutise să scape din sat. Nici nu încercase. Deget-de-praf era în casa lui Basta. Se afla într-o uliţă chiar imediat în spatele curţii lui Capricorn, înconjurată de case goale în care locuiau doar pisici şi şobolani. Lui Basta nu-i plăceau vecinii, în genere nu-i plăcea societatea, în afară de aceea a lui Capricorn. Deget-de-praf era sigur: dacă i s-ar fi permis, Basta ar fi dormit pe pragul lui Capricorn, dar niciunul dintre oamenii acestuia nu locuia în casa

principală. Făceau de pază acolo, atât. De mâncat mâncau în biserică şi dormeau într-una dintre numeroasele case goale din sat, asta era o regulă de nezdruncinat. Cei mai mulţi se mutau continuu, trăiau ba într-o casă, ba în alta, atunci când în prima începea să picure prin acoperiş. De când veniseră în sat, doar Basta locuia în acelaşi loc. Deget-de-praf presupunea că-şi găsise această casă deoarece lângă pragul ei creştea sunătoare. În definitiv, nicio altă plantă n-avea o asemenea faimă că ţine la distanţă tot ce e rău – afară de răul cuibărit în inima lui Basta. Era o casă de piatră cenuşie ca majoritatea caselor din sat, cu obloanele vopsite în negru, pe care Basta le ţinea mereu închise şi pe care pictase nişte semne care, după părerea lui, ţineau ghinionul departe ca şi florile galbene de sunătoare. Uneori Deget-de-praf credea că frica permanentă a lui Basta de blesteme şi de nenorociri bruşte venea doar din aceea că el se temea de propriul său întuneric şi conchidea de aici că restul lumii trebuia să fie tot aşa.

Deget-de-praf avusese noroc că izbutise să ajungă până la casa lui Basta. Abia ieşise din biserică poticnindu-se, că şi nimerise într-un cârd întreg de oameni de-ai lui Capricorn. Fireşte că îl recunoscuseră imediat. Da, de asta se îngrijise într-adevăr, pentru totdeauna, Basta. Stupoarea lor îi dăduse lui Deget-de-praf exact timpul necesar ca să dispară într-o uliţă. Din fericire, cunoştea toate ungherele satului blestemat. Mai întâi voise să-şi croiască drum până în parcare şi de-acolo spre dealuri, dar apoi îşi aminti de casa goală a lui Basta. Se strecurase printre găuri în zid, se târâse prin pivniţe şi se ghemuise în spatele parapetului unor balcoane niciodată folosite. Dacă era vorba să se ascundă, nici Gwin nu i-o lua înainte şi îl avantaja faptul că o curiozitate neobişnuită îl mânase dintotdeauna să exploreze ungherele ascunse şi uitate ale acestui loc sau ale oricărui altuia. Era fără suflare când

ajunse la casa lui Basta. Acesta era probabil singurul din satul lui Capricorn care îşi încuia uşa casei, dar lacătul nu era o piedică. Deget-de-praf se ascunse în pod până ce inima începu să-i bată mai încet, chiar dacă acolo scândurile de lemn erau atât de putrede, că la fiecare pas se temea să nu se rupă. În bucătăria lui Basta găsi destulă mâncare, foamea îi ciupise ca un vierme pereţii stomacului. Nici el, nici Resa nu primiseră ceva de mâncare de când fuseseră vârâţi în plase şi era o dublă mulţumire să-şi umple burta cu proviziile lui Basta.

După ce se satură pe jumătate, deschise puţin unul din obloane ca s-audă la timp dacă se apropiau paşi, dar singurul zgomot care pătrunse în urechile sale era un clopoţel atât de slab, încât abia putea fi perceput. Doar atunci îşi aminti de zână, de zâna pe care Meggie o adusese, citind cu glas tare, în această lume fără zâne. O găsi în dormitorul lui Basta. Acolo nu se aflau decât un pat şi o comodă pe care erau înşirate cu grijă cărămizi, fiecare dintre ele acoperită cu funingine. Se zvonea prin sat că Basta îşi lua o cărămidă din fiecare sat pe care Capricorn punea să fie incendiat, deşi el se temea de foc. Evident, povestea era adevărată. Pe una dintre cărămizi se afla un ulcior din care ieşea o strălucire mată, abia mai luminoasă decât aceea pe care ar fi produs-o un licurici. Zâna zăcea pe fundul vasului, făcută sul ca un fluture abia ieşit din cocon. Basta pusese o farfurie pe gura ulciorului, dar obiectul fragil nu arăta ca şi cum ar mai fi avut putere să zboare.

Când Deget-de-praf ridică farfuria, zâna nici nu-şi înălţă capul. Băgă mâna în închisoarea de sticlă şi scoase cu grijă făptura măruntă. Membrele ei erau atât de delicate, încât i se făcu frică să nu i le frângă cu degetele. Zânele pe care le cunoştea arătaseră altfel, erau mai mici, mai viguros clădite, cu o piele albastră ca vioreaua şi cu patru aripi sclipitoare. Aceasta avea culoarea pielii unui

om, a unui om palid, iar aripile ei nu semănau cu cele ale unei libelule, ci ale unui fluture. Oare îi plăceau aceleaşi feluri de mâncare ca zânelor pe care le ştia el? Merita o încercare, arăta de parcă ar fi fost pe jumătate moartă. Deget-de-praf aduse perna din patul lui Basta, o puse pe masa strălucitor de curată din bucătărie (totul în casa lui Basta era strălucitor de curat ca veşnica sa cămaşă albă ca zăpada) şi o culcă acolo. Apoi umplu o ceaşcă cu lapte şi o aşeză lângă pernă, pe masă. Zâna deschise imediat ochii – în ce priveşte deci nasul fin şi predilecţia pentru lapte nu părea să se deosebească de zânele pe care le cunoştea el. Cufundă un deget în lapte şi lăsă să cadă o picătură albă pe buzele ei. O linse ca o pisicuţă înfometată, îi picură un strop după altul în gură până când se ridică şi începu să bată obosit din aripi. Faţa i se şi colorase iarăşi, dar din sunetul stins pe care îl scotea, Deget-de-praf nu înţelese niciun cuvânt, deşi stăpânea trei limbi zâneşti.

— Ce păcat! şopti el, în timp ce ea îşi desfăcea aripile şi se înălţa fâlfâind cam nesigur spre tavan. Aşa că nici nu pot să te întreb dacă mă poţi face invizibil sau atât de mic încât să mă poţi duce la locul de festivităţi al lui Capricorn.

Zâna privi în jos, dădu drumul la nişte sunete de neînţeles pentru urechile lui şi se lăsă pe marginea dulapului din bucătărie.

Deget-de-praf se aşeză pe singurul scaun care se afla la masa de bucătărie a lui Basta şi privi în sus la ea.

— Totuşi, zise el. E bine că mai văd, în fine, una ca tine. Dacă focul din lumea asta ar avea mai mult umor şi din când în când un cobold sau un om de sticlă ar scoate capul printre copaci, poate cu restul m-aş mai putea obişnui, cu larma, graba, îmbulzeala şi cu faptul că nu prea poţi să scapi de oameni – şi cu nopţile mai luminoase... Rămase încă multă vreme acolo, în bucătăria celui mai rău duşman al său, uitându-se la zână, cum vâjâia prin încăpere, cercetând totul (zânele sunt curioase, asta nu

era, evident, o excepţie) şi gustând mereu din lapte, până când îi umplu o a doua cană. De câteva ori se apropiară paşi, dar de fiecare dată trecură mai departe. Ce bine că Basta n-avea prieteni. Aerul care intra pe fereastră era înăbuşitor şi-l făcea somnoros, iar dunga îngustă de cer de deasupra caselor avea să rămână luminoasă încă multe ceasuri. Suficient timp ca să se gândească dacă trebuia să meargă sau nu la festivitatea lui Capricorn. De ce să se ducă? Cartea şi-o putea lua mai târziu, cândva, când agitaţia va fi uitată în sat şi totul îşi va relua mersul obişnuit. Şi ce era cu Resa? Ce să fie cu ea? Avea s-o ia Umbră. Asta nu se putea schimba. Nimeni nu putea schimba nimic aici, nici Limbă-vrăjită, dacă ar fi într-adevăr atât de smintit încât să încerce. Dar el nu ştia de ea, iar de fata lui nu trebuia să-şi facă nimeni griji. În definitiv, era jucăria preferată a lui Capricorn. N-ar îngădui să-i facă Umbra vreun rău. Nu, n-am să mă duc, se gândi Deget-de-praf, la ce bun? Nu-i pot ajuta. O să mă ascund aici un răstimp.

Mâine nu mai există niciun Basta, asta e ceva. Poate am să dispar şi eu, pentru totdeauna, departe de aici… Nu. Ştia că nu avea să facă asta. Nu atâta timp cât cartea era aici.

Zâna zburase la fereastră. Se uita curioasă pe uliţă.

— Uită. Rămâi aici! zise Deget-de-praf. Afară nu e ceva pentru tine, crede-mă.

Se uită la el întrebătoare. Apoi îşi strânse aripile şi îngenunche pe pervazul ferestrei. Rămase acolo de parcă nu s-ar fi putut hotărî între camera sufocantă şi libertatea necunoscută de-afară.

Propoziţiile potrivite

Ăsta era lucrul cel mai înspăimântător: faptul că din mâlul adâncurilor celor mai adânci păreau să vină glasuri şi ţipete, că pulberea informă se mişca şi păcătuia, că ceea

ce era mort şi fără chip îşi revendica manifestările vieţii.

Robert L. Stevenson, Cazul ciudat al Dr. Jekyll & Mr Hyde

Fenoglio scria şi scria, dar foile pe care le ascunsese se sub saltea nu deveniseră mai numeroase. Le scotea mereu, suprima câte ceva, rupea câte o foaie, adăuga o alta.

— Nu, nu, nu! îl auzea Meggie bombănind încet. Nu, nu-i asta!

— În câteva ceasuri se întunecă, zise ea la un moment dat îngrijorată. Ce facem dacă nu termini?

— Am terminat! se răsti el, iritat. Am terminat deja de o duzină de ori, dar nu sunt mulţumit. – înainte de a vorbi, coborî vocea până la şoaptă: Există atât de multe întrebări: ce se întâmplă dacă Umbra, după ce-l omoară pe Capricorn, se năpusteşte asupra ta sau a mea sau asupra prizonierilor? Şi – există într-adevăr doar soluţia de a pune să fie omorât Capricorn? Ce se întâmplă mai apoi cu oamenii săi? Ce fac cu ei?

— Ei, ce mai? Umbra trebuie să-i omoare pe toţi! şopti ea. Altminteri cum să ajungem acasă sau cum s-o salvăm pe mama?

Lui Fenoglio nu-i plăcu acest răspuns.

— Cerule, ce fată fără inimă eşti! Să-i omor pe toţi! Ai văzut ce tineri sunt unii dintre ei?

— Scutură din cap. Nu, în definitiv nu sunt un ucigaş de mase, sunt scriitor! O să-mi vină în minte o soluţie mai puţin sângeroasă.

Şi începu din nou să scrie… şi să suprime… şi iar să scrie, în timp ce afară soarele coboară din ce în ce mai mult până când, în cele din urmă, razele sale împodobiră culmile dealurilor cu un tiv de aur. De fiecare dată când se apropiau paşi pe coridor, Fenoglio ascundea sub saltea ce

scrisese, dar nimeni nu veni să vadă ceea ce mâzgălea bătrânul fără întrerupere pe foile albe. Căci Basta zăcea în criptă. Paznicii care stăteau plictisiţi în faţa uşii primiră vizite dese în această după-amiază. În mod vădit veniseră în sat ca să asiste la execuţie şi oamenii lui Capricorn din posturile de pază exterioare. Meggie îşi lipi obrazul de uşă şi trase cu urechea la convorbirile lor: râdeau mult şi vocile lor sunau surescitat. Nici unuia nu părea să-i fie milă de Basta, dimpotrivă, faptul că fostul favorit al lui Capricorn urma să moară la noapte sporea excitaţia. Vorbeau fireşte şi despre ea. O numeau mica vrăjitoare, puştoaica vrăjitoare, şi nu toţi erau încredinţaţi de aptitudinile ei.

În ce-l privea pe călăul lui Basta, Meggie nu află mai mult decât ce-i povestise deja Fenoglio şi decât îi rămăsese în minte din ceea ce o pusese Coţofana să citească. Nu era mult, dar auzea frica în vocile celor din spatele uşii şi groaza respectuoasă care îi năpădea pe toţi la pomenirea numelui său fără nume. Nu toţi cunoşteau Umbra, ci doar aceia care proveneau ca şi Capricorn din cartea lui Fenoglio, dar de auzit auziseră evident cu toţii de el – şi îşi descriau în cele mai negre culori felul în care avea să se năpustească asupra prizonierilor. Despre felul în care avea să-şi omoare exact victimele, existau evident păreri diferite, dar presupunerile care îi ajunseră la urechi deveniră tot mai teribile şi mai teribile pe măsură ce se apropia seara, până când Meggie, nemaisuportând ceea ce auzea, se duse la fereastră şi-şi astupă urechile cu mâinile.

Era ora şase – clopotul din turnul bisericii începu tocmai să bată – când Fenoglio puse deodată stiloul jos şi cu o figură mulţumită examina ceea ce aşternuse pe hârtie.

— Am găsit, şopti el. Asta e. Aşa o să meargă. Aşa o să fie absolut minunat.

Plin de nerăbdare îi făcu un semn lui Meggie să vină lângă el şi-i împinse foaia în faţă.

— Citeşte! şopti el, privind nervos spre uşă. Afară, Nas-turtit se lăuda tocmai cum otrăviseră ei proviziile de măsline ale unui ţăran.

— Asta-i tot?

Meggie privi neîncrezătoare singura foaie scrisă.

— Da, desigur! Ai să vezi că nu e nevoie de mai mult. Trebuie să fie doar propoziţiile potrivite. Haide, citeşte odată!

Meggie ascultă.

Afară bărbaţii râdeau şi îi era greu să se concentreze pe cuvintele lui Fenoglio. În cele din urmă izbuti. Dar abia terminase prima propoziţie că afară se făcu linişte şi vocea Coţofenei răsună pe coridor:

— Ce e aici, five o' clock?

Fenoglio apucă pripit foaia preţioasă şi o împinse sub saltea. Tocmai trăgea de cuvertură ca s-o îndrepte, când Coţofana împinse uşa.

— Cina ta, zise ea către Meggie, şi-i puse în faţă o farfurie aburindă.

— Şi eu? întrebă Fenoglio cu o voce accentuat voioasă. Salteaua alunecase puţin, când vârâse hârtia dedesubt şi acum se sprijinea de pat ca Mortola să nu vadă, dar din fericire ea nu-i acordă nicio atenţie. Îl considera un mincinos, şi nimic altceva, Meggie era sigură de asta, şi pesemne o supăra că în acest punct Capricorn nu era de aceeaşi părere cu ea.

— Să mănânci tot! îi porunci lui Meggie. Apoi te schimbi. Lucrurile tale sunt oribile şi afară de asta sunt îmbâcsite de jeg.

Îi făcu un semn slujnicei cu care venise. Era o fetişcană care avea cel mult patru sau cinci ani mai mult decât Meggie. Zvonurile despre puterile, chipurile vrăjitoreşti, ale lui Meggie ajunseseră în mod vizibil până la ea. Ţinea pe braţ o rochie albă ca zăpada şi evită s-o

privească pe Meggie când trecu pe lângă ea ca s-o agate în dulap.

— Nu vreau rochia! se răsti Meggie la Coţofană. Vreau să mă îmbrac cu asta.

Trase puloverul lui Mo de pe patul ei, dar Mortola i-l smulse din mână.

— Prostii. Să creadă Capricorn că te-am vârât într-un sac? El a ales această rochie şi tu ai s-o îmbraci. Fie o faci singură, fie te băgăm noi în ea. Cum se înserează, vin să te iau. Spală-te, piaptănă-ţi părul, arăţi ca o pisică vagabondă.

Slujnica se strecură din nou pe lângă Meggie cu o figură atât de îngrijorată, de parcă s-ar fi putut arde în contact cu ea. Coţofana o împinse nerăbdătoare pe coridor şi o urmă.

— Închide după mine! se răsti ea la Nas-turtit. Şi expediază-ţi prietenii de aici. Tu trebuie să stai de pază. Nas-turtit se îndreptă agale spre uşă. Meggie văzu cum, înainte de a închide uşa, se strâmbă în spatele Coţofenei.

Se duse spre rochie şi netezi cu mâna pânza albă.

— Alb! murmură ea. Nu-mi plac lucrurile albe. Moartea are câini albi. Mo mi-a spus o poveste despre ei.

— A, da, câinii albi, cu ochii roşii ai Morţii.

— Fenoglio veni în spatele ei. Şi stafiile sunt albe, iar setea de sânge a vechilor zei era potolită doar de animale albe, ca şi cum nevinovăţia avea pentru zei un gust mai bun. O, nu. Nu! adăugă el repede, văzând privirea speriată a lui Meggie. Nu. Crede-mă, Capricorn nu s-a gândit precis la aşa ceva când ţi-a trimis rochia. De unde să ştie el asemenea poveşti? Albul este şi culoarea începutului şi a sfârşitului. Iar noi doi – coborî vocea –, tu şi cu mine, vom avea grijă să fie sfârşitul lui Capricorn, iar nu al nostru.

O trase blând pe Meggie la masă şi o împinse pe scaun. Mirosul de carne friptă îi intră în nas.

— Ce fel de carne e asta? întrebă ea.

— Arată a viţel. De ce? Meggie împinse farfuria.

— Nu mi-e foame, murmură ea. Fenoglio o cercetă plin de compasiune.

— Ştii, Meggie, zise el, cred că pe viitor ar trebui să scriu o carte despre tine: cum ne salvezi pe toţi doar cu vocea ta. Asta ar fi cu siguranţă foarte captivant…

— Dar se termină şi bine?

Meggie privi pe fereastră. Mai era un ceas, cel mult două, şi se făcea întuneric. Dacă venea şi Mo la festivitate? Dacă încerca s-o mai elibereze o dată? El nu ştia ce plănuiau ea şi Fenoglio. Dacă trăgeau iarăşi asupra lui? Dacă l-au nimerit totuşi noapte trecută… Meggie îşi puse braţele pe masă şi-şi îngropa capul în ele.

Simţi cum Fenoglio o mângâia pe păr.

— Totul o să fie bine, Meggie! îi şopti el. Crede-mă, poveştile mele se termină întotdeauna bine. Când vreau eu.

— Rochia are mâneci foarte strâmte, şopti ea. Cum să scot foaia de hârtie fără să observe Coţofana?

— Am să-i abat eu atenţia. Bizuie-te pe asta.

— Şi ceilalţi? Au să vadă toţi când scot foaia.

— Aiurea. Ai să izbuteşti tu.

— Fenoglio o luă de bărbie. Totul o să fie bine, Meggie! mai zise el încă o dată, în timp ce-i ştergea cu arătătorul o lacrimă de pe obraz. Nu eşti singură, chiar dacă mai apoi o să ţi s-a pară poate aşa. Eu sunt aici şi Deget-de-praf este pe undeva pe-afară. Crede-mă, îl cunosc ca pe mine însumi, o să vină, fie şi numai ca să vadă cartea şi ca s-o capete eventual înapoi… şi apoi mai este şi tatăl tău – şi băiatul acela care s-a uitat la tine, topit de dragoste, atunci în piaţă, în faţa monumentului, când l-am întâlnit pe Deget-de-praf.

— Lasă asta! Meggie îl împinse cu cotul în burtă, dar

se văzu silită să râdă, cu toate că lacrimile îi estompau totul, masa, mâinile ei şi faţa plină de zbârcituri a lui Fenoglio; i se părea că în ultimele săptămâni îşi epuizase lacrimile pentru toată viaţa.

— Cum aşa? E un băiat drăguţ. Eu pe loc aş pune pe lângă tatăl tău un cuvânt bun pentru el.

— Termină!

— Doar dacă mănânci ceva.

— Fenoglio îi împinse din nou farfuria în faţă. Şi această prietenă a voastră, cum o chema…

— Elinor.

Meggie îşi vâra o măslină în gură şi o muşcă până simţi sâmburele între dinţi.

— Exact. Poate că e şi ea afară, împreună cu tatăl tău. Doamne Sfinte, dacă mă gândesc bine, mai că avem superioritate numerică.

Meggie se înecă aproape cu sâmburele de măslină. Fenoglio zâmbi mulţumit de sine. Mo ridica de fiecare dată din sprâncene când izbutea s-o determine să râdă şi făcea o figură atât de serios mirată, ca şi cum i-ar fi fost imposibil să ştie de ce râde. Meggie îi vedea faţa atât de clar înaintea ei, încât îi venea aproape să întindă mâna după el.

— O să-ţi vezi în curând tatăl! şopti Fenoglio. Şi-ai să-i povesteşti că ai dat absolut în treacăt peste mama ta şi ai salvat-o de Capricorn. Asta e ceva, nu?

Meggie dădu doar din cap.

Rochia o zgâria pe gât şi pe braţe. Nu arăta ca rochia unui copil, mai degrabă ca aceea a unei persoane adulte, şi era prea mare pentru Meggie. Făcând câţiva paşi, calcă pe tiv. Mânecile erau prea strâmte, dar putu totuşi fără dificultate să vâre înăuntru foaia de hârtie, subţire ca un picior de libelulă. Încercă de câteva ori… s-o vâre, s-o scoată. În cele din urmă o lăsă înăuntru. Foşnea puţin când

mişca mâinile sau ridica braţul.

Când Coţofana se întoarse s-o ia pe Meggie, luna stătea palidă pe turnul bisericii, noaptea îi purta lumina ca un văl pe faţă.

— Nu te-ai pieptănat! constată ea supărată.

De astă dată venise cu altă slujitoare, o femeie scundă, cu faţa şi mâinile roşii, căreia evident nu-i era frică de puterile vrăjitoreşti ale lui Meggie. Îi trecu lui Meggie pieptănul atât de brutal prin păr, încât mai s-o facă să ţipe.

— Pantofii, zise Coţofana când văzu degetele goale ale lui Meggie ieşindu-i de sub tivul rochiei. Nu s-a gândit nimeni la pantofi?

— Poate să-i pună liniştit pe ăia de colo.

— Slujitoarea arătă spre pantofii de sport uzaţi ai lui Meggie. Rochia e destul de lungă, n-au să se vadă. Afară de asta… vrăjitoarele umblă în picioarele goale.

Coţofana îi aruncă o privire care o făcu să amuţească.

— Exact! strigă Fenoglio, care observase tot timpul cu o privire batjocoritoare cum cele două femei o aranjau pe Meggie. Asta fac. Merg întotdeauna cu picioarele goale. Trebuie să mă schimb şi eu pentru ocazia festivă? Ce trebuie să porţi la o execuţie? Presupun că am să stau totuşi chiar lângă Capricorn?

Coţofana îşi împinse bărbia înainte. Era atât de moale şi de mică, de parcă ar fi provenit de la altă faţă mai blajină.

— Tu poţi să rămâi cum eşti, zise, în vreme ce-i prindea lui Meggie în păr o agrafă acoperită de perle. Prizonierii nu trebuie să se schimbe.

Batjocura îi picura ca otrava din glas.

— Prizonieri? Ce înseamnă asta? Fenoglio îşi trase scaunul înapoi.

— Da, prizonieri. Ce altceva?

— Coţofana se dădu un pas înapoi şi o cântări pe Meggie din privire. Aşa ar trebui să meargă, constată ea. Curios, cu părul desfăcut îmi aminteşte de cineva. Meggie lăsă repede capul în jos şi, înainte s-apuce Coţofana să reflecteze mai serios la observaţia ei, Fenoglio îi abătu atenţia asupra lui.

— Eu nu sunt un prizonier obişnuit, stimată doamnă, asta trebuie s-o clarificăm odată! făcu el gălăgie. Fără mine n-ar fi nimic din toate astea, inclusiv persoana dumneavoastră, care e orice în afară de plăcută! Coţofana îl atinse în treacăt cu o ultimă privire dispreţuitoare şi o apucă pe Meggie de braţ, din fericire nu de acela sub a cărui mânecă se ascundeau cuvintele preţioase ale lui Fenoglio.

— Paznicul o să te-aducă la momentul potrivit! îi strigă lui Fenoglio, în timp ce-o trăgea pe Meggie spre uşă.

— Gândeşte-te la ce ţi-a spus tatăl tău! strigă Fenoglio când Meggie era deja pe coridor. Cuvintele se înşufleţesc abia atunci când le simţi gustul pe limbă.

Coţofana îi dădu lui Meggie un brânci în spate.

— Hai, mergi înainte! zise şi trase uşa după ele.

Foc

Atunci însă Bagheera sări în sus. „Nu! Mi-a venit o idee! Fugi repede în vale, la colibele oamenilor, şi ia-ţi de-acolo Floarea Roşie, pe care ei o cultivă. Atunci, când o să vină ceasul tău, o să ai un prieten mai puternic decât mine sau decât Baloo sau decât oricare altul din ceată, care o să te iubească. Adu-ţi Floarea Roşie!” Prin Floarea Roşie, Bagheera înţelegea focul; doar că în junglă nimeni nu-i spunea pe numele său, căci toţi se temeau de el ca de moarte.

Rudyard Kipling, Cartea junglei

— Vând înserarea coborî peste dealuri, porniră la Ls drum. Pe Gwin îl lăsară la adăpost. După ceea ce se

întâmplase în ultima lor excursie nocturnă în satul lui Capricorn, văzu şi Farid că era mai bine aşa. Limbă-vrăjită îl lăsă pe el să meargă înainte. Nu ştia nimic despre frica lui Farid de duhuri şi de alte făpturi nocturne, căci acesta se pricepuse să şi-o ascundă de el, mult mai bine decât de Deget-de-praf. Limbă-vrăjită nici nu-şi bătea joc de frica lui de întuneric, ca Deget-de-praf, şi în mod curios lucrul acesta îi micşora spaima, o împuţina, cum altminteri doar la lumina zilei i se întâmpla. Când Farid coborî prudent, dar cu pas hotărât povârnişul abrupt, auzi duhurile şopocăind în copaci şi în tufişuri ca în fiecare noapte, dar nu se apropiară, ca şi cum brusc le-ar fi fost frică de el, ca şi cum le-ar fi putut porunci aşa cum Deget-de-praf poruncea focului. Focul. Hotărâseră să-l pună direct la casa lui Capricorn. Astfel n-ar ajunge atât de repede la dealuri, în schimb, ar ameninţa ceea ce îi era mai drag lui Capricorn: vistieriile sale.

De astă dată satul nu era liniştit şi pustiu ca în nopţile trecute. Zumzăia ca un cuib de viespi. În parcare patrulau patru paznici înarmaţi şi în jurul gardului din plasă de sârmă, care dădea ocol terenului de fotbal, era parcat un şir de maşini. Farurile lor cufundau câmpul într-o lumină vie. Asfaltul arăta ca o pânză luminoasă pe care cineva ar fi întins-o în întuneric.

— Deci acolo trebuie să aibă loc spectacolul, şopti Limbă-vrăjită când se apropiară de case. Biata Meggie. În mijlocul pieţei era ridicată un fel de estradă, iar în faţa ei era o cuşcă, poate pentru monstrul pe care fata lui Limbă-vrăjită trebuia să-l scoată citind cu glas tare sau pentru prizonieri. În partea stângă a pieţei, cu spatele la gardul de sârmă şi la sat, se aflau bănci lungi de lemn, iar câteva Geci Negre se ghemuiau deja ca nişte corbi care găsiseră pentru noapte un locşor cald.

Pentru o clipă se gândiră să se strecoare în sat trecând prin parcare. Printre atâţia străini nu i-ar observa

nimeni prea repede; până la urmă însă se hotărâră pentru un drum mai lung şi mai întunecat. Farid se strecură din nou primul, folosind fiecare trunchi de copac ca acoperire, rămânând tot timpul deasupra caselor, până când sub ei apăru partea de sat care era nelocuită şi arăta ca şi cum un uriaş ar fi călcat peste ea. În această noapte patrulau şi acolo mai mulţi paznici ca de obicei. Trebuiau mereu să se ascundă în umbra unei porţi, să se ghemuiască în spatele vreunui zid sau să se caţăre printr-o fereastră şi să aştepte, ţinându-şi răsuflarea, ca paznicul să treacă. Din fericire, erau multe unghere întunecate în satul lui Capricorn, iar paznicii umblau agale şi plictisiţi pe uliţe, aşa cum fac bărbaţii când sunt siguri că nu-i ameninţă nicio primejdie.

Farid avea la el rucsacul lui Deget-de-praf cu tot ce era necesar pentru a aprinde un foc iute şi aprig. Limbă-vrăjită ducea lemnele pe care le adunaseră pentru cazul în care flăcările n-ar fi găsit printre pietre destulă hrană. Afară de asta mai erau şi rezervele de benzină ale lui Capricorn. Farid mai avea în nas mirosul din noaptea în care îl închiseseră. Butoaiele erau rareori păzite, dar poate nici nu aveau să aibă nevoie de ele. Era o noapte fără vânt, flăcările aveau să ardă liniştit şi continuu. Farid îşi amintea bine de avertismentul lui Deget-de-praf: „Să nu faci niciodată foc când e vânt. Vântul intervine, şi focul te-a şi uitat, căci vântul suflă în el şi-l aţâţă până ce sare la tine şi te muşcă şi-ţi linge pielea de pe oase”. Dar azi vântul dormea şi aerul neclintit umplea uliţele precum umple apa caldă o găleată. Speraseră să găsească pustie piaţa din faţa casei lui Capricorn, dar când înaintară cu băgare de seamă, ieşind dintr-o uliţă situată vizavi, văzură o jumătate de duzină de bărbaţi în faţa bisericii.

— Ce mai fac şi ăştia aici? şopti Farid în vreme ce Limbă-vrăjită îl trase în umbra unei uşi. Doar trebuie să-nceapă festivitatea.

Două slujnice ieşiră din casa lui Capricorn, fiecare cu un teanc de farfurii. Le duceau la biserică, pesemne acolo trebuia să fie mai târziu celebrată execuţia reuşită. Când slujnicele trecură pe lângă bărbaţi, câţiva fluierară după ele. Una dintre femei era chiar să scape farfuriile, când unul încercă să-i ridice fusta cu patul puştii. Era acelaşi bărbat care îl recunoscuse pe Limbă-vrăjită când se strecuraseră noaptea trecută. Farid îşi duse mâna la fruntea care încă mai sângera şi-l ocărî cu cele mai rele blesteme pe care le ştia. Să dea peste el ciuma bubonică, râia… de ce tocmai ăla stătea acolo? Dar chiar dacă ar fi trecut pe lângă el, iar el nu i-ar mai fi recunoscut şi a doua oară – cum să dea foc atâta timp cât ceilalţi se-nvârteau pe-acolo?

— Stai liniştit! îi şopti Limbă-vrăjită. Or să dispară. Trebuie să aflăm acum dacă Meggie a ieşit într-adevăr din casă.

Farid dădu din cap şi privi spre casa mare de vizavi. Mai ardea lumină în spatele a doua ferestre, dar asta nu putea să însemne nimic.

— Mă strecor jos spre piaţă, să văd dacă e deja acolo, îi şuşoti el lui Limbă-vrăjită. Poate că îl scoseseră deja pe Deget-de-praf din biserică, poate că se afla în cuşca pe care o puseseră acolo şi-i putea şopti că i-l aduseseră pe cel mai bun prieten, focul, ca să-l salveze. În ciuda lămpilor mari şi luminoase, noaptea umplea cu umbra ei numeroasele unghere dintre case şi Farid tocmai voia să o ia din loc sub protecţia lor, când uşa de la casa lui Capricorn se deschise. Ieşi bătrâna, bătrâna care avea o faţă ca de vultur. O trăgea după ea pe fata lui Limbă-vrăjită. Farid mai să n-o recunoască în rochia lungă, albă pe care o purta. În spatele celor două, se strecură pe uşă, cu puşca în mână, bărbatul care trăsese după ei. Se uită primprejur, apoi scoase din buzunar o legătură de chei, încuie uşa şi îi făcu semn unuia dintre oamenii care

stăteau în faţa bisericii să vină la el. Îi poruncea evident să stea de pază în faţa casei. Un paznic deci, un om avea să rămână în vreme ce ceilalţi mergeau la festivitate.

Farid simţea cum, lângă el, Limbă-vrăjită îşi încorda fiecare muşchi – de parcă ar fi vrut să alerge la fata lui care era aproape tot atât de palidă ca rochia de pe ea. Îi strânse cu putere braţul în semn de avertisment, dar Limbă-vrăjită părea să fi uitat de el. Un pas imprudent şi putea să iasă din umbra protectoare!

— Nu!

Farid îl trase îngrijorat înapoi – atât cât putea, în definitiv îi ajungea abia până la umăr. Din fericire, oamenii lui Capricorn nu priveau în direcţia lor, se uitau după bătrână, care traversă piaţa atât de repede, încât Meggie se împiedică de câteva ori de tivul rochiei.

— Arată palidă! şopti Limbă-vrăjită. Doamne, vezi cât îi e de frică? Poate se uită încoace, pesemne am putea să-i facem cumva un semn…

— Nu!

— Farid continuă să-l ţină strâns cu ambele mâini. Trebuie să dăm foc. Numai asta poate s-o ajute. Te rog, Limbă-vrăjită, au să te vadă!

— Nu-mi mai spune tot timpul Limbă-vrăjită. Asta mă înnebuneşte.

Bătrâna dispăru cu Meggie printre case. Le urmă Nas-turtit, greoi ca un urs care ar fi fost vârât într-un costum negru, şi apoi, în sfârşit, şi ceilalţi. Dispărură pe uliţă râzând, anticipând bucuria pe care avea să le-o aducă noaptea asta: moartea, condimentată cu frică – şi sosirea unei noi spaime în satul blestemat. Doar paznicul din faţa casei lui Capricorn mai rămăsese aici. Se uita cu o figură posomorâtă după ceilalţi, calcă pe o cutie goală de ţigări şi lovi cu pumnul în zid. Numai el avea să scape distracţia. Paznicul de sus, din turnul bisericii, putea măcar să vadă

de la distanţă, dar el…

Luaseră în calcul faptul că un paznic avea să stea în faţa casei. Farid îi explicase lui Limbă-vrăjită cum puteau să scape cel mai bine de el şi Limbă-vrăjită dăduse din cap şi zisese că aşa vor face. Când paşii oamenilor lui Capricorn se stinseră şi nu se mai auzi decât larma din parcare, se desprinseră din umbră şi se prefăcură că tocmai veneau dinspre uliţă, mergând unul lângă altul de-a dreptul spre paznic. Acesta se uită neîncrezător la ei, se depărta de zid şi-şi scoase puşca de pe umăr. Puşca oferea o privelişte neliniştitoare. Farid îşi duse iarăşi involuntar mâna la frunte, dar cel puţin paznicul nu era dintre oamenii care i-ar fi putut recunoaşte, nici Picior-şchiop, nici Basta, nici vreunul dintre copoii personali ai lui Capricorn.

— Ei, trebuie să ne dai o mână de ajutor! îi strigă Limbă-vrăjită, fără să ţină seamă de puşcă.

Nătărăii au uitat de scaunul lui Capricorn. Trebuie să-l ducem jos.

Paznicul îşi ţinea puşca în faţa pieptului.

— Ah, da? Asta mai lipsea. Obiectul ăsta-ţi rupe şalele, atât e de greu. De unde veniţi?

— Cercetă faţa lui Limbă-vrăjită ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească dacă o mai văzuse vreodată. Pe Farid nici nu-l băgă în seamă.

Sunteţi ăia din nord? Am auzit că aveţi acolo o groază de distracţii.

— Da, aşa-i.

— Limbă-vrăjită se apropie atât de mult de paznic, încât acesta făcu un pas înapoi. Haide acum, ştii că lui Capricorn nu-i place s-aştepte. Paznicul dădu din cap îmbufnat.

— Da, bine, bine, mormăi el, privind spre biserică. Oricum, n-are niciun rost să păzeşti aici. Ce cred ăia? Că

Scuipătorul-de-foc se strecoară încoace ca să fure aurul? Tipul a fost întotdeauna un laş, a şters-o demult…

În timp ce se mai uita spre biserică, Limbă-vrăjită îi dădu cu patul puştii în cap şi-l trase apoi în spatele casei lui Capricorn, unde noaptea era neagră ca funinginea.

— Ai auzit ce-a spus?

— Farid legă picioarele paznicului leşinat cu o frânghie. La legat se pricepea mai bine decât Limbă-vrăjită. Deget-de-praf a fugit! Nu se poate să fi vorbit decât de el. A şters-o demult, aşa a zis.

— Da, am auzit! Şi mă bucur şi eu la fel de mult, dar fata mea e încă aici.

Limbă-vrăjită îi puse rucsacul în braţe şi privi în jur. Piaţa era tot atât de liniştită şi părăsită de parcă n-ar fi fost decât ei în satul lui Capricorn. Dinspre paznicul aflat în turnul bisericii nu se auzea niciun sunet, pesemne că în noaptea asta se holba şi el doar la terenul de fotbal puternic luminat.

Farid scoase două făclii din rucsacul lui Deget-de-praf şi sticla cu spirt denaturat. Le-a scăpat! se gândi el. Pur şi simplu, le-a scăpat! îi venea aproape să râdă. Limbă-vrăjită alergă înapoi la casa lui Capricorn, se uită pe câteva ferestre şi în cele din urmă sparse una dintre ele. Pentru asta îşi scoase haina şi o apăsă de geam ca să estompeze zgomotul. Dinspre parcare se auzeau râsete şi muzică.

— Chibriturile! Nu le găsesc!

Farid scotocea în lucrurile lui Deget-de-praf, până când Limbă-vrăjită îi luă rucsacul din mână.

— Dă-l încoace! şopti el. Pregăteşte tu făcliile. Farid ascultă. Îmbibă vata cu grijă în spirtul care mirosea înţepător. Deget-de-praf o să se întoarcă să-l ia pe Gwin, se gândi el, şi atunci o să mă ia cu el. De pe o uliţă răsunară voci bărbăteşti. S-ar fi zis, timp de câteva clipe oribile, că

se apropie, dar apoi se pierdură iar, înghiţite de muzica ce răsuna în parcare şi umplea noaptea ca o miasmă.

Limbă-vrăjită tot mai căuta chibriturile.

— Ce scârbos! bombăni el încet şi-şi trase mâna din rucsac.

De degetul mare i se lipise murdărie de jder. Se şterse de zidul alăturat, băgă încă o dată mâna în rucsac şi-i aruncă lui Farid o cutie cu chibrituri. Apoi mai scoase ceva

— Cărticica pe care Deget-de-praf o păstra într-un buzunar lateral cusut pe dinăuntru. Farid o frunzărise adesea. Erau lipite în ea poze, poze decupate, de zâne şi vrăjitoare, de cobolzi, de nimfe şi de copaci străvechi… Limbă-vrăjită se uita la ele în vreme ce Farid îmbiba a doua făclie. Apoi privi fotografia care fusese vârâtă între pagini, fotografia slujnicei lui Capricorn, care încercase să-l ajute pe Deget-de-praf şi care pentru asta trebuia să moară la noapte. Oare scăpase şi ea? Limbă-vrăjită fixa fotografia ca şi cum n-ar mai fi existat pe lume nimic altceva.

— Ce e?

— Farid ţinea chibritul lângă făclia care picura. Flacăra se aprinse sfârâind înfometată. Ce frumoasă era! Farid îşi linse degetul şi şi-l trecu prin ea. Na, ia-o! îi întinse făclia lui Limbă-vrăjită, era mai bine ca el s-o arunce pe fereastră, în definitiv era mai înalt. Dar Limbă-vrăjită stătea nemişcat şi se uita ţintă la fotografie.

— Este femeia care l-a ajutat pe Deget-de-praf, zise Farid. Asta pe care, de asemenea, au închis-o! Cred că e îndrăgostit de ea. Ţine aici! – îi întinse încă o dată făclia aprinsă lui Limbă-vrăjită. Ce aştepţi?

Limbă-vrăjită se uită la el ca şi cum l-ar fi trezit brusc din somn.

— Aşa deci, îndrăgostit, murmură el, luându-i făclia

din mână.

Apoi vârî fotografia în buzunarul de la piept al cămăşii sale, se mai uită o dată spre piaţa pustie şi aruncă făclia prin geamul spart al casei lui Capricorn.

— Ridică-mă! Vreau să văd cum arde! Limbă-vrăjită îi făcu pe plac. Camera părea să fie un birou, Farid văzu hârtie, o masă de scris, un tablou al lui Capricorn agăţat de perete. S-ar fi zis că aici cineva ştie să scrie. Făclia zăcea arzând printre foile scrise, lingea şi plescăia, fremăta plină de fericire în faţa unei mese atât de bogate, ardea cu vâlvătaie şi sărea mai departe, de la masă la perdelele de la fereastră. Se ridica înghiţind hulpav stofa închisă la culoare. Întreaga cameră se umplu de roşu şi de galben. Fumul se revărsa prin geamul spart şi-i înţepa ochii lui Farid.

— Trebuie să fug!

Limbă-vrăjită îl lăsă brusc jos. Muzica amuţise. Dintr-odată se lăsă o linişte înfiorătoare. Limbă-vrăjită o luă la fugă pe uliţa care ducea în jos spre parcare. Farid se uită după el. Lui îi revenea o altă sarcină. Aşteptă până când flăcările izbucniră pe fereastră, şi atunci începu să strige:

— Foc! Foc în casa lui Capricorn! Glasul lui răsună peste piaţa pustie.

Cu inima bătând alergă la colţul casei celei mari şi privi în sus, spre turnul bisericii. Paznicul sărise în picioare. Farid aprinse o a doua făclie şi o aruncă în faţa portalului bisericii. Aerul începu să miroasă a fum. Paznicul încremeni, se întoarse, apoi începu, în cele din urmă, să bată clopotul.

Şi Farid o luă la goană, în urma lui Limbă-vrăjită.

Trădare, limbuţie şi prostie şi atunci el spuse: „Trebuie să pier, nu e nicio îndoială; nu există altă cale de scăpare din această închisoare strâmtă!”. Povestea lui Ali Baba şi a celor patruzeci de hoţi unor găsi că într-adevăr

se comporta curajos. Ce-i drept, încă nu ştia exact ce o aştepta – dacă nepoata ei ştia mai mult, nu-i dezvăluise –, dar că nu putea fi nimic bun era în afara oricărei îndoieli. Nici Tereza nu le făcu bărbaţilor care le scoseseră din criptă plăcerea să plângă. Să blesteme sau să ocărască, oricum nu mai putea. Vocea ei dispăruse ca o haină pe care n-o mai purta. Din fericire avusese la ea măcar cele două bucăţele de hârtie, două capetele mototolite şi murdare, mult prea mici pentru cuvintele adunate timp de nouă ani, dar mai bine aşa decât nimic. Le umpluse până-n margine cu litere minuscule, până ce nu mai încăpuse nici un singur cuvânt pe ele. Despre ea însăşi şi despre ce trăise nu voise să spună nimic, scutura doar nerăbdătoare din cap, când Elinor o ruga în şoaptă să povestească ceva. Nu, voia să pună întrebări, întrebări peste întrebări – despre fata şi bărbatul ei. Şi Elinor îi şoptea răspunsurile la ureche, foarte încet, ca Basta să nu audă că cele două femei, care urmau să moară împreună cu el, se cunoşteau de când cea tânără învăţase să alerge – printre rafturile lungi de cărţi, umplute până la refuz ale Elinorei.

Basta nu se ţinea bine. De câte ori se uitau la el, îi vedeau mâinile încleştate pe zăbrele, glezna albă sub pielea arsă de soare. La un moment dat Elinorei i se păru că-l aude plângând, dar când îl scoaseră din celulă, faţa îi era lipsită de orice expresie ca aceea a unui mort, iar când îl închiseră în cuşca indescriptibilă, se ghemui într-un colţ pe jos şi rămase acolo nemişcat ca o păpuşă cu care nimeni nu mai voia să se joace. Cuşca mirosea a câini şi a carne crudă. Arăta ca o împrejmuire pentru câinii de vânătoare. Înainte de a se aşeza pe băncile pregătite pentru ei, câţiva dintre oamenii lui Capricorn îşi trecură paturile puştilor peste gratiile de un gri argintiu. Mai cu seamă Basta avu parte de atâta dispreţ şi batjocură, încât chiar şi pentru zece oameni ar fi fost prea mult. După faptul că nu se clinti totuşi nici măcar o singură dată, se

putea vedea cât de mare îi era deznădejdea.

Cu toate astea Elinor şi Tereza se ţineau departe de el, pe cât era posibil în cuşcă. Se ţineau departe şi de gratii, de toate acele degete care se vârau printre zăbrele, de toate strâmbăturile care li se adresau, de ţigările aprinse care li se azvârleau. Stăteau strâns apropiate una de alta, fiecare bucuroasă că era cu cealaltă şi totodată tristă că se aflau împreună acolo.

La margine de tot, chiar la intrare, separate cu grijă de bărbaţi, şedeau femeile care lucrau pentru Capricorn. În partea aceea nu se putea descoperi nimic din agitaţia bucuroasă care domnea printre bărbaţi. Cele mai multe chipuri erau apăsate, şi priviri pline de spaimă şi milă alunecau necontenit spre Tereza. Capricorn apăru după ce băncile lungi se umpluseră până la ultimul om. Pentru cei tineri nu erau locuri. Ei se ghemuiau pe jos, în faţa Gecilor Negre. Cu o figură imobilă, Capricorn trecu pe lângă ei, fără să-i bage în seamă, ca şi cum ar fi fost cu adevărat doar un cârd de ciori care se adunaseră la porunca lui. Doar în faţa cuştii în care se aflau prizonierii săi îşi încetini pasul spre a măsura pe fiecare dintre cei trei cu o privire scurtă, mulţumită de sine. Când vechiul său maestru şi stăpân se opri în faţa gratiilor, Basta se însufleţi pentru o fărâmă de clipă, îşi înălţă capul şi se uită la el, implorându-l, ca un câine care-i cere iertare stăpânului său, dar Capricorn trecu, fără un cuvânt, mai departe. După ce se lăsă în jilţul lui negru de piele, Cockerell se instala crăcănat în spatele lui. Era, evident, noul favorit.

— Cerule! încetează o dată să-l priveşti aşa! se răsti Elinor la Basta când observă că tot mai atârna cu ochii de Capricorn. Are de gând să te prefacă-n nutreţ, cum ar da o muscă unei broaşte, ce-ar fi niţică revoltă? Doar altminteri aveai mereu la îndemână ameninţările alea nostime: îţi tai limba, te tai în bucăţi… unde s-au evaporat toate? Dar Basta lăsă doar capul iarăşi în jos şi-şi aţinti privirea în

pământ, între cizmele sale. Lui Elinor i se păru că seamănă cu o stridie din care carnea şi viaţa fuseseră supte.

După ce Capricorn se aşeză şi muzica ce răsunase tot timpul în piaţă amuţi, o aduseră pe Meggie. O vârâseră într-o rochie oribilă, dar ţinea capul sus, iar bătrâna, pe care toţi o numeau numai Coţofana, se căzni s-o tragă pe estrada pe care Gecile Negre o ridicaseră în mijlocul câmpului. Un scaun singuratic stătea pe ea, arăta atât de pierdut, de parcă cineva l-ar fi uitat acolo sus. O spânzurătoare şi un ştreang i s-ar fi părut Elinorei mai potrivite. Meggie se uită spre ele, când Coţofana o trase în sus, pe scara de lemn.

— Bună, scumpo! strigă Elinor, când privirea lui Meggie rămase atârnată de ea. Nu-ţi face griji, sunt aici doar fiindcă n-am vrut să pierd lectura ta!

Se făcuse atâta linişte la sosirea lui Capricorn, încât glasul ei răsună peste întregul câmp. Suna curajos şi neînfricat. Din fericire, nimeni nu putea s-audă cât de tare îi bătea inima între coaste. Nimeni nu observa că aproape se sufoca de frică, şi asta deoarece Elinor îşi pusese scutul ei, scutul ei impenetrabil, cu adevărat folositor, în spatele căruia se ascunsese întotdeauna în vremuri de restrişte. Cu fiecare grijă se întărise, şi griji Elinor avusese destule în viaţă.

Câteva Geci Negre râseră la cuvintele ei, şi chiar pe faţa lui Meggie alunecă un zâmbet palid. Elinor o cuprinse pe Tereza de umeri şi o strânse la piept.

— Ia uită-te la fata ta! îi şopti ea. Curajoasă ca… aşa ca… Voia s-o compare pe Meggie cu un erou dintr-o poveste oarecare, dar toţi eroii care îi veniră în minte erau bărbaţi, iar pe deasupra niciunul nu i se părea suficient de curajos pentru a putea concura cu ea, care stătea dreaptă ca o lumânare şi, cu bărbia împinsă dârz înainte, măsura Gecile Negre ale lui Capricorn.

Coţofana o adusese nu doar pe Meggie, ci adusese şi

un bătrân. Elinor presupunea că era omul care le pricinuise tot necazul – Fenoglio, născocitorul lui Capricorn, al lui Basta şi al tuturor celorlalte lepădături, inclusiv al monstrului care trebuia să le ia viaţa în noaptea asta. Elinor pusese întotdeauna un preţ: mai mare pe cărţi decât pe scriitori şi îl cercetă puţin binevoitor pe bătrân atunci când Nas-turtit îl conduse pe lângă cuşca lor. Pentru el era pregătit un scaun doar la câţiva paşi de jilţul lui Capricorn. Elinor se întrebă dacă nu cumva Capricorn dobândise un nou prieten, dar când Nas-turtit se instala cu o figură posomorâtă în spatele lui, deduse că era vorba mai degrabă de un prizonier.

Capricorn se ridică de îndată ce bătrânul luă loc lângă el. Fără un cuvânt îşi lăsă privirea să se preumble încet pe şirul lung al oamenilor săi, ca şi cum şi-ar fi amintit în cazul fiecăruia ce realizase în serviciul său şi ce făcuse greşit. Liniştea care se lăsase mirosea a frică. Amuţise orice râs, nu se mai auzea nici măcar o şoaptă.

— Celor mai mulţi dintre voi, începu Capricorn cu glas ridicat, nu trebuie să le explic pentru ce vor fi pedepsiţi cei trei prizonieri care stau acolo! Pentru restul ajunge să spun că e vorba de trădare, de limbuţi şi de prostie. Se poate desigur discuta dacă prostia e o crimă care să merite moartea. Eu cred că da, fiindcă poate să aibă aceleaşi urmări ca şi trădarea.

La ultima propoziţie se produse nelinişte în bănci. Elinor se gândi mai întâi că fusese declanşată de cuvintele lui Capricorn, dar apoi auzi clopotul. Chiar şi Basta înălţă capul când bătaia lui răsună în noapte. La un semn al lui Capricorn, Nas-turtit chemă la el cinci oameni şi plecă împreună cu ei, păşind apăsat. Cei rămaşi îşi apropiară neliniştiţi capetele, câţiva săriră chiar şi priviră spre sat. Capricorn însă ridică mâna ca să pună capăt murmurului care se ridicase.

— Nu-i nimic! strigă el atât de tare şi de tăios că se

făcu fulgerător tăcere. Un foc, nimic altceva. Şi în definitiv la foc ne pricepem, nu-i aşa?

Se auziră râsete, dar câţiva, femei şi bărbaţi, priviră încă îngrijoraţi spre case.

Deci o făcuseră. Elinor îşi muşcă buzele atât de tare, încât o durură. Mortimer şi băiatul puseseră foc. Încă nu se putea vedea fumul peste acoperişuri şi curând toate feţele se întoarseră din nou liniştite spre Capricorn care povestea ceva despre trădare şi făţărnicie, despre disciplină şi neglijenţă primejdioasă, dar Elinor îl asculta doar cu jumătate de ureche. Privea necontenit spre case, chiar dacă ştia că nu era înţelept.

— Destul despre prizonierii de aici! strigă Capricorn. Să ajungem la cei care au evadat.

Cockerell ridică un sac care zăcuse în spatele scaunului lui Capricorn şi i-l întinse. Capricorn băgă zâmbind mâna înăuntru şi ridică ceva: o bucată de pânză, de la o cămaşă sau o rochie, ruptă şi acoperită de sânge.

— Sunt morţi! strigă Capricorn de jur-împrejur. Aş fi preferat fireşte să-i văd aici, dar din păcate nu s-a putut evita să fie împuşcaţi la evadare. Ei bine, de Scuipătorul-de-foc, trădător, pe care-l cunoaşteţi aproape cu toţii, nu-i păcat, iar Limbă-vrăjită a lăsat din fericire o fată care i-a moştenit talentul.

Tereza o privi pe Elinor cu ochii încremeniţi de spaimă.

— Minte! şopti Elinor, chiar dacă nu-şi putea lua ochii de la zdrenţele mânjite de sânge. Se foloseşte de minciunile mele! Asta nu e sânge, e vopsea, o vopsea oarecare… Văzu însă că nepoata ei n-o credea. Credea în cârpele însângerate, la fel ca fata ei. Elinor se uită la faţa lui Meggie şi i-ar fi plăcut să-i strige că acest Capricorn minţea, dar voia ca el să mai creadă puţin acest lucru – să creadă că muriseră cu toţii şi nimeni nu mai putea veni să-i strice festivitatea lui frumoasă.

— Da, umflă-te în pene cu o cârpă însângerată, incendiatorul mizerabil! îi strigă ea printre gratii. Poţi să fii mândru de asta! Ce nevoie ai de încă un monstru? Toţi sunteţi monştri! Toţi, cum staţi aşa aici! Ucigaşi de cărţi, hoţi de copii!

Nimeni n-o luă în seamă. Câteva Geci Negre izbucniră în râs, iar Tereza se apropie de gratii, se agăţă cu degetele de sârmele subţiri şi privi spre Meggie. Capricorn puse pânza însângerată pe spătarul jilţului. Cunosc aceste zdrenţe, se gândi Elinor dârză. Le-am mai văzut undeva. N-au murit. Cine să fi dat altminteri foc? înghiţitorul-de-chibrituri! şopti ceva înăuntrul ei, dar nu voia să asculte. Nu, povestea trebuie să se termine bine. Pur şi simplu, aşa se cuvenea! Nu-i plăcuseră niciodată poveştile cu sfârşit trist.

Umbra

Cerul meu e alamă
Pământul meu fier
Luna mi-e bulgăr de argilă
Soarele molimă mi-e
Arzând la amiază
Şi miasmă de moarte
La vreme de noapte.

William Blake, Cel de-al doilea cântec de jale al lui Enion

În cărţi se spune adesea că ura e fierbinte, dar la festivitatea lui Capricorn Meggie a învăţat că e rece, o mână îngheţată care încremeneşte inima şi apasă pe coaste ca un pumn strâns. Ura o făcu să-i fie frig, în ciuda aerului blând care o dezmierda de parcă ar fi vrut s-o facă să creadă că lumea mai era încă teafără şi bună, în ciuda cârpei însângerate pe care Capricorn îşi ţinea, zâmbind, mâna cu inele.

— Bun, cam asta ar fi! strigă el. Să ne întoarcem la treaba pentru care suntem de fapt aici. Astăzi nu vrem doar să pedepsim câţiva trădători, ci şi să sărbătorim revederea unui vechi prieten. Unii dintre voi îşi amintesc de el, alţii, vă promit, nu-l vor uita după ce-l vor întâlni. Cockerell îşi strâmbă faţa uscăţivă într-un zâmbet dureros. Evident că el nu se bucura în mod special de această revedere, şi chiar şi pe alte câteva feţe se întinse spaima la cuvintele lui Capricorn.

— Bun, destulă vorbă. Să ni se citească acum ceva. Capricorn se sprijini de spătarul jilţului şi dădu din cap Coţofenei.

Mortola bătu din palme şi Darius se repezi de-a curmezişul pieţei cu caseta pe care Meggie o văzuse ultima dată în camera Coţofenei. Darius ştia, vizibil, care îi e conţinutul. Când deschise caseta şi i-o întinse Coţofenei cu capul plecat umil, faţa lui se făcu şi mai ascuţită ca de obicei. Şerpii păreau somnoroşi, căci de astă dată, când îi ridică, Mortola nu-şi mai puse mănuşile. Şi-i agăţă chiar de umăr, în timp ce lua cartea din casetă. Apoi aşează şerpii la loc, cu grijă, ca pe nişte podoabe preţioase, închise capacul şi-i dădu caseta înapoi lui Darius. Rămase şi el pe estradă cu o figură perplexă. Când Coţofana o trase pe scaun şi-i puse cartea în poală, Meggie surprinse privirea lui compătimitoare, iată-l deci din nou obiectul nefericit în rochia sa de hârtie colorată. Ce culoare avea oare pe dedesubt? Meggie ridică supracoperta cu degetul şi văzu pânza de un roşu închis, roşie ca flăcările care înconjurau inima neagră. Tot ceea ce se întâmplase începuse în paginile acestei cărţi, şi scăpare nu putea veni decât de la autorul ei. Meggie netezi coperta aşa cum făcea întotdeauna înainte de a deschide o carte. Furase gestul din ochi de la Mo. De când putea să gândească îşi amintea de acest gest – când Mo lua o carte în mână, îi netezea aproape cu duioşie coperta şi apoi o deschidea de parcă ar

fi deschis o cutie plină până sus cu lucruri nemaivăzut de preţioase. Fireşte, se întâmpla ca dincolo de copertă să nu te-aştepte minunăţiile pe care sperai să le găseşti, atunci închideai cartea cu supărare fiindcă nu-şi onorase promisiunea, Inimă de cerneală însă nu era o astfel de carte. Poveştile proaste nu se trezesc la viaţă. În ele nu există niciun Deget-de-praf, nici măcar un Basta.

— Trebuie să-ţi transmit ceva! Rochia Coţofenei mirosea a levănţică. Mireasma o învăluia pe Meggie ca o ameninţare.

— Dacă ar fi să nu faci treaba pentru care eşti aici, dacă ar fi să-ţi vină ideea să rosteşti cuvintele greşit în aşa fel încât oaspetele aşteptat de Capricorn să nu vină, atunci Cockerell – Meggie simţi pe obraz respiraţia Mortolei, atât de mult se aplecă asupra ei – o să-i taie beregata bătrânului de-acolo. Capricorn s-ar putea să nu poruncească asta deoarece crede minciunile neghioabe ale bătrânului, dar eu nu le cred şi Cockerell o să facă ceea ce îi spun eu. M-ai înţeles, îngeraş?

O ciupi pe Meggie de obraz cu degetele ei uscăţive. Meggie îi împinse mâna şi privi spre Cockerell. El se aşezase în spatele lui Fenoglio, îi zâmbi şi-şi trecu degetul peste beregata lui.

Fenoglio îl împinse şi-i aruncă lui Meggie o privire care trebuia să însemne în rezumat: încurajare şi consolare deopotrivă şi un râs mut pe seama tuturor acestor spaime care îi înconjurau. De el depindea dacă planul lor avea să funcţioneze, doar de el şi de cuvintele lui. Meggie simţea hârtia în mânecă, zgâria pe piele. Frunzărind paginile, i se păru că mâinile îi sunt ca acelea ale unei străine. Locul în care trebuia să citească era marcat doar de colţul îndoit. Între pagini se afla un semn de carte negru ca lemnul carbonizat. „Să-ţi ridici părul de pe frunte!”, zisese Fenoglio. „Asta e semnalul meu”. Dar tocmai când vru să ridice mâna stângă, în bănci se instala

din nou neliniştea.

Nas-turtit se întorsese, cu funingine pe faţă. Se grăbi spre Capricorn şi-i şopti ceva. Capricorn încruntă fruntea şi se uită spre case. Meggie descoperi două fâşii de fum, chiar lângă turnul bisericii. Se ridicau palide spre cer. Capricorn se ridică încă o dată din jilţ. Încercă să pară calm, dispreţuitor ca un om care se amuză de o poznă copilărească, dar faţa lui spunea cu totul altceva:

— Îmi pare rău că trebuie să stric unora dintre voi această festivitate, dar în noaptea asta cântă şi la noi cocoşul roşu. Este o găinuşă hămesită, dar gâtul trebuie totuşi să i-l sucim. Nas-turtit, mai ia zece oameni cu tine! Nas-turtit ascultă şi plecă împreună cu noile ajutoare, păşind apăsat. Băncile arătau acum vizibil mai goale.

— Niciunul dintre voi să nu-şi arate nasul pe-aici înainte să-l găsiţi pe incendiator! strigă Capricorn după ei. O să-l învăţăm minte chiar azi şi aici ce înseamnă să pui foc chiar la diavol!

Cineva râse. Dar majoritatea celor rămaşi se uitau cu nelinişte spre sat. Câteva slujnice se ridicară chiar în picioare, dar Coţofana le strigă cu asprime pe nume şi ele se aşezară repede printre celelalte, ca nişte copii de şcoală care fuseseră loviţi peste degete. Totuşi atmosfera rămase neliniştită. Mai nimeni nu se uita la Meggie, aproape toţi îi întorceau spatele, arătau spre fum şi-şi apropiau capetele. Pe turnul bisericii se târa în sus o lumină roşie, iar peste acoperişuri se învolbura un fum cenuşiu.

— Ce înseamnă asta? Ce vă holbaţi la puţin fum?

— De data asta supărarea din glasul lui Capricorn era evidentă. Ceva fum, câteva flăcări. Ei, şi? Vreţi să vă stricaţi festivitatea din pricina asta? Focul e cel mai bun prieten al nostru, aţi uitat?

Meggie văzu cum feţele se reîntorc şovăitor spre ea. Şi apoi auzi un nume. Deget-de-praf. O femeie îl strigase.

— Ce înseamnă asta?

— Glasul lui Capricorn deveni atât de aspru, încât lui Darius era mai să-i alunece caseta cu şerpi din braţe. Nu mai există niciun Deget-de-praf. Zace acolo pe dealuri, cu gura plină de pământ şi cu jderul său pe piept. Nu vreau să-i mai aud numele. E uitat ca şi cum n-ar fi existat niciodată…

— Nu-i adevărat!

Vocea lui Meggie răsună atât de tare peste piaţă, încât se sperie şi ea.

— El e aici!

— Ţinu cartea ridicată. Indiferent ce faceţi cu el. Oricine citeşte povestea o să-l vadă, chiar vocea i se poate auzi, cum râde şi cum scuipă foc. Era linişte, foarte linişte pe terenul de fotbal pustiu. Doar câteva perechi de picioare scurmau nelinişti în cenuşa roşie – şi deodată Meggie auzi ceva în spate. Era un ticăit ca acela al unui ceas, şi totuşi altfel, suna ca o limbă omenească ce imita ticăitul: tic-tac-tic-tac-tic-tac. Zgomotul venea de la maşinile care erau parcate în spatele gardului de sârmă şi care orbeau cu lumina reflectoarelor lor. Meggie nu se putu stăpâni să nu se uite în jur, în ciuda Coţofenei şi a tuturor privirilor îndreptate neîncrezător spre ea. Îi venea să-şi tragă palme pentru tâmpenia ei. Dacă văzuseră cumva şi alţii silueta subţire care se ridica printre maşini şi se apleca iarăşi repede! Dar rumeni nu păru să observe ceva şi nici să audă ticăitul.

— Asta a fost o cuvântare frumoasă! vorbi rar Capricorn. Dar tu nu eşti aici ca să ţii o cuvântare funebră pentru trădători morţi. Tu trebuie să citeşti. Şi să nu mai spun a doua oară!

Meggie se sili să-l privească. Numai să nu se uite la maşini. Dacă fusese într-adevăr Farid? Dacă nu-şi imaginase ticăitul…

Coţofana privi bănuitoare în jur. Poate că auzise şi ea ticăitul uşor, nevinovat, nimic decât un zgomot de limbă pe care cineva o împingea spre dinţi. Dar nu însemna mare lucru! Numai dacă nu ştiai povestea căpitanului Hook şi a spaimei lui de crocodilul cu ticăitul în burtă. Coţofana n-o ştia precis. Dar Mo ştia că Meggie avea să-i înţeleagă semnul. Destul de des o trezise ticăindu-i foarte aproape de ureche, atât de aproape că o gâdila. „Micul dejun, Meggie!”, şoptea el. „Crocodilul e aici”. Da, Mo ştia că ea avea să recunoască ticăitul, acela cu care Peter Pan se strecurase pe corabia lui Hook ca s-o salveze pe Wendy. N-ar fi putut să dea un semn mai bun. Wendy! se gândi Meggie. Cum era mai departe? Pentru o clipă aproape uită unde se afla, dar Coţofana îi aminti. O lovi cu palma în cap.

— Începe odată, vrăjitoare mică! şuieră ea. Şi Meggie ascultă.

Ridică la repezeală semnul de carte de pe litere. Trebuia să se grăbească, trebuia să citească înainte ca Mo să facă vreo prostie. El nu ştia ce plănuiseră ea şi Fenoglio.

— Acum am să încep şi vreau ca nimeni să nu mă deranjeze! Nimeni! S-a înţeles? Te rog, te rog, se gândi ea, nu întreprinde nimic.

Câţiva dintre oamenii lui Capricorn care rămăseseră acolo izbucniră în râs, dar Capricorn se sprijini de spătar şi-şi încrucişa mâinile aşteptând.

— Băgaţi la cap ce-a spus asta mică! strigă el. Cine o deranjează va fi oferit Umbrei ca dar de bun venit. Meggie îşi vârî două degete în mânecă. Acolo erau cuvintele lui Fenoglio. Se uită la Coţofană.

— Ea mă deranjează! zise tare. Nu pot să citesc dacă stă în spatele meu.

Capricorn îi făcu un semn nerăbdător Coţofenei. Mortala se strâmbă, ca şi cum i-ar fi poruncit să mănânce săpun, dar se trase înapoi, făcu doi, trei paşi înapoi. Trebuia să fie suficient.

Meggie ridică mâna şi-şi dădu părul de pe frunte.

Semnul pentru Fenoglio.

Începu de îndată să-şi facă numărul.

— Nu! Nu! Nu! Să nu citească! strigă el şi făcu un pas spre Capricorn înainte ca să-l poată tine Cockerell. Nu pot să admit asta! Eu sunt inventatorul acestei poveşti şi n-am scris-o ca să se abuzeze de ea cu scopul de a se face crime şi a se da lovituri mortale!

Cockerell încercă să-i astupe gura cu mâna, dar Fenoglio îi muşcă degetele şi se feri cu o agilitate pe care nu i-ai fi bănuit-o.

— Eu te-am născocit! urlă el, în timp ce Cockerell îl alerga în jurul jilţului lui Capricorn. Şi regret, câine duhnitor a pucioasă!

Apoi o luă la goană prin piaţă. Îl ajunse abia în dreptul cuştii cu prizonieri. Pentru batjocura pe care o recoltă din cauza asta din partea băncilor, Cockerell îi suci lui Fenoglio braţul atât de tare la spate, încât bătrânul scoase un ţipăt de durere. Dar când Cockerell îl târî înapoi lângă Capricorn, arăta foarte mulţumit, căci ştia că-i făcuse rost lui Meggie de suficient timp. Exersaseră îndeajuns de multe ori. Degetele îi tremuraseră când scosese hârtia din mânecă, dar nimeni nu observase când o vârâse între paginile cărţii. Nici măcar Coţofana.

— Ce palavragiu mai e şi bătrânul ăsta! strigă Capricorn. Arăt eu ca şi cum m-ar fi născocit unul ca el? Izbucniră iar râsete. Fumul de deasupra satului părea uitat. Cockerell îi astupă gura cu mâna lui Fenoglio.

— Încă o dată şi să sperăm că acum e pentru ultima oară! îi strigă Capricorn lui Meggie. Dă-i drumul! Prizonierii l-au aşteptat destul pe călău. Liniştea se aşternu încă o dată, mirosea iarăşi a spaimă. Meggie se aplecă deasupra cărţii din poala ei. Literele păreau că joacă pe pagină. Ieşi afară! se gândi Meggie. Ieşi afară şi

salvează-ne. Salvează-ne pe toţi: pe Elinor şi pe mama, pe Mo şi pe Farid. Salvează-l pe Deget-de-praf, dacă mai e aici, şi din partea mea, chiar şi pe Basta.

Îşi simţea limba ca un mic animal care îşi găsise adăpost în gură şi care acum se izbea cu capul de dinţi. „Capricorn avea mulţi oameni”, începu ea. „Şi fiecare dintre ei era temut pe meleagurile învecinate. Duhneau a fum rece, a pucioasă şi a tot ce prieşte focului. Când unul dintre ei apărea pe ogoare sau pe uliţe, lumea încuia uşile şi-şi ascundea copiii. Îi numeau Degete-de-foc, Copoi. Oamenii lui Capricorn aveau multe nume. Erau temuţi ziua, iar noaptea se furişau în vise şi le otrăveau. Dar exista unul de care lumea se temea mai mult decât de oamenii lui Capricorn”. Lui Meggie i se părea că glasul ei se făcea cu fiecare cuvânt mai puternic. Părea să crească atât de mult, încât se afla peste tot. „Era numit Umbra”. Încă două rânduri, apoi de întors pagina. Literele lui Fenoglio aşteptau „Ia te uită, Meggie!”, şoptise el, arătându-i foaia. „Nu sunt eu un artist?” Există ceva mai frumos pe lume decât literele? Semne fermecate, glasuri ale morţilor, pietre de zidire pentru lumi minunate, mai mult decât atâta, consolatoare, izgonitoare de singurătate. Păzitoare de taine, vestitoare de adevăr… Gustă fiecare cuvânt, Meggie, şoptea în ea glasul lui Mo, lasă-l să ţi se topească pe limbă. Simţi gustul culorilor? Simţi gustul vântului şi al nopţii? Al spaimei şi al prieterţilor? Şi al iubirii. Simte-le gustul, Meggie, şi totul se va însufleţi.

„Se numea Umbră. Apărea numai când îl chema Capricorn”, citi ea. Cum răpăia r-ul pe buzele ei, cât de întunecat se forma o-ul în gură. „Era când roşu ca focul, când cenuşiu precum cenuşa în care preface tot ce înghite. Şerpuia din pământ ca focul din lemn. Degetele, ca şi răsuflarea lui aduceau moartea. Se ridica în faţa picioarelor stăpânului său, tăcută şi fără chip, adulmecând ca un câine urmele vânatului şi aştepta ca el să-i indice

victima printr-un semn. Se spunea că Umbra, acest monstru, ar fi fost făcut la porunca lui Capricorn din cenuşa victimelor lui de către un cobold sau de către pitici, care se pricep la tot ceea ce produc focul şi fumul. Foarte sigur nu ştia nimeni, căci, după cum se spunea, Capricorn i-ar fi omorât pe toţi cei care chemaseră Umbra la viaţă. Doar un singur lucru ştia oricine: monstrul era nemuritor şi invulnerabil şi nemilos ca şi stăpânul său”.

Glasul lui Meggie pieri ca şi cum i l-ar fi şters vântul de pe buze.

Ceva se ridică din pietrişul care acoperea piaţa, crescu în înălţime, îşi întinse membrele de culoarea cenuşii. Noaptea duhnea a pucioasă. Mirosul îi ardea lui Meggie atât de tare ochii, încât literele i se estompară, dar trebuia să citească mai departe, în timp ce făptura înspăimântătoare creştea, mai înaltă, tot mai înaltă, ca şi cum ar fi vrut să atingă cerul cu degetele sale de pucioasă. „Dar când apăru într-o noapte, într-o noapte blândă, cu cer înstelat, Umbra nu mai ascultă de glasul lui Capricorn, ci de acela al unei fetiţe, iar când ea îi strigă numele, îşi aminti: de toţi cei din a căror cenuşă se formase, de toată durerea şi de toată tristeţea…”

Coţofana o apucă pe Meggie de umăr.

— Ce-i asta? Ce citeşti aici?

Dar Meggie sări şi se feri, trăgându-se înapoi, înainte ca ea să-i poată smulge foaia.

„El îşi aminti”, citi mai departe cu glas puternic, „şi hotărî să se răzbune, să se răzbune pe cei care erau cauza acestei întregi nenorociri şi care otrăveau lumea cu cruzimea lor”.

— Să se oprească!

Era glasul lui Capricorn? Meggie se împiedică aproape de marginea estradei, încercând să se ferească de Coţofană. Darius stătea acolo şi se uita încremenit, cu

caseta în mână. Deodată, foarte lent, ca şi cum ar fi avut la dispoziţie tot timpul lumii, aşează caseta jos şi-şi încolăci braţele subţiri în jurul Coţofenei, prinzând-o prin spate. Nu-i dădu drumul oricât de mult dădea din picioare şi înjura. Iar Meggie citi mai departe cu privirea îndreptată spre Umbră, care stătea acolo şi se uita la ea. N-avea într-adevăr faţă, dar avea ochi, nişte ochi înspăimântători, roşii ca strălucirea care mocnea dincolo printre case, ca văpaia unui foc ascuns.

— Luaţi-i cartea! strigă Capricorn.

— Se ridică din jilţ aplecat, ca şi cum i-ar fi fost frică, ca şi cum picioarele nu l-ar fi ascultat dacă ar fi făcut un singur pas spre Umbră. Luaţi-i-o!

Dar niciunul dintre oamenii săi care rămăseseră acolo nu se mişcă, niciun tânăr, nicio femeie nu-i sări în ajutor. Se uitau numai la Umbră, cum stătea fără să se clintească şi asculta glasul lui Meggie ca şi cum i-ar fi spus o poveste demult uitată.

„Da, voia să se răzbune”, citi Meggie mai departe. Dacă nu i-ar tremura aşa vocea, dar nu era uşor să omori, chiar dacă altcineva o făcea pentru tine. „Şi astfel Umbra se apropie de stăpânul său şi-şi întinse după el mâinile incolore ca cenuşa…”

Cum se mişca pe tăcute făptura uriaşă şi înspăimântătoare!

Meggie se uită fix la următoarea propoziţie a lui Fenoglio: „Şi Capricorn căzu cu faţa în jos şi inima lui neagră încetă să mai bată… „Nu putea s-o spună, nu putea. Totul fusese de pomană.

Apoi simţi că cineva e în spatele ei, nu observase când se urcase pe estradă. Băiatul era cu el, avea o puşcă şi o îndrepta ameninţător spre bănci – dar acolo nimeni nu se mişca. Nimeni nu mişcă un deget să-l salveze pe Capricorn. Şi Mo îi luă cartea lui Meggie din mână, parcurse cu ochii rândurile adăugate de Fenoglio şi citi cu

voce puternică până la capăt ce scrisese bătrânul: „Şi Capricorn căzu cu faţa în jos şi inima lui neagră încetă să mai bată, şi toţi cei care prădaseră şi omorâseră cu el se făcură nevăzuţi – precum cenuşa spulberată de vânt”.

Doar un sat părăsit

În cărţi îi întâlnesc pe morţi de parcă ar fi vii, în cărţi văd lucrurile viitoare.

Cu timpul lucrurile se distrug şi pier; gloriile pradă ar cădea uitării, dacă Domnul n-ar fi dat muritorilor cartea să-i ajute.

Richard de Bury, citat de Alberto Manguel

Aşa a murit Capricorn, exact aşa cum scrisese Fenoglio, şi Cockerell dispăru în aceeaşi clipă în care stăpânul său căzu la pământ, şi odată cu el mai mult de jumătate din oamenii care stăteau pe bănci. Restul fugiră de-acolo, o luară cu toţii la sănătoasa, băieţii şi femeile. Le ieşiră în cale oamenii pe care îi trimisese Capricorn să stingă focul şi care trebuiau să-i caute pe incendiatori. Feţele le erau mânjite de funingine şi îngrozite, nu din cauza flăcărilor care înghiţiseră casa lui Capricorn… pe acelea le stinseseră. Nu. În faţa lor, Nas-turtit se destrămase în neant, şi cu el încă alţi câţiva. Dispăruseră ca şi cum i-ar fi înghiţit întunericul, ca şi cum n-ar fi existat niciodată, şi poate că aşa şi era. Omul care îi crease îi şi nimicise, îi şterse ca pe nişte greşeli într-un desen, ca pe nişte pete pe o hârtie albă. Dispăruseră, iar ceilalţi care nu se născuseră din cuvintele lui Fenoglio veneau în goană să-i raporteze lui Capricorn grozăvia. Dar Capricorn zăcea cu faţa în jos, pietrişul i se lipea de haina roşie, şi nimeni nu avea să-i mai raporteze vreodată – despre foc şi fum, despre spaimă şi moarte. Niciodată.

Doar Umbra stătea acolo, atât de mare încât oamenii care alergau prin parcare îl văzură de departe, cenuşiu pe cerul negru al nopţii, cu ochii ca două stele arzătoare, şi

uitară ce voiseră să raporteze, îmbulzindu-se spre maşinile care se aflau în parcare. Nu voiau decât să plece, să plece, înainte ca făptura care fusese chemată ca un câine să-i înghită pe toţi.

Meggie îşi reveni când nu mai era nimeni acolo. Îşi vârâse capul sub braţul lui Mo, aşa cum făcea întotdeauna când nu voia să mai vadă lumea, iar Mo băgase cartea sub geaca în care arăta aproape ca unul dintre oamenii lui Capricorn şi o ţinea strâns, în timp ce în jurul lor toţi alergau şi strigau şi numai Umbra stătea pe deplin liniştit, atât de liniştit de parcă uciderea stăpânului său îi luase toată vlaga.

— Farid, îl auzi Meggie pe Mo spunând la un moment dat, poţi să deschizi cuşca?

Abia atunci Meggie scoase capul de sub braţul lui Mo şi văzu că totuşi Coţofana mai era încă acolo. De ce nu dispăruse şi ea? Darius încă o mai ţinea strâns, ca şi cum i-ar fi fost frică de ce s-ar fi putut întâmpla dacă i-ar fi dat drumul. Dar ea nu mai dădea din picioare şi nu se mai apăra. Se uita doar la Capricorn şi lacrimile îi curgeau pe faţa tăiată în linii ascuţite, pe bărbia mică şi moale, şi-i picurau pe rochie ca o ploaie.

Farid sări de pe estradă, agil ca Gwin, şi alergă la cuşcă, fără să scape Umbra din ochi. Dar acesta tot nu se clintea, stătea acolo ca şi cum niciodată nu avea să se mai clintească.

— Meggie, şopti Mo, hai să mergem la prizonieri, da? Biata Elinor arată cam extenuată şi afară de asta aş vrea să-ţi prezint pe cineva.

Farid îşi făcea deja de lucru la uşa cuştii şi cele două femei se uitau spre ei.

— N-ai nevoie să mi-o prezinţi, zise Meggie şi-l strânse de mână. Ştiu cine e. Ştiu de mult, am vrut atât de mult să-ţi spun, dar nu erai aici, iar acum trebuie să mai citim ceva. Ultimele propoziţii.

— Scoase cartea de sub geaca lui Mo şi o frunzări până găsi foiţa scrisă de Fenoglio. Le-a scris pe cealaltă parte, n-au mai încăput aici, zise ea. Nu poate pur şi simplu să scrie cu litere mici. Fenoglio.

Lăsă foiţa din mână şi se uită căutând cu privirea în jur, dar nu-l putu descoperi pe nicăieri. Să-l fi luat cu ei oamenii lui Capricorn, sau…

— Mo, nu-i aici! zise ea încremenită.

— Îl caut imediat, o linişti Mo. Dar acum citeşte repede! Sau să citesc eu?

— Nu!

Monstrul începu din nou să se mişte, făcu un pas spre Capricorn, se dădu înapoi buimăcit şi se răsuci, greoi ca un urs dresat. Lui Meggie i se păru că aude un oftat. Farid se ghemui lângă cuşcă în clipa în care ochii roşii se uitară drept în direcţia lui. Şi Elinor şi mama lui Meggie se traseră înapoi. Dar Meggie citi cu glas hotărât:

„Umbra stătea aici şi amintirile îl dureau atât de tare încât aproape îl sfâşiau. Auzea în cap toate ţipetele şi suspinele, i se părea că simte lacrimile pe pielea-i cenuşie. Spaima lor îi ardea ochii ca fumul. Şi apoi simţi brusc cu totul altceva. Ceea ce îl făcu să se lase în jos, îl sili să îngenuncheze, întreaga lui făptură înspăimântătoare se descompuse, şi deodată apărură toţi cei din a căror cenuşă fusese făcut: femei şi bărbaţi, copii, câini, pisici, cobolzi, zâne şi încă mulţi alţii!”

Meggie văzu cum se umple piaţa pustie. Se făceau tot mai mulţi şi mai mulţi. Se îmbulzeau acolo unde se prăbuşise Umbra, arătau ca nişte fiinţe adormite care tocmai se treziseră, şi Meggie citi ultima propoziţie a lui Fenoglio: „Se treziră ca dintr-un vis urât şi totul se sfârşi în cele din urmă cu bine”.

— Nu mai e aici! zise Meggie când Mo îi luă foaia din mână şi o puse din nou în carte. A dispărut, Mo! E în carte.

Ştiu!

Mo privi cartea şi o vârî iarăşi sub geacă.

— Cred că ai dreptate, zise el. Dar dacă lucrurile stau aşa, pentru moment nu le putem schimba.

O trase apoi pe Meggie după el, printre toţi acei oameni şi printre toate acele fiinţe ciudate care se îmbulzeau în piaţa lui Capricorn ca şi cum ar fi fost dintotdeauna acolo. Darius îi urmă, îi dăduse totuşi drumul Coţofenei; ea stătea lângă scaunul pe care şezuse Meggie, cu mâinile osoase sprijinite de spătar, cu o figură inexpresivă făcută parcă numai din lacrimi. Când Meggie se îndreptă cu Mo spre cuşca în care se aflau Elinor şi mama ei, o zână zbură prin părul lui Meggie – o făptură minusculă, cu pielea albastră, care se scuză cu belşug de cuvinte. Apoi i se împiedică de picioare un flăcău flocos, care părea să fie jumătate om, jumătate animal, în fine, calcă aproape pe un omuleţ despre care s-ar fi zis că era făcut cu totul şi cu totul din sticlă. Satul lui Capricorn primise astfel câţiva locuitori noi şi ciudaţi.

Când ajunseră lângă cuşcă, Farid tot mai încerca să deschidă lacătul. Cu o figură întunecată, scormonea în el, murmurând că Deget-de-praf îi arătase să facă exact aşa, dar că ăsta era pur şi simplu un lacăt cu totul special.

— Ei, straşnic! zise Elinor în zeflemea şi-şi lipi faţa de gratii. Nu ne-a mâncat, ce-i drept, Umbra, în schimb trebuie din păcate să murim acum de foame în cuşca asta. Ce spui, Mo, de fata ta? Nu e ea o puştoaică plină de curaj? N-aş fi putut să scot nicio vorbă, niciuna singură. Doamne, mai să-mi stea inima când bătrâna asta a vrut să-i smulgă cartea.

Mo o luă pe Meggie de umeri şi zâmbi, dar de uitat se uita la altcineva. Nouă ani sunt o vreme lungă, foarte, foarte lungă.

— Am reuşit, am reuşit! strigă Farid şi împinse uşa cuştii.

Dar înainte ca cele două femei să poată face un singur pas spre ieşire, din colţul cel mai întunecat al împrejmuirii se ridică o siluetă, sări în sus şi o apucă pe prima femeie care îi stătea în cale – era mama lui Meggie.

— Stai! şuieră Basta. Stai, stai, mai încet. Încotro, Resa? La familia-ţi iubită? Crezi că n-am înţeles toată şopocăiala din criptă? Oh, ba da, am înţeles-o.

— Dă-i drumul! strigă Meggie. Dă-i drumul!

De ce nu fusese atentă la mogâldeaţa întunecată care şezuse nemişcată acolo în colţ? Cum de se putuse gândi că Basta era mort ca şi stăpânul său Capricorn? Şi cum de nu era? De ce nu dispăruse ca Nas-turtit şi Cockerell şi ca toţi ceilalţi?

— Dă-i drumul, Basta!

— Mo vorbea încet, ca şi cum n-ar mai fi avut putere pentru mai mult. Nu ieşi de aici, nici măcar cu ea. N-are cine să te-ajute, au plecat toţi.

— Oh, ba da, am să ies! răspunse Basta sarcastic. O strâng de gât, dacă nu mă laşi să trec. Îi sugrum gâtul subţire. Ştii că de fapt nu poate să vorbească? Nu poate să scoată niciun sunet fiindcă a ieşit din carte, când a citit Darius, ageamiul. E un peşte mut, un peşte drăguţ, dar mut. Aşa cum te ştiu, o vrei oricum înapoi, aşa-i?

Mo nu răspunse şi Basta izbucni în râs.

— De ce n-ai murit? strigă Elinor la el. De ce nu te-ai prăbuşit ca stăpânul tău sau nu te-ai destrămat în aer? Spune odată!

Basta ridică din umeri.

— Ce ştiu eu? mârâi el, apucând-o pe Resa de gât.

— Ea încercă să-l calce cu piciorul, dar o strânse şi mai tare beregata. În definitiv şi Coţofana mai e încă aici, dar ea i-a pus pe alţii să facă treburile murdare, iar în ce mă priveşte pe mine – poate că aparţin acum celor buni, pentru că m-au băgat în cuşcă? Poate că sunt aici pentru

că de mult n-am mai pus foc şi pentru că lui Nas-turtit îi făcea mai mare plăcere să ucidă decât mie? Poate, poate, poate… oricum sunt aici… şi acum lăsaţi-mă să trec! Dar Elinor nu se clinti.

— Nu! zise ea. Ieşi de-aici, doar dacă-i dai drumul! Eu n-am crezut că povestea asta o să se termine bine, dar ea a crezut – şi acum n-ai s-o distrugi tu în ultimul moment, corcitură de două parale ce eşti. Şi dacă n-o să fie aşa, să nu-mi zici mie Elinor Loredan!

— Cu o figură hotărâtă se aşează în dreptul uşii. De astă dată n-ai cuţitul la tine! continuă ea cu o voce uşor ameninţătoare. N-ai decât meliţa ta ordinară şi ea, crede-mă, n-o să te-ajute la nimic.

Bagă-i degetele în ochi, Tereza! Calcă-l, muşcă-l pe individul ăsta scârbavnic!

Dar înainte ca Tereza să o poată asculta, Basta o împinse atât de tare, că se împiedică de Elinor şi îi doborî, pe ea şi pe Mo, care voia să le sară amândurora în ajutor. Iar Basta se năpusti spre uşa deschisă a cuştii, îi împinse la o parte pe Farid, care rămase uluit, şi pe Meggie

— Şi o luă la sănătoasa, trecând pe lângă toţi aceia care încă mai rătăceau ca nişte somnambuli prin piaţa festivităţilor lui Capricorn. Înainte ca Farid şi Mo să se poată lua după el, dispăruse.

— Ei, splendid! murmură Elinor, în timp ce ieşea poticnindu-se cu Tereza din cuşcă. Acum individul o să mă urmărească în vis şi ori de câte ori o să aud noaptea că ceva foşneşte în grădina mea, o să-mi închipui că-mi pune cuţitul la beregată.

Dar nu numai Basta plecase, ci şi Coţofana dispăruse fără urmă în această noapte. Şi când se îndreptară obosiţi spre parcare pentru a găsi vreo maşină care să-i scoată din satul lui Capricorn, dispăruseră şi toate maşinile. Nici măcar una singură nu mai era în acel loc întunecat.

— O, nu, spuneţi-mi că nu-i adevărat! suspină Elinor. Adică o să trebuiască să mergem iarăşi pe jos tot drumul ăla de trei ori afurisit, presărat cu spini.

— În cazul în care n-ai întâmplător un telefon la tine, zise Mo.

De când Basta plecase, nu se depărtase nici cu un pas de Tereza. Îi examinase îngrijorat gâtul – petele roşii de la degetele lui Basta se mai vedeau încă – şi lăsase să i se prefire o şuviţă din părul ei, spunându-i că îi plăcea aproape şi mai mult culoarea lui mai închisă. Dar nouă ani sunt într-adevăr un timp foarte lung şi Meggie observă cât de prudent se apropiau cei doi unul de altul, ca nişte oameni aflaţi pe un pod îngust care ducea pe deasupra unui gol imens, imens.

Fireşte, Elinor n-avea niciun telefon. Capricorn pusese să-i fie luat şi cu toate că Farid se oferi de îndată să-l caute în casa înnegrită de funingine a lui Capricorn, el nu se mai găsi.

În cele din urmă se hotărârâ deci să mai petreacă o ultimă noapte în sat, împreună cu toţi aceia pe care Fenoglio îi readusese la viaţă. Noaptea era tot blândă, minunată, şi sub copaci se putea înnopta cu siguranţă bine. Meggie şi Mo făcură rost de pături, din care erau destule în satul din nou părăsit. Doar în casa lui Capricorn nu intrară. Meggie nu voi să-i mai treacă pragul, nu din pricina mirosului înţepător de ars care încă se mai revărsa pe ferestre şi nici din pricina uşilor carbonizate, ci din aceea a amintirilor care, chiar şi numai la vederea casei, săreau la ea ca nişte animale fioroase.

Stând între Mo şi mama ei, sub unul dintre copacii bătrâni de plută care înconjurau parcarea, Meggie se gândi pentru o clipă la Deget-de-praf şi se întrebă dacă totuşi Capricorn în cazul lui nu minţise şi el nu zăcea cu adevărat mort pe undeva, pe dealuri. Probabil n-o să aflu niciodată ce s-a întâmplat cu el, se gândi, în vreme ce

deasupra ei una dintre zânele albastre se legăna pe o ramură, cu o figură dezorientată.

Tot satul părea fermecat în noaptea asta. Aerul era plin de murmure şi de făpturi care hoinăreau prin parcare, ca ieşite dintr-un vis de copil şi nu din cuvintele unui bătrân. Şi Meggie se întreba necontenit în noaptea asta: unde oare se afla acum Fenoglio şi dacă îi plăcea în propria lui poveste. Îi dorea atât de mult să fie aşa! Dar ştia că aveau să-i lipsească nepoţii şi jocurile lor de-a v-aţi ascunselea în dulapul din bucătărie. Înainte de a i se închide ochii, Meggie o mai zări pe Elinor hoinărind printre cobolzi şi zâne, cu o figură atât de fericită cum nu o mai văzuse niciodată. La stânga şi la dreapta lui Meggie stăteau părinţii ei, şi mama ei scria pe frunze de copaci, pe pânza rochiei ei şi pe nisip. Erau atât de multe cuvinte care voiau să fie povestite…

Dor de casă

Şi totuşi Bastian ştia că fără carte nu putea să plece. Acum îi era limpede că venise încoace numai pentru această carte, ea îl chemase într-un mod misterios, fiindcă voia la el, fiindcă de fapt îi aparţinuse dintotdeauna! Michael Ende, Povestea fără sfârşit eget-de-praf văzu totul de pe un acoperiş care era suficient de departe de locul festivităţilor lui Capricorn ca să se simtă la adăpost de Umbră şi totuşi să poată urmări tot – printr-un binoclu pe care îl găsise în casa lui Basta. La început voise să rămână în ascunzătoarea sa. Prea de multe ori văzuse Umbra ucigând. Dar un sentiment straniu, iraţional ca amuleta lui Basta, îl mânase afară: sentimentul că ar putea să apere cartea prin simpla lui prezenţă. Când se strecură afară, pe uliţă, mai simţi şi altceva, ceva ce-şi mărturisi doar cu neplăcere: voia să-l vadă pe Basta murind, prin acelaşi binoclu prin care acesta îşi observase atât de des viitoarele sale victime.

Şi astfel se ghemui acolo, pe şindrila unui acoperiş

găurit, cu spatele sprijinit de coşul rece, cu faţa înnegrită de funingine (căci pe timp de noapte faţa este ceva luminos care te trădează) şi observă cum de-acolo de unde se afla casa lui Capricorn se ridica fum în văzduh. Văzu cum Nas-turtit pleca împreună cu câţiva oameni să-l stingă. Văzu cum Umbra creştea din pământ, cum bătrânul dispăru cu o uimire nemărginită pe faţă şi cum Capricorn muri de moartea pe care o chemase chiar el. Basta, din păcate, nu murise, ceea ce era într-adevăr supărător. Deget-de-praf îl văzu luând-o la fugă. Coţofana îl urmă, văzu şi asta.

Văzu totul: el, Deget-de-praf, spectatorul. Fusese de atâtea ori numai spectator, iar asta nu era povestea lui. Ce-l priveau pe el Limbă-vrăjită şi fata lui, băiatul, bibliomana şi femeia care aparţinea iarăşi altuia! Ar fi putut să fugă cu el, dar rămăsese în criptă cu fata ei, deci şi-o izgoni din inimă cum făcea întotdeauna când cineva voia să se cuibărească acolo un timp prea îndelungat. Era bucuros că Umbra nu o luase, dar pe el Resa nu-l mai privea. De acum încolo ea avea să-i spună lui Limbă-vrăjită iarăşi toate acele minunate poveşti care alungau singurătatea şi dorul de casă şi frica. Ce-i păsa lui!

Şi zânele şi cobolzii care apăruseră brusc şi hoinăreau, împleticindu-se prin piaţa lui Capricorn? Aveau tot atât de puţin ce să caute în lumea asta ca şi el, şi nici ei nu l-ar lăsa să uite că se mai afla aici doar dintr-un singur motiv. Doar cartea îl interesa, doar cartea, şi când văzu cum Limbă-vrăjită şi-o strecurase sub geacă, se hotărî să şi-o ia înapoi. Cel puţin cartea avea să-i aparţină, trebuia să-i aparţină. Avea să mângâie paginile şi, dacă închidea ochii, avea să fie din nou acasă.

Bătrânul era acum acolo, bătrânul cu faţa plină de zbârcituri. Smintit. Da, spaima ta, Deget-de-praf! se gândi el cu amar. Eşti şi rămâi un laş. De ce n-ai stat tu lângă Capricorn? De ce n-ai avut curajul să te duci jos, poate ai fi

dispărut tu atunci, aşa cum a dispărut bătrânul. Zâna cu aripi de fluture şi cu faţa albă ca laptele zburase vâjâind după el. Era o făptură mică şi vanitoasă. De câte ori îşi vedea imaginea într-o fereastră oarecare, zăbovea în faţa ei cu un zâmbet distrat, se învârtea şi se întorcea în aer, îşi trecea degetele prin păr şi se privea ca şi cum ar fi fost de fiecare dată fermecată de propria-i frumuseţe. Zânele pe care le cunoscuse el nu fuseseră deosebit de vanitoase, dimpotrivă, uneori se distrau vizibil să-şi mânjească feţele minuscule cu noroi sau polen şi apoi să-l întrebe chicotind care dintre ele se ascundea în spatele acelei murdării.

Poate ar trebui totuşi să-mi prind una, se gândi Deget-de-praf. M-ar putea face invizibil. Ar fi minunat să mai fiu o dată invizibil. Şi un cobold – aş putea să dau reprezentaţii cu el. Toţi ar crede că e vorba de un om pitic într-un costum de blană. Nimeni nu poate să stea atât de mult în cap ca un cobold, nimeni nu poate să facă aşa de bine atâtea strâmbături, şi apoi dansurile lor hazlii şi zburdalnice… da, de ce nu?

Pe când luna traversase deja jumătate de cer şi Deget-de-praf tot mai stătea ghemuit pe acoperiş, zâna cu aripi de fluture deveni nerăbdătoare. Vâjâind în jurul lui, scotea un sunet ascuţit şi mânios. Ce voia? S-o ducă înapoi de unde venise, acolo unde toate zânele au aripi de fluture şi unde le înţelegeai limba?

— Vorbeşti cu persoana nepotrivită, îi zise el încet. Vezi acolo, jos, fata şi bărbatul care stă lângă femeia cu părul de un blond cenuşiu? Ei sunt cei potriviţi, dar îţi spun totodată: ei sunt mari, ce-i drept, când e vorba să te atragă în lumea lor, dar ca să te ducă înapoi nu prea se pricep. Totuşi încearcă! Poate ai mai mult noroc decât mine!

Zâna se întoarse, privi în jos, îi aruncă o ultimă privire şi zbură vâjâind de-acolo. Deget-de-praf văzu cum strălucirea ei se amesteca cu strălucirea altor zâne, cum se

învârtejeau şi se alergau printre ramurile copacilor. Erau atât de uituce! Nicio grijă nu trăia mai mult de o zi în căpşoarele lor – şi cine ştie, poate că aerul blând al nopţii le făcuse demult să uite că aceasta nu era povestea lor.

Crăpa de ziuă când toţi adormiră, în fine, acolo jos. Doar băiatul stătea de pază. Era un băiat bănuitor, totdeauna cu ochii în patru, întotdeauna vigilent, cu excepţia momentelor când se juca cu focul. Deget-de-praf zâmbea când se gândea la faţa lui plină de zel, cum îşi arsese buzele scoţând în ascuns făcliile din rucsacul său. Băiatul n-o să fie o problemă. Nu. Cu siguranţă, nu.

Limbă-vrăjită şi Resa dormeau sub un copac, Meggie stătea între ei doi, apărată ca un pui de pasăre în cuibul cald. Doar un pas mai departe dormea Elinor. Zâmbea în somn. Deget-de-praf n-o văzuse niciodată atât de fericită. Pe pieptul ei era întinsă o zână, încolăcită ca o larvă, iar Elinor îşi ţinea mâna pe ea. Faţa zânei era nici cât buricul degetului mare, şi lumina zânească se prelingea printre degetele puternice ale Elinorei ca o stea captivă.

Farid se ridică de îndată ce-l văzu pe Deget-de-praf apropiindu-se. Avea o puşcă în mână, precis îi aparţinuse unuia dintre oamenii lui Capricorn.

— Tu… tu n-ai murit? suflă el neîncrezător.

Tot nu purta încălţări. Nu-i de mirare, căci se împiedicase mereu de şireturi şi avusese mereu probleme să le lege şi să facă fundă.

— Nu, n-am murit.

— Deget-de-praf se opri lângă Limbă-vrăjită, se uită în jos la el, la el şi la Resa. Unde e Gwin? îl întrebă pe băiat. Sper că ai avut grijă de el!

— Fugise când au tras asupra noastră, dar s-a reîntors! Glasul băiatului suna plin de mândrie.

— Da.

— Deget-de-praf se aşează pe vine lângă Limbă-vrăjită.

Mda, el a ştiut dintotdeauna când e timpul s-o ia la goană, exact ca şi stăpânul lui.

— Noaptea trecută l-am lăsat în adăpost, sus, la casa arsă, căci ştiam că avea să fie destul de primejdios, continuă băiatul. Dar voiam să-l aduc de îndată ce terminam cu paza.

— Ei, acum o să rezolv eu asta. Nu-ţi face griji, îi merge precis bine. Un jder ca ăsta ştie să se descurce. Deget-de-praf întinse mâna şi o vârî sub geaca lui Limbă-vrăjită.

— Ce faci?

Glasul băiatului suna neliniştit.

— Îmi iau doar ceea ce îmi aparţine, răspunse Deget-de-praf.

Limbă-vrăjită nu se mişcă în clipa în care Deget-de-praf îi scoase cartea din geacă. Dormea adânc, ţeapăn. Avea tot ce-şi dorea.

— Nu-i a ta!

— Ba da, este!

Deget-de-praf se ridică. Privi în sus spre ramuri. Trei zâne dormeau acolo sus, se întrebase întotdeauna cum puteau să doarmă în copaci fără să cadă. Culese cu grijă două de pe ramurile subţiri, le suflă uşor în faţă când deschiseră ochii căscând, şi le băgă în buzunar.

— Suflatul le face somnoroase, îi explică băiatului. Doar un mic pont – dacă ai să ai vreodată de-a face cu ele. Dar cred că funcţionează doar la cele albastre. Nu trezi niciun cobold. Ei erau un neam îndărătnic, ar fi durat mult să-l convingă pe vreunul din ei să meargă cu el, şi probabil Limbă-vrăjită s-ar fi trezit.

— Ia-mă cu tine!

— Băiatul îi tăie calea. Uite, aici, rucsacul tău.

Îl ridică spre el ca şi cum ar fi vrut astfel să-i cumpere lui Deget-de-praf tovărăşia.

— Nu.

Deget-de-praf îi luă rucsacul, şi-l puse pe umăr şi-i întoarse spatele.

— Ba da!

— Băiatul alergă după el. Trebuie să mă iei cu tine. Ce-o să zică Limbă-vrăjită când o să observe că nu mai are cartea?

— Spune-i că ai adormit.

— Te rog!

Deget-de-praf se opri.

— Şi cu ea cum rămâne?

— Arătă spre Meggie. Doar fata îţi place. De ce nu rămâi la ea?

Băiatul se făcu roşu. Privi lung la fată, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească în minte chipul ei. Apoi se-ntoarse din nou spre Deget-de-praf.

— Nu ţin de lumea lor.

— Nici de a mea nu ţii.

Deget-de-praf se mai îndepărtă o dată, dar după ce depăşise cu mulţi metri parcarea, băiatul era tot în spatele lui. Încercase să meargă atât de uşor, încât Deget-de-praf să nu-l audă, iar când acesta se întoarse, Farid se opri în loc ca un hoţ prins asupra faptului.

— Ce înseamnă asta? Eu n-am să rămân oricum mult aici! se răsti Deget-de-praf la el. Acum că am cartea, o să-mi caut pe cineva care să mă trimită înapoi, iar dacă o să fie un bâlbâit ca Darius, care o să mă expedieze şchiop de-un picior sau cu faţa turtită, ce-ai să te faci atunci? Ai să rămâi singur.

Băiatul ridică din umeri şi-l privi cu ochii lui negri ca funinginea.

— Ştiu de pe acum destul de bine să scuip foc! zise el. Am exersat mult cât ai lipsit. În schimb, înghiţitul nu prea merge cum trebuie.

— Asta e şi mai greu. Te pripeşti. Ţi-am spus de mii de ori.

Îl găsiră pe Gwin la ruinele casei arse, somnoros, cu fulgi pe bot. Păru bucuros să-l vadă pe Deget-de-praf, îi linse chiar mâna, apoi alergă după băiat. Merseră, până se lumină de ziuă, tot spre sud, în direcţia în care, pe undeva, se afla marea. Apoi făcură popas cu merindele din dulapul bucătăriei lui Basta: puţin cârnat, roşu şi iute, o bucată de brânză, pâine şi ulei de măsline. Pâinea era deja cam tare, o înmuiară în ulei, mâncară în tăcere, stând alături în iarbă, şi apoi plecară mai departe. Printre copaci înflorea, albastru şi roz stins, salvia sălbatică. În buzunarul lui Deget-de-praf se mişcau zânele – iar băiatul mergea în urma lui ca o a doua umbră.

Spre casă

Şi el naviga înapoi, aproape un an şi vreme de multe săptămâni şi încă o zi până-n odaia lui unde era noapte şi-l aştepta masa care încă era caldă. Maurice Sendak, Unde locuiesc flăcăii sălbatici fiind Mo observă de dimineaţă că-i dispăruse cartea, Meggie se gândi în primul moment că o luase Basta şi i se făcu rău de frică, închipuindu-şi că se furişase pe lângă ei în timp ce dormeau. Dar Mo avu o altă bănuială.

— Meggie, a dispărut şi Farid! zise el. Crezi că ar fi plecat cu Basta?

Nu, nu credea una ca asta. Farid n-ar fi plecat decât cu un singur om. Meggie îşi putea foarte bine închipui cum apăruse Deget-de-praf din întuneric, exact ca atunci, noaptea, când începuse totul.

— Dar Fenoglio! zise ea.

Mo oftă doar.

— Nu ştiu dacă aş fi încercat să-l aduc înapoi, Meggie, zise el. A ieşit deja prea multă nenorocire din cartea asta, şi eu nu sunt scriitor ca să-mi pot scrie

cuvintele pe care vreau să le citesc cu voce tare. Eu nu sunt decât aşa un fel de doctor de cărţi. Le pot face coperte noi, pot să le întineresc niţel, să le scot cariile şi să le împiedic să-şi piardă cu timpul paginile cum îşi pierde omul părul. Dar să ţes mai departe firul poveştilor, să umplu pagini noi, goale, cu vorbe potrivite, asta nu pot să fac. E o cu totul altă meserie. Un autor renumit a scris odată că: „Un scriitor poate fi privit în trei feluri: ca povestaş, ca învăţător sau ca magician… dar supremaţia o are magicianul, vrăjitorul”. Am crezut întotdeauna că are dreptate. Meggie nu ştia ce să răspundă. Ştia doar că îi lipsea Fenoglio.

— Şi Tinker Bell? întrebă. Ce-i cu ea? Trebuie să rămână şi ea aici?

Când se trezise, zâna stătea lungită alături de ea în iarbă. Acum zbura vâjâind împreună cu celelalte zâne. Dacă nu te uitai cu atenţie, ai fi zis că sunt un roi de molii. Meggie nu putea pricepe în ruptul capului cum scăpase ea de Basta. Nu voise el s-o bage într-un ulcior?

— Ei, dacă îmi amintesc bine, la un moment dat Peter Pan uitase chiar de existenţa ei, zise Mo. Aşa-i? Da, şi Meggie îşi amintea de asta.

— Totuşi! murmură ea. Bietul Fenoglio!

Dar în clipa în care spuse asta, mama ei scuturã energic din cap. Mo căută hârtie prin buzunarele sale, dar tot ce găsi fu bonul de la benzinărie şi o carioca. Tereza le luă pe amândouă zâmbind. Apoi scrise, în vreme ce Meggie stătea ghemuită în iarbă lângă ea: „Nu trebuie să-ţi pară rău. N-a aterizat într-o poveste proastă”.

— Capricorn mai e acolo? L-ai întâlnit? întrebă Meggie.

De câte ori nu se întrebaseră asta, ea şi Mo. În definitiv, Inimă de cerneală mai povestea despre el. Dar poate că în spatele poveştii tipărite exista într-adevăr ceva, o întreagă lume care se schimba cu fiecare zi ce trecea, ca

şi aceasta de aici.

„Eu doar am auzit de el!”, scrise mama ei. „Se vorbea de el că ar fi plecat în călătorie. Dar existau alţii, la fel de răi ca şi el. E o lume plină de spaime şi de frumuseţe şi”.

— Literele ei erau atât de mărunte, că Meggie abia le putea descifra – „puteam să înţeleg foarte bine dorul de casă al lui Deget-de-praf”.

Ultima propoziţie o nelinişti pe Meggie, dar când se uită îngrijorată la mama ei, aceasta râse şi o luă de mână. „De voi îmi era şi mai dor, cu mult mai mult”, îi scrise în palmă, iar Meggie închise degetele în jurul cuvintelor ca şi cum ar fi putut să le păstreze astfel. Pe drumul lung până la casa Elinorei le citi încă de nenumărate ori şi trecură multe zile până ce se şterseră. Elinor nu se putea împăca cu gândul că trebuiau să mai meargă încă o dată pe jos, să se mai lupte cu dealurile pline de spini şi de şerpi.

— Sunt eu nebună? bombăni ea. Numai ce mă gândesc, şi picioarele şi încep să mă doară.

Şi aşa porniră, ea şi Meggie, încă o dată, să caute un telefon. Era un sentiment ciudat să meargă prin satul părăsit al lui Capricorn, pe lângă casa lui înnegrită de funingine şi pe lângă portalul bisericii. În piaţa din faţa ei se afla apa. Cerul albastru se oglindea în ea şi se crea aproape impresia că peste noapte piaţa se transformase într-un lac. Furtunurile cu care oamenii lui Capricorn salvaseră casa stăpânului lor se încolăceau în ea ca nişte şerpi uriaşi. Focul pustiise într-adevăr doar etajul inferior, dar Meggie nu se încumetă totuşi să intre, şi după ce căutară zadarnic printr-o duzină de alte case, în cele din urmă, Elinor dispăru singură pe uşa arsă. Meggie îi explică unde putea să găsească odaia Coţofenei şi Elinor luă cu ea o puşcă, pentru cazul în care bătrâna s-ar fi întors ca să salveze cel puţin câteva dintre comorile banditului ei de fiu. Dar Coţofana dispăruse, la fel ca Basta, şi Elinor se întoarse cu un zâmbet triumfător pe buze şi cu un telefon.

Chemă un taxi. Era cam dificil să-i explice şoferului să nu ţină seama de bariera de care avea să dea pe şosea dar, din fericire, acesta cel puţin nu credea în istoriile diavoleşti care se povesteau despre sat. Mo şi Elinor îl aşteptară pe şosea ca să nu apuce să vadă zânele şi cobolzii. În timp ce Meggie rămase cu mama ei în sat, ei doi se duseră cu taxiul în primul oraş mai mare, pentru ca două ceasuri mai târziu să se întoarcă cu două maşini închiriate, mai exact două microbuze. Căci Elinor hotărâse să le ofere un cămin tuturor făpturilor ciudate care fuseseră aruncate în lumea ei. „Azil”, cum spunea ea, „în definitiv lumea noastră n-are nici răbdare, nici prea multă înţelegere pentru oamenii care sunt altfel. Cum aveau să se descurce, cu atât mai mult, acele făpturi care sunt albastre şi pot să zboare?”

Dură o vreme până ce înţeleseră toţi oferta Elinorei. Fireşte, ea era valabilă şi pentru oameni, dar cei mai mulţi se hotărâră să rămână în satul lui Capricorn. Le amintea evident de un cămin pe care moartea îi făcuse aproape să-l uite, iar Meggie le povesti copiilor despre comorile care trebuiau să se găsească în pivniţele lui Capricorn. Pesemne aveau să ajungă să-i îndestuleze pentru tot restul vieţii lor pe noii locuitori ai satului lui Capricorn. Păsările, câinii şi pisicile care scăpaseră de Umbră nu rămăseseră pe loc, ci dispăruseră demult pe dealurile învecinate, dar chiar şi câteva zâne şi doi oameni de sticlă, îmbătaţi de florile de grozamă, de mireasma rozmarinului şi de uliţele înguste, în care pietrele bătrâne le spuneau poveşti de demult, se hotărâră să-şi facă un cămin din satul cândva blestemat. Cu toate astea, în cele din urmă, au fost patruzeci şi trei de zâne cu pielea albastră şi aripi de libelulă care vâjâiau în autobuz şi se lăsau pe spatele scaunelor tapisate cu un imprimeu cenuşiu. În mod vizibil, Capricorn omorâse zâne tot atât de neatent precum alţii omoară ţânţari. Tinker Bell făcea parte dintre aceia care nu veneau cu ei, ceea ce pe

Meggie nu o supăra în mod special, deoarece constatase că zâna lui Peter Pan era foarte îndărătnică. Afară de asta, o călca cu adevărat pe nervi sunetul ei de clopoţel, iar Tinker Bell suna fără oprire ori de câte ori nu căpăta ceea ce voia.

Afară de cei patru cobolzi, se urcară în autobuzul Elinorei încă treisprezece bărbaţi şi femei de sticlă – precum şi Darius, nefericitul şi bâlbâitul lector. Pe el nu-l mai reţinea nimic în satul părăsit şi repopulat. Pentru el acolo erau prea multe amintiri dureroase. Se oferi să-i ajute Elinorei să-şi refacă biblioteca şi ea acceptă (Meggie avea bănuiala vagă că Elinor se gândea în secret să-l pună cândva pe Darius să-i citească din nou, acum când prezenţa ameninţătoare a lui Capricorn nu-l mai făcea să se bâlbâie). Când satul lui Capricorn rămase în spatele lor, Meggie privi lung în urmă. Ştia că nu avea să-i uite imaginea, tot atât de puţin cum nu se uită unele poveşti, cu toate că inspiră frică, sau poate tocmai din pricina asta.

Înainte de plecare, Mo o mai întrebase o dată îngrijorat dacă era de acord să meargă mai întâi la Elinor. Meggie era mai mult decât de acord. În mod curios îi era mai dor de casa Jilinorei decât de gospodăria bătrână, în care petrecuse cu Mo ultimii ani.

Pe gazonul din spatele casei, pe locul pe care oamenii lui Capricorn stivuiseră cărţile, se mai putea vedea peticul ars, dar Elinor pusese să se care de-acolo cenuşa – după ce mai înainte umpluse un borcan de marmeladă cu pulberea cenuşie şi fină. Stătea pe noptiera de lângă patul ei.

Dintre cărţile pe care oamenii lui Capricorn le smulseseră din rafturi, multe erau din nou la locul lor, altele aşteptau pe masa de lucru a lui Mo să fie din nou legate, rafturile din bibliotecă erau însă în continuare goale şi, stând cu Elinor în faţa lor, Meggie îi văzu lacrimile din ochi, chiar dacă ea şi le şterse grăbit. În săptămânile următoare, Elinor plecă după cumpărături.

Cumpără cărţi. În acest scop cutreieră Europa în lung şi-n lat. Darius era întotdeauna cu ea, uneori o însoţea şi Mo. Meggie însă rămânea cu mama ei în casa cea mare. Se aşezau alături în faţa uneia dintre ferestre şi priveau afară în grădină, unde zânele îşi făceau cuiburi, construcţii rotunde care atârnau ca nişte mingi de ramurile copacilor. Făpturile de sticlă se cuibăriră în podul Elinorei, iar cobolzii îşi săpară peşteri între copacii mari şi bătrâni care se găseau din belşug în grădină. Elinor le recomandase expres tuturor să nu părăsească pe cât posibil proprietatea. Le atrăsese insistent atenţia asupra primejdiilor din lumea de dincolo de gardul viu, dar curând zânele începură să zboare noaptea vâjâind spre mare, cobolzii să se furişeze, prin satele adormite, către ţărmul ei, iar oamenii de sticlă să dispară în iarba înaltă care acoperea povârnişurile munţilor învecinaţi.

— Nu-ţi face prea multe griji, zise Mo, când Elinor oftă iarăşi odată din pricina unei asemenea nesocotinţe. În definitiv, nici lumea din care provin ei nu era tocmai lipsită de primejdii.

— Da, dar era altfel! strigă ea. Acolo nu erau maşini, ce se întâmplă dacă zânele zboară şi nimeresc într-un parbriz? Şi acolo nu erau nici vânători cu puşti care să tragă, doar ca să se distreze, în tot ce mişcă.

Între timp Elinor aflase totul despre lumea din Inimă de cerneală. Mama lui Meggie folosise multă hârtie ca să-şi scrie amintirile. În fiecare seară, Meggie o ruga să-i povestească mai mult şi apoi stăteau alături şi Tereza scria şi Meggie citea şi uneori încerca să picteze ceea ce mama ei descrisese.

Zilele treceau şi rafturile Elinorei se umpleau cu cărţi noi, minunate. Unele erau într-o stare jalnică şi Darius, care începuse să întocmească un catalog al comorilor tipărite ale Elinorei, îşi întrerupea necontenit treaba ca să se uite la ceea ce făcea Mo. Stătea lângă el şi privea cu

uimire când Mo elibera o carte uzată din coperta ei degradată, prindea paginile detaşate, lipea cotorul şi făcea ceea ce mai era necesar pentru ca aceste cărţi să se păstreze încă mulţi ani de-acum încolo. Mai târziu Meggie nu avea să mai ştie când se hotărâseră să rămână pentru totdeauna la Elinor. Poate fusese abia după multe săptămâni, poate ştiuseră însă chiar din prima zi. Lui Meggie i se dădu camera cu patul mult prea mare, sub care încă se mai afla lada ei cu cărţi. I-ar fi plăcut să-i citească mamei ei din cărţile preferate, dar între timp înţelesese de ce Mo o făcea şi acum foarte rar. Şi într-o bună zi, când iarăşi nu putea să doarmă fiindcă i se părea că vede afară, în noapte, faţa lui Basta, se aşeză la masa din faţa ferestrei şi începu să scrie, în vreme ce în grădina Elinorei zânele luminau, iar cobolzii foşneau prin tufişuri.

Căci acesta era planul lui Meggie: voia să înveţe să ţeasă poveşti, aşa cum ştiuse Fenoglio. Voia să înveţe să scotocească după cuvinte ca să i le poată citi mamei ei, fără să-şi facă griji că iese cineva din carte şi se uită la ea cu o privire bolnavă de dorul de casă. Doar cuvintele aveau puterea să trimită înapoi, toate acele cuvinte care nu erau făcute decât din litere, şi de aceea Meggie hotărî că meşteşugul ei aveau să fie cuvintele. Unde se putea învăţa asta mai bine decât într-o casă în a cărei grădină zânele îşi făceau cuiburi, iar cărţile şopteau noaptea în rafturi?

Cum spusese Mo: Scrierea de poveşti are a face şi cu vrăjitoria.

Cuprins

Un străin în noapte, 9
Mistere, 20
Spre sud, 29
O casă plină de cărţi, 38
Doar o poză, 53
Foc şi stele, 68
Ce ascunde noaptea, 82
Singură, 84
Un schimb urât, 89
Peştera leului, 100
Laşul, 106
Şi mai departe spre sud, 111
Satul lui Capricorn, 118
Misiunea îndeplinită, 134
Fericire şi nefericire, 142
Atunci, 148
Trădătorul trădat, 165
Limbă-vrăjită, 186
Perspective sumbre, 201
Şerpi şi mărăcini, 218
Basta, 229 în siguranţă, 243
O noapte plină de cuvinte, 251
Fenoglio, 264
Un final greşit, 276
Fiori şi presimţire, 282
Doar o idee, 290
Acasă, 295
Un loc vechi şi bun pentru a rămâne, 299
Pippo cel limbut, 305
Pe dealurile miţoase, 324
Din nou acolo, 333

Slujnica lui Capricorn, 340
Taine, 350
Ţeluri diferite, 360
În casa lui Capricorn, 367
Nechibzuinţă, 370
Cuvinte şoptite, 376
O pedeapsă pentru trădători, 385
Calul negru al nopţii, 394
Farid, 399
Blană pe pervaz, 406
Un loc sumbru, 418
Relatarea lui Farid, 425
Câteva minciuni pentru Basta, 432
Trezită în noaptea neagră, 437
Singură, 445
Coţofana, 453
Mândria lui Basta şi viclenia lui Deget-de-praf, 464
Ghinion pentru Elinor, 478
Cu chiu cu vai, 487
Un obiect atât de fragil, 490
Propoziţiile potrivite, 496
Foc, 505
Trădare, limbuţie şi prostie, 515
Umbra, 522
Doar un sat părăsit, 533
Dor de casă, 542
Spre casă, 549
Cuprins, 557

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti tel. /fax 211.32.60; tel. 212.29.27

E-mail: officeluminatipo.com
www.luminatipo.com